

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

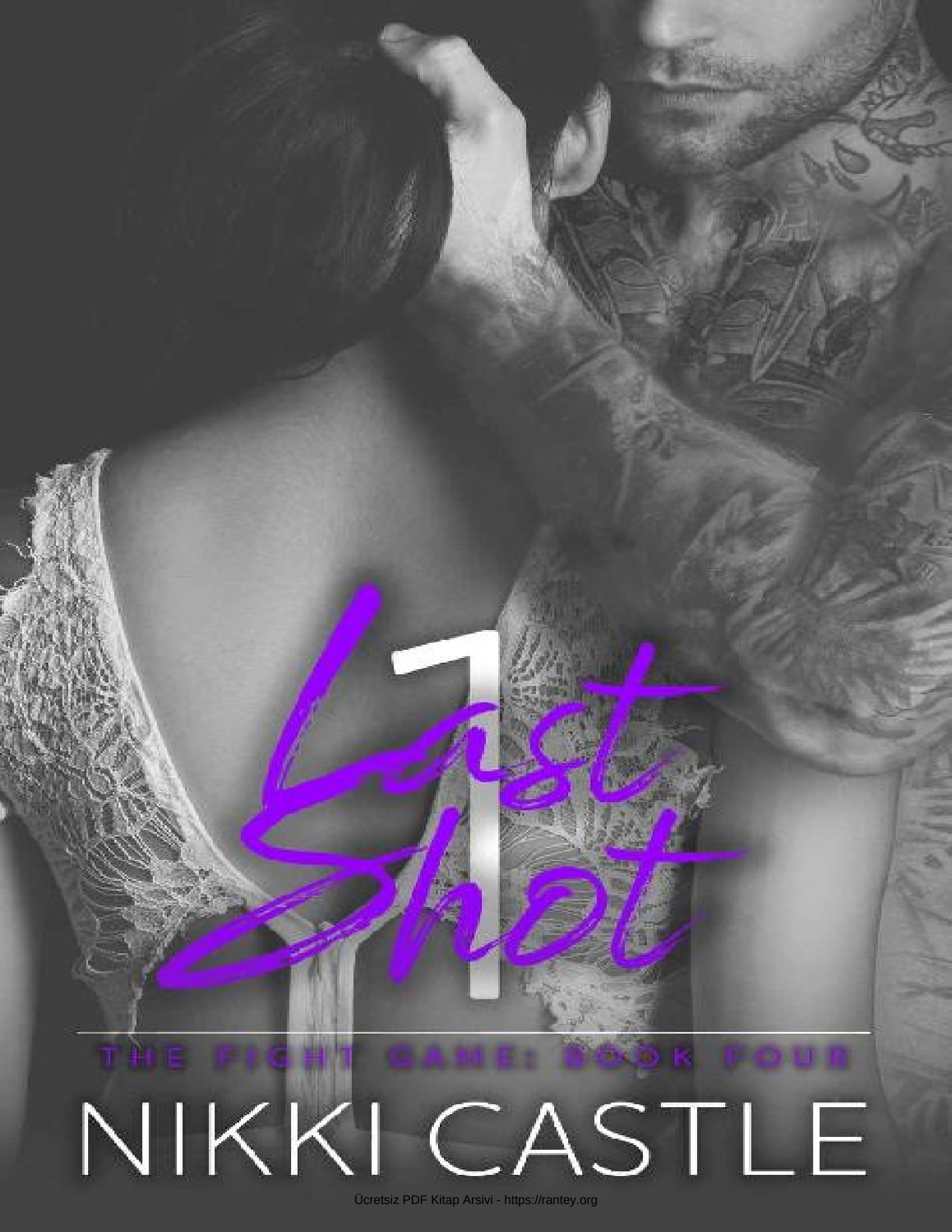
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

7 Last Shot

THE FIGHT GAME: BOOK FOUR

NIKKI CASTLE

1 SON ATIŞ

DÖVÜŞ OYUNU: DÖRDÜNCÜ KİTAP

NIKKI CASTLE

Telif Hakkı © Nikki Castle, 2023

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, yöreler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz. Daha fazla bilgi için nikkicastleromance@gmail.com adresine e-posta gönderin.

Kapak Resmi: Dark City Designs

Düzenleme: NiceGirlNaughtyEdits

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Oynatma
Listesi Yazarın
Notu

1. Kane
2. Isabella
3. Isabella
4. Isabella
5. Kane
6. Isabella
7. Kane
8. Isabella
9. Isabella
10. Kane
11. Isabella
12. Kane
13. Isabella
14. Kane
15. Isabella
16. Kane
17. Isabella
18. Kane
19. Kane
20. Isabella
21. Isabella
22. Kane
23. Isabella
24. Kane
25. Isabella
26. Kane
27. Kane
28. Isabella
29. Isabella
30. Kane
31. Isabella
32. Kane
33. Kane
34. Kane

Kane'in Sonsözü

Isabella'nın Sonsözü

Teşekkür Tetikleyici

Uyarılar Yazar

Hakkında

Ayrıca yazar: Nikki Castle

OYUN LİSTESİ

1 Last Shot Resmi Film Müziğı
[Spotify Çalma Listesi](#)

Bölüm 1

Acıyı Uyuşturun - Clarx

Bölüm 5

Çılgın Kalkın - Buckcherry

Bölüm 6

Fighters - The Score

Bölüm 7

Beni Uzaklara Götür - New Medicine

Bölüm 16

deepfake - brakence

Bölüm 18

Kemiklerimi kır - Matt Hansen

Bölüm 19

ARZU İÇİNDE YANMAK - Chris Grey

Bölüm 20

Drive You Insane - Daniel Di Angelo

Bölüm 21

arkadaştan daha fazlası - Isabel LaRosa

Bölüm 23

Fuck Em Only We Know - BANKS

Bölüm 26

Arch & Point - Miguel

Bölüm 29

EĞER DÜNYA - Josh Levi

Bölüm 31

We Go Down Together - Dove Cameron, Khalid

Bölüm 33

Suç bende - Alexander Stewart

Bölüm 34

KOŞU - NF

Epiloglar

Silence - Marshmello, Khalid

Biraz fazladan zırh yüklemesi gerekenlere.
Görülüyorsunuz ve seviliyorsunuz.

YAZARIN NOTU

Bu kitap Dövüş Oyunu serisinin diğer kitaplarından biraz farklı. O kitaplar çoğunlukla eğlenceli ve baharatlı bir zaman geçirirken, bu kitap bazı ağır konulara göndermeler içeriyor. Eğer "3 Count" kitabını okuduysanız, Kane'in mücadele ettiği bazı şeytanları olduğunu biliyorsunuzdur.

Bu iblisleri listelemek Kane'in hikayesini bozacaktır, bu nedenle **Tetikleyici Uyarıların** tam listesi için bu kitabın sonundaki Sonsöz'e bakın.

KANE

Bunu duyduğumda gitmeye hazırım.

"İşte geldik! Yeni daireme hoş geldiniz. Ne düşünüyorsunuz?"

İnce duvarların arasından gelen bariz bir duraklama var. Sonra...

Yaşlı bir kadın tereddütlü bir sesle, "Bu... çok şirin," diyor. Sonra aceleyle ekliyor, "Çok şirin! Çıplak tuğla gerçekten... um... çiftlik evi görünümünü bir araya getiriyor. Duyduğuma göre bugünlerde çok popülermiş."

Bir duraklama daha ve yorumundan ve zengin kadın tonundan bir sonraki cümlesinin ne ile başlayacağını anlayabiliyorum.

"Ama..."

İşte burada.

"...daha iyi bir bölgede yaşamayı tercih etmez miydin? Burada sadece birkaç ay yaşamayı planladığınızı biliyorum ama şehrin suç oranlarına baktım ve bu bölge pek güvenli görünmüyor tatlım. Richard'ın sana Old City'de güzel bir şehir evi bulmasını ve yarına kadar taşınmanı sağlayabileceğimi biliyorsun."

Buzdolabının kapısını çarparak kapatıyorum ve içimde hızla büyüyen öfkeyi yutmak için kendimi zorluyorum.

Bu apartmana girebilmek için çok çalıştım. Altı ay önce taşındığımda, burayı seçtim çünkü

Şimdiye kadar gördüğüm en güzel daireydi ve şehrin en iyi bölgesindeydi. Yine de bu hanımefendi, buranın şehrin kenar mahallesi olduğunu düşündüğü konusunda daha açık olamazdı.

Keşke gerçek bir boktan yaşam koşulunun neye benzediğini görebilselerdi.

Tam da buna dair anılar düşüncelerime sızmaya başlıyor, ben de su şişeme uzanıyorum ve dikkatimi dağıtmak için hepsini yudumluyorum. Şişeyi zorla çöp kutusuna atarken, yeni komşularımın tekrar konuştuğunu duyabiliyorum.

"-Güvenli, söz veriyorum. Suç oranlarını da kontrol ettim ve şu anda çalıştığın bazı bölgelerden farklı değiller. Burası bir şehir anne, tıpkı New York gibi. Ve Richard'ın bana lüks bir ev ayarlamasını istemedim. Burada kendi başıma yeni bir başlangıç yapmak istedim. Zaten buranın depozitosu için vakıf fonuma el atmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum."

Alaycılığım otomatiktir, kafa sallamam da öyle. Görünüşe göre zengin olayını doğru tahmin etmişim.

Sırt çantamı alıp omzuma atıyorum ve Fresh Prince ailesini nasıl geçeceğimi düşünürken duraklıyorum. Komşularla tanışmak gibi bir şey yapmak istemiyorum, özellikle de şımarık zengin bir kız ve ailesiyle. Dairenin arka tarafına geçtiklerini duyana kadar beklemem gerekecek, böylece sıvışabilirim.

Neyse ki uzun sürmüyor. Dekor seçeneklerini tartıştıklarını duyuyorum, yaşlı bir erkek sesi ilk kez katılıyor ve sonra yankılanan adımları dolaşmaya başlıyor. Sonunda onların mufflak sesleri arka taraftaki tek yatak odası olduğunu bildiğim yerde kayboluyor, çünkü daire benimkinin aynısı.

Bisikletimin anahtarlarını kaptığım gibi hızla dairelerimizin ortak girişine kaçıyorum ve sonra merdivenlerden sokağa iniyorum. Bir bacağımı bisikletin üzerine atıp başıma bir kask geçirdiğimde, yeni komşumdan hala bir iz yoktu.

Motoru çalıştırana kadar onu göremedim.

Ve az önce sosyal bir durumdan kaındığım için verdiğim o rahatlamış nefes hemen göğsümde sıkışıp kalıyor.

Yeni komşum olduğunu tahmin ettiğim kişi merdivenlerin üstündeki sahanlığa çıkıyor ve bunu yaparken gözlerini parlak güneşten korumak için bir elini kaldırıyor. Sokağın diğer tarafındaki beni fark ettiğini sanmıyorum, bu da bana utanmadan ona bakmak için bir an veriyor.

Yüzüne gölge düşüren eliyle ilk fark ettiğim şey vücudu oluyor. Orta boylu, ancak fark edilir derecede zayıf - kırılğan bir şekilde değil, daha çok inanılmaz derecede zayıf bir şekilde, eğer açık bacaklarındaki etkileyici kas çizgileri herhangi bir gösterge ise. Bu kız açıkça bir atlet.

Ve sonra dikkati bana takıldı. Sokağı taramayı bıraktı ve apartmanın karşısında bisikletimin üzerinde oturduğumu, bakışlarımin ona yapıştığını fark etti. Tanrıya şükür kaskım çoktan takılmıştı ve beni bunu anlayacak kadar net göremiyordu.

Gözlerini siper eden elini yavaşça kaldırıp bana el sallıyor.

Kahretsin, bu kız çok güzel.

Yüzü açıkken, nihayet yüzünün ayrıntılarına odaklanabiliyorum. Genç görünüyor, teni mükemmel ve gülümsemesi çok dostça. Bakışlarımi dolgun, pembe dudaklarından ve onların kıvrıldığı sarhoş edici gülümsemesinden ayırmak zorundayım. Onun yerine, dalgalı kahverengi saçlarının birkaç telinin esintiyle yüzüne dökülmesini ve selamına karşılık vermemi beklerken utangaç bir şekilde kulağının arkasına sıkıştırmasını izliyorum.

El sallamıyorum.

Motosikletimi tekrar çalıştırıp hızla uzaklaşıyorum ve rüzgârın tenimde yarattığı öfkenin, kendi iyiliği için fazla güzel ve benim iyiliğim için fazla farklı olan bu kıza verdiğim tepkiyi soğutmasına izin veriyorum.

Bir saat sonra, resepsiyonun arkasındaki Jax'ten aldığım baş selamına karşılık vermeden spor salonuna giriyorum. Kapıdan içeri girdiğimde ondan her zaman aldığım baş selamını.

Bu aptalların neden onların arkadaşı olmak için burada olmadığımı anlamadıklarını anlamıyorum.

Çünkü sadece Jax değil. Altın saçlı güzel çocuk da her zaman kalçasına yapışmış olan siyah saçlı jiu-jitsu çocuğuyla yaptığı konuşmaya beni de dahil etmek için çaba göstermeye hazır. Neyse ki, bunu anlaması için tek bir sert bakış ve ardından arkasını dönmesi yetiyor.

Başka kimse bana bir şey söylemeye cesaret edemiyor. Aylardır buradayım ve o ikisi dışında herkes resmi olarak antrenman yapmak için burada olduğum mesajını aldı, başka bir şey için değil. Bu aptalların düşündüğünün aksine, bu bir takım sporu değil. Kafese girdiğimde sadece ben, yumruklarım ve beynim var. Talimatlar yağdıran bir koçum olabilir ama onları uygulamak bana kalmış.

Orada tek başımayım, tam istediğim gibi.

Çantamı matın kenarına atıp eldivenlerimi ve el sargılarımı çıkarıyorum. Çoğu zaman el sargılarını kullanmıyorum, ancak bunlar özellikle mazoşist hissettiğim günler. Sadece yumruklarımın sonunda kafatası hissetmemi sağladığı için değil, aynı zamanda korumasızlık bazen parmak eklemlerimin derisini sıyırdığı için. Acı, savaştığımı ve kazandığımı hatırlatıyor.

Ellerimi sarmaya başlarken göz ucuyla Tristan'ın gölge boksunu izliyorum. Spor salonundaki en iyi dövüşçünün o olduğunu istemeyerek de olsa kabul etmem uzun sürmedi. Bu, benimle ölümüne bir dövüşü kazanacağı anlamına gelmese de, buradaki en çalışkan kişi olduğu ve bunu destekleyecek bir sürü yeteneğe sahip olduğu açık.

UFC'ye girmesinin ve besin zincirinin tepesine doğru ilerlemesinin bir nedeni var.

"Kane, ısındıktan sonra kafeste Tristan'la dünkü alıştırmaları yapmanı istiyorum."

Koç'a dönüyorum ve sert bir şekilde başımı sallıyorum. Otorite figürlere karşı çıkılmaması gerektiğini biliyorum ama bu, bana her emir verildiğinde göğsümde kıvılcımlanan kızgınlığı azaltmıyor. Ellerimi sarmayı bitiriyorum ve ısınmak için bir atlama ipi kapıyorum.

On dakika sonra eldivenlerimi giyiyorum ve Tristan'a bakıyorum, o da aynı şeyi yapıyor. Rahatlamış, kasları gevşemiş ve gözleri kız arkadaşının söylediği bir şeye gülerek parlıyor.

Midemi bulandırıyor.

Kimse kavga etmekten bu kadar rahatsız olmamalı. Bu bok iki amaçtan birine hizmet ediyor: ya bir rahatlama -Bu durumda hissedebileceğiniz en fazla şey hastalıklı bir hayranlık duygusu ya da bir hayatta kalma yöntemi olabilir. İki arasında bir şey yok. Bu eğlenceli değil.

Ama bunu Tristan'a söyleyemezsin. Ya da bu Allah'ın belası salondaki herhangi birine, gerçekten. Hepsi burada olmaktan mutlu, takım arkadaşlarıyla takılmaktan mutlu ve görünüşe göre onlar için iyi bir zaman olan bu şeyi yapmaktan mutlular.

şaka gibi.

Koç'un sesi beni giderek artan öfke dolu düşüncelerimden koparıyor. "Pekâlâ Tristan, sana geçen hafta gösterdiğim iki adımlı geri çekilme kombinasyonu üzerinde çalışıyoruz. Anladın mı?"

Tristan hemen "Evet efendim," diye cevap verir. Omuzlarını son bir kez daha açıyor ve ardından ayaklarının üzerinde zıplamaya başlıyor.

"Kane, her zaman yaptığın şeyi yap. Agresif ol."

Sanki savaşmanın başka bir yolunu biliyormuşum gibi.

Ama anladığımı belirtmek için başımı sallıyorum.

Dövüşün başında boksörlerin hep yaptığı gibi gevşek kalmama gerek yok. Gerinmiyorum, vücudumu sıcak tutmak için zıplamıyorum. Uyanabilirsin

Kışın ortasında, ısıtması olmayan bir yatak odasında ölü gibi uyusam bile zil sesi duyduğumda gitmeye hazır olurum. Dövüş fiziksel değil, zihinseldir.

"Gidelim," diye bağılıyor Koç, ring kenarındaki zamanlayıcıyı başlatıyor ve düşüncelerimi bölüyor, neyse ki her zamanki karanlık yollarına giremeden.

İleriye doğru atılıyorum, Tristan'ın yoluna kemiklere kadar işleyen bir kırılma ihtiyacıyla giriyorum. İncitmek. Öldürmek.

Ama geldiğimi biliyor ve bir yerde atış yapabileceğim kadar uzun süre kalmıyor.

Koç Tristan'a "Bırak kendini yorsun" diye sesleniyor. "Agresif stiller yorucudur, bu yüzden sürekli geri çekilmediğin sürece, incinmemek için yanıl hareketleri ve kaçışları kullan."

Ağızlığımı sertçe ısırarak çenemi sıkıştırıyorum ve daha da sert ve hızlı atıyorum. Çoğunlukla yumruk atıyorum, çünkü rahat olduğum şey bu. Ve Tristan buradaki en zor dövüşçü olduğu için, sadece ilerleyip yumruk atma alışkanlığıma geri dönüyorum. Ki Tristan buna fazlasıyla aşına.

Hareketlerimi parçalara ayırmaya başlaması raundun sadece doksan saniyesini alıyor. Ben büyük kombolarımı yapana kadar bekliyor ve sonra beni hala açık olduğum yerden vuran hızlı bir kontra atıyor. Savunmadan çok hücuma odaklandığım için gardımı koruyamadığım yerden.

"Kombo, kombo!" Koç sadece otuz saniye kala bağılıyor. Ve bunun, bu raunttan önce konuştuğumuz komboyu atmak için kullandığı parola olduğunu bilsem de, Tristan'ın hareketlerinden kaçınamıyorum.

Ben ileri doğru hamle yapınca bir adım geri atıyor, sonra bir adım daha, sonra bir yılan gibi hızla sola kayarak karşı duruşa geçiyor ve çeneme düz bir sol indiriyor.

Sert değildi ama beni sersemletti. Vuruşla birlikte başım geriye savruluyor ve gözümü kırıp tekrar odaklandığımda on saniyelik zil çalıyor ve Tristan raundun sonunu çalmak için bana saldırıyor.

"Zaman!" Koç çağırıyor. "Köşelerinize dönün. Otuz saniye mola."

Kafesin kendi tarafıma döndüğümde göğsüm kabarıyor ama bu efor sarf etmekten değil - öyle olsa bile dövüşümün hiçbir yönünü etkilemezdi. Hayatımın en iyi formunda da olsam, en fazla üst vücut egzersizleri yapabildiğim üç aylık bir iyileşme döneminden de çıksam aynı şekilde dövüşüyorum. Hayır, zor nefes alıyorum çünkü Tristan'ın atışının şoku geçiyor ve yerini dizginlenemez bir öfkeye bırakıyor.

Bu tanıdık bir duygudur ve her seferinde tanıdık bir sonuç doğurur. Bu tür bir öfke sadece tek bir şeyin sonucudur: hayatta kalmak için duyulan umutsuz ihtiyaç.

"İkinci raunt, aynı şey," diye talimat veriyor Koç. "Kane, ilerlerken bu komboları biraz sıkılaştırmaya çalış. Bu kadar özensiz olma."

Onu duymuyorum bile, dikkatle Tristan'a bakıyorum. Sanki gözlerimin önünde kırmızı bir örtü var ve hedefime doğru ilerleyebilmek için hareket etmesini bekliyorum.

Zil çalıyor. "Dövüş!"

Kırmızı kalkıyor ve aniden stadyumun ortasındaki bir boğa gibi oluyorum: tek başıma matadoru dilim dilim doğramaya odaklanıyorum.

Tristan'ın gözlerinin şaşkınlıkla açılmasını takdir etmeye bile zaman ayıramıyorum. Bu açık saygı gösterisi içimdeki hayvanın göğsünü dövmesine neden olmalı, ama bunun bir şey ifade etmesine izin veremeyecek kadar dövüşün içindeyim. Yapabildiğim tek şey kendimi Tristan'ın üzerine saldırgan bir şekilde fırlatmak, göğsümü kabartmak ve yumruklar savurmak.

Yaklaşık on saniye boyunca, her yumruk yere düşüyor. Eldivenlerim alnına, çenesine çarpıyor, hatta kendini korumak için kaldırdığı ön koluna inen yumrukla vücudunu sarsıyor.

On saniye boyunca zafer kanımda dolaştı. Tehdit edildiğim ve hayatta kaldığım için zafer. Rakibim

geri çekiliyor, oluşturduğum tehditten uzaklaşıyor ve ben kendimi bir gün daha yaşayacak kadar korudum.

Ama o on saniye biter bitmez ve Tristan aklını başına toplayıp saldırımı g ğ slemekten daha fazlasını yapar yapmaz, bu duygular ciğerlerimde toza dönüşüyor.

Beni yenmek için Ko 'un ona verdiği kombinasyonu kullandığını sonradan fark ettim. Tristan'ın geri çekilmesi benden kaçması değil, beni yanlış bir güven duygusuna s r klemesiydi. Çünkü ileri doğru bir adım daha attığım anda, diğer duruşa geçiyor ve doğrudan çeneme bir sol kroşe atıyor.

Ve bu zor bir atış. Haklı olarak, çünkü bu raunttaki yoğunluğum ve g   seviyem geçen raunttan katlanarak daha yüksek. Tabii ki onunki de yükseldi.

Biz buna yıldırım nakavtı diyoruz. Sizi bayılıtp yere düşürmeye yetmez ama beyniniz kesinlikle kapanır.

Bunlardan sayamayacağım kadar çok yaşadım. Vücudumun bu tür bir nakavtı gerçeğine tercih etmesinin nedeninin bir şekilde i selleştirdiğim bir başka hayatta kalma taktiği olup olmadığını hep merak etmişimdir. Çünkü sonuna kadar gidersem, yoluma çıkan diğer hasarlara karşı hiçbir korumam olmayacak.

Ne yazık ki yıldırım nakavtları kendi tehlikelerini de beraberinde getiriyor. Bu salonda antrenman yaptığım süre boyunca çoğunlukla uzak tutmayı başardığım bir tehlike.

Tristan'ın yüzüme inen yumruğunu hissettiğimde, bir anı yüzeye çıkıyor. Yükselen sesler. Korku. Tam olarak buna benzer bir yumruğun hayali hissi-

Dehşet çukurundan, içine her itildiğimde yaptığım gibi sürünerek  ıkıyorum. İçimde bir şalter atıyor ve kalan tüm savaşma gücümle kendimi Tristan'a doğru fırlatıyorum.

Onu yumruklamaya başladım. Bunun için başka bir kelime yok. Gözlerim  ıldırımış, atışlarım korkudan, ve battım

Bu anın o kadar içindeyim ki durmamı sağlamak için beni öldürmesi gerektiğini hiç düşünmeden biliyorum. O kadar ileri itildim ki bu artık ölümüne bir savaş.

İlk önce neyi fark ettiğimden emin değilim: beni kavrayan kolları mı, yoksa spor salonunda çınlayan panik dolu bağırışları mı? Ama yavaşça, çok yavaşça, gerçeklik bilincime süzülüyor.

Tristan önümde duruyor, hala hazır duruşunda ve dövüşümüze devam etmeye tamamen hazır görünüyor. Ama kollarımı, omuzlarımı ve hatta belimi sıkın eller var. Başımı yana salladığımda Koç'un bir kolumu tuttuğunu, Jax'in de beni arkamdan tuttuğunu görüyorum. Diğer tarafımda kimin olduğunu görecektir kadar umursamıyorum.

"Tanrım," diye soluk soluğa kalıyor Jax.

"Ne oluyor lan?" Cevap vermiyorum.

Cevap veremem.

Kendimi Koç'un bakışlarını boş bir ifadeyle tutmaya ve cezasını beklemeye zorluyorum.

İfadesi kızgınlıkla titriyor, ama çoğunlukla bilgili. Yine de azarlamasını dişlerini sıkarak yapmak zorunda kalıyor.

Sadece yanımdakilerin duyabileceği kadar alçak bir sesle, "Öfkeni kontrol altında tutamazsan ve takım arkadaşlarının güvenliğini sağlayamazsan seni minderime almam," diyor. "Yeni olduğunu biliyorum. Ve geldiğin yerde bazı şeyleri farklı yaptığını da biliyorum. Ama sonuç olarak, eğer bu salon için bir tehlike oluşturunca, seni takıma almayacağım. Duygularını dizginlemekten aciz olduğun için başkalarını tehlikeye atmayacağım." Bana sert bir bakış atmak için duraklıyor ve tüm dikkatimin kendisinde olduğundan emin oluyor. "Anlaşıldı mı?"

"Evet," diye mırıldanıyorum hemen.

Bana cezayı ver. Cezayı istiyorum. Cezayla birlikte uyuma da gelir. Ve eğer hissetmemek acıyı ortadan kaldırıyor, o zaman bana hayatımın geri kalanı boyunca günde üç kez tükenmişlik verin. Huzuru bulmamın tek yolu bu.

"Güzel. Şimdi minderimden in ve bana 100 burpee ve 1,000 tekme at. Her iki tarafa da. Eğer takım arkadaşlarınla çalışamazsan" -kelimeyi öyle bir vurguluyor ki bu konuda ne hissettiğimi çok iyi bildiğini anlıyorum- "o zaman tek başına çalışacaksın. Hadi başla."

Kafesin girişine doğru adım atarak kollarımda kalan tutuşları silkeliyorum. Kimseyle göz teması kurmayı reddediyorum ve kafesin etrafında ağızları bir karış açık, yüzleri şok olmuş bir sürü insan toplanmış durumda.

Kendime duyduğum nefreti dışa vuruyorum ve her birinin yanından geçip gidiyorum.

Siktir et onları.

ISABELLA

Neredeyse ailemi yeni dairemde çıkarıp otellerine zamanında yerleştiremiyordum. Annemin gitmesini sağlamamın tek nedeninin dansla ilgili bir randevum olması olduğuna yarı yarıya ikna oldum. Ailemin tüm hayatlarını yeniden düzenleyecekleri bir şey varsa o da dansdır.

Önce telefonuma, sonra tekrar önümdeki binaya bakarken, fazladan zaman ayırmam gerektiğini fark ediyorum. Çünkü doğru yerde olmama imkan yok.

2324 Pine St. Adres eşleşmeleri.

Dans için bir yere benzemiyor ama yine de ben sadece bale okulları gördüm. Belki de bu küçük stüdyolar farklı mekanlarla idare edebilirler.

Kendimi çelikleştirmek için derin bir nefes alarak merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve ön kapıları iterek açıyorum.

Ve hemen dur.

Önce neye odaklanacağımı bilemiyorum: tüm zemini kaplayan minderlerin üzerinde yuvarlanan iki adama mı, yoksa odanın diğer ucunda birbirlerini yumruklayan çift mi? Manzara, her iki çiftten gelen homurtu sesleri, vazelin ve Bengay kokusu duyularımı alt üst ediyor.

Burası kesinlikle bir dans stüdyosu değil.

İçeri girdiğimde irkilmiş olmalıyım, çünkü önümdeki manzara ve sesleri algılamayı bitirdiğimde, güreşçi ikili birbirinden ayrılıp dikkatlerini bana odakladı. Daha iri olan -koyu saçlı, delici mavi gözleri ve belirgin bir "benimle uğraşma" havası olan adam- ayağa kalktı ve minderin kenarına doğru yürüdü.

"Merhaba, yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor derin bir sesle.

"Bundan şüpheliyim," benim dürüst cevabım. Bu adam bale ile step arasındaki farkı anlayamayacak gibi görünüyor. "Bir dans stüdyosu arıyorum ama belli ki burası yanlış yer."

Önümdeki Adonis, asla anlayamayacağım nedenlerden ötürü, odanın kenarındaki sandalyelerin yanında duran bir kadına sırtlıyor. Ya da karşılığında neden gözlerini devirdiğini.

Bana döndüğünde "Doğru noktaya yakınsınız," diyor. "Ne yazık ki bazı internet sitelerinde stüdyonun adresi hâlâ yanlış yazıyor. Bloğun diğer ucundaki binada."

"Oh," diye nefes alıyorum. "Bu çok garip. Tamam, teşekkürler."

Tam arkamı dönüp bu alternatif boyuttan çıkmak üzereydim ki binanın diğer tarafından başka bir adam odaya girdi.

Gömleksiz, terden sıırıslıklam olmuş, ağır dövmeleli bir adam ve yüzünde derisine kazınmış gibi görünen bir çatık kaş.

Onu gördüğümde içimde oluşan ateş parıltısı beni tamamen hazırlıksız yakaladı.

Hayatım boyunca etrafım zarif ve güzel erkeklerle çevrili oldu. Bir kayanın altında yaşadığımı ve dansçı olmayan biriyle etkileşime girmediğimi söylemiyorum, ancak çoğu erkekle olan deneyimim - tekil erkek arkadaşım da dahil - çok özel bir erkek tipiyle oldu.

Önümde duran adamın tam tersi olan biri.

Onun hakkında her şeyi öğrenmek istememe neden olan bir adam.

Bakıyor olmalıyım çünkü beni hemen fark ediyor. Adımları yavaşlıyor ve bir an için bakışlarımı tutsa da sonunda bakışları düşüyor ve vücudumun üzerinde geziniyor.

İlle de cinsel bir şeymiş gibi görünmüyor. Sadece meraklı görünüyor, eğer merakın bir yanı da olumsuzluksa. Çünkü kaşları beni görmeden önce olduğundan daha kızgın görünüyor.

Gözlerimi 1.80 boyunda, 200 kiloluk alfaya dikiyorum. Dikkati, ilgisinden, hatta belki de buyurgan ve ürkütücü görüntüsünden çekinmemi bekliyormuş gibi görünüyor ama ondan o kadar büyülenmiş durumdayım ki istesem de gözlerimi kaçıraramam. Sadece bakabilir ve bakışlarımın hissettiğim kadar büyülenmiş görünmemesini umabilirim.

Bana bir kez daha bakıyor, kaşları hafifçe çatılıyor, bu sefer ikinci bir sonuca varmış gibi görünüyor. Gözümün korkmadığını anlayınca doğruldu ve tekrar odanın içinde ilerlemeye başladı. Yan taraftaki mankenlerden birini tutup üzerine binmesini ve yastıklı suratına ölümcül yumruklar yağdırmaya başlamasını hayretle izliyorum.

Bir kadının "Dans stüdyosunu soran birini mi duydum?" diye sorduğunu duyduğumda aramızdaki garip enerji çatırtısı buharlaşıyor.

Küçük sarışın bir kadının ofisten çıktığını görünce şaşkınlıkla dönüyorum ve bir an için neden burada olduğumu bile unutuyorum. Ama sorusu aklıma gelince, "Evet, o benim. Adres olarak burası yazıyordu ama belli ki yanlış."

"Evet, bazı web sitelerinde hala yanlış olan listeleniyor. Yine de sizi oraya götürebilirim. Bu gece dersim yok ama en azından size etrafı gösterebilirim."

Kaşlarım saç çizgime doğru fırlıyor. "Sen oraya git. Ve Bunu sen mi yaptın?"

Bir kıkırdama çıkarıyor. "Bir şeyleri yumruklamak pek bana göre değil. Buradayım çünkü erkek arkadaşım ve kız kardeşim burada antrenman yapıyor."

Mükemmel bir zamanlamayla, sadece Viking olarak tanımlanabilecek bir adam ofisten çıkar. Minyon sarışının yanında duruyor ve bir kolunu onun omuzlarına doluyor. "Selam," diye gülümseyerek beni selamlıyor. "Ben Jax. Erkek arkadaşım."

"Ben de Hailey," diye cıvıldıyor sarışın.

Göz ucuyla dövmeli adamın hareketlerinde bir duraksama olduğunu görüyorum. Karşımdaki ikiliye cevap vermeyi hatırlamam bir anımı alıyor. "İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum. Ben Isabella."

"Bu çok güzel bir isim," diyor Hailey sevimli bir iç çekişle. "Ve bir balet için çok mükemmel." Bilerek gülümsüyor. "Bu senin ana dans stilin, değil mi?"

Bu, sonunda yüzüme bir gülümseme getirmeye yetti. "Sanırım bu oldukça açık, ha?"

Hailey gülerek, "Sorun değil, açık olmak için daha kötü şeyler de var," diyor. "Hadi, seni stüdyoya kadar geçireyim."

Sessizce teşekkür ederek başımı sallıyorum ve beynimin sonunda bir MMA salonu olarak tanımladığı yere bir kez daha bakıyorum. Görünüşe göre benim gelişim tüm odayı rahatsız etmiş, çünkü buradaki herkes antrenmanını bırakıp bana bakıyor. Bu konuda biraz suçlu hissediyorum, ta ki gözlerim dövmeli adamın kilerle tekrar kilitlenene kadar.

Bir bakışta ikimiz de donup kalıyoruz. Vücuduna yeterince baktım, bu yüzden onun yerine yüzünü zihinsel olarak katalogluyorum - kısa, neredeyse kırlaşmış kahverengi saçları, sürekli çatık kaşları ve aynı anda hem her şeyi hem de hiçbir şeyi söylemeyen kahverengi gözleri. Şu anda yüzümde beliren her düşünceyi ve her küçük tepkiyi yakalayıp analiz ettiği hissine kapılıyorum.

Birinin önünde bu kadar... çıplak olmanın içimde yarattığı ürpertiye engel olamıyorum. Göz temasımızı ilk kesen ben oluyorum ve isteksizce Hailey'e dönüyorum.

Bakışlarımı fark edip etmediğini belli etmedi. Sadece bana sıcak bir gülümseme daha verdi ve onu takip etmemi işaret etti.

"Peki neden baleden vazgeçtin?" diye sorduğunda spor salonunun kapısı henüz arkamızdan kapanmamıştı.

Açıkça sorduğu soruya cevap vermem bir saniyemi alıyor. Acı dolu hatıralar, ambulans ışıklarının parıltısı, gerçekleşmemiş bir rüyanın verdiği umutsuzluk hissi... bir anda beynime saldırıyorlar. Ve sadece bir saniye sürmelerine rağmen - ortaya çıktıklarında bu duyguları bastırma konusunda gerçekten iyi oldum - yine de beni biraz nefessiz ve hırpalanmış bırakıyorlar.

Hailey'nin zararsız meraklı bakışları beni boğazımı temizlemeye ve ona cevap vermeye teşvik ediyor. Hatta yarı doğru bile söyleyebilirim.

"Sadece bir değişikliğe ihtiyacım vardı. Çok uzun zamandır bale yapıyorum; tükendim."

Hailey anlayışla başını sallıyor. "Bu mantıklı. Ne zamandır dans ediyorsun?"

"Yürüyebildiğimden beri," diye cevaplıyorum hiç tereddüt etmeden. "Vay canına. Gerçekten iyi olmalısın. Dans ediyor musun"

Philadelphia şirketi mi? Yoksa Philadelphia'da yeni misiniz?"

"Philly'de yeniyim. Birkaç gün önce New York'tan buraya taşındım."

O anda göz ucuyla Hailey'nin başını çevirdiğini ve gözlerinin kocaman açıldığını görüyorum. Ne söyleyeceğini çok iyi biliyorum, bu yüzden bilerek bakışlarına karşılık vermiyorum, onun yerine kaldırırma odaklanmayı tercih ediyorum.

"New York Şehir Balesi'nde dans ettin mi?"

Yalan söylemeyi tartışıyorum ama bir süre sonra başımı sallıyorum.

"Vay anasını," diye nefes alıyor. "O zaman gerçekten iyisin."

Kendimi tepki vermeye ya da daha fazla bir şey söylemeye ikna edemiyorum. Bunu bu kadar düşünmek bile zor, ama Hailey'deki bir şey şefkatli ama saldırgan değil diye bağılıyor, bu da kendimin bir kısmını ortaya

ıkarmamı kolaylaştırıyor.

Hailey sert omurgamı ve dudaklarımın sert çizgisini fark etmiş gibi görünüyor çünkü daha fazla bilgi için baskı yapmıyor. Sadece tekrar öne doğru bakıyor. "Tam şurada, kavşaktan önce."

Yolun geri kalanında yürürken sessiz kalmasını bekliyorum ama onun yerine, "Jane hip-hop'a yeni başlayan insanlarla harika anlaşıyor. Dersine bayılacaksın. Sadece o öğretirken konuşma."

New York'taki şirket müdürünün bakışlarını ve herhangi bir gevezeliğin ardından gelen acımasız azarları hatırlıyorum, "Güven bana, bunun olma ihtimali yok" diye mırıldanıyorum.

Dans stüdyosunun kapısına vardığımızda Hailey kapıyı iterek açıyor ve hemen bir merhaba diye sesleniyor. Arkasından içeri giriyorum ve bol bir pantolon ve bluz giymiş bir kadının, her sözüne kulak kabartan bir grup gençle konuştuğunu görüyorum.

"Hey, Jane," diye sesleniyor Hailey. "Spor salonunda yine bir kaçak buldum."

Kadın gruptan uzaklaşıyor ve dikkatini bana odaklıyor. "Öyle mi? Bunun için üzgünüm. Şu web sitesinin adresimizi güncellemesini bir türlü sağlayamıyorum. Şehirde yeni misiniz, yoksa dans etmeye yeni mi başladınız?"

"İkisi de." diye itiraf etmem bir saniye sürüyor. Ya da en azından çağdaş sanatta yeniyim."

Gülümsüyor. "Bale, değil mi?"

Bir kahkaha atıyorum ve aynı varsayımı aynı hızla yapmış olan Hailey'e bakıyorum. Omuz silkiyor ve bana gülümsüyor. "Bunu saklamakta pek iyi değilim."

Jane bana elini sallayarak, "Bunu asla saklama. Belli ki sen busun." Tokalaşmam için elini uzatıyor. "Ben Jane, Hailey'nin dediği gibi. Çağdaş sınıflarda ders veriyorum."

El sıkışmaya karşılık veriyorum. "Ben Isabella. Geldiğim okulda eğitimimin bir parçası olarak biraz çağdaş dans yapmak zorundaydım ama her zaman daha derinlere dalmak istedim."

Rahatsız edici derecede zarif olduğum için şimdiden özür dilerim."

Jane bir kahkaha attı. "Buraya çok iyi uyum sağlayacaksın."

Bunun üzerine gerginlik omuzlarımdan kalktı. Çünkü ona inanıyorum. Yeni bir gruba uyum sağlama, yeni bir şey deneme, özellikle de teoride tüm hayatımı dolduran şeye bu kadar yakın bir şey deneme konusunda gergin olduğumu fark etmemiştim, ta ki Jane bana güvence verene kadar. Ona minnettar bir gülümseme verdim.

"Tamam, ben spor salonuna dönüyorum o zaman," diyor Hailey ve beni şimdiki zamana geri getiriyor. "Bu hafta bir ara ders için geleceğim. Belki o zaman görüşürüz?"

Nazik gülümsemesine karşılık vererek başımı sallıyorum. "Evet, yarın da burada olacağım. Bana eşlik ettiğin için çok teşekkürler."

"Lafı bile olmaz. Oh, eğer istersen sana numaramı verebilirim. Bilirsin, 'dans' acil durumları için ihtiyacın olursa diye." Gülüyor ama ben şaşkınlıkla ona sadece göz kırpabiliyorum.

Dans çok yabancılaştırıcı bir spor olabiliyor, özellikle de son birkaç yıldır bulunduğum rekabetçi seviyede, bu yüzden birinin gerçekten arkadaşça davranmak için kendi yolundan çıkması nadirdir.

"Beni tanıımıyorsun bile," diye ağızımdan kaçırıyorum. "Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?"

Hailey'nin ifadesi yumuşuyor. "Tek başına bir adada olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum," diye itiraf ediyor sessizce, dudaklarını büzerek. "Bunu kimsenin yaşamasını istemezdim."

Bir an onu inceliyorum ve bu tatlı, sarı saçlı yabancının hayatıma nasıl bu kadar ani girdiğini merak ediyorum. Ama normalde yaptığım gibi kendime saklamayı düşündüğümde, geçen hafta, hatta geçen yıl hayatımdaki her şeyin aynı şekilde aniden gerçekleştiğini fark ediyorum. Ve kendime buraya taşınmamın tek nedeninin konfor balonumun dışına çıkmak olduğunu hatırlatıyorum.

"Bu gerçekten çok yardımcı olur aslında. Teşekkür ederim," diyorum sonunda ve bu kez gülümsemem tamamen gerçek.

Bunun üzerine Hailey'nin yüz ifadesi aydınlanıyor. Kendisine uzatılan telefonu alıp numarasını yazıyor ve enerjik bir şekilde "İyi dersler!" diyerek veda ediyor.

Sonra kapı arkasından kapanıyor ve bu yeni ve ürkütücü ortamla yüzleşmek için geri dönüyorum.

Ve biraz sonra stüdyodan çıktığımda, çok uzun zamandır hissetmediğim bir hafiflikle karşılaşıyorum.

ISABELLA

Dairemin kapısını arkamdan kilitleyip kaldırımdan aşağı inmeye başladığımda, zihnimde hala yapmam gerekenlerin kontrol listesi dolaşıyor.

"Yeni hayatımda" yapmam gerekenler konusunda planladığım kadar ilerlemiş değilim. Philadelphia'ya taşınalı sadece bir hafta oldu, ancak bu çılgın geçici taşınma fikrini ilk ortaya attığımda şimdiye kadar daha fazlasını başarmış olmayı bekliyordum.

Geçtiğimiz yılın fırtınasından sonra nefes almak için bir haftaya ihtiyacım olacağını beklemiyordum.

En yakın çamaşırhane'yi bulmayı düşünürken telefonum annemin numarasıyla çalmaya başlıyor. Kulağıma götürürken Kabul Et'i kaydardım.

"Hey, anne."

"Selam, tatlım. Yeni dans stüdyosu nasıldı?"

Dans stüdyosuna doğru yürümeye başlarken omzumdaki çantayı düzeltiyorum. "İyi'yd'i. Bayan Thompson'ın derslerine göre güzel bir değişiklik oldu'ğu kesin. 'Lanet olası ayak parmaklarını göster, Izzy' diye daha az bağı'lıyor."

Annemin kahkahası kulaklarımda çın'lıyor. "Bunu yapmak zor de'ğ'il."

Bahse girerim o kadın bu sözleri uykusunda söylemiştir." Kıkırdıyorum. "Bu bahse girmeyeceğim."

"Daireye nasıl yerleştin?" diye soruyor daha ciddi bir sesle. "Hiç keşif yaptın mı? Bölge nasıl?"

Gözlerimi deviriyorum. "Bölge iyi anne. Güney Philly şehrin güzel bir bölgesi."

Hat üzerinden iç geçiriyor. "Sadece senin için endişeleniyorum. İlk kez benim çatım altında yaşamıyorsun ve tamamen yeni bir şehre taşınmaya karar veriyorsun."

"Sadece biraz değişikliğe ihtiyacım vardı," diyorum ona sessizce. "Senden uzaklaşmak istemedim, sadece... bir süreliğine yeni bir ortama ihtiyacım vardı."

"Biliyorum tatlım. Bunu anlıyorum." Sesi daha mutlu bir ton alıyor. "Daire olmasını istediğin gibi mi?"

Yüzümde gururlu bir gülümseme beliriyor. "Evet. Bu harika."

"Güzel. Freddy'nin sana istediğini bulmasına sevindim. Tanrı biliyor ya, o adama bu işi doğru yapması için yeterince para ödüyorum."

Ve bir anda gülümsemem kayboldu ve gurur anım yok oldu.

Spor çantasını omzumda kaydırıyorum, aniden rahatsız oluyorum. Ailemin hâlâ benim için bu tür işleri hallediyor olması, Philadelphia'ya taşınmamın tam da en başta nedenini hatırlatıyor.

Rahatsızlığımdan habersiz annem soruyor: "Peki ya iş arama? Ne yapmak istediğin hakkında bir fikrin var mı?"

Alt dudağımı çiğneyerek ona gerçeği söylemeyi tartışıyorum. İş arama konusunda herhangi bir adım atmadım ama ne tür bir iş isteyebileceğimi durmadan düşündüm. Bulma şansımın yüksek olduğu bir iş fikrim var ama... Bunu yüksek sesle söylemekten çekiniyorum. Annem destekleyici bir ebeveyn olmadığı için değil, ama bunu başka birine itiraf etmeye, umutlarımı yüksek sesle dile getirmeye hazır olmadığım için.

"Hâlâ bakıyorum," diyorum onun yerine.

"Bale okullarından birinde öğretmenlik yapmaya ne dersiniz? Eminim senin bilgini okulun en önünde görmek isterler."

sınıfta. Yeni başlayanlara, hatta çocuklara tekrar ders verebilirsiniz."

Bu düşünce beni ürkütüyor. New York'ta öğretmenlik yapmayı çok seviyordum ama burada öğretmenlik yapma düşüncesi beni biraz depresyona sokuyor. Büyüdüğüm şehirden taşındım çünkü farklı bir hayat, günlerimi geçirecek yeni bir şey istiyordum. Bale öğretmenliği bulmak kolay ve yapmak daha da kolay bir iş olurdu ama henüz yerleşmeye hazır değilim.

"Dürüst olmak gerekirse, aslında bir işe ihtiyacın bile yok. Şehirde rahat etmeye ve bir süreliğine eğlenmeye odaklanmak için vakıf fonundan bolca paran var."

Bu konuşmadan çıkmam lazım. Ayrıcalığının hatırlatılması bir şey, ama bunun yüzüme vurulması bambaşka bir şey. Annemin bununla bir şey kastetmediğini biliyorum, ancak bundan bahsetmek bile hayatımın bu yeni evresine dair umutlarımı yerle bir etmeye yetiyor.

"Hayatın boyunca çok çalıştın ve çok zor bir yıl geçirdin. Rahatlamayı hak ediyorsun ve-"

"Anne, gitmem gerek. Okuldan bir telefon gelecek," diye yalan söylüyorum aceleyle.

"Oh, tamam. İyi şanslar o zaman tatlım, beni sonra ara." "Arayacağım anne. Seni haftaya ararım."

Ağır bir nefes vererek telefonu kapattım. Ve bunaltıcı yapılacaklar listemle ilgili tüm önceki hislerim geri geliyor, bu sefer çok farklı bir kariyer yoluna girme konusundaki sinirlerim de buna eşlik ediyor.

Dans stüdyosuna yürürken kafamın içinde kayboldum. Binaya vardığımda alnımda kalıcı bir çatlak oluştuğunu ve alt dudağımı çiğnediğimi düşünüyorum.

Adımı söyleyene kadar Hailey'i fark etmedim bile.

"Hey!" diyor, yüzü selamlamayla aydınlanıyor. "Dönmüşsün. Ders iyi geçti mi?"

Dikkatimi tekrar şimdiki zamana odaklıyorum ve ona doğru yürürken gülümsemesine karşılık veriyorum. "İyiden de öte. Jane inanılmaz bir öğretmen. Geri dönmek için sabırsızlanıyorum."

"Evet, genelde böyle tepki alır. Senin için işe yaramasına sevindim." Ben spor çantamı yere bırakıp ders için gerekenleri çıkarırken o esnemeye devam ediyor. "Philly'ye nasıl alıştın? İlk baktığın dans okulu burası mıydı?"

Başımı salladım. "Evet. Sanırım şanslıyım. Buraya daha bir hafta önce taşındım, o yüzden hâlâ alışmaya çalışıyorum ama hayatım uzun süredir dans etrafında dönüyor, dans edecek bir yerim olmaması mümkün değil. Sadece bale olmayan bir şeye ihtiyacım vardı."

Ben kendi esneme hareketlerime başlarken o başını sallıyor. "Burada da bale yapıyor musun? Yoksa tamamen bıraktın mı?"

Kargaşanın yüzüme yansımamasını umarak kucağıma bakıyorum. Sadece arkadaşça davranıyor, diye hatırlatıyorum kendime. "Bırakmadım, sadece... kariyerimin yönünü değiştirdim." Daha fazlasını eklemeyi düşünüyorum, zihinsel olarak bu konuda biriyle konuşmanın beni daha iyi hissettirip hissettirmeyeceğini tartışıyorum, ama sonra I bkz. Hailey's bakışlar DART aşığı için nerede Ben bilinçsizce sol ayağımı ovuyordum.

Yanmış gibi bıraktım.

"Bu hafta bir ara Philadelphia Balesi'ne gideceğim," diye zorladım sonunda. "Hayatımda bu kadar çok değişiklik varken, rahat edebileceğim bir şeylerin olmasının bana yardımcı olacağını düşündüm."

Hailey başını sallıyor, aniden elindeki su şişesiyle dikkati dağılmış gibi görünüyor.

"Arkadaş istersen bana haber ver. Ben bale yapmıyorum ama eminim oradaki öğretmenlerin biraz eğlenceye her zaman ihtiyacı vardır."

Bu beni güldürüyor ve Hailey hemen rahatlamış görünüyor. Bu, yapmak istemediğim o garip konuşmayı unutmama yardımcı oluyor.

Odanın diğer ucundan bir alkış sesi duyuyoruz. Jane'in

sesi, "Pekâlâ hanımlar, başlayalım," diyor.

Bu dersten de en az dünkü kadar keyif aldım. Bu fikri ilk ortaya attığımda, nasıl gideceğinden ya da tekrar dönüp dnmeyeceğimden gerçekten emin değildim. O kadar uzun zamandır bu sanatın uzmanıydım ki, ğrenci olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Yeni bir ortama girmek, ne yapacağımı söylemesi için birine para vermek ve sonra bir şeyde kötü olmak. Bu çok ferahlatıcı.

Ama ders bitip Hailey ve ben esnemeye başladığımızda ben de ağrıyor ve ağrılardan inliyordum.

"Biliyor musun, New York Balesi'nden ayrılmanın sonunda güzel, rahat bir dans dersinin tadını ıkarabileceğim anlamına geldiğini sanıyordum," diyorum inleyerek. "Jane'in notu aldığını sanmıyorum."

Hailey yanımdaki yerinden kıkırdıyor. "Eğer beni amatör bir ağdaş dans kursunun New York Şehir Balesi'nden daha zor olduğuna ikna etmeye çalışıyorsanız, biraz daha uğraşmanız gerekecek. Orada eğitimin nasıl olduğu hakkında fısıltılar duydum ve dürüst olmak gerekirse, herhangi birinizin bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Çok yorucu görünüyor."

İ çekerek esnememi derinleştiriyorum. "yleydi. Bazen bunu nasıl bu kadar uzun süre yaptığımı bilmiyorum."

Hailey bana meraklı bir bakış attı. "Hayatın boyunca kendini nasıl bu kadar kaptırabildiğini hiç anlayamadım. Kendime her şeyden uzak zaman ayırmak için bir yan hobiye ya da başka bir şeye ihtiyacım olurdu."

Alt dudağımı ısırarak, Hailey'nin farkında olmadan bana verdiği bu fırsatı değerlendirmeyi tartışıyorum. Kariyerimle ilgili her şeyi konuşmaya hazır değilim ama biriyle bale sayesinde edindiğim yan hobim hakkında konuşmak, birine açılma pratiği yapmanın kolay bir yolu.

"Aslında yogaya bu nedenle başladım," diye itiraf ediyorum bir süre sonra. "Esnemenin faydası olduğu açıktı ve uygulamanın kendisi de güzeldi, ama her şeyden çok zihinsel bir yardımdı. Stresi biraz azalttı."

"Oooh, bu kulağa mkemmел bir ek hobi gibi geliyor. Hâlâ yapıyor musun?"

Başımı sallayarak cevap veriyorum. Sonra tereddütle ekliyorum: "Aslında yoga öğretmek için sertifika aldım. Baleyi bıraktıktan sonra bana odaklanabileceğim bir şey verdi. Uğruna çalışabileceğim. Ve bilmiyorum, belki de iş olarak yapabileceğim bir şey."

Hailey sözlerimin ağırlığını hissetse de belli etmiyor. "Dövüşçülere yoga dersi vermek için seni spor salonuna getirmeliyiz. Tanrım, ne kadar kötü olacaklarını hayal bile edemiyorum," diyor kıkırdayarak.

Ben de onunla birlikte gülüyorum ama cevap vermiyorum. Onun yorumu beni MMA salonunu ve yanlışlıkla içeri girdiğimden beri kafamda dönüp duran soruları düşünmeye itiyor. Spor, antrenman, hatta dövüşçülerin kendileri hakkında.

Belirli bir dövüşçü hakkında.

"Kız kardeşinin kavga ettiğini söylemiştin, değil mi?" diye sordum. "Spor salonuna bu yüzden mi geldin?"

Hailey konsantrasyon içinde kaşlarını çatıyor. "Biraz uzun bir hikâye ama erkek arkadaşım Jax sayesinde kız kardeşim spor salonuna geldi. Hepimiz birlikte büyüdük ve sonra Jax ve ben geçen yıl çıkmaya başladık. Yani uzun lafın kısası, ikisine de gidiyorum."

Ve mükemmel bir zamanlamayla, erkek arkadaşı odaya girmek için o anı seçti. Şimdi gülümseyen Hailey'e el sallıyor ve sonra sandalyelerden birine oturup gerinmeyi bitirmemizi bekliyor.

Bir an için onu inceledim. İri yarı ve kasları belli oluyor ama ilk bakışta bir dövüşçü olduğunu tahmin edeceğimi sanmıyorum. Spor salonunda çantayı yumruklayan adama hiç benzemiyor.

"Dövüşçüler göründükleri kadar vahşi mi?" Yargılayıcı olmaktan çok meraklı görünmeye çalışarak soruyorum. "Televizyonda gördüklerimin ötesinde bu sporu anlamıyorum. Dövüşün hep tehlikeli insanlara hitap edeceğini düşünmüşümdür."

İkimiz de dönüp Hailey'nin erkek arkadaşının bulunduğu bekleme alanına bakıyoruz.

Ve sarışın devin ne söyleyeceğini duymak için dansçılardan birine doğru eğilmesini izleyin. Yakındaki rafa uzanıyor ve çıkıntıdan bir çift bale terliği alıp gülümseyerek minik dansçıya uzatıyor.

"Evet, korkunç biri," diyor Hailey düz bir sesle, bana dönüp baktığında kaşları çatık.

"Tamam, belli ki o değil," diyorum kıkırdayarak. "Ama şiddetten hoşlanmıyorsan bu sporu seçemezsin, değil mi? Bir insan neden kendisine zarar vermek isteyen biriyle isteyerek ringe çıksın ki?"

Hailey iç geçiriyor. "Tamam, evet, MMA doğası gereği şiddet içeriyor. Ama görüldüğü kadar da kötü değil.

Başladığından beri UFC'de bir ölüm ya da ciddi bir yaralanma olmadı. Futbol ise Aslında yol daha fazla Tehlikeli, inanmak o veya

Hayır. Günümüzde MMA'de yarışmak için zeki ve disiplinli bir sporcu olmanız gerekiyor. Sadece şiddet için bu işe giremezsiniz."

Hailey'nin sözlerini düşünürken düşünceli bir mırıltı çıkarıyorum. Ne dediğini anlıyorum ama sözlerini ağır bir torbaya atılan nefret dolu yumrukların anısıyla bağdaştırmak zor.

Hailey fark etmiş olmalı çünkü şöyle diyor: "Bak ne diyeceğim. Cuma gecesi benimle dövüslere gel. Salona ilk girdiğinde yerde bir delik açmaya çalışan adamı hatırlıyor musun? Kane mi? Bu hafta sonu Bulldog MMA ile ilk dövüşüne çıkacak, o yüzden herkes desteğini gösterecek. Benimle gel. Seni MMA dünyasıyla tanıştırayım."

Sinirlerim beni tereddütte bırakıyor ama sonra kendime tam da bu yüzden Philly'ye taşındığımı hatırlatıyorum. Yeni deneyimler yaşamak için.

Bir yandan da bunun, dövüşen adamdan bahsedildiğinde bile kalbimin hızla çarpmaya başlamasıyla hiçbir ilgisi olmadığına kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Kane. Ne kadar seksi bir isim.

"Tamam," diyorum Hailey'e küçük bir gülümsemeyle. "Ben de varım."

ISABELLA

Philadelphia Balesi'ne gittiğimde, bunu yapmak için cesaretimi toplamam sekiz günümü almıştı.

Tüm hayatımı değiştiren kararı verdiğimden beri bir bale ortamına adımımı atmadım. Önce NYC Balesi'ni, ardından da yerel bir okulda çocuk balesi öğretmeni olarak çalıştığım işi bırakmak, hayatımda yaptığım en zor şeydi. Ama kumpanyamın bana ihtiyaç duyduğu seviyede dans edemeyeceğimi biliyordum ve çocuklara öğretmenlik yapmak çok zor bir hatırlatıcıydı.

O gün sekiz ay önceydi.

Şimdi yeniden bir okula adım atmak, hem eve dönmek hem de eski bir yarayı açmak gibi geliyor.

Resepsiyondaki kız gülümseyerek "Merhaba, yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor.

"Merhaba, kayıt için aramıştım?"

"Doğru ya, Bayan Martin bugün birinin geleceğini söylemişti. Sizi seçmelere alabilir miyim?"

Bu alçakgönüllü bir soru olmalı. Alçakgönüllü. Tanınmadığım bir bale ortamında bulunmayalı yıllar oldu ve New York'taki pek çok akranım alınsa da hissettiğim tek şey göğsümdeki gerginliğin gevşemesi. Çünkü bu demek oluyor ki

Isabella, NYC Balesi'nde solist. Ben sadece başka bir dansçı olabilirim.

Evet, seçmelere seve seve katılırim demek için ağzımı açtım, ama hiç fırsatım olmadı.

"Rebecca, kiminle konuştuğunu bilmiyor musun? Bu Isabella Brooks. Seçmelere katılmasına gerek yok. Profesyonel Programımıza katılacak."

Bize doğru yürüyen yaşlı kadına sıkıca gülümsüyorum. İçeri girmeden önce akademiye araştırmıştım elbette, bu yüzden onun okulun Sanat Yönetmeni ve baş öğretmeni olduğunu biliyorum. Ayrıca çok etkileyici bir kariyeri olduğunu ve emekli olduktan sonra daha da hikayeli bir öğretmenlik geçmişi olduğunu da biliyorum. Adımı tanıyacağını düşünmüştüm ama zihinsel olarak tanımayacağını umuyordum.

"Bayan Martin, sizinle tanıştığım çok memnun oldum. İçeri girmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Elbette sevgilim. Buraya gel, biraz sohbet edelim."

Derin bir nefes alıyorum ve onu bir ofise kadar takip ediyorum.

Bayan Martin hemen zor soruları sormaya başladı. Farklı bir şey beklediğimden değil - üst düzey öğretmenlerin zaman kaybetmeyi sevmediğini öğrendim.

"Peki, bana neden burada olduğunu söyle. Neden okula katılmak istiyorsun?"

Ben ise cevap vermeden önce tereddüt ediyorum. "Tekrar dans etmek istiyorum. Özlüyorum. Onsuz kendimi... kendim gibi hissetmiyorum."

Başını sallıyor. "Yani kariyerin bale olmasa bile dans etmek istiyorsun?"

Başımı sallayarak cevap veriyorum.

"Yaranızla ilgili ne durumdasınız? Tamamen iyileşti mi?"

Yaralanma. Sanki tekil bir şeymiş gibi. Sanki birkaç yıl boyunca sol bacağımı tam potansiyelimle dans edemeyecek kadar zayıflatan bir dizi sakatlık yaşamamışım gibi.

Ama hangisini sorduğunu biliyorum. Bale camiasının dikkatini çeken büyük olanı. Tam da uzun zamandır hayalini kurduğum ülkenin en büyük bale topluluğunda solist olma hedefime ulaştığım sırada, kariyerimin en iyi performansından hemen sonra olan. O sakatlık.

Boğazımı temizliyorum. "Ayağım iyileşti. Son stres kırığından sonra ameliyat etmek zorunda kaldılar ama tüm rehabilitasyonu tamamladım ve tam kapasiteyle kullanabilirim."

New York'ta değil de burada olmamın nedeninin New York'takilere değil de onun dansçılara ayak uydurabilmem olduğunu söylemiyorum. Buradaki eğitim o kadar sıkı olmadığı için, eskiden olası olan başka bir sakatlık ihtimalini azaltıyor.

"Dansçılarım ile dans etmeye hazır mısınız? NYCB seviyesinde olmadığımızı biliyorum ama yine de belli bir düzeyde çaba ve tutarlılık bekliyorum."

"Elbette," diye onu temin etmek için acele ettim. "Dansçılarınızdan beklediğinizden daha azını asla vermem. Bunun için size söz verebilirim." Sessiz kalıp devam etmemi beklediğinde ekliyorum: "Herhangi bir gösteride yer almak istediğimi sanmıyorum ama eğitim almak istiyorum. Burada. Okulunuzda. Eğer beni kabul ederseniz."

Bayan Martin bir an beni inceledi. Sanırım beni işe alamayacağını söylemesini bekliyordum ki, "Sizi ağırlamaktan onur duyarız, elbette. Umarım bunun bir soru olmadığını biliyordursunuz. Sadece doğru nedenlerle burada olduğunuzdan emin olmak istedim."

Ona sıkı bir gülümseme veriyorum. "Tamamen anlıyorum."

Bir iç çeker ve rahatlar gibi olur. "Bak, Isabella, dansı bırakmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Senin yaşadığın gibi yaşamadım ama dans etmeyi bırakmanın ve bir sonraki adımda ne yapacağını bilememenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Burada olmak istediğine emin misin? Başka ne yapacağını bilmediğin için burada olmadığından emin misin?"

Bu beni kaşlarımı çattırıyor. Ve düşünüyorum. Tanrı biliyor ya, terapistimle birlikte her bir düşünce ve duygumu

inceledik.

Yaralanmadan sonra, bu yüzden burada yeni bir şey olmamalı. Ancak Bayan Martin'in sorusu nedenlerimi bir kez daha kontrol etmemi sağladı.

"Ben bir dansçıyım," diyorum yavaşça. Amaçlı bir şekilde. "Her şeyden bağımsız olarak, bu benim kim olduğumun temel bir parçası. Onsuz olmak istemiyorum. Ama..." Düşünceli bir şekilde alt dudağımı kemiriyorum. "Ama ben sadece bir dansçı olmak istemiyorum. Philly'ye taşındım çünkü başka kim olduğumu öğrenmek istedim, bu doğru. Ama bundan kaçmıyorum. Gerçekte kim olduğumu bulmaktan kaçınmak için bunu bir koltuk değneği olarak kullanmıyorum. Eğer sorduğun buysa."

Bayan Martin bir kez başını sallıyor, gözleri benimkileri arıyor. "Ben de bunu soruyorum. Burada olmayı istemeni istiyorum, evet, ama burada olmanın senin için doğru karar olduğundan da emin olmak istiyorum. Ama buna sadece sen karar verebilirsin."

"Burada olmak istiyorum. Dans etmek istiyorum. Senin için," diyorum ona kararlılıkla.

"O zaman duymam gereken tek şey buydu."

Omuzlarımdaki gerginlik yavaş yavaş azalıyor. Gerçek mutluluk göğsümde kabarcıklar oluştururken küçük bir gülümsemeyi başarıyorum. Yeniden dans etme ihtimaliyle.

"Öğretmenlikle ilgileniyor musun?" Bayan Martin soruyor. "Çocuk programında yardıma ihtiyacımız olabilir. Hatta yetişkinler için de."

Bu soruya hazırlıklı değildim.

Bir an için bu fikir üzerinde düşündüm. Teklifini kabul etmek çok kolay olurdu. Her zaman sahip olduğum, stres, mücadele ya da uzun ömürlülük endişesi olmadan uykumda yapabileceğim aynı işe yerleşmek çok kolay. Evet demek muhtemelen akıllıca, sorumlu bir davranış olurdu.

Ama bu yüzden burada değilim. Okulda ya da şehirde. New York'tan ayrıldım çünkü bir değişiklik istedim. Yeni şeyler denemek ve yeni bir yol bulmak istedim. Aynı işe yerleşmek kolay olurdu, ama tam olarak bu olurdu: yerleşmek.

İşte bu yüzden yeni başlayan bir yoga öğretmeni olarak bir mülakat ayarlamak için cesaretimi topladım bile.

"Teklifiniz için teşekkür ederim," diye dikkatle başlıyorum. "Arada bir devreye girmekten mutluluk duyarım, ancak farklı bir toplulukta iş bulmak kendimi danstan uzaklaştırmaya çalıştığım yollardan biri. Aslında bu öğleden sonraki görüşmemde bir iş teklifi almayı umuyorum."

Cevabım karşısında gülümsemesi yumuşuyor. "Bu harika, umarım alırsın." Oturduğu yerden ayağa kalkıyor ve ben de aceleyle onu takip ediyorum. "Eğer bir değişiklik olursa, teklifimin her zaman geçerli olacağını bil. Ama şimdilik-" Elimi sıkmak için uzandı. "Philadelphia Balesi'ne hoş geldin, Isabella."

Anladım. Gerçekten anladım.

Binamın ön kapısına ulaştığımda hâlâ olayın etkisindeydim. Anahtarlarımı çıkarırken ellerim heyecandan titriyor ve kendi gururumda, kendi mutluluğumda o kadar kaybolmuşum ki anahtarı kapıya sokmak bile birkaç denememi alıyor. Bunu yaptığımda, binanın önüne, durduğum yerden sadece birkaç metre uzağa park eden bir motosikletin gürültüsünü duyuyorum.

Merakla omzumun üzerinden bakıyorum ve motosikletinin üzerinde oturan ve kafasından bir kask çıkaran Kane'i gördüğümde olduğum yerde donup kalıyorum.

Ve Tanrım, eğer spor salonunda terden sıırılsıklam olmuş ve dövmeleeri ortadayken seksi olduğunu düşündüysem, bu onun bisiklete binerkenki görüntüsüyle kıyaslanamaz bile.

Yüzümü tamamen ona dönüyorum. "Burada ne yapıyorsun?" Kendimi onun görüntüsünden çok etkilenmiş bir şekilde ağızımdan kaçırırken buluyorum.

Görünüşe göre yanlış bir şey söyledim, çünkü ifadesi kararıyor.

"Ne yani, senin için bir gecekondu mahallesi olsa da buranın benim için fazla güzel olduğunu mu düşünüyorsun?" diye alay ediyor.

Şaşkınlıkla sadece göz kırpabiliyorum.

"Ben-ne?"

Attan iniyor ve bölmelerden birine sakladığı spor çantasını alıyor. "Dur tahmin edeyim, bana uygunsuz göründüğümü söylemek istiyorsun, değil mi?" Sadece kaşlarını çattığımda başını sallıyor. "Ben burada yaşıyorum. Aynı daireyi alabildiğimiz için bu kadar şaşırmış görünme prenses."

Yanaklarım utançtan ısındı ama Kane'in burada yaşamaya parasının yetmeyeceğini düşündüğüm için değil. Daha çok, bilinçaltım hemen onun beni görmek için burada olduğu düşüncesine atladı.

"Şaşırmadım çünkü burada yaşayabileceğini düşünmemiştim," diyorum, bana inanmasını umarak. "Ben sadece... seninle karşılaşmayı beklemiyordum. Dünya küçük işte."

Alay ediyor ve diğer eliyle motosiklet kaskını tutuyor. "Tabii, bu bahaneyle devam edelim."

Ses tonunda bir düşmanlık var ama ben hayatımda gördüğüm en seksi erkek olan Kane'in komşum olduğu gerçeğine kendimi fazla kaptırmışım. Onu düzenli olarak göreceğim, spor salonunda sebepsiz yere durup oyalanan yeni kız gibi görünmeden onunla konuşabileceğim-

Kane basamakları tırmanıp önümde durduğunda düşünce sürecim kesiliyor, kibar olamayacak kadar yakın, gözleri tanımak için çok deneyimsiz olduğum ama tahrik olmamak için çok çaresiz olduğum bir şeyle yanıp sönüyor. Odağı sadece bir anlığına dudaklarıma kayıyor, ama bunun için bile kendine kızıyor gibi görünüyor. Gözlerini gözlerime kilitleyerek, "Bana yanıldığımı söyle prenses." diyor.

Onu düzeltme zahmetine girmiyorum çünkü bir şekilde bu konuda kararını çoktan vermiş olduğu açık. Onun yerine, "Cuma günkü dövüş için gergin misin?" diye soruyorum. Endişeli ses tonumu taklit etmeme gerek yok.

Kane tokat yemiş gibi geri çekilir. Gözleri kocaman, şaşkınlığı yüzünden okunuyor.

"Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum," diye geveliyorum. "Ben senin yaptığını yapmaktan çok korkardım. Dövüşürken yaralanıyor musun? Bir şey olursa diye orada

sağlık görevlileri olduğunu varsayıyorum-"

Benden uzaklaşıyor, gergin vücudundan dalga dalga yayılan bir hayal kırıklığı. Benimkinin hemen yanındaki dairenin kapısını açtığını sonradan fark ediyorum.

Son sözlerimi söylemek için acele ediyorum. "Eğer komşuysak, bir şeye ihtiyacın olursa 2B numaralı dairede olduğumu bilmelisin."

Kane kapıyı suratıma kapattı.

KANE

Ben işe gittiğimde kulüp zaten saatlerdir açıktı. İçeri girdiğimde müzik bangır bangır çalıyor ve her yerde flaş ışıkları var. Her zamanki gibi parfüm kokusu hemen burun deliklerimi işgal ediyor. Kulübün ortasındaki direğin üzerinde dans eden bir kızı seçebiliyorum.

Arka taraftaki koltuk odasına doğru ilerliyorum, sadece DJ kabinindeki Joe'ya başımı sallamak için zaman ayırıyorum. Sessiz bir selamlaşma, iş arkadaşlarımdan herhangi biriyle olan arkadaşlığımın kapsamıdır ve bu bile sadece Joe ve ben birlikte çalıştığımız kimseyle kanka olmak istemediğimiz konusunda hemfikir olduğumuz içindir. İkimiz de sadece işimizi yapmak ve maaşımızı almak istiyoruz.

Burada çalışmaktan nefret ettiğimden değil. Zıplamak benim için çoğu gün kolay bir iş ve Joe sevdiğim pek çok şarkıyı çaldığı için oldukça rahat bir iş. Temelde sadece müzik dinliyorum ve kimsenin kızlarla oynaşmadığından emin oluyorum. Eğer yaparlarsa, birkaç yumruk atıp birkaç sarhoşu tartaklayabiliyorum. Ve bunun için para alıyorum.

Yerine geçtiğim Marcus, monitörlerin arkasındaki yerinden kalkarken, "Şu anda burası oldukça yavaş ama yakında toparlanır," diyor. "Indy ve Natasha yakında geliyorlar, yani biliyorsun ki

tüm dansları devralacak. Crystal onlarla tekrar aynı vardiyayı paylaşmak zorunda kaldığı için şimdiden çok kızgın."

Deri ceketimi omuzlarımdan sıyrırken başımı sallıyorum. Kızlar yeterince iyi ve neredeyse hepsi vardiyalarının sonunda bana bahşiş veriyor, ancak kedi kavgaları işin en sevmediğim kısmı.

"Ona göz kulak olacağım," diyorum Marcus'a, yüksek tepenin arkasındaki yerime otururken.

Başını sallar ve yürümeye başlar. Ama sonra bir şey hatırlıyor ve geri dönüyor. "Oh, ve sadece bir uyarı: bir süredir yerde olan garip bir adam var. Yine de onu tanıyamıyorum."

"Garip, nasıl?"

Cevap verirken çenesini kaşıyor. "Bilmiyorum. Garip anlamında değil, sadece neden burada olduğunu bilmediğim anlamında garip. Kızlardan birkaç dans aldı ama çoğunlukla buradaki her dansçıyla konuşmak istiyor gibi görünüyor. Yine de içkiye dokunmadı ve uyuşturucu kullandığını da sanmıyorum. Sadece garip çünkü ne istediğini anlayamıyorum. Sadece arkadaş isteyen tipik bir yalnız adama benzemiyor, çünkü genç ve yakışıklı."

Önümdeki ekrana bakıyorum. Daha önce hiç görmediğim insanları tanımam üç saniye, konuştuğumuz adamı fark etmem ise iki saniye sürüyor.

"Gömleğinin düğmeleri göğsüne kadar açık siyah takım elbiseli adam mı?"

Marcus başını sallar. "Bir başparmak gibi göze çarpıyor."

"Ben ona göz kulak olurum. Ön tarafa giderken Bobby'ye söyler misin? Bu gece müdür o."

Bir kez daha başını salladı. "Elbette. İyi şanslar, dostum."

Buna cevap vermeye zahmet etmiyorum. Marcus da benden bunu beklemiyor. Burada çalışalı altı ay oldu ve artık herkes benimle sadece iş hakkında konuşması gerektiğini biliyor; başka hiçbir şey genellikle cevap alamıyor.

Vardiyama yerleştim, koltuk odalarını kaplayan monitörleri izlemek ve para çekmek arasında gidip geliyorum.

Kucak dansı ile kadın sevgisi arayan yalnız piçler.

Yavaş başlıyor, ama Marcus'un tahmin ettiği gibi, birkaç dansçı daha vardiyalarına başlar başlamaz hızlanıyor. Çok geçmeden dört oda da doluyor ve benim dikkatim sorumlu olduğum kızlara kilitleniyor.

"Crystal, elini onun pantolonundan çek," diye sesleniyorum sert bir sesle.

Önümdeki ekranda suratını astığını görüyorum. "Ben bir şey yapmıyordum!" diye itiraz ediyor.

"Crystal, seni görebiliyorum. Lanet kıyafetlerini çıkarma."

Dansın geri kalanında suratı asık kalıyor ama en azından eli adamın fermuarından uzak duruyor.

Koltuk odaları önümüzdeki birkaç saat boyunca sürekli meşgul. Dikkatim özel dansları görüntüleyen kameralarda, yani kulübün zeminine bakamıyorum. Orada güvenlik görevlisi olarak çalışmaya başladığımda siyahlı ucubeyi daha iyi tanımak istiyordum ama ne yazık ki işler böyle yürümüyor.

Ne olursa olsun, pistteki yüzer fedai olarak yerimi alır almaz ona odaklanıyorum. Her zamanki sarhoşlar ve fazla dokunaklı pislikler var ama izlediğim kişi bu adam.

Marcus haklıydı, ona zaman ayıran her kızla konuşuyordu. Dakikada bir mil konuşuyor ve vaazının sonunda neredeyse beklenti içinde onlara bakıyor ve her seferinde kızlar kibar bir gülümseme verip kendilerini kurtarıyorlar.

Birkaç dakika sonra bir şey satmaya çalışıyor gibi görüldüğünü fark ettim. Fiziksel bir şey mi yoksa bir tür fikir mi bilmiyorum ama fiziksel tavırları kullanılmış araba satıcısı kokuyor.

Bu gözlemi yapar yapmaz, kucağındaki yeni kız her ne söylüyorsa hevesle başını salladığında yüzünün aydınlandığını görüyorum.

Daha elini cebine attığını görmeden tüylerim diken diken oldu. Elindekini cebine soktuğunda

Kızın tanga altının önü, kırmızı görüyorum.

Kendimi sakinleştiremeden görüntüler üzerime saldırıyor. Annemin elinde küçük beyaz toz torbaları. Yüksek sesli müzik ve oturma odasının her tarafına saçılmış alkol şişeleri. Her zaman ertesi gün gelen büyük dayak.

Hareket ettiğimin farkına bile varmadan odanın diğer ucuna yürüyorum.

Adamı omzundan tutup sandalyeden kaldırıyorum ve yere atıyorum. Kızın adamın kucağından yuvarlanıp kendini düzeltmeye çalışırken çıkardığı çığlığa cevap verme zahmetine girmiyorum.

"Ne oluyor lan?" diye bağılıyor adam, aceleyle ayağa kalkarken.

"Ona ne verdin?" Kükreyerek onu göğsünden itiyorum. "Ona ne verdin?"

"Tanrım, dostum, sakın ol," diyor ellerini teslimiyetle havaya kaldırarak. "Sadece biraz rahatlamak istedi."

Yeni kıza dönüyorum, şişmiş gözbebeklerine ve boynundaki nabız atışına bakıyorum.

İstesem bile adamın suratına yumruk atmaktan kendimi alıkoyamazdım. Sakinleşmek için bir saniyemi ayırsam bile, durmam için bağıran biri olsa bile, tetikleyicilerim söz konusu olduğunda kendimi asla kontrol edemedim. Anılar buna izin vermiyor.

İkinci bir yumruk için yumruğumu geriye doğru kaldırıyorum, parmak eklemlerimin altında kıkırdağın nasıl bir his vereceğini şimdiden biliyorum, o sırada siyah takım elbiseli adamın onu çıkardığım sandalyeye tökezleyerek oturduğu yerden çekildiğini hissediyorum. Bunun diğer fedailerden biri olması gerektiğini biliyorum, çünkü beni bir kadına uyuşturucu veren bir adamdan ayırabilecek kadar güçlü olan tek adamlar onlar.

"Kane, adamım, dur," diye bağılıyor biri. "Polisler çoktan yola çıktı. Devam edersen suç duyurusunda bulunacak."

"Bırak onu," diye hırlıyorum, bir enerji patlamasıyla fedainin elinden kurtulmaya çalışıyorum. "Onu öldüreceğim"

onlar buraya gelmeden önce."

"Kane, yeter," diye bağıırır başka bir ses. "Ne oluyor lan? Bu saçmalıkla seni korumaya devam edemem."

Kendimi güçsüz hissediyorum, şiddet dürtülerimin beni ele geçirmesini engelleyemiyorum, aynı nefeste bunun için kendimden nefret etsem bile.

Patronum sinirli bir şekilde nefes veriyor. "Eğer şimdi durursan, bunun onun hatası olduğunu söyleyebilirim. Ama devam edersen seni koruyamam."

"Hey!" diye itiraz ediyor adam, kanayan burnunu tutarak. "O bana saldırdı! Burada hatalı olan nasıl ben oluyorum?"

"Kapa çeneni," diyor kulübün sahibi ve hâlâ beni tutan fedai hep bir ağızdan. Uyuşturucuyla ilgili hislerim aşırı olabilir ama hepimiz buraya sırf sorun çıkarmak için gelen rastgele uyuşturucu satıcılarından nefret ediyoruz.

Yavaşça, isteksizce, çok çabuk içine düştüğüm sersemlikten çıkıyorum. Marcus'un elini üzerimden sıyrıyorum ve tüm bunların ortasında kalan dansçıya dönüyorum.

"Ver onu bana," diye emrediyorum.

Korkmuş görünüyor, sanki ben buraya gelmeden önce bindiği tepeden aşağı inmeye zorlanmış gibi. Ama elimle sabırsızca işaret ettiğimde, bakışları yalvarmaya dönüşüyor. Sanki uyuşturucuyu gerçekten bırakmak istemiyormuş gibi.

"Buna ihtiyacın yok," diyorum nadiren ağızımdan çıkan kelimelerle. "Bu sadece bir yanılsama; hiçbir şeyi değiştirmiyor. Buna ihtiyacın yok."

Kelimelerden mi yoksa yüzümdeki muhtemelen delirmiş ifadeden mi bilmiyorum ama tangasının içinden beyaz pudra torbasını çıkarıp beni bekleyen elime koyuyor. Parmaklarımı etrafına kapatıyorum ve göğsümün hemen gevşediğini hissediyorum.

İki üniformalı polis memuru yere inmek için o anı seçiyor. Sanırım ben de adrenalinin etkisinden kurtuluyorum çünkü sonraki birkaç saati pek hatırlamıyorum. Polisler gelir gelmez kulübün boşaldığını ve olaya karışan herkesle ne olduğu hakkında

konuştuklarını biliyorum.

oldu. Geriye dönüp baktığımda, işletme sahibi işleri bir şekilde yoluna koymuş olmalı, çünkü hiçbir şey hakkında neredeyse hiç sorgulanmadım.

Tek bildiğim her şeyin son çağrıya yakın gerçekleştiği, yani müdür ve ben hariç herkes kulüpten çıktığında saatin sabahın dördü olduğu. Kapanış vardiyasında güvenlik olduğum için, ayrılmadan önce müdürün paraları saymasını beklemek zorundayım. Ve tabii ki, bu cehennem gecesinde, her şeyi altı kez tekrar saymak zorunda kalan bir adamla sıkışıp kalıyorum. Kapıları arkamızdan kilitlediğimizde saat neredeyse sabahın 6'sı oluyor.

Eve dönerken uyanık kalmak için mücadele etmek zorunda kaldım. Geç saat ve adrenalin yüklemesi arasında, sonunda apartmanımın önünde durmadan önce neredeyse bir ya da üç kez bir çukura giriyordum.

Ama yine de daireme girer girmez uyandım. Kendimi uzanmaya zorlamadan önce bir kase mısır gevreği yapmaya karar veriyorum ve en azından birkaç saat uyumaya çalışıyorum.

Kapımın çalındığını duyduğumda bilincimi kaybetmek üzereydim.

Gözlerimi açtım. Bu da kim lan?

Açmamayı tartışıyorum. Ama merak ve artık asla uyuyamayacağımı bildiğim için kalkıp ön kapıya doğru yürüyorum. Kapıyı açtığımda, parlak gözlü ve gür kuyruklu komşum - Jax ve Hailey'e spor salonunda söylediğini duyduğum Isabella - karşımda duruyordu.

Vücudumun ona anında tepki vermesinden nefret ediyorum. Saatin sabahın altısı olması ve onun çıplak yüzlü ve uykulu görünmesi önemli değil, çünkü kapıyı açtığımda düşünebildiğim tek şey onun çok sevimli görüldüğü.

Bu kelime benim sözlüğümde bile olmamalı.

"Selam komşu," diye cıvıldıyor, yüzünde tatlı bir gülümsemeyle. "Kapıyı bu kadar erken çaldığım için özür dilerim ama etrafta dolaştığınızı duydum ve güvenli olduğunu düşündüm."

Sevimli ama yine de sinir bozucu.

Cevap vermiyorum. Sadece ona bakıyorum.

Gülümsemesi kendine olan güvenini biraz kaybetti. "Kapıyı bu kadar erken çaldığım için özür dilerim, ya da kapıyı çaldığım için, gerçekten, ama bir iyiliğe ihtiyacım vardı ve sizin kalkıp etrafta dolaştığınızı duydum. Yemin ederim, bu duvarlar kağıt kadar ince." Gülmeye zorluyor kendini, şimdi biraz kendinden emin değil gibi. Biraz daha saçmalamak için ağzını açıyor ama sonunda bana iyice bakıyor gibi görünüyor.

Şu anda berbat görüldüğüme eminim. Saçlarım tamamen dağılmış, gözlerim muhtemelen uzun geceden dolayı kan çanağına dönmüş ve bir ifadenin toplayabileceği tüm inançsızlık ve kızgınlıkla ona bakıyorum. Dürüst olmak gerekirse, hala kapımın önünde durmasına şaşırdım.

Ama yine de çatık kaşlarıyla "Sen... eve yeni mi geldin?" diye soracak kadar cesur.

İnançsızlığım bir mil daha artıyor. "Bu seni nasıl ilgilendirir ki?"

Kızarma nezaketini gösterdi. "Haklısın, kabalık ettim. Beni hiç ilgilendirmez, özür dilerim..." Ben ona bakmaya devam ederken o susuyor. Sert bir yutkunmayla, buraya söylemek için geldiği şeyi söylemek için cesaretini topluyor.

"Ben de tam ödünç şekeriniz var mı diye bakmaya geliyordum. Sabahları beni işleyen bir insana dönüştüren kahvem için ihtiyacım olan tek şey dışında alışveriş listemdeki her şeyi aldım." Gergin bir kıkırdama daha çıkarıyor, sonra kirpiklerinin altından bana bakıyor ve yanıtlımı bekliyor.

Ona göz kırpıyorum. Sonra...

"Şu anda gerçekten sikişiyor musun?"

Kızarıyor ama hâlâ çığlık atıp kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırarak kaçmıyor. Bu konuşmanın daha iyiye gitme şansı olmadığını anlamış olmalı ki sonunda, lanet olası sonunda, geri çekiliyor.

"Biliyor musun, gidip biraz alacağım. Merak etme.
o."

"Bu konuda endişelenmeyecektim," diye alay ediyorum.
Telaşlanmasını bekliyordum, ama onun yerine
onun sonsuz kibarlığıyla duvara toslamak. Görünüşe göre
prensesin benim tavırlarıma katlanabileceği bir sınırı var.
Mükemmel bir şekilde alınmış kaşını kaldırıyor ve bana
onaylamayan bir bakış atıyor. Ağzından çıkan kelimeler
ilkel ve düzgün, ama bariz bir ısırıkla çıkıyorlar. "Elbette.
Sizi bu kadar erken rahatsız ettiğim için özür dilerim.
Günün geri kalanında iyi eğlenceler."

Arkasını döndü ve kendi dairesinde kayboldu. Bana da
çiçekli şampuanının kokusu ve poposunda tavşanlar olan
gülünç derecede sevimli pijamalarının görüntüsü kaldı.

Asla tekrar uykuya d alamıyorum.

ISABELLA

Cuma gecesi, Hailey ile birlikte kalabalık bir arenaya giriyorum. Bina enerjiyle yanıyor, kalabalığın sesi, şu anda bir dövüş olmamasına rağmen, donuk bir kükreme. Bir dövüşçü duman ve ışıklar arasında büyük bir giriş yaparken, binanın diğer tarafında bir tezahüratın başladığını duyuyorum, Hailey'nin onu takip etmem için seslendiğini duyamayana kadar sesi yükseliyor.

Spor salonunun geri kalanının zaten toplanmış olduğu bölümdeki herkesi selamlarken sabırla bekliyorum. Kibarca gülümseyip birkaç kişiye el sallıyorum ama çoğunlukla dikkatimi etrafımda olup bitenlerden alamayacak kadar bunalmış durumdayım. Çok gürültülü, bir bale gösterisi gecesi tiyatronun zarif ortamından çok farklı. Her iki tür kalabalık da bir gösteri için hazırlanıyor olabilir, ancak bu kalabalık gösteri sırasında duygularını ifade etmekten çekinmiyor.

Buraya ait olmadığım hiç bu kadar açık olmamıştı. Konfor alanımın dışına çıktığım için inanılmaz derecede gurur duysam da, yabancı bir ortamda durmanın verdiği sinirle hala titriyorum.

"Bu gece dövüşen adamı ne kadar iyi tanıyorsun?" Dikkatimi dağıtmak için Hailey'e soruyorum.

"Pek iyi değil," diye yanıtlıyor. "Kane spor salonunda yeni, bu yüzden Bulldog MMA adı altında ilk dövüşü. Ne yapacağını göreceğiz. Jax onun spor salonunda biraz serseri mayın olduğunu söylüyor."

Tereddüt ediyorum ama kendimi başka bir soru sormaktan alıkoyamayacak kadar meraklıyım. "Peki, onun hikayesi nedir? Neden bu kadar... yoğun?"

Hailey homurdanıyor. "Yoğun, bunu ifade etmenin uysal bir yolu." Devam etmeden önce iç geçiriyor. "Dürüst olmak gerekirse, kimse gerçekten bilmiyor. Jax birkaç ay önce bir gün spor salonuna geldiğini söyledi. Koç'a Philly'nin bu bölgesinde yeni olduğunu ve yerel bir MMA salonu aradığını söylemiş. Fiyatlara bakmamış, dersleri ya da Koç'un soyağacını sormamış, sadece MMA dövüşçüleri alıp almadıklarını ve birlikte çalışabileceği iri adamlarımız olup olmadığını sormuş. Tristan ile çalışan Jax'e bir kez baktı, bir tomar para verdi ve nereyi imzalaması gerektiğini sordu. O zamandan beri on kelime bile etmedi."

Sesindeki endişeyi duyuyorum. "Görünüşe göre aranızda bir husumet var."

Tekrar iç çekiyor, bu seferki bir öncekinden daha ağır. "İlle de kötü kan değil, ama..." Doğruldu ve bana döndü. "Bak, geçen gün sana dövüşçülerin sadece şiddet arayan insanlar olmadığını söylediğimi biliyorum ama Kane... Kane bir istisna gibi görünüyor. Dövüşe diğer adamlarla aynı şekilde yaklaşmıyor. Teknik dersleri almak ya da bu sporda daha iyi olmak umurunda değil. Onu ne zaman antrenman yaparken görsem, sanki birini yumruklamak için bahane arıyormuş gibi hissediyorum."

Bu beni kaşlarını çatırdı. Kafes içinde veya dışında fiziksel kavgalarla ilgili çok fazla deneyimim olduğundan değil ama birinin sebepsiz yere başkalarına zarar vermek isteyeceğinden şüpheliyim.

Önümüzde devam eden kavgaya doğru dönüyorum. Bir noktada, dövüş mindere taşındı, yani şimdi bir adam üstte

ve rakibinin yüzüne yumruklar yağdırıyor. Her yer kan içinde. Ve birkaç saniye sonra, hakem hırlayan ve kanlar içindeki galibi rakibinden çekip çıkardığında dövüş nihayet sona eriyor.

"Hepsi biraz şiddetten hoşlanıyor olmalı," diye yorum yapıyorum. "O kafese girebilmek için hepsinin ihtiyaç duyduğu bir nitelik için Kane'i suçlayamazsınız."

"Bu doğru," diyor Hailey düşünceli bir şekilde başını sallayarak.

Hakem kazananın elini kaldırırken ve röportajı sırasında sessiziz. Ama kafes temizlenip ışıklar karardığında, hoparlörlerden heavy metal bir şarkı yükselmeye başladığında, Hailey'nin parmaklarını birbirine kenetlemeye başladığını görüyorum.

"Sırada Kane var," diyor gergin bir sesle.

Tabii ki Kane dumanla dolu girişten fırladı ve kafese giden yolda koşmaya başladı. Onu spor salonunda gördüğüm güne kadar korkutucu görünüyor, kaşları çatık ve vücudu seni öldürmek istiyorum diye bağırان bir enerjiyle titreşiyor.

Üstelik bu, tişörtünü yırtıp hakemi iterek kafese girmeye çalışmasından önceydi.

Terli, dövmelele kaplı vücudunu görünce bir nefes çekiyorum. Ciğerlerim daha fazla oksijen isterken aynı anda vücudumda bir sıcaklık şimşegi çıkıyor. Böyle görünen bir adam için söylenecek söz yok.

Hakem dövüş öncesi kontrol gibi görünen bir şey yapmak için onu yeterince yavaşlatıyor ve ardından Kane onu geçip kafese atlıyor. Kırmızı kösedeki rakibi kendi girişini yaptığı süre boyunca -Kane'den oldukça farklı bir giriş, boksör gülümsüyor ve kendi çıkış şarkısına başını sallıyor- Kane kafesin kendi tarafında volta atıyor, hareketlerini hiç durdurmuyor ve sert bakışlarını rakibinden hiç ayırmıyor.

Büyüleyici.

"Umarım Koç'u dinler," diye mırıldandığını duyuyorum Hailey'nin. "Dinlemeyeceği konusunda herkes oldukça gergin."

Bakışlarımı Kane'den ayırıp kafesin diğer tarafında boksörlerinin arkasında duran adamlara bakmayı başarıyorum. Beni salonda karşılayan adamı tanıyorum ama yanındaki yaşlı adamı tanımıyorum.

"Yaşlı adam baş koç mu? Ona sadece Koç mu diyorsunuz?"

Hailey titrek bir kahkaha atıyor. "Evet. Birçok insan onun gerçek adının Dominic olduğunu bile bilmiyor. Herkes onu sadece Koç olarak tanıyor."

"Hmm. Peki diğer adamın adı ne?"

"Tristan. Spor salonunda ikinci komuta onda. Oradaki en iyi adam - dünyanın en büyük MMA organizasyonu olan UFC'de dövüşüyor - ve... yani Koç'tan sonra ana koç o."

Anlamak için başımı sallıyorum. "Peki erkek arkadaşın, koçluk yapıyor mu?"

Hailey'nin yüzündeki çekingenliği yakalıyorum. "Öyle. Dövüşten emekli oldu, bu yüzden bugünlerde çok daha fazlasını yapıyor. Normalde orada Koç'un yanında olurdu - Tristan UFC'ye girdiğinden beri antrenmanlarla oldukça meşgul- ama Jax ve Kane pek anlaşıyor."

Bir kahkaha attım. "Aranızda husumet olmadığını söylediğini sanıyordum."

Hailey kahkahamı yankılıyor. "İçimden bir ses Kane'in pek çok kişiyle husumeti olduğunu söylüyor." Duraklıyor, sonra ekliyor: "Birkaç hafta önce ısınma sırasında Jax'in burnunu kırdı. O zamandan beri bu ikisi birlikte antrenman yapmıyor."

Bu bana sporun bir parçası gibi geliyor ama bunu yüksek sesle söylemiyorum.

Salonla ve kafeste volta atan adamla ilgili milyonlarca sorum daha var ama bunları sorma şansım olmuyor çünkü hakem iki dövüşçüyü minderin ortasına çekiyor. Onlara bir şeyler söylüyor ve Kane'in rakibi yumruk tokuşturmak için eldivenlerini uzatıyor.

Kane jeste karşılık vermek için hareket etmiyor. Sadece kafese doğru geri çekiliyor.

"Tanrım," diye mırıldandığını duyuyorum Hailey'nin. "Bu hiç hoş olmayacak."

"Dövüş!" diye bağılıyor hakem.

Kane zil çalar çalmaz ileri atılıyor. Diğer dövüşçülerin önceki dövüşlerde yaptığı gibi bir ritme oturmuyor, sadece... rakibinin üzerine gidiyor. "Sakin ol, Kane, her şeyi fırlatmak zorunda değilsin.

hemen!" Koçunun köşeden bağırdığını duydum.

Kane ya duymuyor ya da umursamıyor.

Çılgınca savurmaya devam ediyor. Yaklaşık on beş saniye böyle devam ettikten sonra, rakibi Red savunma yapmaktan vazgeçmiş gibi görünüyor. Hâlâ sakın görünerek Kane'e karşılık vermeye başladı.

Komboları Kane'inkinden farklı. Kane sadece yumruk atmak istiyor gibi görünürken, Red çeşitli silahlar fırlatıyor. Tekmeler, dizler, dirsekler atıyor... Sadece rakibinin yüzünü hedef almıyor.

Kane'in bacağına yönelik birkaç tekme isabet etmeyi başarıyor. Red, Kane öne doğru adım attığında kaval kemiğini kalçasına çarptıracak şekilde zamanlamaya başlıyor.

Acı verecekmiş gibi görüldüğü için irkiliyorum ama Kane sadece çenesini sertleştiriyor ve ileri doğru itiyor. Yumruk yumruğa dövüşmekten çok bir sivrisinek tarafından rahatsız edilmiş gibi görünüyor.

"Kane, bunları savunmak zorundayız," diye bağılıyor koçu. "Unutmayın, sadece el atmıyoruz."

Bir kez daha, Kane ya duymuyor ya da umursamıyor. Büyük, vahşi yumruklar atmaya devam ediyor.

Tristan'ın başının omuzlarının arasına düştüğünü, göğsünün ağır bir iç çekişle daraldığını görmek için köşesine bakıyorum.

Bakışlarım tam zamanında Kane'e dönüyor ve rakibinin vücuduna bir yumruk indirdiğini görüyorum. Kalabalıktan önce bir nefes, sonra da yüksek sesli bir tezahürat yükseldi. İçimi bir korku kaplıyor.

Ve sonra bir tane daha vuruluyor. Ve bu seferki Sert.

Kane darbenin şiddetiyle sendeleyerek geri çekilir ve karnının üzerine yığılır. Yüzü buruşuyor.

Nefesim kesiliyor ve ellerimi ağzımın önünde birleştiriyorum. Korku içimde çalkalanıyor ve başka tarafa bakmak istiyorum ama yapamıyorum. Kane dik durmaya çalışırken, köşesi ellerini kaldırması için bağırmaya başladığında dikkatim ona yapışıyor çünkü rakibi saldırmak üzere. Ve hayatımda hiçbir şey için ummadığım kadar çok, Kane'in daha fazla yaralanmamasını umuyorum.

Ama korkumun ortasında ve Red'in gözlerinde zafer ışıkları yanarken, Kane'de bir şeyler kopmuş gibi görünüyor. Sanki bir düğme çevrilmiş gibi. Gözleri öfke, cinayet ve nefretle parlıyor ve rakibinin saldırısını karşılamak için ileri atılırken ağızlığını ısırtıyor. Vahşi, çılgın yumruklar atmaya başlıyor, köşesinin saldırısını sıkılaştırması ve akıllıca davranması yönündeki talimatlarını açıkça görmezden geliyor.

Zeki ya da değil, Kane'in atışlarından birinin isabet etmesi uzun sürmüyor.

Yumruk Red'in sendelemesine neden olur ve yüzünde sersemlemiş bir ifade belirir.

Kane'in yüzünde çiğ bir zafer ifadesi belirir.

Kane kafası karışmış rakibini yumruklamaya devam ettikçe arenada tezahüratlar yükseliyor ama Hailey ve ben - Kane'in iki kornercisiyle birlikte - tek bir ses bile çıkaramayacak kadar şok olmuş durumdayız. Kane'in birbiri ardına indirdiği yumrukları izliyoruz.

Atletik bir spor etkinliğinden çok bir bar kavgasına benziyor.

Her atış Red'i daha fazla etkiliyor, elleri her seferinde daha da aşağı iniyor ama sonuncusu onu bayıltıyor. Gözlerindeki ışıklar sönerken dizlerinin üzerine çöküyor.

Dövüş bittiği için rahat bir nefes alıyorum ama görünüşe göre... bitmemiş. Çünkü Kane baygın rakibinin üzerine atlıyor ve tüm ağırlığını onun yüzüne indirdiği yumruğa veriyor. Bir değil, iki kez.

Hakem hemen devreye giriyor ve Kane'i sert dövüşçünün üzerinden çekiyor. Neyse ki, Kane kolayca düşüyor.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum.

Hailey yüzünü buruşturuyor ve bana aceleyle, "Göründüğü kadar kötü değil, yemin ederim. Teknik olarak, hakem sizi rakibinizden çekene kadar dövüşmenizi söylüyorlar. Bu tamamen yasal."

Ama yorumumun nedeni bu değil. Daha önce hiç bu tür bir vahşet görmedim, hatta buna yakın bir şey bile görmedim ve tanık olduğum şey karşısında kesinlikle dehşete düşmem gerektiğini biliyorum.

Yine de tek hissettiğim Kane'in galip gelmesinden duyduğum rahatlama ve gurur.

Koçundan su almak için köşesine dönerken onu izliyorum. Ve eğer bir zaferin Kane'in yüz ifadesini değiştireceğini, dünyaya karşı daha az öfkeli görünmesini sağlayacağını düşündüysem, bu varsayım büyük dövüşçüye bir bakışla yerle bir oldu.

Dövüşün başındaki haliyle tamamen aynı görünüyor. Çatık kaşlı bir yüz, terden sırlıklam olmuş, kasları acı vaadiyle titreşiyor. Biriyle birkaç raunt daha dövüşebilirmiş ya da dövüşmek istiyormuş gibi görünüyor.

"Tanrım, çok ateşli," diye nefes alıyorum.

"Ne dedin sen?" Hailey soruyor.

Ağzımdan kaçırdığım itiraf yüzünden yüzümün kızardığını hissediyorum. "Hiçbir şey."

Bakışlarımı kafesten ayırıp ona dönüyorum, tam zamanında bakışlarının endişeyle arka girişe yöneldiğini görüyorum.

"Jax'e Kane'in kavgasından sonra Tristan'dan bir şeyler alacağımı söyledim," diyor ve kendini savunurken suçlu görünüyor. "Ben oraya geri dönerken birkaç dakika burada kalabilir misin?"

Ona el salladım. "Ben iyiyim. Git ne yapman gerekiyorsa yap."

Hailey'nin sadece birkaç dakikalığına gitmesini bekliyordum ama on beş dakika sonra hâlâ tek başımaydım, sıradaki iki dövüşçünün kafese girişini izlemiş ve

dövüşlerinin başlamasını bekliyordum.

Ama zil çaldığında ve ilk atış yapıldığında, devasa bir varlığın yanımda yer kapladığını hissediyorum.

Ona bakmadan bile kim olduğunu biliyorum. Biliyorum çünkü içimden geçen heyecan daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor.

"Galibiyetin için tebrikler," diyorum Kane'e içten ama biraz gergin bir ses tonuyla. Dövüşünden sonra ondan korktuğumdan değil, sadece bu kız öğrenci aşkı beni tamamen kendi alanımın dışına çıkarıyor ve şu anda ona ne söyleyeceğimden gerçekten emin değilim.

Cevap vermedi. Beni duyduğunu bilmemin tek nedeni kafasını bana doğru zar zor çevirdiğini görmem.

"Nasıl gittiğinden memnun musun?" Bunun aptalca bir soru olabileceğini düşünerek soruyorum. Ama sanırım onunla iletişim kurmak için biraz fazla çaresizim, özellikle de son iki konuşmamızdan sonra.

Bu sefer gözlerini deviriyor ama yine de konuşmuyor. Ta ki "Neden buradasın?" diye sorana kadar.

Sesini duyunca bir nefes çekiyorum, o kadar çakıllı ki kemiklerimi ürperttiğini hissediyorum. Sorusunu algılamam bir saniye sürüyor.

"Herkesle aynı sebepten," diye cevap veriyorum nefes nefese. "Sadece dövüşleri izlemek istedim."

Hâlâ dönüp bana bakmış değil. Ama alay ettiğini görüyorum, "Pek senin tarzın gibi görünmüyor prenses." demeden hemen önce.

Kıyafetime bakıyorum, bu gece için sade siyah sandaletlerle eşleştirmeye karar verdiğim şık beyaz pantolonu ve taba rengi uzun kollu bluzu inceliyorum. Sonra etrafıma, etrafımı saran deri ve siyah denizine bakıyorum.

"Sanırım biraz göze çarpıyorum," diyorum kıkırdayarak. "Ne giyeceğimden emin değildim. Daha önce hiç böyle bir yerde bulunmamıştım."

"Belli ki," diye mırıldanıyor, dikkati hâlâ önümüzdeki kavgaya odaklanmış durumda.

Kıpırdanmamak için çantamın askısını yeniden ayarlıyorum. "Dövüşün harikaydı," diye geveledim.

Sonunda dikkatini çekti. Bana doğru dönerek acımasızca gülümsedi. "Kan seni tahrik etti mi, zengin kız?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Kalbim buna izin vermeyecek kadar hızlı atıyor zaten.

Kane bana şöyle bir bakıyor ve tekrar göz göze geldiğimizde dudak büküyor. "Sen hiç dövüş gördün mü? Yoksa hayatın savaşlarını kelimelerle yapacak kadar ayrıcalıklı mı?" Son kısmı söylerken ses tonu alaycı.

Bu suçlama karşısında boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Dövüş stilini görmesem bile Kane'in zor bir hayat yaşadığını anlayabilirdim. Kimse sebepsiz yere dünyaya bu kadar kapalı, bu kadar öfkeli olamaz.

Bu nedenin ne olduğunu bilmiyorum ama bu yüzden kalbim Kane için acıyor.

"Hiç dövüş izlemedim," diye başımı sallayarak onaylıyorum. "Ama fizikselliği etkileyici ve eminim senin yaptığın şeyi yapmak için çok fazla beceri gerekiyor-"

Alay ederek sözümü kesti ve dikkatini tekrar öne çevirdi.

Şimdi kıpırdanıyorum, onun düşmanlığını nasıl yöneteceğimi şaşırmış durumdayım. Kane'in yalnız kalmak istediği çok açık -şimdi ve her zaman- ama ona her bakışında içimdeki bakıcı dışarı çıkmaya çalışıyor. Kane'in morarmış eklemlerine bakmadan edemiyorum ve soruyorum, "Dövüşten sonra doktora gidiyor musun? Yaraların için?"

Kane zalim bir kahkaha atar. "Doktor mu? Bunun için mi?"

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Elindeki yaranın normal olduğuna eminim ama yüzünde bir kesik var. Dikiş falan gerekmez mi?"

Biraz manik ve çokça karmaşık bir sırıtışla bana dönüyor.

"Hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Bir kaşımı çattım. "Suratıma yumruk yedikten sonra dikiş atılması gerektiğini mi? Hayır, gerekmiyor. Ama yaraları bilmiyormuşum gibi davranmayalım. Senin kanlı morlukların yumruklardan kaynaklanıyor ve yüzünde görünüyor olabilir ama benimkiler günde sekiz saat spin atmaktan kaynaklanıyor ve ayaklarımda görünüyor."

Bakışlarını vücudumda gezdiriyor, atletik vücudumu açıkça inceliyor. Hailey'nin geçen hafta spor salonunda bana dansçı dediğini duyduğunu biliyorum, bu yüzden şu anda kafasında bale hakkında yargılayıcı düşünceler dolaştığı çok açık.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir sürenin ardından -ki bu süre boyunca bir kez bile gözlerimi onun bakışlarından ayırmama izin vermedim- dikkatini tekrar öne çeviriyor.

"Elbette, prenses," diyor. "Sizin sporunuz da benimki kadar fiziksel olarak yorucu."

İç çekerek öne doğru bakıyorum. "Bütün savaşçılar bu kadar inatçı mıdır? Yardım isteyemeyecek kadar gururlu olmasaydınız daha az yara iziniz olabilirdi."

Etrafımızdaki hava durgunlaşıyor. Kane daha önce de sessizdi ama şimdi aramıza yerleşen sessizlik farklı. Büyüklüğüyle boğucu.

Sonunda benden uzaklaştığını hissediyorum. "Hayır, yapmazdım," diyor uzaklaşırken.

KANE

İki gün sonra spor salonuna geri döndüm.

Ön kapıdan içeri girdiğimde, Koç beni gördüğüne hiç şaşırılmış gibi görünmüyor. Fiziksel aktiviteye bir hafta sonu ara vermek bile zordu ama -ve bunu Isabella'ya asla söylemeyeceğim- aldığım kesiği düzeltmek zorunda kaldım. Hastaneye gitmedim ama gençliğimden beri satın almak zorunda kalmadığım topikal cilt yapıştırıcısını kullandım.

Koç beni gördüğünde tek söylediği "Bir hafta boyunca antrenman yok," oldu. Hayal kırıklığı içinde dişlerimi gıcırdatıyorum ama tartışmak için bir nedenim olmadığını da biliyorum. Bunun yerine, biraz çalışmak için kendimi ağır torbaya doğru zorluyorum.

Tekrar antrenmana başlamak için izin aldığımda, kalbimde öfke ve beynimde intikamla dolaşıyorum.

Koç ısınmamın yarısında beni çağırdı. Çantayı farklı bir şekle sokmuştum, tişörtüm çoktan terden sırılsıklam olmuştu.

"Kane, ısındığına göre kafeste bir köpekbalığı tankıyla başlayacaksın," diye sesleniyor Koç salonun diğer tarafından. "Her dakika yeni bir rakibin olacak."

En yorucu olduğu için en nefret edilen talim olmasına rağmen, talimatı sorgulamayı düşünmüyorum bile. I

Sadece kafese atla.

İlk dakikam iyi geçiyor: bana yeni profesyonel dövüşçülerden birini veriyorlar, kendi klasmanında iyi olan ama hiç test edilmemiş birini. Ama sonra zil çalıyor ve ikinci dövüşüm geliyor.

İkimiz de sert vuruşlar yaptık ve zil çaldığında ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Jax raundun sonunda yumruk tokuşturmak için uzanmadı, ben de teklif etmedim.

Üçüncü dakika Tristan'a karşı. Zil çalana kadar bakışlarını üzerimde tutuyorum ve bu raundu kazanma şansımın olmadığını kendime itiraf etmeyi reddediyorum. Tristan West'in kim olduğunu ve dövüşte ne kadar iyi olduğunu çok iyi biliyorum; ölümüne bir dövüşü kazanacağımı biliyorum ama yeteneklerinin onu UFC'ye sokmasının bir nedeni olduğunu da biliyorum.

Zil çalıyor ve birkaç yumruk atıyoruz ama benimle oynadığı çok açık. Yüz ifadesi tembel ve kombinasyonları basit, bu da beni bir rakip olarak görmediği anlamına geliyor.

Bu düşünce bile kırmızı görmem için yeterli.

Şiddetli bir kombinasyonla ileri atıldığımda göğsümden öfkeli bir hırıltı yükseliyor. Yumruğu savuşturuyor, çapraz darbeyi zar zor savuşturuyor ama sol kroşeyi savurduğumda tek savunması kafasının yan tarafını kapatıp darbeyi almak oluyor.

Ne yazık ki yumruğu atarken kolumu çok fazla uzatıyorum ve garip bir açıyla indiriyorum. Vurur vurmaz omzumdaki kasın sızladığını hissediyorum.

Hemen geri çekiyorum, koluma yayılan acıyla yüzümde belirlemek isteyen irkilmeyi düzleştiriyorum.

"Kane, omzunun nesi var?" Koç'un kafesin dışından bağırdığını duydum.

"Yok bir şey," diyorum dişlerimi sıkarak. "Ben iyiyim. Devam et."

Dakikanın geri kalanında kendimi hareketlere zorluyorum. Omzum yanıyor olsa da ağızlığımı ısıtırıyorum ve kendimi raundu bitirmeye zorluyorum. Biraz acı çektiğiniz için herhangi bir antrenman egzersizini durdurmak korkaklıktır ve ben buna göre yaşamıyorum - beni yere sermeyen her şeyle çalışıyorum çünkü yapmam gereken bu.

Tristan'la raundu zar zor atlattım. Zil çaldığında, sıradaki adamın bir amatör olması ve irade dövüşlerini umursamayacak kadar tekniğe yatırım yapması nedeniyle içten içe rahat bir nefes alıyorum. Vücudumdan kopacakmış gibi hisseden bir kolla bile onu bir şekilde alt ediyorum.

"Kane, bir raunt daha yapıyorsun," diye bağılıyor Koç raunt bittikten sonra.

Çenemi sıkıyorum ve sertçe başımı sallıyorum.

Birinci raunt, Aiden'ı alıyorum. Kolay para.

İkinci raunt, yine Jax. Sinir bozuculuğundan zar zor kurtuluyorum ama başarıyorum.

Üçüncü raunt, Tristan.

O raunttan sağ çıkamam.

Zil çalar çalmaz Tristan sakatlığımın ve bunu kabul etmememin kokusunu aldı. İlk on saniyede raunttan sağ çıkamayacağımı anladım.

"Kane, neden sol kroşeni atmıyorsun?" Koç'un sesi sabırsızlık kokuyor.

"Daha fazla sağ el atmaya çalışıyorum," diye homurdanıyorum.

"Saçmalık," diye tersliyor. "Sol kolunu görmezden geliyorsun. Neden?" Ben daha bir yalan uyduramadan, kafesin içine girip sol dirseğimi yakalıyor.

Bağırmamayı başarıyorum ama dokunuşun içimden zorla çıkardığı acı dolu iniltiyi yutamıyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor. "Neden bana kaslarını incittiğini söylemedin?"

"Ben iyiyim," diye ısıtırıyorum, omzuma vuran ateşli acıdan bayılmamaya çalışıyorum.

Koç başını sallıyor, onaylamadığı her halinden belli oluyor.

Kafesten çıkarken "İşin bitti," dedi. "Omzunu dinlendirmek için birkaç gün izin al. Yüzünü buruşturmadan bir sol kroşe atana kadar seni burada görmek istemiyorum."

"Birkaç gün mü?" İnanmaz bir şekilde papağan gibi konuşuyorum, sesim yükseliyor. "O kadar uzun süre uzak kalamam, delireceğim." Bir şeyi yumruklamadan iki günden fazla geçirdiğimde vücuduma sızan gerilimi hayal etmek midemi bulandırmaya yetiyor. Bu hafta birkaç gün antrenmandan uzak kalmak bile işkence gibiydi.

"Sadece yarın izin almama izin ver," diye tartışmak için acele ediyorum. "Döndüğümde sol elimi kullanmadan solak duruşumla çalışacağım. Kolumun dinlenmesine izin vereceğim."

"Hayır. Antrenman yok," diyor tereddüt etmeden. "Seni çalışmaktan alıkoyamam ama bu salondan uzak dur."

"Koç," diye deniyorum, ses tonuma duymaya alışık olmadığım bir çaresizlik karışıyor.

Ağzını açıyor -yüzündeki ifadeye bakılırsa bir hayır daha diyecek gibi- ama sesimdeki bir şey duraksamasına neden oluyor. Bakışları, bilinçsizce ağrıyan kasımı ovduğum omzuma düşüyor. Ne yaptığımı fark ettiğim anda elimi bırakıyorum.

Bir süre sonra "Yarın izinlisin," dedi ve ben hemen rahatladım.

Ama daha işi bitmedi.

"Yarın izin alırsan, bir şartla ertesi gün salona geri gelebilirsin." Sonraki sözlerini vurgulamak için bana sert bir bakış attı. "Yoga dersine yazılacaksın."

Sözcüklerini algılaması bir saniye sürer. "Ben... ne?"

"Yoga," diye tekrarlıyor. "Kaydolmanı istiyorum. Bir ders

Hafta. Çok fazla egzersiz yapıyorsunuz ve hiç esnemiyorsunuz, bu yüzden bu tür sakatlanmalara açıksınız. Yoga bu konuda yardımcı olacak ve umarım sizi biraz sakinleştirecektir.

Altı hafta devam edersen, istediğin Chevlín'le eşleşmeyi sana sağlayacağım."

"Bekle, ciddi misin? Bana Chevlín'i mi vereceksin?"

"Eğer bunu yaparsan ve düşündüğüm gibi işe yararsa.

O zaman evet, ayarlayacağım."

Sikeyim.

Yoga dersi alma fikri tüylerimi diken diken ediyor ama bunun iyi bir anlaşma olduğunu da inkar edemem. Buraya geldiğimden beri Koç'a bu eşleşme için yalvarıyorum. Haftada bir kez mat üzerinde esnemek, boktan bir eski takım arkadaşını yere serme fırsatı için iyi bir takas.

"Peki," diye boğuldum. "Yarın kaydolacağım. Perşembe günü burada olacağım."

Bana sert bir şekilde başını sallıyor. "Tamam. Şimdi git buradan. Omzuna buz koy ve hiçbir şeyi yumruklama. Ya da kimseye."

Bana böyle davrandığı için içimden kopmak isteyen kırıgın hırıltıyı zar zor zapt ediyorum. Bir çocuk gibi. Sırf korkak olmadığım ve bir sakatlık için ona ağlamadığım için.

Hışım la çıkarken kimseye veda bile edemeyecek kadar öfkeliyim. Normalde bunu yapmam ama vücuduma yayılan acı ve kalbimde kabaran hayal kırıklığı varken "takım arkadaşlarıma" özellikle kızgın hissediyorum.

O gece kendimi sersemletene kadar içtim.

Eğer yarın çalışamayacaksam, annemden miras kalan tek kötü alışkanlığın tadını çıkarabilirim.

Ağrısız noktaya gelmem her zamankinden daha kısa sürüyor -ki bu gece için özellikle minnettarım, çünkü omzum bütün gün beni gerçekten öldürdü- ve çok geçmeden bayılma noktasına geliyorum. Uyandığımda

Ertesi sabah, sıfır anı ve tüm akşamdan kalmaların anasıyla.

Kanepede sızıp kaldıktan sonra kendimi oturur pozisyona itiyorum, omzuma yakıcı bir ağrı saplandığında hemen dünkü olayları hatırlıyorum. Bir iniltiyle tekrar minderlerin üzerine yığılıyorum.

Diğer kolumla kendimi yukarı itmeyi başardığımda, dizüstü bilgisayarımın yanımda yerde olduğunu fark ediyorum. Dün gece neden bilgisayar başında olduğumu hatırlamaya çalışıyorum ama her kalp atışımla birlikte başım da çarpmaya başlayınca bir şey bulamıyorum. Bir başka iniltiyle teknoloji parçasını kucağıma sürüklüyorum.

Ekran aydınlanır aydınlanmaz dün gece aklıma geliyor: Philadelphia'da lanet olası yoga. Ekranımdaki son arama bu.

Düşündüğümünden daha fazla stüdyo var, bu da yüzümü buruşturmama ve bana en yakın olanı hızlıca işaretlememe neden oluyor. Gerçekten iyi bir yer olup olmadığı neden umurumda olsun ki? Bunu sadece Koç söylediği için yapıyorum. Listede ilk sırada olanı seçsem de olur.

'Bana Ulaşın' formunu doldurdum ve birkaç saat içinde bu öğleden sonraki başlangıç sınıfında bir yer için onaylandım.

Harika.

Birkaç video oyunuyla zaman öldürüyorum, ama ne olduğunu anlamadan önce egzersiz kıyafetlerimi giyiyorum ve sonrasında striptiz kulübündeki vardiyam için iş kıyafetlerimi hazırlıyorum. Stüdyoya on dakikalık bir yolculuk var.

Binaya girerken yüzümün nasıl görüldüğünü tahmin etmeme bile gerek yok; yanlarından geçtiğim insanların tepkileri bana tam olarak neye benzediğimi söylüyor. Ya gözleri açılıyor ya da beni bir an için görüp hemen geri sıçrayarak aramızda boşluk yaratıyorlar. Bu tepkiler genel olarak alışılmadık değil, ama böyle bir yerde? Bir başparmak gibi göze batıyorum.

"Merhaba, yardımcı olabilir miyim?"

Masanın arkasında oturan kıza dönüp homurdanarak, "Evet, bugün giriş dersine kaydoldum," diyorum.

Gülümsüyor ve odağını benim sert duruşumdan önündeki bilgisayar ekranına çeviriyor. "Kane Whitaker?"

Artık cevap verecek gücüm kalmadı. Buradan çıkıp gitmeme şu kadar kaldı - Chevlín'i siktir et, bunun için Koç'la savaşıcağım.

Başımı salladım.

"Tam zamanında geldiniz. İçeri girin, çantanız için bölmeler ve bugün için ödünç almanız gerekiyorsa ekstra matlar var. Öğitmeniniz zaten içeride olmalı."

Bir baş sallama daha. Sonra gözleri fal taşı gibi açılmış kızların yanından geçip yoga odasına giriyorum.

Sadece Isabella ile yüz yüze gelmek için. "Siktir," diye nefes alıyorum.

ISABELLA

Sanırım tam bir dakika geçtikten sonra Kane bizim garip, şok olmuş halimizden sıyrılıyor. "Benimle dalga geçiyor olmalısın," dedi. "Buraya mı gidiyorsun?"

Kıpırdanmaya başlıyorum, sadece ikinci sınıfıma ders verdiğim için sinirlerim hemen artıyor.

Başımı sallayarak, "Bu dersi ben veriyorum," diye mırıldanıyorum. Küçük bir gülümsemeye zorluyorum, ama bu işe yaramıyor gibi görünüyor, çünkü Kane'in yüzü gözle görülür bir hayal kırıklığıyla geriliyor. Adamın bunu yapabileceğini düşünseydim biraz utandığını bile söyleyebilirdim.

"Dersi alıyor musun?" Tereddütle sordum. Yogilerin bir tipi olduğundan değil ama Kane başlangıç yoga sınıfıma gelmesini beklediğim son kişiydi.

"Başka neden burada olayım ki?" diye tersliyor beni.

Cevap veremeden odanın diğer tarafından kıkırdamalar duyuyorum. Kıkırdamalar açıkça Kane'i hedef alıyordu.

Elleri yumruk şeklinde sıkılıyor ve evet, yüzündeki kesinlikle utanç ifadesi.

Daha iyi düşünmeden kafamı çevirip gülen kızlara sert bir bakış gönderiyorum. Bir şey söylemiyorum ve tam olarak ters ters bakmıyorum ama yine de muhtemelen

bir öğretmen olarak uygun davranış. Yine de Kane'i koruma isteğime engel olamıyorum.

Ona döndüğümde yüz ifadesi değişmişti. Kaşları çatılmış ve beni anlamaya çalışıyormuş -ve başaramıyormuş- gibi bana bakıyor.

Odadaki diğer öğrencilere dönmeden önce kendimi toparlamak için derin bir nefes alıyorum. "Pekâlâ, yerleşmeye ve derse hazırlanmaya başlayalım. Herkes matını yere koysun ya da yoksa arkadan bir tane kapsın. -ve iki dakika içinde başlamaya hazır olun."

Sınıfın bütününe odaklanmaya çalışıyorum ama bakışlarım sürekli Kane'e kayıyor. İsteksizce odanın arkasına doğru yürüdüğünü ve fazladan minderlerden birini kaptığını izliyorum. Belli ki burada olmak istediği için burada değil, ama katılımının nedeni ne olursa olsun, kendini hareketlere zorlayacak kadar önemli. Bunu takdir edebiliyorum ve iyi bir ders geçirdiğinden emin olmak için kendime zihinsel bir söz veriyorum.

"Bu pozlar sırasında derin nefes alın. Unutmayın, bedenimizi topraklıyoruz ve bunu yapmak için nefeslerimizi kullanıyoruz. İyi nefes almaya odaklanın." Sözlerim resmi olarak sınıf için ama Kane'e yönelik. Başladığımızdan beri nefes alışını değiştirmeyen ve ellerini nefes alırken kaldırıp verirken indirme hareketini açıkça yarım yamalak yapan Kane. Yardım için ellerini sallayan huysuz bir ayıya benziyor.

"Ellerini yukarı kaldırırken derin bir nefes al" diyorum sessizce, onu sakinleştirmek için yatıştırıcı yoga sesimi kullanmaya çalışıyorum. "Nefes alırken göğsünü genişlet, nefes verirken tamamen boşalt. Nefes al."

Talimatlarımın kendisine yönelik olduğunu hissetmiş olmalı çünkü "Nasıl nefes alacağımı biliyorum" diye homurdandığını duyuyorum. Ve eğer bunu sınıfın en önünden duyabiliyorsam, sınıftaki diğer herkesin de duyduğunu garanti edebilirim.

Sınıfta toplu kıkırdamalar artıyor, bu da Kane'in rahatsızlığını daha da artırıyor. Sınıfı nasıl sakinleştireceğimi bulmaya çalışıyorum ama ben daha bir şey söyleyemeden Kane nefes alış verişine odaklanmış görünüyor. Bir an sonra göğsünün derin bir nefesle genişlediğini görüyorum.

Nefes egzersizlerimizi esneme hareketleriyle birleştirerek sınıfı güneşi selamlama hareketine geçiriyorum. Kane hâlâ sinirli görünüyor ama en azından esneme hareketleri yaparken derin nefesler almaya devam ediyor. Diğer öğrencilere odaklanabiliyorum ve sınıfın aurasını tekrar huzurlu ve misafirperver hale getirmeyi başarıyorum.

Çok geçmeden, ayakta duruş pozlarımıza başlıyorum. Bu genellikle öğrencilerin biraz bocalamaya ve huzurlarını kaybetmeye başladıkları yerdir, bu yüzden onları odaklanmış ve pozitif tutmak için çok çalışıyorum. Onları üç Savaşçı duruşu boyunca çalıştırdıktan sonra ağaç duruşuna geçiyorum ve ardından her bir öğrenciye odanın etrafında tur attırmaya başlıyorum.

Sınıfın arkasındaki Kane'e hızlıca bir göz atma şansım oldu. Dövüş sanatları hakkında denge ve esnekliğin bu sporda önemli olduğunu bilecek kadar bilgim var ama yine de Kane'in şu ana kadarki eğitiminden gördüğüm kadarıyla bunlara gerektiği kadar önem verdiğini düşünmüyorum.

Ben diğer öğrencilere sessizce yardım ederken Kane'in kaşları iyice çatılmıştı. Tek bacak pozunu zar zor da olsa tutuyor, olduğu yerde sallanıyor ve yüzüstü düşmemek için ayağını yere koymasına saniyeler kalmış gibi görünüyor. Derin bir nefes alarak ona doğru ilerliyorum.

Geldiğimi gördüğünde, kaşları inanılmaz derecede derinleşiyor. Elleriyile aynı anda bacakları da aşağı iniyor, ta ki karşımda normal bir duruşta durana kadar, elleri yumruk haline geliyor.

"Tekrar git," diyorum ona usulca.

Bir an için reddedip hışımla kaçacağını düşünüyorum ama sonra çenesi sıkılıyor ve ayağını tekrar kaldırıp kalçasının iç tarafına yerleştiriyor. Yeterince kararlı.

ellerini önünde birleştirmeye çalışıyor ama sonra tekrar sallanmaya başlıyor.

Normalde öğrencilere yaptığım gibi onu sabitlemek için arkasından yürümeyi düşünüyorum ama içimden bir ses Kane'in göremeyeceği bir yerde birinin olmasından hoşlanmayacağını söylüyor. Bu yüzden kalçalarını arkadan nazıkçe sıkmak yerine, Kane'in alanına bir adım atıyorum ve ellerimi önden üzerine koyuyorum.

Gözleri bir santim genişliyor. Ona çok yakın olduğum için bunu fark ettim. Ama duruşunu bozmadığında, benden uzaklaşmadığında, talimatıma devam etmek için yeterince cesaretleniyorum.

"Ağırlığınızı kalçalarınızın üzerinde tutmaya çalışın," diyorum ona sessizce. "Kalçalarınız vücudunuzun merkezidir, bu nedenle doğal olarak herhangi bir denge sorununu düzeltmek isterler. Sadece üst vücudunuzun ağırlığını kalçalarınızın üzerinde tutun ve ayakta duran ayağınızı ortalayın."

Yavaşça, çok yavaşça, kalçalarını olması gereken yere ayarlıyorum.

Merkeze oturur oturmaz da sallanması durur.

"İşte bu," diye fısıldıyorum, farkında olmadan yüzüme hoş bir gülümseme geliyor. Ama Kane'in yüzüne bakmak için başımı kaldırdığımda, gülümseme irkilerek içime çektiğim bir nefesle kayboluyor.

Boyuna rağmen yüzü benimkinden birkaç santim uzakta. Ve bana açıkça sinirli, biraz meraklı ve çok yoğun bir ifadeyle bakıyor.

Bu bana bir an için onu inceleme şansı veriyor. Yüzü... üzgün bir yüz. Dudakları kalıcı bir kaş çatmayla aşağıya dönük ve sanırım alnında saç çizgisine yakın eski bir yara izi görüyorum. Ama damarlarımdaki buzu harekete geçiren şey bu değil.

Gülümseme çizgileri yok. Hiç yok.

Sadece gözlerinin etrafındaki deri pürüzsüz değil, ağzının etrafında görünmeye başlaması gereken kırışıklıklar da aşağıya, gitmeleri gereken yönün tersine dönmüş durumda.

Kane hayatında hiç mutluluk gördüyse bile, yüzünde

bundan eser yok.

Arka plandaki bir gümbürtü dikkatimi aniden Kane'den uzaklaştırıyor. Arkamı döndüğümde ellerim onun kalçalarından ayrılıyor ve az önce pozunu kaybeden mahcup öğrenciye odaklanıyorum.

Kane'e bu kadar yakın olmanın verdiği adrenalini sesini yutmaya çalışıyorum. "Pekâlâ, şimdi oturma pozisyonuna geçelim," diye titreyerek sesleniyorum ve sınıfın önüne doğru ilerliyorum. "Şimdi bedenlerimizi soğutma zamanı. Matınıza oturun ve güvercin pozuna gerinerek başlayalım."

Kendi matımın üzerine oturarak sınıfa soğuma hareketinin başlangıcında liderlik ediyorum. Bu, dersin en sevdiğim kısmı, çünkü öğrencilerin başlangıçtaki esneme pozlarından bu yana ne kadar gevşek ve rahat oldukları belli oluyor. Sınıfın aurası sessiz ve huzurlu hissediyor ve bu insanların günlerinde bir fark yarattığımı zihnimde sağlamlaştırıyor. Onları eve geldiklerinden biraz daha az kaygı ve biraz daha huzurla gönderdim.

Göğsümde bir gurur duygusu yayılıyor. Ayak parmaklarımın ucunda ne kadar iyi dönebildiğimle hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde birinin gününü daha iyi hale getirdiğim için kendimle gurur duyuyorum.

Birkaç dakika sonra sessizce "Hazır olduğunuzda savasana ile bitirelim" diye sesleniyorum. "Ellerinizi kalbinizde birleştirin, başınızı kalbinize doğru indirin ve bugün matınıza geldiğiniz için kendinizi kabul edin. Namaste."

Mırıldanarak verilen namaste cevabı sınıfta çınlıyor ve ardından herkesin sularını alıp matlarını yuvarlama sesleri odanın her yerinden duyuluyor.

Cesaretimi toplayıp Kane'e doğru bakmam, hatta belki ona yaklaşıp dersi nasıl bulduğunu sormam bir dakika sürüyor ama kafamı kaldırdığımda Kane gitmişti.

ISABELLA

Bugün Perşembe gecesi ve ben kanepemde oturmuş, sıkılmış ve dalgın bir şekilde telefonumda geziniyorum. Yeni bir şehre taşınmanın beraberinde yalnızlığı da getireceğini biliyordum, ancak bunun boyutu hala biraz şok edici geliyor. Etrafımın sürekli öğretmenlerle, bir destek sistemiyle ve her yerde rakiplerle çevrili olduğu bir hayattan, tek başıma yaşadığım ve sadece tek bir arkadaşımın olduğu bir hayata alışmak biraz zaman alacak.

Yine de sadece evrenin yapabileceği bir zamanlamayla telefonum bir mesajla aydınlanıyor.

Selam. Bu gece meşgul müsün?

Isabella: Azıcık bile değil. Ne oldu?

Bir şeyler içmeyi düşünüyordum. Benimle gelmek ister misin?

Anında cevap veriyorum.

Isabella: Sadece nerede olduğunu söyle ve ben oradayım :)

Bir saatten az bir süre sonra, kalabalık bir bara giriyorum. Yüksek tepelerden birinde Hailey'i görmem sadece birkaç saniyemi alıyor.

Gülümsüyorum ve ona el sallıyorum, o da bana karşılık veriyor.

"Bana katılmaya karar vermene sevindim," diyor ona ulaştığımda. "Boş bir evde bir gece daha geçirmek beni delirtecekti."

"Boo bu hafta evde değil mi?" Ben soruyorum.

Corona'sından bir yudum alarak, "Bir iş konferansında," diye açıklıyor. Barı işaret ediyor. "Ne istersiniz? İlk tur bende."

Gergin bir şekilde bara bakıyorum, herhangi bir menü arıyorum. İçki içmek profesyonel bir dansçının öncelik listesinde üst sıralarda yer almadığı için bara kaç kez gittiğimi muhtemelen bir elimin parmaklarıyla sayabilirim, bu da ne sipariş edeceğim konusunda hiçbir fikrim olmadığı anlamına geliyor. Sonunda "Sizde ne varsa ondan alacağım" diye cevap veriyorum.

İçimdeki karmaşadan bihaber olan Hailey başını sallayarak etrafta dolaşp sipariş alan garsona eliyle işaret ediyor.

Dikkatini tekrar bana verdiğinde "Ee, nasıl yerleştin?" diye soruyor.

Derin bir nefes aldım. "İyi, sanırım. Çok şey var. Söylemesi ne kadar utanç verici olsa da, hiç tek başıma yaşamadım, bu yüzden hemen hemen her şey yeni."

"Bu utanç verici değil. Kendi başıma adım atmam çok uzun sürdü. Herkesin kendi yolu vardır."

Hailey'e minnettar bir gülümseme veriyorum. "Beni yanlış anlamayın, tabii ki aileme inanılmaz derecede minnettarım ama böyle bir yaşam tarzıyla büyümek beni gerçek dünyaya biraz hazırlıksız bıraktı. Bu hafta hayatımda ilk kez bulaşık yıkadım."

"Tamam, evet, bunu anlayamıyorum," diye mırıldandı Hailey. Bunun üzerine bir kahkaha attım.

Garson içkimi önüme koyduğunda, Hailey şerefe demek için birasını bana doğru uzatıyor.

"Neyi kutluyoruz?" Ben soruyorum.

Bir an için düşünceli bir şekilde dudaklarını kısı ve sonra şöyle dedi: "Yirmi yılı aşkın bir süredir bulaşık yıkamak zorunda kalmamaya, ama

başarılı bir şekilde nasıl yapılacağını bulmak için. Çoğu koca aynı şeyi söyleyemez."

Gülüşüm yüksek sesli ve mutlu. Bardağımı onunkiyile tokuşturarak ilk biramdan bir yudum alıyorum.

Sıvı boğazımdan aşağı indiğinde "Aman Tanrım," diye sığıyorum. "Bu sadece bira değil, değil mi? Bunun içinde ne var?"

Hailey'nin sırtışı şeytani. "Bu tekila olurdu."

Ona bakakaldım. "İnsanlar likörle birayı mı karıştırıyor?"

"Genelde değil," diyor kıkırdayarak. "Ama bu benim en sevdiğim içki ve daha önce şaraptan başka bir şey içmediğine dair bir teorim var."

"Yakalandım," diye mırıldanıyorum, ihtiyatla bir yudum daha alıyorum. İkincisi o kadar da kötü değil; bunda tekila kesinlikle daha az.

"Tek başına yeni bir şehre taşındıktan sonra bir daire buldun, yeni bir hobiye yazıldın ve bir arkadaş edindin. İyi bir başlangıç yaptığını söyleyebilirim."

Önümdeki masanın üzerinde duran bira şişesini çeviriyorum. Tereddütle, aslında henüz yüksek sesle söylemediğim kelimeleri dile getiriyorum.

"Aslında ben de bir iş buldum. Bu hafta yeni başlayanlara yoga öğretmeye başladım."

Hailey'nin çenesi düşer ve gözleri kocaman olur. "Daha yeni işe mi girdin? Bunu kutlayabilecekken neden yemeklere şerefe yaptık?"

Garip bir şekilde omuz silkiyorum.

Hailey yanımdan geçen garsonu durdurarak, "Şimdi kutlama yapmamız gerekiyor," diyor. "İki shot tekila alabilir miyiz lütfen? Limonlu?"

"Ne?" Ben bağıriyorum. "Ben shot yapamam! Hayatımda ilk kez içki içtim."

Hailey bana bilmiş bir bakış attı. "Bana Philly'ye taşınmanın tek sebebinin yeni şeyler denemek istemen olmadığını mı söylüyorsun?"

İçimi çektim. "Touché."

Hailey zaferle sırtıyor. Sonra aklına bir şey gelir, çünkü dudakları çatılır. "Bu zamanlama çok garip,

Gerçi. Jax az önce Koç'un Kane'e ceza olarak yoga yaptırdığını söyledi. Bir gün senin derslerinden birine girse ne kadar çılgınca olurdu?"

Bu her şeyi açıklıyor.

Bunun çoktan gerçekleştiğini itiraf etmek zorunda kalmadan önce, garson kız içkilerimizle birlikte beliriyor.

"Tamam, bir atış yapacağız ve bunu yasal bir ilk atış haline getireceğiz," diye açıklıyor Hailey, konuşurken göstererek. "Tuzu yalayın, atışı yapın ve sonra limonu ısırın. Hazır mısınız?"

Onu takip ediyorum ve kendimi toparlamak için bir saniye bekliyorum. "Hazır."

"O zaman yeni bir iş bulmanın ve yepyeni bir şehirde tam bir baş belası olmanın şerefine."

Yala. Shot. Kireç.

Kadeh kaldırmasından mı, yoksa tekilanın acı tadından mı bilmiyorum, göğsümde bir sıcaklık yayılıyor ama misket limonunu ısırdığım sırada Hailey yüz ifadem karşısında gülmekten iki büklüm oluyor. "İlk seferde çok kötü oluyor, seni hazırlamanın bir yolu yok," diyor özür dileyerek.

"Neden herkes sek likör içer ki?" Öksürüyorum. "Berbattı."

Omuz silkiyor. "Daha hızlı vuruyor. Birkaç dakika içinde etkisini hissedeceksin."

Tam o sırada, bir adam yüksek tepemize doğru yürüyor. Genç ve lacivert takım elbisesi ve şekillendirilmiş saçlarıyla bir ofis işi için giyindiği belli. Dirseklerine kadar kıvırdığı düğmeli gömleği ve elindeki birayla son derece çekici olacak kadar rahat.

"Neyi kutluyoruz hanımlar?" diye sorarken çapkın ama samimi bir gülümseme takınıyor. Bir sonraki içkiyi ben ısmarlayabilir miyim?"

Hailey bizim için cevap vermeden önce bana hızlıca bir bakış attı. "Şimdilik böyle iyiyiz ama teşekkürler."

Başını sallıyor, gülümsemesi hala rahatça yerinde duruyor. "Neyi kutladığınızı sorabilir miyim?"

Cevap vermeye karar vermeden önce tereddüt ediyorum. "Bu hafta yeni bir iş buldum."

Adamın gözleri gerçek bir mutlulukla parlıyor. "Tebrikler! İşin ne?"

"Yoga öğretmeni," diye cevaplıyorum gururlu bir gülümsemeyle.

Gözleri vücudumda geziniyor, o kadar hızlı ki neredeyse fark etmiyorum, sonra "Bu gerçekten harika. Cidden, tebrikler."

"Teşekkür ederim."

İlgimi tartmak için duraksıyor ama bir süre sonra konuşmayı sürdürmeye karar veriyor, dikkati artık sadece bana odaklanmış durumda. Hailey'nin göz ucuyla sırtıttığını görüyorum.

"Demek yoga, ha?" diye soruyor, bir kolunu masaya dayayıp erkeklerin sevdiği o tipik çekici pozu veriyor. "Çok seksi. Bu işe nasıl girdin?"

Düşünceli bir şekilde alt dudağımı ısııyorum, sonra hemen içkimden bir yudum daha alıyorum. Şu anda bir erkek arkadaş ya da hatta bir ilişki aramıyorum, bu yüzden dikkatli davranmam gerekiyor - özellikle de ilgilenen erkeklerle olan deneyimim oldukça sınırlı olduğu için, çünkü uzun yıllar boyunca bırakın çıkmayı, uyumak için bile yeterince zamanım olmadı. NYC Balesi'ndeki ilk yılımda bir erkek arkadaşım oldu ama o bile sadece bir dansçı arkadaşım olduğu için mümkün oldu. Ve bunun başlamasının tek nedeni on dokuz yaşında ilişkilere meraklı bir kız olmamdı.

Beklentiler konusunda biraz kör uçuyorum ama doğal kibarlığımın flört olarak yorumlanabileceğini fark etmeyecek kadar da saf değilim.

Tarafsız olmaya karar verdim, "Bu sadece rastgele bir hobi olarak edindiğim bir şeydi ve kalıcı oldu."

Caydırılmış gibi görünmüyor. "Yine de artık işin olacak kadar iyi oldun. Bu çok etkileyici. Her zaman sıcak yoga dersini denemek istemişimdir."

Gülümsemem biraz zoraki oldu. "Yapmalısın."

Ama konuşmayı nazikçe kesmeye başlamadan önce, çevremde birini fark ediyorum. Dikkatimi o yöne çeviriyorum ve Kane'in barda durduğunu görüyorum.

Bakışlarım ona takıldığında bana bakmaya başlamıştı bile. Elinde bir bardak berrak sıvı ile barın tepesine yaslanmış, her zaman olduğu gibi sert görünüyor. Koyu renk yıkanmış kot pantolonu ve mürekkebinin çoğunu ortaya çıkaran dar siyah tişörtüyle bu kombinasyon onu gülünç derecede seksi gösteriyor.

Bir yudum almak için kadehini dudaklarına götürüyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Bardağı indirip önümdeki adama yargılayıcı bir bakış gönderene kadar göz temasımız kesilmiyor. Dudağı tiksintiyle gözle görülür bir şekilde kıvrılıyor.

Bakışına bir kaşımı kaldırıyorum. Sonra ona seslenmeye karar vererek sesleniyorum, "Hey, Kane. Bize katılmak ister misin?"

Yüzünde bir anlık şaşkınlık ifadesi belirdi, sonra yine bir bardak sirke yutmuş gibi bakmaya başladı. Neredeyse hemen bana sırtını dönüp bara yöneldi.

"Kim o?" diye soruyor masamızdaki adam. Hem o hem de Hailey dikkatimi çeken şeyi görmek için döndüler.

Biramdan bir yudum alıyorum ve tekila sarhoşluğunun beni etkilemeye başladığını fark ediyorum. Tenim ısınıyor ve sanırım biraz korkusuz hissediyorum.

"Komşum," diye cevap veriyorum.

Bu Hailey'nin dikkatini çekti. Başını bana doğru çevirdi ve ağzı açık kaldı. Ama bana bu konuda soru soramadan telefonu elinde çaldı.

Bana suçlu bir bakış atmadan önce ekrana bir göz atıyor. "Kız kardeşim arıyor," diyor açıklama olarak. "Özür dilerim, buna bakmam gerekiyor. Bugün bütün gün onunla bir şey hakkında telefon oyunu oynadım." Gözlerimle tekrar buluşmadan önce masamızdaki adama bakıyor. "İyi misin?"

Ona el salladım. "Git. Ben burada iyiyim."

Başını sallıyor ve telefona cevap veriyor, çoktan bardan çıkmış.

Adama dönüyorum, tamamen Kane için onu ekme niyetindeyim, ama arkadaşları o anda onu gruplarına geri göndermek için el sallayınca kibar bir mazeret düşünmek zorunda kalmaktan kurtuluyorum.

Adam bana dönmeden önce onlara başıyla selam veriyor. Bakışları umut dolu ve sınırlı tecrübeme rağmen ne söylemek üzere olduğunu tahmin edebiliyorum.

"Grubumuza katılmak ister misin? Oğlumun doğum günü, bu yüzden onu bırakmak istemiyorum, ama seninle konuşmaya devam etmek istiyorum, belki hazır olduğunda sana bir içki ısmarlarım. Arkadaşın da tabii ki bize katılabilir" diye aceleyle ekliyor.

Ona kibarca gülümsedim. "Bu gece değil, ama teşekkür ederim."

Ben sadece arkadaşımınla takılacağım."

Sanki cevabı zaten bekliyormuş gibi başını sallıyor. "Pekâlâ, sizinle tanıştığımıza memnun oldum. Gecenizin geri kalanında iyi eğlenceler."

"Sen de," diyorum başka bir gülümsemeyle.

O yürüyüp gittiğinde ve ben tek başıma kaldığımda, dikkatim hemen Kane'e geri dönüyor. Tekrar arkasını döndü ve bana az önceki sert bakışını atıyor.

Tıpkı ilk tanıştığımızda spor salonunda olduğu gibi, o bakıştan geri adım atmıyorum.

Aslında, şu anda yaydığı bana dokunma titreşimleri için ona seslenmeye karar verdim. Pistte ilerleyerek barda onun hemen yanında duruyorum ve biramın geri kalanını içiyorum, içmenin bu kadar kolay olduğunu fark ettiğim için şaşıırıyorum.

"Bir tane daha?" diye soruyor barmen, ben daha boş şişeyi yere bırakmadan.

"Umm, aslında farklı bir şey denemek istiyorum," diye cevap veriyorum, arkasındaki alkol sıralarına gözlerimi kısarak bakarak. "Bana tekilayla karışık bir içki yapabilir misin?"

"Tabii. Tekila gündoğumu gibi mi?"

"Olur."

"Ne tür tekila istersiniz?" "Normal mi?"

Dudağının bir gülümsemeyle seğirdiğini görüyorum, aynı anda yanımda sert bir kahkaha sesi duyuyorum. Yanaklarımın kızarmamasını dileyerek Kane'i görmezden geliyorum.

Barmen bana acıyarak, "Sana bir ev vereceğim, tatlım," diyor. Ona minnettar bir gülümseme veriyorum.

Kane'den gelen çatlağı görmezden gelmeyi seçiyorum. Bunun yerine, barmen içkimi hazırlarken sessizce bekliyorum. İçkiyi önüme koyduğunda bir yudum alıyorum ve memnun bir mırıltı çıkarıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum ona, kartımı barda kaydırarak. "Bu gerçekten çok iyi."

Göz kırpıyor, sonra uzaklaşıyor. Sonunda Kane'e dikkatimi vermek için başımı çeviriyorum.

"Ee," diye başlıyorum gelişigüzel. "Koçun seni ne zamandır yoga dersimle cezalandırıyor?"

Kaşları bir anlığına havaya kalkıyor, sonra tekrar düz bakışlarına dönüyor. Cevap vermedi, ki bunu bekliyordum. Onun yerine, "Yani küçük Richie Rich senin tipin mi? Eminim annemle babam çok heyecanlanırdı. Daha basmakalıp bir zengin kızı olabilir miydin?"

Başımı eğip bir süre onu inceliyorum. Kane'in düşmanlığının bir savunma mekanizması olduğu o kadar bariz ki, incitici olması gerekse de artık beni rahatsız etmiyor. Bunun yerine sakın bir şekilde, "Buna sosyal olmak deniyor, Kane. Bir ara sen de denemelisin."

Etrafına işaretler yapıyor. "Ben buradayım, değil mi? Ben de seninle aynı şeyi yapıyorum."

"Evet ama sana yaklaşmayı aklından bile geçiren herkese hançer gibi bakıyorsun. Kimse seninle bu şekilde konuşmak istemeyecektir. Hiç kadın arkadaş aramıyor musun?"

Bana attığı bakış bin dereceye kadar ısınıyor. Sertçe yutkunuyorum ama bakışlarımı düşürmeyi reddettiği yerden başka bir yere bakmaya kendimi alamıyorum. Ne zaman yaklaştı?

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra gerçekten cevap veriyor. "Merak etme prenses," diye gürlüyor. "Eğer yanımda bir kadın olursa, anlarsın."

Bakışlarını tutuyorum ve hiç vakit kaybetmeden, "Biliyor musun, prenses sanki flört ediyormuşsun gibi konuşuyor," diyorum. Sesimi alçaltarak neredeyse fısıltıyla ekliyorum, "Benimle flört mü ediyorsun, Kane?"

Bu onu ikinci kez şaşırtışım oldu. Ama sonra beni incelerken kaşlarını çatıyor. Konuştuğunda sesi dikkatliydi. "İyi. Isabella."

Yüzümde bir gülümsemenin yavaşça yayılmasına izin verdim, kendimden fazlasıyla memnun hissediyordum.

"Bakın kim adımı bilecek kadar önemsiyor," diye mırıldanıyorum.

Bunun üzerine kaşları çatıldı ve ters ters bakmaya başladı. Ama arkamızda bir tür kargaşa yaşandığında, belli ki sahip olmadığı bir cevaba ulaşmak zorunda kalmaktan kurtuldu.

Kane'in gözleri omzumun üzerinden fırlıyor ve ben dönüp bakacak kadar kendimi toparlayamadan birkaç şey birden oluyor.

Birisi yüksek sesle bağırıyor. Birisi yere düştüğünde bir çarpışma.

Barmenin güvenliği çağırırken ettiği renkli küfürler.

Ama ben bunların hiçbirini görmüyorum. Çünkü tek gördüğüm Kane.

Bağırma sesi duyulduğu anda odaklanabildiğim tek şey Kane'in bir kolunu belime dolaması ve beni diğer tarafına döndürmesi oluyor. Sırtım barın tepesine yaslanıyor ve Kane de bana... bana yaslanıyor.

Ani pozisyon değişikliği karşısında nefesim kesildi. Kane'in kolunun beni vücuduna sımsıkı sarmasıyla, göğsümden kalçalarım kadar birbirimizle aynı hizadayız. Yemin ederim kalp atışlarını bile hissedebiliyorum.

Ama beni nefes alamaz hale getiren sadece bana doğru bastırıldığı kaya gibi sert vücudu değil. Bana bakışı da öyle.

Yoga stüdyosundaki yakın anımıza rağmen, gözlerine ilk kez bu kadar iyi bakabiliyorum. Kahverengiler, bu yüzden daha önce pek göze çarpmıyorlardı ama

Şimdi yüzümden sadece birkaç santim uzakta olduğu için, gözbebeklerinin etrafında şimşek gibi çakan altın parçacıklarını görebiliyorum. Ve bakışları artık sadece bana odaklanmışken, bunun Kane'in bir insan olarak iyi bir tanımı olup olmadığını merak etmeden edemiyorum: ilk bakışta karanlıkla örtülü, ancak yüzeyin altında çok fazla ateşli ışık saklı.

Teşekkür sözcüklerini söylemeye çalışıyorum. Buraya ne için ya da nasıl geldiğimizi hatırlayamıyorum ama minnettarlığımı göstermek içime o kadar işlemiş ki kelimeleri ağızımdan çıkarmaya çalışıyorum.

Ancak dudaklarım kıpırdadığı ve Kane'in dikkati onlara yöneldiği anda söylemek istediğim her şeyi unutuyorum.

Kane'in böyle bir sorunu yok gibi görünüyor. Bakışlarını ağızımdan ayırması biraz zaman alıyor ama sonunda o nefis derin sesiyle, "Daha dikkatli olmalısın Isabella. Yaralanmanı istemeyiz."

Ve sadece bir dakika önceki konuşmamızı hatırlayınca kafamdaki sis dağılıyor. Aramıza biraz mesafe koymak için göğsünü itmeye çalışıyorum ama ellerimin çoktan kollarını kavradığını fark ediyorum. Sertçe yutkunuyorum ve taş gibi sert kollarının verdiği hisse hayran olmamak için kendimi zorlayarak onu itiyorum. Kolayca gidiyor.

"Teşekkür ederim," dedim ona. "Beni yoldan çektiğin için."

Bana attığı bakışı çözemiyorum. Elini cebine atıp bir tomar para çıkarmasını izliyorum, sonra yanımdan geçip bara birkaç banknot bırakıyor.

Yanımda duraklıyor. Sonra dudakları kulağımın dibinde, tenime hafifçe dokunarak fısıldıyor: "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, adımı ilk sen biliyordun prenses."

Ve sonra gitti, beni nefessiz ve hızla atan bir kalple bıraktı.

KANE

Ertesi sabah dairemnden dışarı adımımı attığımda gerginim. Her zamankinden daha gergin. Bugün striptiz kulübünde çift vardiya çalışmam gerektiğinden ya da bu hafta antrenmanda attığım kötü şut yüzünden omzum hâlâ çok acıdığı için değil.

Kötü bir ruh halindeyim çünkü yeni komşumu kafamdan atamıyorum.

Dün gece bardan sonra, her zaman yaptığım gibi sızmak yerine duş aldım ve üzerimi değiştirdim, çünkü burnumda hâlâ onun sarhoş edici kokusu vardı. Göğsümü fırçaladım çünkü hala onun mükemmel göğüslerini üzerimde hissedebiliyordum ve dişlerimi iki kez fırçaladım çünkü onun o lezzetli dolgun alt dudağını ısırmanın nasıl bir şey olduğunu şimdiden tadabiliyordum.

Yine de, on iki saat sonra bile aklımdan çıkaramadığım şey, onun teşekkür etmesiydi.

Ben bir pisliğim. Kesinlikle. Birilerini umursamak istemeyeli çok uzun zaman oldu, bu da yanıtlarımı küntleştirmemem için hiçbir neden olmadığı anlamına geliyor. Sadece gerçekten ne demek istediğimi söylemek daha kolay olmakla kalmıyor, aynı zamanda dünyanın geri kalanıyla aramda hoş bir duvar örüyor. Genellikle, insanların ilgisizliğimi anlamaları ve buna değmediğime ikna olmaları için tek bir konuşma yeterli oluyor.

ilgiyi. O zaman kendi kafamın içine dönebilir ve herkesin saçmalıklarından kurtulabilirim.

Görünüşe göre, bu Isabella için geçerli değil.

Çünkü onu ne kadar itersem iteyim, onunla alay edersem edeyim, aramıza mesafe koymaya çalışırsam çalışayım... o beni geri itiyor. Ve her nasılsa, bunu yüzünde bir gülümsemeyle yapıyor.

Tek seferde çileden çıkarıcı ve kafa karıştırıcı.

Neden bana zaman ayıracak kadar önemsediyini bir türlü anlayamıyorum. Ona hiçbir şey teklif etmedim ama yine de geri gelmeye devam ediyor.

Belki de sadece vahşi tarafta bir gezintiye çıkmak istiyordur.

Pek çok iyi kız bana mükemmel hayatlarına geri dönmeden önce sadece kirli bir sikiş istediklerini açıkça belirttiler ve normalde onlara bunu vermekte bir sorunum yok. Ama Isabella'nın oynadığı oyun bu değil gibi geliyor.

Ve bu düşünce dişlerimi öyle bir gıcırdatmama neden oluyor ki çatlamalarını bekliyorum.

Dün gecedен, vücudunun benimkine yaslandığı anlardan anılar canlanmaya başlıyor. Her ne kadar çekici olduğunu kabul etmek istemesem de, a) kendime yalan söylemiş olacağımı, çünkü b) vücudumun dün gece ona kesinlikle tepki verdiğini inkar edemem. Flört ederken beni ne kadar zorladığını hissetmemesi için vücuduma öyle bir açı vermem gerekiyordu. Gerçi geriye dönüp baktığımda, belki de ısrıyı sonuna kadar açmalı ve onu sonsuza kadar korkutmalıydım.

Aklım bunun nasıl bir his olduğuna kayıyor. Altımda inleyen ve daha fazlası için yalvaran Isabella'nın düşünceleri, sikimi anında tekrar taş a çeviriyor.

Evet, bu onu kesinlikle korkuturdu.

Ve evren çok komik olduğu için, Isabella'yı karşıma çıkarmak için o anı seçiyor.

Kaldırımında olduğum yerde duruyorum ve çamaşırhanenin penceresinden kızgınlığımın nesnesine bakıyorum. Son giysilerini de çamaşır makinesine yerleştiriyor, sonra da gözlerini kısarak bütün düğmelere bakıyor. O

Bir süre sonra dudağını ısıyor, bir şey hakkında çok düşündüğünde bunu yaptığını fark ettim.

Bu bende onu ısırma isteği uyandırıyor.

Getirdiği çamaşır deterjanını çıkarıp yavaşça makinenin üstündeki küçük çekmeceye dökmesini izliyorum. Düğmelere tekrar bakıyor, belli ki doğru ayarları bulmaya çalışıyor ve sonra Başlat düğmesine basıyor.

Daha önce hiç kendi çamaşırlarını yıkamak zorunda kalmadığı açık, ancak giydiği kıyafetlere ve kullandığı arabaya bakılırsa, kendi başına bile bunları birilerine yaptıracak kadar zengin olduğu da açık.

İlk kez kendi çamaşırlarımı yıkadığım zamanı hatırlıyorum. Sekiz yaşındaydım ve annem o kadar kötü bir alemdeydi ki ev işleri fikri aklının ucundan bile geçmiyordu. Bu yüzden kendim çözmek zorunda kaldım. Doğru ayarları yapmak dört denememi aldı ama sonunda bodrumdan temiz, biraz kuru kıyafetlerle çıktım. Kendimle o kadar gurur duyuyordum ki, annemin o haftaki aleminin sonunu bile hatırlamıyorum.

Bu anı, Isabella'nın da aynı deneyimi yaşadığını görmekle birleşince - Tanrı'ya şükür farklı nedenlerle de olsa - göğsümde bir hayranlık balonu oluşuyor. Bunu beceriksizce yapmasına gerek yok ama yine de yapıyor. Çünkü öğrenmek istiyor.

Düşündüğüm gibi şımarık zengin bir kız olmayabilir.

Bu sabahki kızgınlık, bu hayranlık duygularıyla savaşıyor. Bunların hiçbirini hissetmek istemiyorum. Bu kız, sabah evimden çıktığımda ve kapısının önünden geçtiğimde sonradan aklıma gelen bir şey olmalı. Kızgınlık gibi vasat bir duyguyu bile uyandıracak kadar hayatımda yer almamalı. Ve kesinlikle bana hayranlık gibi sıcak ve bulanık bir şey hissettirmemeli. Bunun fikri bile.

Karmaşık duyguların karışımının midemde kabarmaya başladığını hissediyorum. Tedirginim ve giderek daha da sinirleniyorum.

ve ne yapacağımı bilmiyorum. Bu saçmalığa ne ihtiyacım ne de isteğim var ve onun aklımdan çıkmasını istiyorum.

Ve Isabella beni pencereden görüp otomatik olarak bana gülümsediğinde, patlamanın gerçekleştiğini hissediyorum.

Çamaşırhanenin kapısını kırarak açıyorum ve onun çamaşır makinesinin önünde durduğu yere doğru ilerliyorum. Ben hareket ederken beni izliyor, gülümsemesi yavaşça yüzünden kayıp gidiyor. Bu benim ondan her zamanki kaçışım değil, bu benim onu avlayışım.

Bir şey söylemek için ağzını açıyor, ama önünde durduğumda ağzını kapatıyor - çünkü çok yakını. Aramızda neredeyse hiç boşluk yok ve sert bakışlarımı görmek için başını kaldırması gerekiyor.

Geri itmeye devam etmek mi istiyor? Yalnız kalmak istediğime dair çok açık mesajıma rağmen hayatımda görünmeye devam mı edecek? Tamam, ona zaman ayıracağım. Ona dikkatimi vereceğim.

"Prenses," diye mırıldanıyorum, yüz ifadesi tanıdık bir sinir maskesine dönüştüğünde içimde kaynayan duyguların biraz yatıştığını hissediyorum. "Seni burada görmek tuhaf. Özellikle de binamızın bodrum katında bir çamaşır odamız olduğu için."

Yanakları utançtan pembeleşiyor. Güzel.

"Gecen nasıl geçti?" Kayıtsızca sordum.

Ama rol yaptığımı anlıyor, çünkü alçakgönüllü soru karşısında kaşları çatılıyor. Yine de cevap vermeden duramıyor. "İyiymi."

Başımı eğiyorum. "Richie Rich seni yeterince memnun etmedi mi?"

Gözleri kocaman oldu ve ağzı açık kaldı. Onu suçlamıyorum. Şu anda tamamen onun alanında ve onun işindeyim ve hiçbir yumruk atmıyorum.

"Ben onunla eve gitmedim!" diye itiraz ediyor. "Ne cüretle ima edersin-"

"En iyi gecen olmadığını anladım, çünkü ortak duvarımızdan hiç ses duymadım," diye araya giriyorum, sanki

konuşmadı.

"Dinliyor muydun?" diye soruyor, ses tonundaki güvensizlik belli oluyor.

Omuz silkiyorum, umursamazmış gibi davranıyorum. "Kendimle bir iddiaya girmiştim. Ama en azından seni biraz inletir diye düşündüm."

Bana ters ters bakıyor, konu varsayımsal olmasına rağmen sinirli. Bir şeyle karşılık vermek için ağzını açıyor ama ona fırsat vermiyorum. Onu sahip olduğu her türlü çizginin ötesine itmek ve sonunda aramızdaki beni mahveden bu şeyi kırmak için çok hevesliyim.

Onu vücudumla çamaşır makinesine yaslıyorum, o kadar yakınım ki ellerimi başının yanına koyabiliyorum. Ama aslında ona dokunmuyorum.

Ta ki bir bacağımı bacaklarının arasına kaydırana kadar. Hissettiği anda nefesi kesildi.

Ses beni sırtıttırıyor. "Gördün mü? O kadar da zor değilmiş."

Onu biraz kızdırmak için kalçamı hafifçe kaydırıyorum. Kalçamdaki amının sıcaklığı -giydiği taytın içinden bile- bir an için şehvetle dikkatimi dağıtıyor ama kendimi yüzüne odaklanmaya zorluyorum. İfadesi hâlâ bir şok ifadesi, ama şimdi kalçamda kıpırdadığını hissedebiliyorum.

"Zavallı küçük zengin çocuk, seni nasıl boşaltacağını bilmiyor," diye alay ediyorum. Dizimi çamaşır makinesine çarpına kadar ileri itiyorum. Ona o kadar yakınım ki, her nefesinde göğüslerinin bana sürtündüğünü hissediyorum ve göz bebeklerinin ne kadar büyüdüğünü görebiliyorum. Alt dudağını ısırduğunda, o kadar yakınım ki, biraz eğilsem muhtemelen ben de ısırabilirim.

"Bahse girerim böyle boşalabilirsin," diye alay etmeye devam ediyorum, aramızda kaybolan her santimle birlikte sesim daha da kısılıyor. "Sen yapamaz mıydın?"

Sarsıntılı, çaresiz hareketlerle başını hızla sallıyor.

Öne doğru eğilip dudaklarımı kulağına bastırıyorum. "Ne güzel bir yalancısın sen," diye fısıldıyorum.

Onu görememek kontrolüme yardımcı oluyor gibi görünüyor. Pembe dudakları ve geniş gözlü masumiyetiyle, bana bakma şekliyle birleştğinde, beni neredeyse inlemeye ve bu oyundan aynı şekilde etkilendiğimi itiraf etmeye hazır hale getirdi. Onun özünün beni bu kadar etkilemesini beklemiyordum.

Ama onu konuşturmaya kararlıyım. Ya beni rahat bırakmamasının nedeninin vahşi tarafa geçmek istemesi olduğunu itiraf edecek ya da vahşi tarafa geçme fikriyle onu korkutup kaçıracağım. On dakika önce bu işe B seçeneğini umarak girmiştım ama şu anda nedenini hatırlayamıyorum.

Çünkü tek düşünebildiğim, sıkımı alıp adımı haykırdığında ne kadar tatlı hissedeceği.

Kendi dürtülerimle başa çıkmaya o kadar odaklanmışım ki Isabella'yı fark etmem bir saniyemi alıyor. Bacağımın üzerinde kıvrandığını ve derin nefesler aldığını fark ediyorum. Ellerinin karın kaslarımı tırmaladığını hissettiğimde, bu işin planladığımdan çok daha ileri gittiğini fark ediyorum.

Isabella'ya bakmak için geri çekiliyorum, iri gözlü ve gevşek çeneli. Başını çamaşır makinesine yasladığında, gözleri kapanıyor ve dudaklarından duyduğum en seksi inleme dökülürken elleri tişörtümün içine giriyor, tek yapabildiğim bakmak oluyor.

Gözlerinizi dikin ve Isabella'nın salıverilmesiyle titreyen görüntüsünü hafızanıza kazımaya çalışın.

Saniyeler mi yoksa dakikalar mı sürüyor bilmiyorum - sanırım orgazm olan benmişim gibi kendimi kaptırmışım. Ama sonunda makineye yaslanıyor, elleri hala gömleğimi kavırıyor ve alnını göğsümün ortasına bırakıyor.

Yorgunluktan mı? Utançtan mı? Kahretsin, bundan sonra ne yapacağım?

Daha iyi düşünemedim, "Az önce geldin mi?" diye bağırdım.

Bu onu sersemletmiş gibi görünüyor. Bana baktı, yanakları utançtan kızarken

gömleğimdeki tutuşunu gevşetir.

"Kalçan çamaşır makinesinde titriyordu," diye mırıldanıyor, o kadar sessiz ki zar zor duyuyorum. Sonra ondan uzaklaşmam için beni dürtüyor.

Ona yer açmak için acele ediyorum. "Kahretsin, bilmiyordum. Niyetim-" Sinirle yutkunuyorum, başka ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Onu asla bu kadar zorlamak istememiştim.

Ve sonra ona sadece göz kırpabiliyorum, hala başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemiş durumdayım. Bağırmasını, bana tokat atmasını ya da bu tür istenmeyen bir dokunuşa karşı tamamen haklı bir tepki olacak herhangi bir şekilde misilleme yapmasını bekliyorum. Bu tam olarak hak ettiğim şey.

Ama yine de bunların hiçbirini yapmıyor. Sadece eşofmanını düzeltirken yere bakıyor ve "Denemeden bile bunu yapabileceğini bilmenin ne kadar sinir bozucu olduğunu tahmin bile edemezsin" diyor.

Şaşkın bir kahkaha attım.

Kahretsin, en son ne zaman biri beni güldürdü?

Isabella gülümsüyor, verdiğim tepkiden memnun görünüyor. Yanakları hala pembe, ama benden uzaklaşmak için çaresiz görünmüyor ya da yüzüme yumruk atmak istiyor gibi. Sadece ne söyleyeceğinden emin değil gibi görünüyor.

Ki, aynı.

"Seni yalnız bırakayım," diye beceriksizce geveliyorum ve geri çekilmeye başlıyorum.

Bundan eğlenmiş görünüyor ama bir şey söylemiyor. Ben de dönüp kaçtım.

ISABELLA

Günümün tuvalete gitmesi yaklaşık on beş dakika sürüyor.

İlk olarak, sıcak su ısıtıcısı bozuldu, bu da soğuk bir duş anlamına geliyor. Dünyanın sonu değil, çünkü Tanrı biliyor ki bir atlet olarak pek çok soğuk duş aldım. Ama sonra kahve makinemin bozuk olduğunu fark ettim. Bu affedilemez.

Tamir etmeye çalışıyorum ama el becerilerimin sıfır olduğunu fark ediyorum. Kafamın arkasındaki bir düşüncenin beni sürekli rahatsız etmesi, New York'ta olsaydım tepkimin önemli değil, bugün hizmetçiye tamir ettiririm ve şoförüm okula giderken Starbucks'a uğrar şeklinde olacağını hatırlatması da yardımcı olmuyor.

Birkaç dakika sonra elimdeki vidayı tezgâha atıyor ve onun yerine kahvaltımı hazırlıyorum.

Yumurtalarımı yakıyorum.

"Pes ediyorum," diye mırıldandım öfkeyle.

O gün için kıyafetlerimi hazırlayıp bale okuluna doğru yola çıkarken, Starbucks'ta kahve ve kahvaltılık sandviç için mola verirken asık suratımı minimumda tutmayı başarıyorum. Tanıdık bir ortama girdiğimde rahat bir nefes alıyorum.

Ders... zahmetsizdir. Pointe ayakkabılarımı bağladığımda, kendi tenime adım atıyormuşum ve kendim oluyormuşum gibi hissediyorum.

Olmam gereken kişi benim. Taşınmamın ve sabahımın tüm stresi cildimden eriyor ve her zaman yapmam gerektiğini hissettiğim şeyi yapmak için heyecan duyuyorum.

Bugün tekniğimin olağanüstü olduğunu biliyorum çünkü Bayan Martin bana neredeyse hiç eleştiri yapmıyor. Sert dudaklı yaşlı kadın sadece başıyla beni onaylıyor.

Ders bittikten sonra üzerime birkaç kat daha giyindiğim sırada öğrenci programındaki bazı kızların küçük bir grup halinde derse hazırlanırken konuştuklarına kulak misafiri oluyorum. Dinlemek istemedim ama dikkatim konularına takıldı.

"Keşke bir şeyler yapabilsem," diye sızlanıyor genç kızlardan biri. "Hayatım boyunca dans ederek kendimi öldürdüm, öğretmenlerimin söylediğı her şeyi sorgusuz sualsiz yaptım ve yine de yeterli değılmiş gibi geliyor. Başka ne yapacağımı bilmiyorum. Sanki bu büyük dans okullarına girmeye çalışırken gerçek dans tekniğimizin ve stilimizin pek bir önemi yokmuş gibi. Ama oraya girmek zorundayım. Herkes önceden onaylanmış okullarından birine gitmediğiniz sürece daha sonra iyi şirketlere giremeyeceğinizi biliyor."

"Eminim geri aranacaksın," diye teselli ediyor başka bir kız. "Bu okuldaki en iyi dansçı sensin, seni seçmelere almamaları için deli olmaları gerekir."

Bunun üzerine gruptaki kızlardan biri bana doğru bir bakış fırlatıyor. Bakışlarından kaçınmak için başımı eğiyorum.

Philly topluluğına katıldığımda dans statümü tam olarak gizlemedim. Adımın sık sık duyulmasını sağlayacak kadar büyüktüm, bu yüzden korkunç bir sakatlıkla gözden düşen kızın artık okullarına devam ettiğine dair fısıltıların yayılması uzun sürmedi. Ama sakatlanmadan önce buradaki her kızıdan daha iyi olduğum ve en iyi bağlantılara sahip olduğum bir sır değildi.

Ancak, buraya başladığımda bunların hiçbirini sergilemek gibi bir niyetim yoktu, çünkü sergileyecek hiçbir şeyim yokmuş gibi hissediyordum. Ben sadece dünyada yeni bir yer arayan bitkin bir dansçıydım.

Ama bu bakışın ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum. Dansçıların her zaman daha iyi bir yer kapmak için birbirleriyle yarıştığı bu ortamda arkadaş edinmek biraz yabancı gelse de, bir anlık bir kararla yardım teklif ediyorum.

Çantamı toplamayı bitirdiğim yerden doğrulup yüksek sesle, "İstersen telefon edebilirim," diyorum.

Söz konusu kız dönüp bana baktı. "Sen ciddi misin?"

Başımı salladım. "Orada hâlâ bazı bağlantılarım var. Sana bir seçme ayarlayabilirim."

Gözleri açılıyor ve dudakları şaşkınlıkla aralanıyor. "Öylece mi? Bana bir seçme ayarlayabilir misin?"

Onun yorumu karşısında duraksadım. Sadece güzel bir jest yapmaya çalışıyordum, onlara rakip olarak burada olmadığımı göstermeye çalışıyordum - onlar için duyulmamış bir şey sunuyor olabileceğim aklıma gelmedi.

Kazağımı beceriksizce elime alıyorum. "Yani, oradan mezun oldum ve hala bazen ziyaret ediyordum... her şey olduğunda. Yani kabul kurulunun iletişim bilgileri hâlâ bende var." Kendimi kıpırdanmayı bırakmaya zorluyorum ve kıza boş boş bakıyorum. "Onları aramamı istiyor musun, istemiyor musun?"

Yüzü hemen kızarır. "Evet, lütfen, bu harika olur. Çok teşekkür ederim, Isabella."

Başımı salladım. "Bir şey değil."

Oradan yeterince hızlı çıkamıyorum. Ve ancak öğle yemeğimi bitirip dersimi vermek üzere yoga stüdyosuna girdiğimde bunun nedenini anlıyorum.

İçeri girdiğimde patronum Tanya resepsiyon masasının arkasında duruyordu. Beni görünce başını kaldırıp gülümsüyor ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor.

"Selam," diye selamlıyorum onu, omzumdaki çantamı düzelterek. "Her şey yolunda mı?"

Başını sallıyor ama sertçe. "Evet, her şey yolunda. Ben sadece seninle maaş çekinin bağlanması hakkında konuşmak istemiştım. Konuştuk mu?"

Size verdiğim web sitesine girip finansal bilgilerinizi yükler misiniz?"

Bugün ikinci kez, garip bir şekilde titriyorum. "Hmm, yaptım, ama bazı bilgilere sahip değildim Bu yüzden gönderemedim." Annemin bilgi vermesini beklediğimi eklemiyorum.

Tanya bana sert bir bakış attı. "Bu hafta doldurman gerekiyor, Isabella. Sistemimize girmeden sana ödeme yapamam."

Ona özür dileyen bir gülümseme veriyorum. "Elbette, anlıyorum. Bugün halledeceğim."

Beni stüdyoya soktu. Bu benim için sorun değil, çünkü utancın cildimi yağ gibi kapladığını hissediyorum.

Bir işim olmasına alışık değilim. Ailem her zaman bir şeylerin parasını ödediği için değil, sadece yaşam masraflarımı karşılamak için burs aldığım okullarda ve programlarda bulunduğum için. Gerçekten maaş için çalışmaya alışkın değilim.

Yirmi üç yaşındayken bunu söylemek inanılmaz derecede şımarıklık gibi geliyor. Şirketteki akranlarımla çoğu da aynı şekilde olsa bile.

Tanya'nın kendi depozitomu nasıl yatıracığımı bile bilmediğimi söylemesi, herkesle aynı dünyada yaşamadığımı bir kez daha hatırlattı. Temel konularda beceriksiz olduğumu ve sadece bir konuda iyi olduğumu: dans.

Dans... kolay. Hayatımda yaptığım en kolay şey. Performanslar ya da dans etmenin fiziksel eylemi değil -bu şimdiye kadar yaptığım en zor şey- ama dansçı olmak, pointe ayakkabılarımı giymek kadar kolay ve doğal hissettiriyor. New York Şehir Balesi'ne kabul edilme hedefime bir santim bile yaklaşmak için elimden gelen her şeyi yapmak çok açıktı ve kolay bir seçimdi. Hiçbir zaman dans etmekten başka bir şey yapmam gerektiğini düşünmedim.

Yani sıcak suyum çalışmadığında bakım için kimi arayacağımı bilmediğim ve ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim olmadığı gerçeği

kendi sosyal güvenlik numaram, işimin finansal işe alım sürecini ayarlamak için...

Sadece iyi olduğum tek şeyin dans etmek olduğunu vurguluyor.

Ben burada ne yapıyorum ki? Neden bale dışında bir şey yapabileceğimi düşündüm ki? Bayan Martin'in okulda öğretmenlik yapma teklifini kabul etmeliydim.

Sınıfıma girerken bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyorum. Öğrenciler çoktan sohbet etmeye, ısınmaya ve derse hazırlanmaya başlamışlardı. Çok sayıda kadının benden bir şeyler öğrenmek için sınıfıma gelmiş olması beni daha iyi hissettirmeli, ancak bugün olan her şey ve beraberinde gelen tüm can sıkıcı düşüncelerle birlikte, bu düşünceler pek de yardımcı olmuyor.

Kane'in odaya girdiğini fark etmedim bile. Isınmanın yarısına geldiğimde arkadaki devasa varlığın tanıdığım biri olduğunu fark ediyorum.

Birkaç gün önceki çamaşırhane "olayından" beri onu görmedim. Olanlar hakkında konuşmak için peşinden koştuğumdan değil, sadece benden kaçıyor mu yoksa programlarımız mı farklı bilmiyorum - sabah 6'da kapısını çaldığımdan ve eve yeni geldiğini fark ettiğimden beri, programı hakkında hiçbir şey varsaymıyorum. Ama geçen gün çamaşırhane de dehşete düşmüş gibi göründükten sonra dersime tekrar gelmesini kesinlikle beklemiyordum. Bunun yoga pratiğinin sonu olduğuna ve onu sadece binada rastgele göreceğime emin olduğumu düşündüm.

Şimdi onu tekrar görmek içimde statik bir enerjinin dolaşmasına neden oluyor.

Kane ile ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok, bu yüzden onu aklımdan çıkardım ve derse odaklandım. Öğretme ritmim olduğunu hissetmeye başladığım şeye yerleşmem sadece birkaç dakikamı alıyor ve çok geçmeden tamamen havaya giriyorum.

Altmış dakika sonra, dersi "Namaste" diyerek bitiriyorum.

Herkes toparlanıp gitmeye hazırlanırken ben bankta takılıyorum. Sadece birkaç kişi kaldığında, kendi eşyalarımı toplamak için çantama doğru yürüyorum.

Üzerime eşofmanımı geçirip yoga matımı omzuma atana ve telefonumu cebime koyana kadar arabamın anahtarlarını kaybettiğimi fark etmiyorum.

Çantamı karıştırıyorum, ilk geçişte endişelenmiyorum ama ikincisinde endişem artıyor. Üçüncüsünde çantamı çılgınca parçalara ayırıyor, su şişelerini, kıyafetleri ve çantamdaki diğer her şeyi bankın üzerine fırlatıyorum.

"Sorun mu var prenses?"

Elimdeki cüzdanı çantama geri atarak doğruluyorum ve ellerimi kalçalarımın koyuyorum, yüzümde somurtkan bir ifade beliriyor. "Tabii ki hayır. Her şey çok güzel."

Kane'in yüzünde bir kaş çatma ifadesi beliriyor. Hiçbir şey söylemiyor, cevap vermem için beni tekrar zorlamıyor ama sert bakışları bir şey beklediğini anlamama yetiyor.

Ve her ne sebeple olursa olsun, Kane'in orada durup sabırla sorunun ne olduğunu sorması -her ne kadar umursayacağına dair hiçbir belirti vermemiş olsa da- bugün etrafıma ördüğüm duvarın ayaklarımın altında parçalanmasına yetiyor. Yenik bir nefesle omuzlarım düşüyor.

"Sadece kötü bir gün geçirdim," diye mırıldanıyorum. "Her şey ters gidiyor gibi görünüyor. Üstüne bir de anahtarlarımı bulamıyorum. Şimdi ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok." Çaresizce omuz silkiyorum. "Sanırım ben gerçekten bir prensesim."

Ve sonra, büyük bir dehşetle, gözyaşı dökmeye başladım.

Kane'in bunu görmemesi mümkün değil, bu yüzden yanağımdan süzülen tek bir damla yaşı sildiğimi gizleme zahmetine girmiyorum. Sadece çantama dönüyorum ve körü körüne tekrar karıştırmaya başlıyorum.

"Hayatının bir döneminde anahtarlarını kaybetmemiş kimseyi tanımıyorum," diye mırıldanıyor.

Cevap olarak burnumu çekerek ona bir göz atıyorum. Şu anda beni daha iyi hissettirmeye mi çalışıyor?

Bir duraksama oluyor ve ben onun fazla yumuşak cevabının farkına varıp hemen buradan kaçmasını bekliyorum. Onun yerine, "Hadi, eve giderken seni de bırakırım" diyor.

"Neden, beni tekrar kucağına alabilmek için mi?"

İçimden patladı. Bırakın yüksek sesle söyleyeceğimi, bunun bir düşünce olduğunu bile bilmiyordum. Yanaklarımın ısındığını hissederek bakışlarımı yavaşça kaldırıp Kane'inkilerle buluşuyorum.

O... eğleniyor. Dudağının kenarı bir gülümsemeyle seğiriyor ve gözleri bir pırıltıyla parlıyor.

"Bu şimdiye kadar yüksek sesle söylediğin en kaba şey mi?" diye sorar.

İç çekerek doğruluyorum. "Evet. Ve bunu benden çıkarmış olman hoşuma gitmiyor."

Bunun üzerine bir kahkaha attı. Kane'in gülme sesini sevdiğime karar verdim.

Ortalık tekrar sessizleştğinde atletimin altıyla oynamaya başlıyorum. Sonunda kendimi "Olanlar hakkında konuşacak mıyız?" diye sormaya zorluyorum.

Bakışları bin dereceye kadar ısınıyor. Sadece görüntüsü bile bacaklarımın arasını nemlendiriyor ve birden onun bana karşı hissini, kokusunu, kulağıma söylediği müstehcen sözleri hatırlıyorum-

"Hayır," diye yanıtlıyor düşüncelerimin sarmalını bölerek. "Cevabın seni yalnız bırakmam olmadığı sürece olmaz."

Ve sonra bekler. Onu azarlamamı, bana öyle dokunduğu için ona bağırmamı bekliyor. İstemediğimi söylememi bekliyor.

Ona beni yalnız bırakmasını söyleyemem.

Bir an beni inceliyor, sonra başını sallıyor. "Gidelim o zaman."

Çantamı almak için acele ediyorum çünkü o çoktan kapıyı açmış ve koridora doğru adım atıyor.

Ve sonra Kane'in ulaşım şeklini tamamen unuttuğumu fark ettiğimde duruyorum.

"Um," diye mırıldanıyorum kaldırıma ulaştığımızda. "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

Kane neden korktuğum hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi bana bakıyor. Oysa ben kesinlikle bildiğini biliyorum, çünkü yemin ederim ağzında bir sırtış görüyorum.

"Ne? Ulaşım."

"İki tekerlek üzerinde bir ölüm tuzağı. Ayrıca, bir çantam var ve kaskım yok. Yani o şeye binmem fiziksel olarak imkânsız."

Kane kaşlarını çatıyor ve motosikletin arkasındaki bir bölmeyi açarken gözlerini benden ayırmıyor. Bir kask çıkarıyor ve yarattığı boş alanı işaret ediyor.

Yine de gergin bir şekilde kıpırdanıyorum. Ben kararımı verirken sabırla bekliyor, ben endişeyle etrafıma bakınırken -anahtarlarımın bir anda ortaya çıkmasını beklerken- beni acele ettirmiyor ama alaycı bir ses tonuyla, "Hadi ama prenses, bir taksi çevirmen için gereken sürede seni çoktan eve götürüp lavanta kokulu köpük banyosunda oturtabilirim," demekten de kendini alamıyor.

Gözlerimi ona dikiyorum. Sonunda çantamı omzumda daha yükseğe kaldırıyorum ve "Bu okalıptüs" diye homurdanıyorum.

Cevap alamıyorum ama dudağının neredeyse gülümseyerek seğirdiğini fark ediyorum.

"Peki, tamam," diye iç çekerek kabul ediyorum. "Ama eğer ölürsem, seni de yanımda hastaneye götürürüm." Sonra çantamı bölmeye yerleştiriyorum ve Kane'in elinden kaskı alıyorum.

Başıma geçiriyorum ve çene kayışını bağlamaya başlıyorum ama ne yaptığımı göremiyorum ve açıkça beceriksizce yapıyorum. Hayal kırıklığına uğramış bir hırıltı çıkarana kadar Kane bana acımıyor.

"Ne kadar da öfkeli bir balerin," diye mırıldanıyor, dudakları sırtarak kıvrılıyor. Benim için kayışı takmak üzere uzanıyor.

Ani yakınlığı karşısında nefesimi tutuyorum. Çalışırken gözleri çene bölgeme yapışmış durumda, bu da bana

bakışlarımın yüzünde dolaşmasına izin vermek için dizginledim.

Onu ilk gördüğümde gülümseme çizgilerinin olmadığını fark ettim. Ve onların yokluğunun şok edici olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi, yüzünde bir gülümseme varken ona baktığımda... asıl şok edici olanın bu olduğunu fark ediyorum. Çünkü Kane'in mutluluğu gösterişli.

Tokayı yerine oturtup gözlerini benimkilerle buluşturduğunda, bana çok fazla şey gösterdiğini fark etmiş olmalı, çünkü ifadesi hemen o tanıdık sert bakışa dönüşüyor. Sonra kendi kaskını takmak ve motosiklete binmek için arkasını dönüyor.

Tereddütle bir elimi omzuna koyuyorum ve bacağımı arka koltuğun üzerinden sallamak için kendimi hazırlıyorum.

"Yani bu sadece zor durumdaki bir genç kızın binmeye ihtiyacı olursa diye yanınızda taşıdığınız yedek bir kask mı?" Düşünmeden soruyorum, daha çok bisikleti devirmeden ve kendimi aptal durumuna düşürmeden binmeye odaklanmış durumdayım.

"Zor durumdaki bir genç kızdan oldukça uzaksın, Isabella."

Bunun üzerine memnun bir gülümsemeyi bastırıyorum, sonra cesaretimi toplayıp yolcu ayak pedalına basıyorum. Bir saniye sonra deri koltuğa rahatça yerleştim. "Bu soruma pek cevap olmadı, Kane."

Cevap vermeden önce bir duraksama oluyor.

"Kaltağa binen ilk kız sensin. Bunu mu soruyorsun?"

Başının arkasına dik dik bakıyorum, bu itiraf midemdeki kelebeklerin havalanmasına neden olsa da. "Sana hiç şaşırtıcı derecede çekici olduğunu söyleyen oldu mu?"

Motoru deviriyor. "Bu benim ana tanımlamam sayılır."

Ona farklı bir tanımlama yapmak için ağzımı açtım ama Kane motoru tekrar çalıştırıyor ve söylemek istediğim her şeyi kesiyor. Bunun için onu azarlamak istiyorum ama birdenbire havalanacak olması beni daha çok geriyor.

"Umm," diye başlıyorum, koltuğumun etrafına bakıyorum. "Nereye tutunabilirim? Bu şeyin üzerinde bir yerlerde bir oh shit barı var mı?"

Soruma cevap olarak yumuşak bir kıkırdama duyuyorum, bu da dikkatimi şu anda hayatımı ellerinde tutan boz pisliğe çekmeye yetiyor.

"Üzgünüm prenses, belimle yetinmek zorundasınız."

"Kesinlikle hayır," diye bağırdım. "Ve eğer beni bu yüzden götürmeyi teklif ettiyseniz, o zaman hemen şimdi inebilirim."

Omuz silkiyor, bu da dikkatimi omuzlarına çekiyor. "Değil, ama sen bilirsin."

Yavaşça, tereddütle, omuzlarını kavramak için ellerimi kaldırıyorum. Omuzlar güvenlidir, omuzlarda cinsel bir şey yoktur.

Ancak, avuçlarım dalgalanan kasların üzerinde kayarken ve içimi bir ürperti kapladığında, bu teori sağlam bir şekilde ezildi.

Ve sonra Kane ileriye doğru ateş etmek için o anı seçer.

Kuvveti o kadar güçlü ve ani ki, bir şey yapamadan bedenim geriye doğru sarsılıyor. Bir çığlık atarak tırnaklarımı Kane'in omuzlarına geçiriyorum ve tüm gücümle ayakta kalmaya çalışıyorum.

Ama bu sadece bir uyarı atışıydı. Kane başladığı gibi hızla durdu ve kırbaç darbesi beni öne doğru kaydırıp sırtına yaptırdı. İçgüdümü sorgulamıyorum; sadece kollarımı beline sıkıca sarmak için çabalıyorum.

Kane'in kahkahası derin ve gürültülü. Ses beynimde çınlıyor ve göğsümü sıcaklıkla dolduruyor.

Tabii ki, bu sefer daha yavaş bir şekilde kaldırımdan uzaklaşmaya başladığında bunu mahvetmek zorunda.

"Dayan ve bir daha gelmemeye çalış."

KANE

Striptiz kulübündeki tüm vardiyam boyunca, Isabella'nın belime dolanan kollarının hayali hissinden kurtulamıyorum.

Bu çok sinir bozucu.

Bunun benim fikrim olduğunu biliyorum, ama bunu onu gözyaşlarının eşiğindeymiş gibi görmeye dayanamadığım için yapıyorum. Ağlayan kadınlarla ilgili hiçbir deneyimim yok -çünkü bunu deneyimleyecek kadar onlara yaklaşmadım- ama Isabella'nın üzgün olmasıyla ilgili bir şey beni derinden etkiledi. Onu götürmeyi teklif edemezdim.

Yine de kollarını belime doladığı anda ciğerlerime yeterince oksijen alamadım. İlk başta çekingenliğinin sevimli olduğunu düşündüm ve gülüp geçmeyi başardım, ama sessizliğe gömülmem neredeyse hiç zaman almadı, sadece ellerinin vücudumdaki hissiyle nefes almaya odaklanabildim. Çünkü tek düşünebildiğim, tenimde nasıl hissedecekleriydi.

Bir yanım daha önce motoruma hiç kız almadığım için mi diye merak ediyor. Çoğu erkeğin kadın tavlama için motosiklet aldığını biliyorum ama ben hiçbir zaman başka bir insanın hayatından bu şekilde sorumlu olmak istemedim. Benimkini almamın tek nedeni, motosiklete binmenin terapiye en yakın şey olmasıydı.

Ama Isabella'yı yoga stüdyosunda yalnız ve üzgün bırakma fikri, kısa bir sürüş için bisiklet üzerinde dikkatli olmaktan daha kötüydü. En azından yanımdaysa onu koruyabileceğimi biliyorum.

Ne yazık ki bu, takıntılı düşüncelerimin yönünden o kadar rahatsız olduğum gerçeğini değiştirmiyor ki, eve gelir gelmez bir parça huzur bulmak için yürüyüşe çıkmak zorunda kalıyorum. Anahtarlarımı ve çantamı daireme bıraktıktan sonra hemen hızlı adımlarla sokağa çıkıyorum.

Ne kadar yürüdüğüm hakkında hiçbir fikrim yok. Muhtemelen bir süre. Bu sabahki antrenmanı ve dün gece kulüpteki vardiyamı hatırlıyorum ama sürekli bugünkü yogaya, şehirde yaptığım gezintiye ve... Isabella'ya geri dönüyorum. Ve düşüncelerim ne zaman ona dönse, kaşlarımı çatıyor ve bir blok daha yürüyorum.

Düşüncelerimde o kadar kaybolmuşum ki, geçtiğim ara sokaktaki hışırtı sesini neredeyse hiç duymuyorum. Ama bir şey dikkatimi çekiyor ve duraksamama neden oluyor.

Kaşlarımı çatarak geri döndüm ve sokağa baktım. Yarı yolda bir çöp konteyneri var ama onun dışında bir şey göremiyorum. Gittiğim yöne doğru tereddütlü bir adım atıyorum.

Ama işte yine aynı ses. Çöp torbalarının belirgin hışırtı sesi.

Normalde çöpleri karıştıranın evsiz biri olduğunu düşünürdüm ama bir şey bilinçaltıma daha fazla araştırma yapmamı fısıldıyor. Cebimden bıçağımı çıkarıp yanımda sıkıca tutarak çöp kutusuna önce bir, sonra iki adım daha yaklaşıyorum.

İşte o zaman duydum. Bir sızlanma sesi.

Siktir, bu insan sesi değil.

Son birkaç adımı aceleyle atıp çöp konteynerinin kapağını kapatıyorum, ardından telefonumu alıp el fenerimi açıyorum ve çöp yığınlarının arasında gezdiriyorum.

Şurada. Sanırım bu hareket etti.

Tereddüt bile etmedim. Metal tarafın üzerinden atlıyorum ve bir şey torbasının üstüne düşüyorum ve neyse ki artık çok net bir şekilde kıpırdayan torbaya uzanırken dengemi koruyabileceğim kadar sağlam.

İlk bakışta görüldüğünden daha büyük. Ve kollarıma aldığımda, kesinlikle düşündüğümünden daha ağır olduğunu fark ettim. Çöp konteynerinden çıkarmanın en kolay yolunun çantanın içinde olduğuna karar vererek, bağlanmış üst kısmını sıkıca kavıyorum ve yan tarafa doğru çekiyorum.

Ağır bir gümbürtüyle toprağa inen çantayı nazıkçe yere bırakıyorum ve ilk kez çantayı elime alırm almaz kıvrınmayı bıraktığını fark ediyorum. Birden en kötüsünden korkarak aceleyle üstünü çözüyorum.

Onu hapishanesinden kurtardığımda köpek tek bir inilti çıkardı. Korkmuş bir köpeğin ısırma ihtimalinin çok yüksek olduğunu bildiğimden, ona biraz alan açmak için geri çekiliyorum.

Ama bana bağırıyor. Neredeyse hırlamıyor bile, sadece ters ters bakıyor.

Yetişkin bir köpek, yaklaşık elli kilo ve rengi geceleri siyah görünecek kadar koyu. Belli ki bir pitbull, kafatası ve kulakları tipik pitbull şeklinde. Ama bunların hiçbirisi dikkatimi çekmiyor.

Arka bacaklarından biri eksik.

Yine de bu onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor. Ayakta duruyor, mükemmel bir şekilde dengeli ve kendi derisinin içinde rahat görünüyor. Ve birkaç uzun an boyunca birbirimize bakıyoruz.

Hay sikeyim. Bir köpekle ne yaparım ben?

Onu barınağa götürebilirim. Philly'de özellikle pitbulllar için bir barınak olduğunu biliyorum.

Ama içimden bir ses bunu yapmamamı söylüyor. En azından bu gece. Muhtemelen bu yerlere bırakılan tüm sahipsiz hayvanlar nedeniyle, bacağı olmayan bir köpeğin sahiplenilebilirler listesinde alt sıralarda, ötenazi listesinde ise üst sıralarda olacağına bahse girerim.

Sokağa doğru belli belirsiz bir adım atıyorum. Köpek hâlâ sadece bana bakıyor, ben de bacağımı sıvazlayıp kısa

bir ıslık alıyorum.

Bu onun kulaklarını dikleştiriyor. Bir adım daha atıp bir ıslık daha çaldığımda, köpek kendi başına bir adım atıyor.

"Hadi patron, sana biraz yiyecek ve su getirelim," diye mırıldanıyorum yatıştırıcı olduğunu umduğum bir sesle. Ya yemek kelimesini anladı ya da sadece yardım etmek istediğimi hissetti, çünkü yanımda durana kadar birkaç adım daha attı.

"Aferin oğlum," diye rahat bir nefes alıyorum. Bunu biraz daha ileri götürmeye karar vererek, koklaması için elimi yavaşça uzatıyorum. Kokluyor ama bunu yaparken tavırları şüpheci.

"Hadi seni eve götürelim ve bu bok çukurundan çıkaralım." Ve onun kelimenin tam anlamıyla bir bok çukurunda bırakıldığını hatırlattığımda, kanım damarlarımda kaynamaya başlıyor.

Hayatım boyunca pek çok boktan şey gördüm ve bunların pek çoğu omuzlarımdan yuvarlanıp gitti ama hayvan istismarı asla kabul edemeyeceğim bir şey. Bu yarattığı küçük bir çöp torbasına bağlayan kişiyle beni bir kafese kilitleyin, dışarı çıkarıldıklarında nabızlarının atmayacağını garanti ederim.

Daireme doğru gitmeye başlıyorum, birden buradan sadece kısa bir yürüyüş mesafesinde olduğu için şükrediyorum. O da hemen arkamdan geliyor ve birkaç dakika sonra ikinci kattaki dairemin merdivenlerini tırmanıyoruz - eksik bacağa lanet olsun, çünkü o bile bu adamı rahatsız etmiyor gibi görünüyor.

Hemen mutfağa gidip iki kâse alıyorum ve birini suyla doldururken diğerini de bu gece ona verebileceğim herhangi bir yiyecek var mı diye bakıyorum. Geç oldu, evcil hayvan dükkanlarının hepsi kapandı, bu yüzden şimdilik elimizdekilerle idare etmemiz gerekecek.

Neyse ki bu haftaki GrubHub siparişimden yarım hamburger buldum. Ayrıca iki haşlanmış yumurta ve işte, bir köpek için bir öğün.

Tıka basa yiyor. Dışlerimi sıkıyorum ve kendimi bu zavallı köpeğin ne kadar zamandır aç olduğunu düşünmemeye zorluyorum.

O yemek yerken, ben de uyuması için bir battaniye aramaya çıkıyorum. Banyoda onun için güzel bir yuva kurdum ve mutfağa geri döndüğümde, her yiyecek parçasını yutmuş ve kapının yanındaki halının üzerinde bir top halinde kıvrılmıştı.

Onu bir parça domuz pastırmasıyla banyoya çekiyorum, böylece en azından onu biraz silip üzerinde görünür bir yara veya böcek olup olmadığını kontrol edebiliyorum. Nemli bir havluyu kürküne sürterken kıpırdamadan duruyor, gerçi ben bunu yaparken sinirden titriyor. Neyse ki kısa kürkünde herhangi bir böcek ya da açık yara görmüyorum - bir kez daha çenemi gıcırdatmama neden olan birkaç eski yara izinden başka bir şey yok.

Onu kuru bir havluyla ovduktan sonra, onun için hazırladığım battaniyenin üzerine yerleşiyor, ancak kapıyı kapatmaya gittiğimde panik içinde havlıyor ve yanımdan mutfağa doğru fırlıyor.

"Siktir," diye mırıldandım nefesimin altında. Sanırım bu gece köpeği evde serbestçe dolaştıracağız.

Bu yüzden onu tekrar banyoya götürmek yerine battaniyeyi alıp ön kapının yanına seriyorum. Onun gibi korkunç bir köpeğin herkesin gördüğü ilk şey olması dünyadaki en kötü şey değil, sadece ben uyurken evimi parçalayacağından endişeleniyorum.

Ama bunun yerine onu barınağa bırakmayı düşündüğümde, endişelerim yok oluyor. Orada bir kafesin içinde titrediğini hayal etmektense yırtılmış bir kanepeye uyanmayı tercih ederim. Ayrıca, evimde değerli bir şey de yok - çok fazla minimalistim ve bunun için çok az şey veriyorum.

"Pekâlâ patron," diye başlıyorum, battaniyenin üzerine yerleşmesini izliyorum. "Sadece... çok fazla zarar vermemeye çalış, tamam mı? Eğer temiz tutarsan, yarın sabah sana büyük bir kahvaltı hazırlarım. Anlaştık mı?"

Cevap olarak sadece boş bir bakışla karşılaşınca başımı sallıyorum ve kendi yatak odama dönüyorum.

Sanırım göreceğiz.

Sonraki birkaç gün boyunca, bir sokak köpeğini kurtardıktan sonra geçmeniz gereken tüm adımları atıyorum: Köpek maması ve ödül maması alıyorum, onu veterinerine götürüyorum. Köpek yatağına ya da oyuncaklarına ilgi duymuyor gibi görünüyor ama yemek yediği için mutluyum. Ayrıca veteriner bir dizi aşı ve kalp kurdu ilacından sonra ona temiz bir sağlık raporu verdi. Ve eksik bacağının doğuştan gelen bir deformasyon olduğunu, hayvan istismarı vakası olmadığını doğruladı. Tanrı'ya şükürler olsun.

Özlediğim tek adım onu bir kurtarma barınağına götürmek.

Çünkü onunla ne kadar çok vakit geçirirsem, ondan vazgeçme fikrinden o kadar az hoşlanıyorum.

Yeni bir günlük rutine çabucak alışıyoruz. Striptiz kulübündeki vardiyalarım gecenin bir yarısı eve gelmemi gerektiriyor, ancak aniden anlamsız, tekrarlayan bir gün için yataktan kalkmaktan korkmadığım için, kendimi günlerime normalden daha erken başlarken buluyorum.

Ayrıca hayatımda ilk kez kahve dışında bir kahvaltı yapıyorum. Köpek yemek yerken ben de yiyorum ve sonra şehirde uzun, tembel bir yürüyüşe çıkıyoruz. Bu hiç düşünmediğim bir şeydi, bir köpeğe sahip olmak kafamı rahatlatan tek şeyi yapmak için bana daha fazla zaman kazandıracaktı. Kahvaltıdan sonra uzun bir yürüyüş ve antrenman seanslarım ile iş vardiyalarım arasında başka bir yürüyüşle, şehri keşfetmek için çok zaman harcıyoruz.

Ayrıca, ona biraz tavuk verdiğimde ya da yürüyüşe çıkarmak için tasmaını tuttuğumda Oscar'ın yüzündeki heyecan ifadesini görmek bana mutluluk veriyor.

Bu iş öncesi yürüyüşlerinden birinde, Oscar'ı biriyle nasıl tanıştırmak istediğimi düşünürken

Bir köşeyi döndüğümde sokağımızın köşesindeki dükkândan çıkan Isabella'dan başkası değildi.

Aynı anda beni fark etti ve ikimiz de donup kaldık.

Onu gördüğümde ağzım bir anda kurudu. Tayt, diz üstü çoraplar, ancak erkek şortu denebilecek kadar küçük bir şort ve diğer her şeyi örtmek için bol bir kazak giymiş. Ona aval aval bakmamak için elimden geleni yapıyorum.

"Hey," diyor gülümseyerek kaldırıma çıkarken.

Gülümsemesi beni hemen etkisiz hale getiriyor.

Kahretsin, bu nasıl oldu?

Bunu fark ettiğimde o kadar şaşırdım ki, "Neden böyle giyindin?" diye sordum.

Kıyafetini işaret ederken eğlenmiş görünüyor. "Üç tahmin, Kane."

Gözlerim kısılıyor. "Ukala," diye mırıldandım.

Dudağının kenarı sırtarak seğiriyor, ama dikkati sabırla ayaklarımın dibinde oturan köpeğe takılınca hemen sıcak bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Bu kim?" diye soruyor ve hemen yabancı bir pitbull'a yaklaşmadığını gördüğüme seviniyorum.

"Yeni aldığım bir sokak köpeği," diye cevap veriyorum.

"Çok yakışıklı," diyor, gülümsemesi hâlâ yerinde. "Bir adı var mı?"

İtiraf etmeden önce tereddüt ediyorum, "Sanırım ona kafamda Oscar demeye başladım." Isabella bana boş boş bakıyor. "Oscar the Grouch gibi," diye açıklıyorum. "Onu bir çöp konteynerinden kurtardığımdan beri."

Yüz ifadesi hemen kapanıyor ve Oscar'a üzüntüyle bakıyor. "Bu korkunç bir şey. Bir insan bir hayvana karşı nasıl bu kadar acımasız olabilir?"

Gözle görülür bir şekilde ona yaklaşımdan kaçınıyor, ancak Oscar'ın seviyesine inmek için çömelmekten kendini alıkoyamıyor gibi görünüyor. Ben de sormak için can attığını bildiğim soruyu cevaplıyorum. "Onu sevebileceğini söyledim ama

yabancılarla iyi olmak için, bu yüzden muhtemelen en iyisi kalırsan
."

Oscar'ın kulakları Isabella'ya doğru döndüğünde ve kuyruğu sallanmaya başladığında kelimeler boğazımda düğümleniyor. Onu selamlamak için öne doğru yürüdüğünde adımlarında bir coşku olduğuna yemin edebilirim.

"Oh," diye şaşkınlıkla nefes alıyor. Elini uzatıyor, Oscar onu önce koklayıp sonra yalayınca yüzü mutlulukla aydınlanıyor. Başını okşayıp kulaklarının arkasını kaşıdığı anda kuyruğu daha da hızlı sallanıyor. "Ne diyordun?" diye soruyor bana kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

Onu bulduğumdan beri en az bir düzine insana havlayan köpeğe bakarken kaşlarım çatılıyor. "Beni yalancı çıkar, seni küçük pislik," diye homurdanıyorum.

Yine de bu değişimden dolayı rahat bir nefes alıyorum. Çünkü Oscar'ın hoşgördüğü tek kişi gibi görünmek beni her ne kadar iyi hissettirse de, bir parçam gizliden gizliye Isabella'nın da o listede olmasından hoşlanıyor.

Başını okşuyor ve çenesinin altını kaşıyor ve Oscar'ın gözlerinin zevkle düştüğünü görünce şok oluyorum. Sadece Isabella'nın bu manzara karşısında yumuşak ve keyifli bir kahkaha atmasıyla dikkatim dağılıyor.

Birkaç dakika sonra, gözle görülür bir şekilde kendini çekmeye ve ayağa kalkmaya zorluyor. Ellerini tayına siliyor, kıyafetini kirleten köpek salyasını umursamıyor.

Sanırım onu kirli seviyorum.

"Pekâlâ, ben eve gidiyorum," diyor, bana doğru tereddütlü bir bakış atarak. "Sadece onu mu gezdiriyorsun?"

Başımı salladım. "Evet, ama bir süredir buradayız. O geri dönmeye hazır." Aklıma bir şey geldiğinde kaşlarımı çatıyorum. "Geceleri yalnız mı dolaşıyorsun?"

"Elbette. Apartmandan sadece iki blok uzaktayız."

"Hâlâ suç dolu bir şehir," diye azarlıyorum, Isabella'nın herhangi bir şehirde gece vakti tek başına dolaşması fikri hemen aklıma geliyor.

derimi kaşındırıyor. "Gel hadi. Zaten o yoldan gidiyoruz, seni eve bırakırız."

"Ne? Bekle, bunu yapmak zorunda değilsin," diye kekeliyor ama bunu söylerken bana yetişmek için peşimden geliyor. "Kane, ben ciddiym, buna gerek yok-"

"Gerek yok, yine de yapıyorum. Haydi."

Adımlarıma uyarken ofladığını duyuyorum. Ama yine de benimle yürüyor, ilk birkaç dakika sessiz.

Yine de sessizliğin uzamasına izin vermeyecek kadar meraklı. "Oscar'ı ne zaman kurtardın?" diye sorduğunda hiçbir parçam şaşırmıyor.

"Yaklaşık bir hafta önce."

"Onu tutacak mısın?"

İçimi çektim. "Bilmiyorum. Gerçekten yapmamalıym. Bir köpek için yeterli zamanım yok ve onu taşımak için kesinlikle doğru araca sahip değilim, bu yüzden ikimiz için de doğru olan şey muhtemelen onu bir kurtarma barınağına götürmek."

"O zaman neden yapmadın?"

Ona neden cevap verdiğim hakkında hiçbir fikrim yok. Pek çok sorusunu yanıtsız bıraktım ama merakını giderdiğimde kendimi güvende hissediyorum.

"Köpekler dünyadaki en saf ruhlardır," diye düşünüyorum. "Her şeye rağmen severler ve tek istedikleri sizin de onları sevmenizdir. Onu başkasına vermeyi düşünmek bile çok zor."

Oscar'ın yanımda memnuniyetle yürüdüğü yere bakıyorum. Yürüyüşü rahat, burnu havada ve şu anda olmayı tercih edeceği başka bir yer yokmuş gibi görünüyor. Onun yanımda olmayacağı düşüncesi göğsümü daraltıyor.

"Ayrıca, deformasyonu nedeniyle evlat edinilmeme ihtimali çok yüksek. Onun uyutulması fikri beni biraz canı yapıyor."

Bunun üzerine Isabella'nın dikkati Oscar'a kayar. "Onun neyi? O...?"

"Köpeğimin bir bacağının eksik olduğunu fark edecek kadar farkında olmaman, seni eve bırakmama izin vermeye zorladığım gerçeği hakkında daha iyi hissetmemi sağlıyor prenses," diyorum kuru bir şekilde.

Bakışları ters bir bakışla bana yöneldi. "Kapa çeneni, onun şirinliği dikkatimi dağıttı." Sonra sinsî bir gülümseme dudaklarını yukarı kaldırıyor. "Benim köpeğim, ha?"

Söyledikleri kafama dank edince kaşlarımı çatıyorum, sonra da keskin bir bakış atıyorum.

Bu onu rahatsız bile etmedi. Kısık bir sesle kıkırdıyor ve dikkatini tekrar önümüzdeki kaldırıma çeviriyor.

"Peki kaç tane işin var?" Soruyorum, aniden sondaj sorularına cevap veren tek kişi olmak istemediğime karar veriyorum. "Üç dans okulu ve yarım düzine iş olduğunu varsayıyorum. Öylece oturmaktan mutlu olacak bir tipe benzemiyorsun."

"Sadece bir iş," diyor gülerek. Bana doğru sinsî bir bakış fırlatıyor ve ekliyor: "Ellerim huysuz adamlara doğru nefes almalarını söylemekle dolu."

Ona azarlar gibi bakıyorum ama bu sadece gülümsemesini artırıyor.

Bir sonraki sorumu sormakta tereddüt ediyorum ama yine de içimden dökülüyor, taşındığı gün ailesiyle yaptığı konuşmayı hatırlıyorum. "Philly'de ne yapıyorsun? Şehirde yenisin, değil mi?" Ama bunu dile getirdiğim anda, ilgimin çok açık olmasından endişelenerek irkiliyorum.

Isabella'nın yüzündeki tüm neşenin kayboluşunu izlediğimde kendi endişem de kayboluyor.

Nefret ediyorum. Buna sebep olduğum için kendimden nefret ediyorum.

Ama ben geri adım atamadan, örtbas edemedi ya da durumu daha iyi hale getirecek bir şey söyleyemeden, titrek bir nefes alıp soruma cevap veriyor.

"New York'ta yaralandım. Bale kariyerimi bir gecede öldürdü."

Sesi hüznü dolu elbette, ama aynı zamanda bir soğukluk da var, sanki gerçeği çoktan kabullenmiş ve ona karşı hissizleşmiş gibi.

Bu hissizliği biliyorum. O hissizliği anlıyorum.
"Bunu duyduğuma üzüldüm," diyorum ona
huysuzca. Dürüstçe.

Sertçe yutkunuyor ve başını sallıyor. Bir an için bunun konuşmamızın sonu olacağını, on dakikalık yürüyüşün geri kalanını sessizlik içinde bitireceğimizi düşünüyorum. Ama Isabella devam ederek beni şaşırtıyor.

"Tüm hayatım bale üzerine kurulu. Her dakika, her hayat kararı, yaptığım ya da zaman harcadığım her şey balede daha iyi olmak içindi. Ailem bana her şeyin en iyisini sunmak için çok fedakârlık yaptı. Dans etmenin benim için ne kadar önemli olduğunu gördüler ve hayallerimi gerçekleştirmek için kendi hayatlarını yeniden düzenlediler."

Sesinde bir aksaklık duyuyorum, ama gözlerimi ileriye dikiyorum, böylece bir sonraki zor kısmı paylaşırken kendini çok rahatsız hissetmiyor. Çünkü gerçekten duymak istediğimi fark ediyorum. Hayatını, tutkusunu ve onu önemseyen ebeveynlere sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu duymak istiyorum.

"Bir bakıma hayallerim gerçek oldu," diyor sessizce. "Ülkedeki en büyük bale topluluğuna girmeyi başardım. Ama yine de tuhaf bir kaza, tek bir an... ve hepsi yok oldu. Aynen öyle. Sanki hiçbirisi olmamış gibi."

Bunun nasıl bir his olduğunu bilmiyorum. Bırakın her şeye sahip olmayı, bir şeye sahip olup da onu kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bile bilmiyorum.

"Bu yüzden yeni bir şehir doğru hamle gibi geldi," diye hızlı bir nefes veriyor. "Şu an için geçici bir durum ama yeniden başlayacaksam bunu yeni insanlarla yeni bir ortamda yapmamın daha iyi olacağını düşündüm." Yan gözle bana bakıyor ve sonunda gerginliği azalmış görünüyor. "İşte bu yüzden iki işim ve on üç hobim oldu," diye şaka yapıyor çarpık bir gülümsemeyle.

İki dakika içinde iki kez moralini bozmak istemediğim için kendi yüzüme yarım bir gülümseme yerleştiriyorum.

"Şahsen, bana bağırdığın ve beni hiçbir erkeğin olmaması gereken pozisyonlara soktuğun bir iş olmadan da yapabilirim," diye mırıldandım.

Kahkahası karşısında şok olmamalıydım ama... oldum. En son ne zaman birini güldürdüğümü hatırlamıyorum. Ve Isabella'nın bunu yaparken çıkardığı ses göğsümde bir sıcaklık oluşmasına neden oluyor.

"Yoga dövüş oyununa tamamen fayda sağlamamış gibi davranmaya cüret etme," diyor kıkırdayarak. "Eminim nefes alış verişin daha iyi hale gelmiştir ve esneklik jiu-jitsu'na yardımcı olmuştur. Haksız mıyım?"

Ona bir cevap verme zahmetine girmiyorum, yine de bana bilmiş bir sırıtış atıyor. Kaşlarımı çatarak sormakla meşgulüm: "Jiu-jitsu mu? Ne zamandan beri dövüşmeyi terimleri öğrenecek kadar önemsiyorsun?"

Bunun üzerine yüzündeki sırıtış kayboluyor ve onun yerine kızarıyor. Omuz silkiyor. "Hailey her zaman Jax ve spor salonu hakkında övgüler yağıdırıyor, sanırım birkaç cümle kaptım."

Bir kaşımı çattım. "Yoganın nasıl bir faydası olabileceğini görmek için sporla ilgili küçük bir araştırma yaptığın için olmadığına emin misin?"

Isabella bakışlarını bana çeviriyor. "Kesinlikle hayır. Bu neden umurumda olsun ki?"

Omuz silkip yüzümü öne doğru çeviriyorum ama dudaklarımın kenarında bir sırıtış var.

O da öne doğru bakıyor. "Sana bir faydası olduğunu gösterirsem inlemini durdurabileceğimi düşündüm. Belli ki haklıymışım."

"Mhmm."

Huff diye bir ses çıkarır. "Her neyse. İnsanların kollarını arkadan bükmeyi kolaylaştırabilecek herhangi bir şeyi sana öğretmeyi umursamayı bırakacağım."

"Siz nasıl isterseniz prenses," diye kabul ediyorum ve sonunda sırtımama izin veriyorum.

Gözlerinin arkasındaki alevleri neredeyse görebiliyorum - yumruk atmak isteyip istemediğine karar veremiyormuş gibi görünüyör

ya da ona sataştığım için beni azarlardı.

Yumruğunu geri çekip şakacı bir şekilde omzuma vurduğunda seçeneklerden biri açıkça kazanıyor.

O kadar beklenmedik ki, elimde değil: Az önce saldırdığı kolumu tutarak yüksek sesle kahkaha attım.

Isabella da gülümsemek ister gibi görünüyor ama Oscar şaşkın bir mızızlanma çıkarınca irkiliyor ve bakışları Oscar'a kayıyor. "Üzgünüm dostum," diye mırıldanıyor ve Oscar'ın başını okşamak için elini uzatıyor. "Babana zarar vermeyeceğimi biliyorsun."

Isabella'nın özründen memnun olduğu anlaşılan Oscar onay için bana döndüğünde hâlâ kıkırdıyorum.

"Ben iyiyim patron," diyorum ona elimden geldiğince yatıştırıcı bir sesle. "Yine de beni savunmak için hemen atlamadığın gerçeğinden heyecan duymadım. Kelimenin tam anlamıyla hayatını kurtardığım için aldığım teşekkür bu mu?"

Bana sadece inanmazlık olarak tanımlanabilecek bir bakış attığında Isabella kıkırdıyor. "Haklı olduğumu biliyor, işte bu yüzden."

Bakışlarımı ona çevirdim.

Gülüştü tamamen olmasa da kayboluyor. Yüzünde hala eğlenen bir gülümseme var.

Apartmanımıza ulaştığımızda ya da katımıza çıkan merdivenleri tırmanırken ikimiz de tek kelime etmiyoruz. Ön kapılarımız hemen yan yana, bu yüzden nihayet önlerinde durduğumuzda Isabella önündeki kapıyı işaret ediyor. "Tamam, bu benim," diyor beceriksizce, gülümsemesi gergin.

Ona sertçe başımı sallıyorum. Tereddüt ediyor, bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor ama sonunda bir iç çekiyor ve Oscar'ı onun seviyesinde sevebilmek için çömeliyor.

"Güle güle, tatlı çocuk," diye mırıldanıyor. Kulağının arkasını kaşındığı yerden kendini çekmesi biraz zaman alıyor, dilinin oynamasına ve arka bacağının güm güm atmaya başlamasına gülümsüyor. Beklemek umurumda değil.

Sonunda ayağa kalkıyor, bakışlarımla buluştuğunda bir kez daha gergin görünüyor. "Benimle yürüdüğün için teşekkürler. Sanırım... Yogada görüşürüz?"

Başımı sallıyorum. Arkamı dönüp gitmeliyim, Isabella'yı mükemmel hayatıyla baş başa bırakıp kendi kusurlu hayatıma geri dönmeliyim ama bir şey beni Isabella'nın yörüngesinde tutuyor. Kendimi bu şekilde bırakmaya ikna edemiyorum.

"İyi geceler, Isabella."

Sonunda onun adını küçümsemeden, alay etmeden, sadece... onun adını söylediğimde gözleri kocaman oldu.

Bir anlık tereddütten sonra, "Arkadaşlarım bana Izzy der." diye fısıldıyor.

Bakışlarını tutuyorum. Bunu düşünmüyorum bile. "Sana Izzy demeyeceğim."

Gözleri açılıyor ve beyinde dolaşan düşünceleri görebiliyorum - onun arkadaşı olmak istemiyor muyum? Bu ne anlama geliyor? O zaman nerede duruyoruz?

Biliyorsam ne olayım. Sadece onun arkadaşı olmak istemediğimi biliyorum.

Bir an sonra gülümsüyor. Ve ben aniden bu görüntünün göğsüme çarpmasıyla nefes almaya çalışmakla meşgul oluyorum.

ISABELLA

Hey, Izzy! Bugün seninle ilgili aldığımız bir mesajı iletmek istedim. Salı günkü sınıftaki kızlardan biri bize çok sevdiği bir e-posta göndermiş. Sınıfınızın havası. Yeni bir hobi edinmekten korktuğunu ama sizin onu hemen rahatlattığınızı ve hoş karşılandığını hissettirdiğinizi söyledi. Sadece mesajı iletmek ve iyi çalışmaya devam edin demek istedim

Bir saat oldu ve yüzümdeki gülümsemeyi ve göğsümdeki baş döndürücü duyguyu bastıramadım. O mesaj geldiğinde, çağdaş dans dersimden yeni çıkmıştım ve bir dans stilinden diğerine geçiş yaptığım için kendimi iyi hissediyordum. Sadece üç hafta oldu ama buraya taşındığımda ulaşılmaz görünen bir dünyaya alıştığımı hissediyorum.

Buna bir de işverenimden gelen ve hayatımın yeni bir alanında daha başarıya ulaştığımı teyit eden bu kısa mesajı eklediğimde büyük bir gurur duyuyorum.

Bugünü bir bardak dondurmaya kutlamaya değer buluyorum. Geç oluyor ve hava çoktan karardı, ama köşedeki dükkan sadece iki blok ötede ve teslim etmekten çok daha hızlı. Cüzdanımı ve telefonumu kaptığım gibi dairemenden çıkıyorum.

Yüzümde bir gülümsemeyle Philly'nin sıcak havasını içime çekiyorum. Bu şehre aşık olmak çok kolay oldu. Neredeyse bana evimi hatırlatıyor, sanki New York'un daha küçük, daha yönetilebilir bir versiyonu gibi. Yemekler harikaydı - paket servisler aracılığıyla bile, çünkü bir restoranda tek başıma oturmak hala benim konfor alanımın dışında - ve kendi başıma edinmeyi beklediğimden daha fazla arkadaş edindim. İnsanlar bu yeni hayattaki en hoş sürpriz oldu.

Beynim yoga stüdyosundaki patronumu ve iş arkadaşlarımı, ne kadar nazik olduklarını ve yepyeni bir işe başlamama ne kadar yardımcı olduklarını düşünmeye başlıyor. Bayan Martin'i ve baleye geri dönmenin ne kadar rahatlatıcı olduğunu düşünüyorum. Aklıma Hailey ve dans stüdyosundaki öğretmenler ve dansçılar geliyor. Yeniden öğrenci olmayı öğrenirken ve alıştığımдан çok farklı ama bir o kadar da benzer bir dünyaya alışırken bana çok sıcak davrandılar.

Ve sonra Kane'i düşünüyorum - sarhoş edici, büyüleyici, beklenmedik Kane.

Ateşli komşumu düşünmek bile kalbimi hızlandırıyor. Saniyeler içinde, Kane'in dün beni eve bıraktığı, bisikletine bindiğim, her gece onunla ilgili rüyalar gördüğüm anıların içinde kayboluyorum-

Bir el beni tutup sarsana kadar arkamdaki ayak seslerini fark etmiyorum.

"Whoa, ne-"

Beni yakalayan kişiye baktığımda donup kalıyorum.

"Özür dilerim, öyle demek istemedim-"

"Bütün paranı bana ver," diye hırılıyor kapüşonlu adam.

"Ve telefonunu."

Durumun ciddiyetini tam olarak anlayamayacak kadar şaşkınım. Zihnim bulanık ve ne sorduğunu anlamıyorum.

"Benim neyim?" Şaşkınlıkla sordum. "Numaramı mı istiyorsun?"

Bir kahkaha attı. "Hanımefendi, keşke sizin gibi tutucu bir kaltağı haklasaydım." Yüz ifadesi sertleşiyor ve aceleyle çantamı işaret ediyor. "Sahip olduğun her şeyi bana ver."

Sonunda yeterince beyin gücü yerine oturuyor ve bana asılmadığını anlıyorum. Ama hâlâ sadece şaşkınlıkla kendime bakabiliyorum. "Benim... ne?"

"Tanrım," diye homurdanıyor adam, sonunda tüm sabrını yitirmiş gibi görünüyor. Kolunu bana doğru uzattı. "Ver şunu bana."

Eli çantamın askısına dolanıp beni zorla vücuduna doğru çekerken, yanımda yeni bir ses duyuyorum.

"Bırak onu gitsin."

Benim dikkatim de yabancınıninkiyle aynı anda yeni gelene yöneliyor. Sanırım ikimiz de Kane'i görünce şok olduk. 1.80 boyunda, 90 kilo ağırlığında.

-Sokağın köşesinde duruyordu, yanında hırlayan bir Oscar vardı.

"Kaybol dostum, bu benimle onun arasında," diye hırılıyor kapüşonlu yabancı, ama gözleri pitbull'a kayıyor. Söylediği sözler ve ses tonu beni derimin içine çekmeye yetiyor.

Ama Kane değil. Kane şehirde bir akşam gezintisine çıkmış gibi görünüyor, ifadesi gevşek ve Oscar'ın tasmaı elinde.

Gözlerini bana dikti. Tereddüt bile etmeden şöyle dedi: "Ona ne olursa olsun beni ilgilendirir. O yüzden kimsenin canı yanmadan bu işi çözmenin bir yolunu bulalım."

Ve ben olduğum yerde donup kalmışken, sözleri hala elini çantamın askısına dolamış olan adamın altında bir ateş yakıyor gibi görünüyor.

"Senin anlayacağın şekilde anlatayım," diye alay ediyor.

Ve sonra beni oracıkta solduran bir şey yaptı. Milyon yıl geçse de unutamayacağım bir şey, ne kadar silmeye çalışsam da.

Silahını Kane'in kafasına doğrultan yabancı, "Kaybol yoksa canı yanan sen olacaksın" diye homurdanır.

Donup kaldım. Ağzım açık, önümdeki manzaraya inanamayarak bakıyorum.

Kane benim yüzümden incinemez, yapamaz-

Ama tam iki adamın arasına girmek üzereyken Kane'in sesi bilinçaltımı delip geçiyor.

"Tamam. Yetki sende. Bela istemiyorum. İşte, cüzdanımı al. Sadece kızın zarar görmesini istemiyorum." Cüzdanını adamın ayaklarının dibine fırlatıyor ve geri çekiliyor, bir eli teslimiyetle havada, diğeri Oscar'ı olay yerinden uzaklaştırıyor. "Kimse kimsenin zarar görmesini istemiyor, o yüzden parayı al ve git. Kimse seni durduramaz."

Soyguncunun bakışları şaşkınlıkla bana kaydı. Sanki ikisi bir arada olduğuna inanamıyordu.

Dikkati bana yöneldiği anda Kane harekete geçiyor.

Öne atılıp silahı adamın elinden alıyor, aynı anda Oscar da dişlerini gösterip hırçınca havlayarak önümde dikiliyor. Yere çarpan metalin sesiyle hem benim hem de soyguncunun dikkati Kane'e kayıyor.

Kane, ön kolunu binanın tuğla duvarına yaslamış olan yabancının boğazına bastırmaya başlamıştır bile.

"Seni lanet olası pislik," diye hırlıyor, yüzü adamdan sadece bir santim uzakta. "Ona zarar mı verecektin? Seni öldürebilirim."

Yüzü öfkeyle buruştuğunda ve Oscar'ın havlamaları kan dondurucu hırıltılara dönüştüğünde, içgüdülerim bana müdahale etmemi söylüyor.

"Kane," diyorum usulca. Yalvarırcasına. "Lütfen yapma. Sadece polisleri arayalım. Ben iyiyim, sadece-"

Ama polisler deyince, soyguncunun gözleri çılgına döndü. Aynı anda Kane'in dikkati bana yöneldi. Döndüğünde, Kane'in ön kolu adamın boğazından kurtuldu. Adam hemen durumdan faydalanıp Kane'in bedenini kendisinden uzaklaştırıyor, sonra da dönüp

İkimiz de ne olduğunun farkına bile varamadan. Kane'in bakışları benden uzaklaşıp soyguncuya yöneldiğinde, soyguncu çoktan köşeyi dönmüş ve gözden kaybolmuştu.

Kane onun peşinden koşmaya yeltenmez bile. Oscar kovalamaya başlıyor ama daha birkaç adım atamadan Kane sert bir komutla onu durduruyor. Pitbull neredeyse isteksizce arkasını dönüp bize doğru geliyor, ayaklarının dibine yerleşiyor ve elimi yalıyor.

Kane adamın peşinden gitmeyi yarım yamalak düşünmüş gibi görünüyor, ama sonra iki hızlı adımla bana doğru ilerliyor, elini kaldırıp çenemi kavrayacak kadar yaklaşıp, gözleri benimkilere dalıyor.

"İyi misin?" diye soruyor, bir şekilde hem acil hem de rahatlatıcı bir sesle. "Seni incitti mi?"

"Hayır," diyorum nefes nefese cevap verirken. "Bana zarar vermedi."

Yine de Kane bir anlığına vücuduma bakıyor, dokunuşu yüzümü okşamak için yer değiştiriyor. Ben onun kolunu kendi elimle kavrayana kadar dikkati tekrar yüzüme yöneliyor.

"İyiym, söz veriyorum," diye fısıldıyorum, bakışlarımı onunkilerden ayıramıyorum.

Bir süre gözlerimin içine bakıyor, sonra iki, sonra - neredeyse isteksizce- ellerini yüzümden çekip bir adım geri atıyor.

"Muhtemelen... polisleri aramalıyız," diyor yapmacık bir sesle, ellerini yumruk yapıp yanında sıkarak. Bana neredeyse tereddütlü görünen bir şekilde bakıyor. "Sanırım polisleri aramak istiyorsun?"

Ve bu soruyla birlikte, Kane'in doğru şeyi yapmaya çalıştığını anladım.

Köşeyi döndüğünde beni fiziksel olarak tehdit eden bir adamla karşılaştığında yüzünde beliren ifadeyi hatırlıyorum. Ve Kane'in o adamla başa çıkmak için birkaç fırsatı olduğunu fark ediyorum.

ona çok normal gelirdi. Çok fiziksel, çok Şiddetli yollar.

Ama yapmadı. Benim yüzümden.

Şimdi de doğru olanı yapmaya alıŐıyor.

Benim yüzümden.

Farkına vardığımda nefesimi tutuyorum. Ama hâlâ tepkimi beklediğini bildiğim için hemen cevap veriyorum. "Evet, polisleri aramalıyız. Ben ararım."

Ben 911'i ararken sabırla bekliyor. Ve daha da sabırlı bir şekilde yerel karakola yönlendirilmemi ve az önce olanlarla ilgili ayrıntıları anlatmamı bekliyor. Yaklaşmıyor, sadece orada duruyor ve bana ihtiyacım olan her Şey için orada olduğu izlenimini veriyor.

Neredeyse soygun girişiminden daha ezici.

"Evet, ifadelerimizi vermek için yerel karakola gelebiliriz," diyerek telefon konuşmamı sonlandırıyorum. "Birazdan orada oluruz."

Telefonu kapattığımda, Kane'in bakışlarıyla karşılaşmakta neredeyse tereddüt ediyorum. Yirmi dakikadır yerinden kıınıldamadı ve içimden bir ses bunun olması için onu göndermem gerektiğini söylüyor.

"Sen... benimle karakola gelmek ister misin?" diye sordum. Soygun ilk gerekleştğinde olduğu gibi bana bakıyor. "Gelmek zorunda değilsin, ama ben aşağı yürüyeceğim-"

"Seninle aşağıya kadar yürüyeceğim," diye araya giriyor. Telefonunu çıkarıp bir Şeyler yazması iki saniyesini alıyor ama daha cebine geri koyamadan bir aramayla çaldığını görüyorum. Tereddüt ediyor, tedirgin bir nefes alıyor, sonra cevap veriyor.

"Evet," diye cevap veriyor sıkıca. "Evet, eminim. Tamam." Bir duraklama. "Teşekkürler."

Bir an için sadece ona bakabildim. Sanırım Kane az önce işten aradı, ama hala ne yapacağımı bilemeyecek kadar donmuş durumdayım.

Bu bilgiyle ne yapacağımı. "Tamam," diye geveledim sonunda. "Hadi... Ben... tamam, bu taraftan yürüyelim."

Kane, Oscar'a kendisini takip etmesi için ıslık çalıyor. Yürümeye başlamamı bekliyor, sonra yanıma geliyor ve sessizce adımlarıma ayak uyduruyor.

Telefonum karakolun bulunduğumuz yerden on dakikalık yürüme mesafesinde olduğunu söylüyor. Birkaç dakika sessiz kaldık ve bu geceden sonra ona gerçekten bilmek istediğim şeyi sormak için cesaretimi toplamam itiraf etmek istediğimden çok daha uzun sürdü.

"Tüm bu olanlar sırasında... çok sakindin," diyorum sessizce.

"Panik yapmak onu panikletirdi," diye mırıldanıyor.

Ona bir kez daha şans eseri bakıyorum. "Yine de, size doğrultulmuş bir silah varken sakın kalmak o kadar da kolay bir şey değil."

Yaptığım yorum Kane'in dudaklarının kenarının seğirmesine yetti. Hatta bana eğlenen bir bakış bile attı. "Sana çok silah doğrultuldu mu prenses?"

Yanaklarımın alev aldığını hissedebiliyorum. "Hayır, öyle olduğunu söyleyemem." Tereddüt ediyorum ama kendimi sormaya zorluyorum, "Öyle mi?"

Bu, yüzündeki neşenin kaybolması için yeterli. Bana sözlü bir yanıt vermiyor, ama yanıt yüzünün her yerinde yazılı olabilir.

"Başına gelenler için üzgünüm," diye fısıldıyorum, gözlerim önümdeki yere dikilmiş. Ama bunu söyledikten sonra Kane'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

"Az önce bir adam seni soymaya çalıştı ve sen benim için üzüldüğünü mü söylüyorsun?" diye sorduğunda ses tonu inanılır gibi değil.

Başımı salladım. "Bırakın birden fazla kez yaşamayı, hiç kimse bunu bir kez bile yaşamak zorunda kalmamalı. Başına geldiği için üzgünüm."

Beni durdurmak ve kendisine doğru çevirmek için ön kolumu hafifçe tutuyor. "İyi olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Senin yaşadıklarına sempati duyuyor olmamın iyi

olmadığım anlamına mı geldiğini söylüyorsun?"

Bana sadece göz kırpmıyor ve bekliyor.

"Sanırım biraz şoktayım," diye itiraf ediyorum fısıltıyla. Sonra aceleyle ekliyorum: "Ama yine de söylediklerimde ciddiymdim."

Kane bir an beni inceliyor, bakışları yüzümde geziniyor. Dürüstlüğüme inanmış olmalı, çünkü sonunda başını sallayarak kabul etti.

Sonraki iki saati yerel polis karakolunda geçirdik. Zamanın çoğu benim konuşmamla, kavgayı anlatmamla ve Oscar'ın sessiz bir rahatlık içinde bacağıma yaslanmasıyla geçiyor. Kane kollarını kavuşturmuş, arka duvarın dibinde duruyor ve anlattığım her ayrıntıda daha da öfkeleniyor.

Sonunda polis Kane'den gördüklerini anlatmasını ister. Adam genç ve odaya girdiğimiz andan itibaren Kane'e hayranlık duyduğu belli. Ve Kane yaşadıklarını anlatmaya başladıkça, bu hayranlık daha da artıyor.

Büyülenen tek kişi o değil. Kane sonuna geldiğinde, muhtemelen ona kendi kişisel kurtarıcımış gibi bakıyorumdur.

"Kane hayatımı kurtardı," diyorum polise. "Eğer ortaya çıkmasaydı, kafamda bir kurşunla kaldırımda ölmüş olacaktım."

Bu düşünce bile Kane'in yüz ifadesini sertleştiriyor. Sandalyeme uzanıp beni daha yakına çektiğini fark etmemiş gibi görünüyor.

Polis rahatlatıcı bir gülümsemeyle, "Ona sahip olduğunuz için şanslısınız," diyor. Notlarına dönerek, "İkinizden biri adamın neye benzediğini tarif edebilir mi?" diye sorar.

Birkaç dakikamızı alan geçici cümleler kurduk ama Kane ve ben adamın neye benzediğini tarif ettik. Sonunda, ifademizi alan polis de dahil olmak üzere hiçbirimiz, belirsiz tarifimizin adamı yakalamalarına yardımcı olacağına dair yeterli umuda sahip değiliz.

"Artık onu eve götürebilir miyim?" Kane sonunda sert bir sesle sorar. "Çok yoruldu ve eve gidip dinlenmesi gerekiyor."

biraz uyu."

Polis irkilir ve aceleyle dosyasını kapatır. "Elbette. Şimdilik ihtiyacımız olan her şeye sahibiz." "Normalde memurlarımızdan birinin ona evine kadar eşlik etmesini teklif ederdim ama sanırım onunla da güvendesiniz."

Kane yanıt verirken tereddüt bile etmiyor. "Başka birinin onu eve götürmesine izin vermem mümkün değil." Buna karşılık genç polisten bilmiş bir gülümseme, benden de şaşkın bir bakış alıyor.

Dikkatimi tekrar polis memuruna veriyorum. "Birini teşhis ederseniz lütfen beni arayın" diyorum.

Başını sallıyor. "Kesinlikle. Başka bir şeye ihtiyacımız olursa sizi ararız. Evinize sağ salım gidin ve başka bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bizi arayın."

Kane, Oscar'a ıslık çalıp beni çıkışa doğru çekmeden önce adamın sözlerinin bitmesini zar zor bekliyor.

Ve aniden, bunun ilk kez bir polis karakoluna girmesi değil, kanunun bu tarafında ilk kez yer alıyor olabileceği izlenimini edindim.

KANE

Sokağımıza doğru yürüyüşümüz sessizdi. Isabella'nın sert yürüyüşünden ve çenesinin bükülmesinden soygunu tekrar hatırladığını anlıyorum ve kolumu omzuna dolayıp vücudumla onu korumamak için kendimi zor tutuyorum.

Ama buna ihtiyacı yok. Kendinden emin ve yetenekli olduğuna dair güvenceye ihtiyacı var. Bu hissin nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama bu bilgi benim için o kadar açık ki sorgulamayı düşünmüyorum bile. Sadece sözsüz korumamı sunacak kadar yakın yürüyorum ve ağzımı kapalı tutuyorum. Oscar da kendi sessiz teselli biçimiyle onun diğer yanında yürüyor.

Isabella'nın kapısına varmamız on dakikadan az sürdü. Tereddüt ettiğinde kendimi, "Sen içeri girip kapıyı kilitleyene kadar bekleyeceğim," derken buluyorum.

Sözlerim beynindeki bir şeyi kesmiş gibi görünüyor, çünkü sonunda bana bakıyor.

"Çok fazla sorun olmayacaksa, biraz içeri gelebilir misin?"

Kekeleyerek söylediği sözler beni ikna etmediyse bile umutlu ifadesi ikna edebilirdi.

"Bunu yapabilirim."

Ön kapısına doğru çenemi sallıyorum. "Seni içeri alalım prenses," diyorum usulca.

Bu tanıdık lakap -her zamanki alaycılığım la söylenmemiş olsa da- onu yeniden harekete geçirmeye yetiyor. Hemen anahtarlarına bakıyor ve onları kilidin içinde karıştırmaya başlıyor. Sonunda kilidi açmayı başardığında, evinde olduğu için sokakta yürüdüğünden daha gergin görünüyordu.

İçeri girerken göz ucuyla onu inceliyorum, gergin olmasının sebebinin ben olup olmadığını anlamaya çalışıyorum - belki de beni evine davet ettiği için pişmanlık duyuyordur.

Ama sonunda çantasını mutfak tezgahına attıktan sonra kanepeye yerleştğinde, Oscar onun her hareketini takip edip hemen yanına yerleştğinde, bana bakmadan koltuğunda kıpır kıpır oturduğunu fark ediyorum.

Bir süre sonra onu izlediğimi fark ediyor ve ellerini kalçalarına dayıyor. "Özür dilerim," diyor gülerek. "Sanırım hâlâ biraz gerginim."

Ve sonra köpeğim sadece hayvanların yapabildiği bir şeyi yapıyor; etrafındakilerin duygularını hissediyor ve hemen onları rahatlatıyor. Isabella'ya yaklaşıp başını onun kucağına bırakmasını ve dilini çıkarıp elini yalamasını hayranlıkla izliyorum.

Isabella köpeğe gülümsüyor. Diğer eliyle köpeğin başını okşuyor, bu da kuyruğunun sallanmaya başlamasına neden oluyor.

"Bir şeye ihtiyacı var mı?" diye soruyor aniden, dikkati bana yöneliyor. "Ona yemek getirmen gerekiyor mu? Ona su verebilirim."

Başımı salladım. "Zaten yemek yedi. Sadece bir tas suya ihtiyacı var. Gerçi yakın zamanda hareket edecek gibi görünmüyor."

Isabella'nın beni evine almakta tereddüt etmediğinden ve köpeğimin rahatça yerleştğinden emin olarak onlardan uzaklaşıyorum ve Isabella'nın mutfağına doğru ilerliyorum.

Onun dairesi benimkinin bir kopyası, ama ilk bakışta bunu asla anlayamazsınız. Düzenleri aynı olabilir, ama Isabella'nın evi sanki bir iç dekoratör gelmiş ve

sınırsız bir bütçeyle dekore etti. Isabella şehre geleli sadece birkaç hafta olmuş ama şimdiden kendini evindeymiş gibi hissediyor. Mutfak yarımadasının etrafından dolanıyorum ve hemen ocağın üzerinde duran çaydanlığa uzanıyorum, evin etrafına dikkatlice bakıyorum, her şeyi inceliyorum ve her şeyin ne kadar güzel olduğuna dair bir takdir ıslığını tutmaya çalışıyorum.

Çaydanlığı mutfak lavabosuna götürüp doldurmaya başlıyorum. Hayatımda bir fincan çay yaptığım tek bir zaman bile hatırlamıyorum ama Isabella üzerinde sakinleştirici etkisi olabileceğini düşündüğüm tek şey bu.

Isabella kanepede donup kaldığı yerden bana şaşkın şaşkın bakıyor. Ama ne yaptığımı anladığında, ayağa kalktığını ve bana doğru sendeleyerek geldiğini görüyorum.

"Hayır, zorunda değilsin-" diye başlıyor.

"Bilmediğimi biliyorum," diye sözünü kesiyorum. Çaydanlık dolu, ocağa geri koyuyorum ve yakıyorum. Sonra duvardaki kız gibi küçük fincanlıktan bir fincan alıp tezgâhın üzerine koyuyorum.

Bakışlarım onunkilerle buluşmak için kalkıyor. Hâlâ tezgâhın diğer tarafında donmuş bir şekilde duruyor ama bu hareketimden dolayı bir takdir titreşimi görüyorum. Yine de sinirlerini bastıramıyor, bu yüzden onu rahatlatmaya çalışıyorum.

Bardağı kendime doğru geri kaydırıyorum. "Ayrıca, çay benim için. Günü bir fincan çay içmeden bitiremem."

Şaşkın bir kahkaha attı ve ben istesem de cevap olarak gülümsememe engel olamadım.

Tupperware kabını Oscar için suyla doldururken ve suyun kaynamasını beklerken sessiziz. Ama bu rahat bir sessizlik. Isabella tezgâha oturuyor ve evinin etrafına bakmama izin verirken dalgınca mermerin üzerinde desenler çiziyor.

Çaydanlık ıslık çalmaya başladığında dikkatim Isabella'nın dans ettiği siyah-beyaz profesyonel bir fotoğrafa takılı kalıyor. Bakışlarımı fotoğrafın kışkırtıcı çizgilerinden ayırmak zorundayım.

Muhtemelen telaffuz edemeyeceğim bir dans pozisyonunu tutarken vücudunu süsleyen kaslar.

Arkamı dönüp çaydanlığı ocaktan almak için kendimi zorluyorum. Isabella'ya ne tür bir çay istediğini sorabilmek için dönmeye başlıyorum ama o benden önce davranıyor.

"Sağ omzunun üzerinden. Muhtemelen şu anda biraz papatya çayı içebilirim."

Çayını bitirdim, sonra da önüne koydum.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor ve bana minnettar bir gülümseme gönderiyor. Ellerini sıcak bardağın etrafında kavuşturup soğumasını bekliyor.

Yine sessiziz ama bu seferki gerginlik dolu. Normalde konuşmayı başlatan biri değilimdir, ama onun daha iyi hissetmesini istiyorum, bu yüzden kendimi "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sorarken buluyorum.

Yine tereddüt ettiğini görüyorum, sanki çok konuşkan biri olmadığımı biliyor.

Ama sonra her şey ortaya dökülür.

"Philly'nin New York'tan farklı olacağını düşünmemiştim," diye aceleyle ağzından geçiriyor. "Yani, New York şehri Philly'den milyon kat daha büyük. Ve biz de Philly'nin kötü bir yerinde değiliz, bu yüzden böyle bir şeyin olabileceği aklıma bile gelmedi. Bu ne kadar aptalca? Tanrı aşkına, ben biber gazı bile taşımıyorum!" Her şey aceleyle dökülüyor, sanki şimdi başlamış gibi, kelime kusmasını durduramıyor.

Sadece dinliyorum, onun düşüncelerini çöldeki su damlaları gibi içime çektiğini fark ediyorum.

Konuşurken havada çılgınca hareketler yaparken bakışları benimkileri tutarak devam ediyor.

"New York'taki hayatımın korkutucu olduğunu hiç düşünmemiştim ama Philadelphia'yla başa çıkmanın çok daha kolay olacağından emindim. Daha küçük bir şehir, gezinmesi kolay, anlaması kolay, burada yeni bir hayat bulmak kolay diye düşündüm. New York'ta yaşadığım çılgın hayattan daha korkutucu ya da daha zor olamazdı: günümün her dakikası planlı, her şeyim hazır

Ben tamamen dansa odaklanabileyim diye her şey başkaları tarafından hallediliyordu. Düşündüm ki... hayatım böyle olacak. Yeni bir şey yok, bu yüzden hiçbir şey korkutucu değil. Ve sonra-" Nefesini içine çekiyor, tereddüt ediyor ama sonra devam etmek için kendini zorluyor. "Sonra sakatlığım oldu ve sanki her şey korkutucu hale geldi. Kim olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu - dans olmadan kimse kim olduğumu bilmiyordu - ve birdenbire her şeyim yeniydi: yeni bir program, yeni hobiler, insanlarla etkileşim kurmak için yeni yollar. Ve düşündüm ki, eğer her şey değişecekse, bunu kimse izlemeden kendi başıma yapabileceğim yeni bir yerde de yapabilirim."

Sonunda bakışlarını benimkilerden kaçırıyor, gözlerimle buluşamıyor.

"Bunu yapamayabileceğim neden aklıma gelmedi bilmiyorum. Kendimi bildim bileli ayrıcalıklı zengin bir kızdım ve her şeyim hep benim için halledildi. Neden tek başıma yaşamanın en korkutucu şey olmayacağını düşündüm? Neden yeni bir şeyin -büyük, riskli ve hatta açıkça tehlikeli olan bir şeyin- sorunlarıma çözüm olacağını düşündüm? Ve tabii ki kira kontratımın sadece dört haftasında saldırıya uğradım. Eğer bu bir işaret değilse, nedir bilmiyorum. Buraya taşındığım için tam bir aptalım, bu yaptığım en büyük, en aptalca hataydı-"

"Dur," diye hırlayarak sözünü kestim.

Bunları kendini küçümsemek için söylemiyor, bunlara gerçekten inanıyor.

Ve o kadar gülünç derecede yanlışlar ki buna dayanamıyorum. "Bak, belli ki bugün berbattı," diyorum ona. O hala

sert azarlamam karşısında irkildi ve sandalyesinde donup kaldı. "Bugün olanlardan sonra kim olsa korkar ve yeni evini sorgulardı. Ama Isabella, bu saçmalığın geri kalanıyla gerçeklerden daha fazla uzaklaşamazdın. Kendi başına yaşayabilecek kapasiteye fazlasıyla sahipsin. Bir aydır buradasın ve yerleşmen ne kadar sürdü, iki hafta mı? Yaşayacak bir yer, bir iş, yeni bir dans stüdyosu bulmak? Hayır.

Hemen arkadaş edindiğinden bahsetmiştin. Bunların hiçbiri kolay değildir ve bunu hiç sorun yaşamadan başardığınızı varsayıyorum. Sakatlığın yüzünden tüm hayatının değişmesinin yarattığı stres olmasa bile, bu hiçbir şey değil. Hem de hiç."

Artık sıcak olan çay bardağını kucaklarken başını eğiyor, ama sözlerimle yüzünün kızardığını görüyorum. Nasıl cevap vereceğini bilemiyormuş gibi görünüyor, bu yüzden bardağı dudaklarına götürüp bir yudum alıyor.

Ve yine, havayı yumuşatmak ve onu güldürmek için bir dürtü hissediyorum.

Gözlerimi kısıyorum ve yüzüme sahte bir kaş çatıyorum, "Ve bunu bir daha asla itiraf etmeyeceğim, ama aslında şimdiye kadar gördüğüm en iyi öğretme stillerinden birine sahipsin.

-"Ders sırasında başıma bela olsan bile."

İşe yarıyor. Dudaklarından bir kahkaha daha yükseliyor ve ben onu nefes almam gereken bir hava gibi içime çekiyorum.

"Bu işte çok kötüsün," diyor, hâlâ hafifçe gülerek. Ama bana minnettar bir bakış attı.

Başka bir insanın daha iyi hissetmesini sağladığımı fark ettiğimde göğsümde oluşan gergin hissi görmezden geliyorum. O bunu hak ediyor. Kendini iyi hissetmeyi hak ediyor.

Yine rahat bir sessizliğe gömülüyoruz ve o çayını yudumlamaya devam ediyor. Hava yeniden ciddileşti ve ben de kendimi tutamayıp ekliyorum: "Bugün sadece bir anlık bir şeydi Isabella. Söz veriyorum."

Bir an beni inceliyor, sonra başını sallıyor, tüm duruşu gevşiyor. Bir sonraki söyleyeceği şey konusunda tereddüt ettiğini hissediyorum.

"Bugün olanlar hayatının normal bir parçası mı?" diye soruyor usulca.

Birkaç saniye boyunca onu susturma dürtüsüyle savaştım. Yapmak istediğim son şey hayatımın herhangi bir bölümünü - özellikle de Philly'den önceki bölümlerini - ifşa etmek ama cevabıma ne kadar bağlı olduğunu gördüğümde ve cevabımın aslında bugünden kurtulmasına

yardımcı olabileceğini fark ettiğimde, sönüyorum.

"Kısa cevap evet," diye itiraf ediyorum gergin bir sesle. Boğazımı temizliyorum ve konuşmaya devam etmek için kendimi zorluyorum. "Baltimore'un kötü bir bölgesinde büyüdüm ve hatırlayamadığım kadar çok kez saldırıya uğradım. Bugün neden sakın olduğumu sordunuz, işte bu yüzden. Buna alışkınım."

Cevabımı düşünceli bir şekilde başını sallayarak dinliyor. Sonra sesinde titreyen sinirle soruyor: "Bu yüzden mi eğitime başladın? Nasıl dövüşüleceğini öğrenmek mi istedin?"

Cevabım hemen ve düşünmeden geliyor. "Nasıl dövüşüleceğini zaten biliyordum," diyorum düz bir tonda. "MMA sadece bir çıkış noktasıydı."

Isabella'nın cevabımı kabul etmesini izliyorum, gözle görülür bir şekilde beni daha fazla zorlamamaya karar veriyor.

Nedense kendimi yine de cevabıma ekleme yaparken buluyorum.

"Zor bir çocukluk geçirdim," diye itiraf ediyorum aynı gergin sesle. "Hayatta kalmak için bir savaşçı olmak zorundaydım. Eğitim sadece öfkemi bir süreliğine uzak tutuyor."

Bakışları yorumum üzerine yumuşuyor. Her zamanki acıma tepkisini bekleyerek otomatik olarak geriliyorum - acıyan bakışlardan nefret ederim - ama Isabella'nın gözlerinde bunların hiçbirini görmüyorum. Normal, insani bir empatiden başka bir şey yok.

Kaslarım sadece bir santim gevşiyor ama bu her şey demek. Hayatımın bu kısmını yıllardır kimseye itiraf etmedim.

"Sürekli savaşmak zorunda kalmaktan yoruldum," diye ekliyorum. "Her şeyden uzaklaşmaya ihtiyacım vardı."

"Belki de hayatta kalmaktan yorulmuştun," diyor dalgınca, bakışları boş kupasını çevirdiği yerde. "Belki de bunun yerine nasıl yaşanacağını öğrenmek istedin."

Bir an için tek yapabildiğim ona bakmak oldu. Belli ki düşünmeden söylemişti ve şimdi bile söylediği şeyin muazzam olabileceğini fark etmiyor.

Sözleri beynimde tekrar tekrar çınlıyor, o kadar ki

Isabella'nın koltuğunda sallandığını fark etmem bir saniyemi alıyor. Belli ki bitkin düşmüştü ve her şeyden

Bugün oldu ve gece yarısını çoktan geçtiğini fark ettim.

"Geç oldu," diyorum sessizce, lavaboya koymak için fincanına uzanıyorum. "Yatağa gitmelisin." Tezgâhın etrafından dolaşarak onu yavaşça oturduğu yerden kaldırıyorum ama sonra onu yatağa götürmekle sınırlarımı biraz zorlamış olabileceğimi fark edince tereddüt ediyorum - ne de olsa evine girmeme daha yeni izin vermişti.

"Kanepede uyuyacağım," diye mırıldanıyor. "Yatak odamda televizyon yok ve içimden bir ses dikkatimi dağıtacak bir şey olmadan uyuyamayacağımı söylüyor."

En azından bu benim iç kargaşamı çözdü.

Onu kanepeye geri götürüyorum ve kanepenin arkasına örtülmüş battaniyeye uzanıyorum, böylece uzandığında üzerine yerleştirebiliyorum. Oscar geldiğimizden beri kanepedeki yerinden kıpırdamadı ama şimdi biraz kıpırdıyor ve Isabella'nın ayaklarının üstüne yerleşiyor. Isabella bu sıcaklıktan memnun bir şekilde mırıldanıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor.

Tereddüt ediyorum çünkü bugünden sonra onu yalnız bırakmaktan nefret ettiğimi düşünüyorum ama kalamayacağımı da biliyorum. Birbirimizi çok az tanıyoruz.

Yalancı. Bugün ona, sana yakın olanlara bile anlatmadığın kadar çok şey anlattın.

Başımı sallıyorum ve yine de arkamı dönüyorum. Ama Isabella elimi tutunca duruyorum.

"Bekle," diyor gözlerini açmaya zorlayarak. "Benimle... bir şeyler izleyebilir misin? Sadece kısa bir süreliğine," diye aceleyle ekliyor.

Ve fark ettim ki onu çok az tanımamın bir önemi yok, bu kız için yapamayacağım şey giderek azalıyor.

"Sadece birazcık," diye kabul ediyorum usulca.

Koltuğa geri yaslanıyor, dudaklarında bir başka memnun gülümseme belirliyor. Sehpadan kumandayı alıyorum ve kanepenin yanındaki tekli koltuğa yerleşiyorum.

"Özellikle izlemek istediğin bir şey var mı?" Televizyonu açıp menüyü açarken soruyorum.

Cevap alamayınca dönüyorum ve Isabella'nın uyuduğunu görüyorum, yüzündeki gülümseme hâlâ silinmemiş.

Onu yalnız bırakmaya cesaret edene kadar saatler geçiyor. Sonunda kapısını kilitleyip üç kez kontrol ettiğimde, gökyüzü şafakla birlikte pembeye bürünmüştü.

ISABELLA

Uyandığımda televizyona bakıyordum. Nadiren kanepede uyuyakalırım, bu yüzden nerede olduğumu hatırlamam için birkaç saniye şaşkınca etrafıma bakmam gerekir.

Dün gece kanepede uyuyakalmışım. Kane buradaydı.

Dün neredeyse soyuluyordum, Kane benimle kaldı.

Dikkatimi koltuğumun yanındaki aksanlı koltuğa verdim. Önünde durduğunu hatırlıyorum ama daha poposu koltuğa değmeden ben dışarı çıkmıştım, o yüzden başka bir şey hatırlamıyorum. Yine de sandalyeye baktığımda minderde derin bir Kane izi görüyorum.

Dudaklarıma istemeden bir gülümseme geliyor. Elimde değil - dün hayatımın en korkunç ikinci günü olmasına rağmen, Kane'in varlığı yine de isteyebileceğim en rahatlatıcı şeydi. Sadece beni kurtarmakla kalmadı, sonrasında da yanımda kaldı.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve mutfağımda yaptığımız konuşmayı düşünüyorum.

Bana içini açtı. Bana hayat tecrübelerinden, çocukluğundan bahsetti.

Beni daha iyi hissettirdi. Şakalar yaptı.

Bu sonuncusuna kendi kendime güldüm. Kane'in espri anlayışı olduğunu kim bilebilirdi?

Keşfimden o kadar memnunum ki kendimi toparlamam ve beynimi odaklamam bir dakikamı alıyor. Düşüncelerimi Kane'den uzaklaştırıyorum ve bunun yerine günümü düşünmeye başlıyorum: ne yapmam gerektiğini, nerede öğretmem gerektiğini, geçmem gereken eğitimi.

Bazı yönlerden sakatlık öncesi hayatımı anımsatıyor, ama diğer yönlerden... değil.

Bir şey beni sarsıp kendime getirmeden önce iki günü otomatik pilotta geçirdim. Hailey ile bir dans dersi sırasında sonunda olanları hatırlıyorum ve düşüncelerimi bir kez daha kusuyorum. Gözünü bile kırpmıyor, bu da bana ya Philadelphia'daki gasp olaylarına alışkın olduğunu ya da Kane'in spor salonunda bir şey söylediğini düşündürüyor.

İlk seçeneğe ikincisinden çok daha fazla güveniyorum.

Ama o gün dans stüdyosundan çıktıktan sonra başparmağımı polis merkezinin numarasının üzerinde gezinirken buluyorum.

Arama tuşuna basmamın ne kadar sürdüğünü söyleyemem. Ama telefon görüşmesinin ne kadar uzun sürdüğünü söyleyebilirim.

Doksan saniye. Ona herhangi bir gelişme ya da şüpheli olup olmadığını sormama ve onu son gördüğümünden beri hiçbir şeyin değişmediğini söylemesine yetecek kadar uzun bir süre.

Telefonu kapattığımda kendimi kederli hissediyordum. Kane'i tanımama ve polislere gerçekçi bir şekilde üzerinde çalışabilecekleri bir eşkal vermemiş olmama rağmen, yine de şanslarının yaver gittiğine ve soyguncuyu bulduklarına dair umutlarım vardı.

Hayali bir dünyada yaşıyorsun, Isabella. Gerçek dünya bu şekilde işlemiyor.

Bu düşünceleri kafamdan silkeledim. Kane'e korunaklı ve saf olduğumu düşündüğümü söylediğimi biliyorum, ama onun yanıtı beni on beş saniye içinde böyle hissetmekte haksız olduğuma bir şekilde ikna etti. Dünyayla başa çıkabildiğime ve başımıza gelenler söz konusu olduğunda aptal olmadığımı.

Yoga dersi vermeye hazırlanırken kendimi olumsuz düşüncelerden uzaklaştırmayı başarıyorum. Yine de stüdyoya girdiğimde hala çok gerginim.

Öğrencilerim gelmeye başladığında dikkatim dağılıyor ve yoğun duygularla titriyorum. Herkesin minderlerini kurmasını beklerken kendimi mükemmel sıcaklığı, mükemmel çalma listesini ayarlamakla meşgul etmeye çalışıyorum. Kane'e tam anlamıyla çarpına kadar çabalarımın ne kadar boş olduğunu fark etmiyorum.

Çünkü sinirlerimi yatıştırmak için ona bir kez bakmak yetiyor.

Hemen fark etti. Ortak deneyimlerimizden mi yoksa duygularımın tenime yapışmış olmasından mı, hiçbir fikrim yok. Ama o anlayabiliyor.

"İyi misin?" diye soruyor alçak bir mırıltıyla. Elleri hâlâ kollarımda, beni sabit tutuyor. Ve iki gündür ilk kez kendimi yere sağlam basmış hissettiğimi fark ediyorum.

"Ben iyiyim," diye mırıldandım. "Özür dilerim, nereye gittiğime bakmıyordum."

Gözleri şüpheyle kısılıyor ama beni itmemeye karar vermiş olmalı çünkü beni ittiği tek an ellerini kollarımın üzerinde bir nanosaniye kadar gezdirdikten sonra tekrar yanlarına çekmek oluyor.

Tek söylediği "Tamam".

Zaten dolu olan su şişemi gereksiz yere doldurmak için yanından geçmeden önce ona sahte olduğuna emin olduğum bir gülümseme gönderiyorum. Saat bana derse başlamamı söyleyene kadar zaman kaybediyorum.

Bir saat boyunca otomatik pilottayım. Ne öğrettiğimi hatırlayamıyorum ve hiç düşünmeden hareketleri yapabilmem yogaya olan bağlılığımın bir kanıtı. Ama yapıyorum. Ve bitene kadar yaptığının farkına bile varmıyorum.

Beni kendime getiren ilk şey Kane'in su çeşmesinin başında durduğunu fark etmem oldu. İşimiz biter bitmez gitmemiş olması yeterince tuhaf, ama su şişesini doldurduktan sonra arkasından gelen kızla sohbet etmek için yanında durması daha da tuhaf.

Tereddüt ediyor. Bir şey bekliyor.

Bu gözlemi yaptığım anda, onun kararlılığını pekiştirmesini ve bakışlarını bana kilitlemesini izliyorum. Nefesim kesiliyor, ayaklarım olduğu yerde donuyor ve çaresiz bir merakla bana doğru ilerleyişini izliyorum.

"Hey," diyor gergin bir sesle.

Kabaca yutkunuyorum. "Hey, geri dön," diye cevap veriyorum.

"Kendimi savunma dersleri vermek istedim," diyor sonunda. "Geçen günün stresli geçtiğini ve öğrenmekten zarar gelmeyeceğini düşündüm." Sözüünü kesti. "Sadece bir teklif yapabileceğimi düşünmüştüm. Eğer ilgileniyorsan."

Kabul etmekte tereddüt ediyorum ve o da bunu fark ediyor. Muhtemelen bu yüzden sessizce ekliyor: "Benim başıma geldiğinde, kendimi korumayı öğrenmenin bunun tekrar olma korkusuyla baş etmeyi kolaylaştırdığını biliyorum."

Ve bu her şeyi belirler. Sadece ifadesinin doğruluğu değil, aynı zamanda benim için endişelendiği için bu teklifi yaptığı gerçeği.

Cesaretimi kaybetmeden önce "Tamam," diye geveliyorum. "Ne zaman?"

Kabul ettiğim için rahatlamış görünüyor. "Yarın öğle yemeğinden sonra spor salonuna gel."

Ona titrek bir gülümseme verdim. "Tamam. Orada olacağım."

"Tamam," diye papağan gibi tekrarlıyor, omuzları gevşiyor. "Yarın görüşürüz o zaman."

Günün geri kalanında onun teklifini düşünmeden edemedim. Takıntılarıma ara verdiren tek şey ertesi sabah evimden çıktığımda paspasımın üzerinde bir hediye poşeti bulmam oldu.

Kafam karıştı, almak için uzandım. Normalde bir hediye çantasında bulabileceğiniz kağıt mendil, not ya da başka bir şey yoktu, bu yüzden ne olduğunu ve kimin bırakmış olabileceğini anlamak için içine baktım.

İçindeki görür görmez yüzüme bir gülümseme yayılıyor, o kadar geniş ki neredeyse canımı acıtacak. Hayatımda pek çok muhteşem ve pahalı hediye aldım ama

hiçbiri bu kadar düşünceli değildi. Ve birinin beni düşündüğünü bilmek.

Kasıtlı olarak hayatımı biraz olsun kolaylaştıracak bir şey satın almak için dışarı çıktım, göğsümü ezici bir mutluluk duygusuyla doldurdum.

Biber gazını çantama koyuyorum ve güne başlamak için çıkıyorum, adımlarım uzun zamandır hissetmediğim kadar hafif.

Spor salonuna girdiğimde, boş olduğunu görünce şaşırdım.

Kane dersimiz için spor salonunu önerdiğinde ne hayal ettiğimden emin değilim ama kabul ettiğimde sadece ikimizin olacağını hiç düşünmediğimi fark ettim. Ondan korktuğum için değil, spor salonunun terli, homurdanan insanlarla dolu olduğunu daha önce hiç görmediğim için.

Tam adını seslenmek üzereydim ki, diğer odada ağır bir torbaya vuran yumrukların sesini duydum.

Sesleri takip ederek paspasın sonundaki kapıya gidiyorum. Tereddütle kapıyı itip açtığımda gömleksiz ve terli bir Kane'le yüz yüze geliyorum.

Onu ilk gördüğümde olduğu gibi bu manzara karşısında da büyülenmiş durumdayım.

Bir an için tek yapabildiğim ona bakmak oldu. Her yumrukta kaslarının nasıl dalgalandığını, terinin her santiminde nasıl parladığını izlemek. İki yüz kiloluk mükemmel bir erkek örneği ve ben gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Aynı zamanda ilk kez görünüşüne hayranlıkla bakabiliyorum. Çok fazla dövmesi olduğu için ona dövmeleri hakkında soru sormak istiyordum ama şu anda benim için görünür olduklarından, bakışlarımın vücudunda gezinmesine izin verdim.

Mürekkebinin tamamı siyah. Kollarından biri, göğsünden eline kadar uzanan ve ortasında detaylı bir ejderhanın yer aldığı bir tür uyumlu görüntü olan tam bir kolla kaplı. Göğsü ve karnı resimlerin ve alıntı gibi görünen şeylerin bir karışımı,

Hatta boğazının dibinde bir zeytin dalı dövmesi var. Buradan sırtını göremiyorum, ama kaburgalarındaki ağaç her neyse ona kadar uzanan tam bir sırt dövmesi olduğunu biliyorum. Dövmesi olmayan tek yeri bacakları.

Kane'i gördüğümde ne kadar süre salyalarımın aktığını bilmiyorum: belki bir saniye, belki de bin. Ama sonunda bakışları benimkilerle buluştuğunda, yine de yeterince uzun değilmiş gibi geliyor. "İçeri girdiğini duymadım," diyor, özür dileyen bir ses tonuyla.

Boks eldiveniyle gözlerindeki teri siler. "İçeri gel. İşim bitmek üzere."

Sonunda kendimi merdivenlerden inmeye zorladığımda, onun spor çantasına doğru yürüdüğünü ve içinden bir havlu aldığını görüyorum. Aceleyle kollarını ve göğsünü kuruluyor. Sonra fazladan bir tişörte uzanıyor ve onu kafasına geçirdiğinde hayal kırıklığına uğradığımı fark ediyorum.

"Antrenmanımı biraz abarttım," diye itiraf ediyor utanarak. "Dersimiz için terli olmayı planlamıyordum."

Saçma aşkımın beni salyaları akan bir aptala dönüştürmesine izin verme isteğimi bastırıyorum. "Sorun değil," diye atılıyorum. "Ben de bir sporcuyum, terden korkmuyorum."

Yorumum kaşlarının kalkmasına ve bakışlarının vücudumda gezinmesine neden oluyor.

"Güven bana, biliyorum," diyor dalgın bir mırıltıyla.

Bir anda vücudumda bir sıcaklık hissettim ve yerimde duramıyorum. Bu riskli bir fikir olabilirdi.

"Hadi prenses. Hadi başlayalım."

Kesinlikle riskli bir fikir.

Kane'e fiziksel olarak yakın zaman geçireceğim için ne kadar heyecanlı olduğumu belli etmemeye çalışarak basamaklardan minder alanına doğru ilerliyorum. Çantamı sandalyelerden birinin üzerine bırakıp ayakkabılarımı çıkarıyorum ve mindere adım atıyorum.

"Kendini savunmanın en büyük kısmı farkındalıktır," diye başlıyor Kane, önümdeki yerini alarak. Hala bir sürü

ama onun yakınlığından vücudumun nasıl titreştiğine bakarak bunu asla bilemezsiniz. "Bu yüzden kulaklık takmak yok, kötü sokaklarda yürümek yok ve nerede yürürseniz yürüyün gözleriniz ve kulaklarınız açık olmalı."

Başımı sallıyorum, tüm bunların sağduyu olduğunu biliyorum ama aynı zamanda saldırıya uğradığımda düşüncelerimde -ironik bir şekilde Kane'de- kaybolduğumu da hatırlıyorum. Yine de bunu ona söylemedim.

"Birisi zaten karşınızda olsa bile, farkındalık aynı zamanda onun beden dilinin, ne kadar yakın olduğunun, niyetinin ne olabileceğinin de farkında olmak demektir. Yani önünüzde durmuş konuşuyor olsam bile, neye benzediğimin farkında olmalısınız. Size bakıyor muyum? Tedirgin görünüyor muyum? Size daha yakın olmak istiyor gibi mi görünüyorum?"

Tanrım, umarım öyledir.

Kendimi konuşmaya zorlayamıyorum. Sadece Kane'e bakıyorum ve tüm bunların doğru olması için sessizce yalvarıyorum. Kane'in vücuduma baskı yaptığını hatırlamak bile nefesimi hızlandırıyor ve şu anda bana yaklaşırsa, dersin pencereden dışarı çıkacağını biliyorum çünkü geri itmiyorum.

"Böylece, seni sıkıştırmaya başladığımda," diye devam ediyor, sesi alçak, "zaten buna hazırsın. Tepki vermeye hazırsın." Bir adım daha yaklaşıyor, sonra bir adım daha.

Donup kaldım, ne hareket edebiliyorum ne de bakışlarımı kaçırabiliyorum.

"Elini düz uzat ve bana durmamı söyle" diyor.

Titrek de olsa bir el uzattım. "Dur," diyorum. "Daha fazla yaklaşma."

Kane onaylarcasına başını sallıyor. Ama sonra bir adım daha atıyor ve şimdi elime çarpacak kadar yakın.

Kalbi elimin altında hızla atıyor, bu da yakınlığımızdan onun da benim kadar etkilendiğinin tek işareti.

"Tekrar söyle," diyor sessizce.

Yutkundum ve kelimeleri zorlayarak söyledim, "Geri çekil. Benden uzaklaş."

Sözlerim bana bile inanılmaz geliyor.

"Aferin kızıma," diye övüyor Kane, bu iki kelime bana ilk erkek arkadaşımın bütün bir yıl boyunca yapabildiğinden daha fazlasını yapıyor. Sanırım Kane de bunu biliyor, çünkü yanaklarımın alev aldığını hissettiğimde dudağı seğiriyor.

Tekrar geri adım atıyor ve aradaki mesafe ısınan bedenime üflenlen bir vantilatör gibi oluyor. Titrek bir nefes alıyorum ve kendime bunun bir savunma dersi olduğunu hatırlatıyorum, Kane'in ön sevişme versiyonu değil.

"İdeal olarak, bu birinin geri adım atması için yeterlidir," diyor Kane - ama sadece doğrulduktan ve yeniden odaklanmış gibi göründükten sonra. "Ama olmazsa, kolayca öğrenebileceğin bazı hareketler var. Çılgınca bir şey değil, sana öğretmem gereken gösterişli bir 'teknik' yok, sadece yeterince tekrar yaparsan alanını dolduran birine karşı doğal bir tepki haline gelirler."

"Hailey, Jax'in ona orospu tokadı atmayı öğrettiğini söyledi," diyorum. "Yumruk atmayı öğrenmekten daha güvenli olduğunu mu söyledi?"

Kane bir an için bunu düşünür. "Muhtemelen haklı. Yumruklar genellikle elinizi kırabilir." Bunu söylerken elini esnetmeye başladığını fark etmemiş gibi görünüyor. Sanki kırık bir elin nasıl bir his olduğunu hatırlıyormuş gibi.

Bu ve beraberinde getirdiği Kane'in hayatı boyunca birçok kez savaşmak zorunda kaldığını hatırlatması, bir kova buz gibi su gibi.

"Yakalanmaya karşı tepki verme alıştırmaları yapmanızı istiyorum," diye devam ediyor. "En kolay taşaklara diz atmak, o yüzden sadece bunu yapmanı istiyorum. Tamam mı?"

Başımı sallıyorum. Hayatımda kimseye el kaldırmadım ama bir diz atmanın üstesinden gelebileceğime eminim.

Ancak Kane ileriye doğru bastırdığında, uzattığım elimi zorla geçip kollarımı kavradığında, mantıklı beynim pencereden dışarı çıkıyor ve paniğim devreye giriyor.

Soyguncunun elleri beni kavriyor, parmakları kaslarımı sıkıyor ve öyle sert sıkıyor ki, biliyorum

ürükler bırakıyor. Onun bayat, iğrenç nefesini yüzümde hissediyorum ve başımın belada olduğunu biliyorum. Bana zarar verecek, belki de beni öldürecek ve yapabileceğim hiçbir şey yok-

Kolumu kavrayışları morartıcı olmaktan çıkıp rahatlatıcı bir hal aldığında geçmişe dönüşten kurtuluyorum. Sakinleştirici bir tonda mırıldanılan adımı duyduğumda.

"Isabella," diye duyuyorum kısık bir sesle. "Sorun yok. Isabella."

Kendime geldiğimde Kane'in önümde durduğunu fark ettim. Kollarımı nazikçe ovuyor ve adımı söylüyor. Yine de dikkatimin onun üzerinde olduğunu görünce gitmeme izin veriyor ve bana alan açmak için geri adım atıyor.

"Özür dilerim," diye geveledim. "Beni tuttuğunda, ben... Yani, ben sandım ki..."

"Sorun değil," diye yineliyor. "Anlıyorum, güven bana. I-" Bir sonraki kısmı itiraf etmeden önce tereddüt ediyor. "Ben de bazen flashbackler yaşıyorum. Bunlar tamamen normal."

Nedense onun yorumu beni rahatlatıyor, yalnız olmadığımı hissettiriyor. O kadar ki, "İyileşiyorlar mı?" diye soracak cesareti buluyorum.

"Zamanla, evet. Ama kendini savunmayı öğrenmek çok yardımcı oldu. Fiziksel olmaktan çok zihinsel bir egzersiz ama yemin ederim faydası oluyor."

Sıkılı yumruklarına bakıyorum. "Peki... antrenman yaparken rakibinizi görüp onu hayal ediyor musunuz? Ya da nasıl yardımcı oluyor?"

İfademden bir şey anlamış gibi görünüyor çünkü ilerliyor ve kişisel alanıma giriyor.

"Hadi yapalım şunu," diye başlıyor. Sonra ön kollarımı nazikçe kavırıyor ve yanımda değil, göğsümün ortasını koruyacak şekilde yukarı kaldırıyor. "Sana saldıracağım ve boşluğunu korumana karşılık vermediğimde, vücudunun sana söylediği şekilde tepki vereceksin. Bana tokat at, beni tekmele, bir tehditle karşılaştığında vücudun sana ne yapmanı söylüyorsa onu yap. Benim için endişelenme, sadece yapman gerektiğini düşündüğün şekilde tepki ver. Ve anının kontrolünü eline al."

Sözleri o kadar güçlendirici ki, daha fazla düşünmeden kendimi başımı sallarken buluyorum.

Hızlı teslimiyetimden memnun olmuş gibi görünerek, normal ve güvenli yabancı mesafesinden başlamak için birkaç adım geri atıyor. Sonra, hazır olduğumu hisseder hissetmez, yavaşça ilerlemeye başlıyor.

Rahat edemeyecek kadar yaklaştığında, ama bana dokunamadan önce, elimi kaldırıp sertçe "Dur" diyorum.

O durmuyor. Yavaş adımlarla gelmeye devam ediyor. "avcı" diye bağırıyor.

"Dur dedim," diye tekrarladım. "Daha fazla yaklaşma."

Yine de beni görmezden geliyor. Göğsü uzattığım elime çarptığında, dirseğimi bükmeye zorlayarak ve varlığıyla beni tamamen ezerek ilerlemeye devam ediyor.

Ve bu, kollarının etrafıma dolanıp beni kollarımdan sıkıca kavrayarak yanlarıma sabitlemesinden önceydi.

Sonra flashback geliyor.

Çılgın gözler, tıraşsız bir yüz, sahip olduğum her şeyi ona vermem için bana bağırırken dudaklarından fırlayan tükürükler...

Düşünmüyorum, sadece yapıyorum.

Dizim kalkıyor ve kasıklarına çarpıyor. İki büküm olduğu anda yüzüne şiddetli bir tokat atıyorum.

Anında bir zafer duygusu hiss ediyorum. Flashback tamamen kaybolmadan önce, saldırganımı alt etmenin getirdiği başarının zaferini yaşıyorum.

Ama bir an sonra, kayboluyor. Soyguncu yerine Kane'i dizlerinin üzerinde, bacaklarının arasını avuçlarken görüyorum.

"Aman Tanrım," diye dehşet içinde nefes alıyorum. "Aman Tanrım, Kane." Önündeki mindere düşünüyorum, ellerim ona doğru kalkıyor ama nasıl yardım edeceğimi bilemediğim için hiçbir yere inmiyor. "Çok özür dilerim. Bunu yapacağımdan haberim yoktu, seni incitmek istemedim-"

Kahkahasının sesiyle kesiliyorum. Başını geriye doğru eğdi ve artık koyu renk saçları yüzünü gizlemiyordu.

yüzünde saf bir neşe görüyorum.

"Bu inanılmazdı," diye gülüyor. "Eğer kalçama gelen o dizi yakalamaya hazır olmasaydım, kesinlikle taşaklarımı parçalardın."

Bir an için tek yapabildiğim ona aval aval bakmak oluyor. Ama sonunda gözlerimin içine bakıp eğlendiğini ve dürüst olduğunu tüm gücüyle hissettirdiğinde, gergin bir kahkaha atıyorum.

Ama bu da sadece bir an sürüyor. Çünkü sonra yanağındaki kırmızı yaranın solduğunu fark ediyorum.

Nefesim kesiliyor ve parmaklarımla hafifçe dokunuyorum. "Sana vurdum," diye fısıldıyorum inanamayarak.

Kane'in gülüşü soldu. Bakışlarımı tutuyor ve "Evet, yaptın." diyor.

Aramızdaki hava kıvılcımlanıyor. Birdenbire aramızdaki gerilimin, yakın olduğumuzun ve hâlâ ona dokunduğumun farkına varıyorum. O da gözünü kırpmadan bakışlarımı tutuyor.

Elimi yanmış gibi geri çekiyorum. Bakışlarımı onunkilerden ayırıp ayağa kalkıyorum ve spor salonunun ön tarafındaki kapıya bir bakış fırlatıyorum.

"Gitmeliyim," diye gevelediğimi duyuyorum. "Bu akşam dans dersim var."

Kane de ayağa kalkarken iri vücudunu açıyor. Ayılmış ve her zamanki yoğun havasına geri dönmüş. Yine de, "Seninle yürümemi ister misin?" diye sorduğunu duyuyorum.

Altta yatan soru dile getirilmiyor.

Hâlâ korkuyor musunuz? Ders kaygıya yardımcı oldu mu?

Sorusunu düşünmek için kendimi zorluyorum. Sadece kibarlık olsun diye teklif etmediğini, hala korktuğumu itiraf edersem beni kesinlikle sokağın sonuna kadar yürüteceğini kesinlikle biliyorum.

Şehirde tek başıma yürürken biraz gergin hissediyorum ama bu endişeden daha düşük bir seviyede. Ve sinirler, küçük bir kızın büyük bir şehirde tek başına yürümesine verilen sağlıklı bir tepki gibi geliyor, bu yüzden muhtemelen gaspın bir sonucu bile değil.

Aslında, muhtemelen soygundan önce gergin olmalıydım.

"Ben iyiyim," diye cevap veriyorum sonunda. Yüzümde belli belirsiz bir gülümseme beliriyor, Kane'in hediyesinin hatırası kalan kasveti kovalıyor. "Ve biber spreyim yanımda."

Ve spor salonundan ayrılırken Kane'e dönüp baktığımda, korkularımın yüzleşmenin buna gerçekten değdiğini düşünüyorum.

KANE

Isabella'yı bir daha gördüğümde minderdeki kuklayı yumruklayacağım.

"Bu tanıdık geliyor," dediğini duyuyorum kuru bir ses tonuyla.

Çantamdan doğrulup gömleğimin altıyla yüzümü siliyorum ve karın kaslarımı görünce gözlerinin karardığını görüp memnuniyetle sırtıyorum.

"Ne diyebilirim ki, ben basit bir adamım," diyorum ona. "İster çalışayım ister oynayayım, bir şeylere vuruyorum."

Alaycı tavrından sıyrılıp cevabıma odaklanıyor ve başını eğiyor. "Hiç sorduğumu sanmıyorum. Ne iş yapıyorsun? İş gibi mi?"

"Üç tahmin," diye kestirip atıyorum. Yüzüne yavaşça bir sırtıtış yayıldığında neredeyse kıkırdayacaktım.

"Zıplamak mı?"

"Bingo. Bir striptiz kulübünde."

Gülüyor. "Bilmeliydim. Bahse girerim bar müşterileri için bir kâbussundur. Seninle hiç kavga ediyorlar mı?"

Omuz silkiyorum. "Bazen. Kulüpte çalıştığım ilk gece, ukala bir emlakçı yüzüme yürüdü ve onu merdivenlerden aşağı atmak zorunda kaldım."

Isabella bana bakakaldı. "Mecbur muydun?"

Bir omuz silkme daha. "Bu benim ilk gecemdi. Değerimi kanıtlamam gerekiyordu."

Isabella buna inanamayarak kıkırdadı. "Hiç sokakta onlarla karşılaşp, 'Bak, bu dün gece dışarı attığım adam' diye düşündüğün oluyor mu?"

Dudağım kendini beğenmiş bir sırıtışla seğiriyor. "Aslında, şu ilk adam mı? Merdivenlerden aşağı attığım mı? Yüzü 95. Cadde'de kocaman bir reklam panosunda. Onu her gün görüyorum."

"Aman Tanrım, Jack Bueregard'dan mı bahsediyorsun? Kuzeydoğu Philadelphia'dan gelen o çirkin emlak reklam panosu olan adamdan mı?"

Isabella ve ben döndüğümüzde gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı açık kalmış bir Aiden bulduk. Odaya girdiğini bile duymamıştım.

Bu da şaşırtıcı, çünkü o herif iğrenç biri. "Bahsettiğin adam bu mu?" diye üsteliyor.

"Çünkü her zaman onun görüldüğü kadar bir alet olup olmadığını merak etmişimdir."

"Öyle," diye onaylıyorum kuru bir sesle.

Aiden yüksek sesle kıkırdıyor. "Bu inanılmaz. Ve sen onu merdivenlerden aşağı mı attın? Tanrım, Max'e anlatmak için sabırsızlanıyorum. Boks salonundan dönerken o lanet reklam panosunda ne kadar dangalak görüldüğüne gülüp duruyoruz."

Cevap olarak sadece homurdanıyorum. Ben de aynısını yaptığımı kabul etmiyorum.

Isabella ve benim eski dostlar gibi sohbet ettiğimizi ve bundan keyif aldığımı fark etmiyorum, ta ki Aiden şaşkın bir ifadeyle aramıza bakana kadar. "Neden Öfkeli Adam'ın zıplama talihsizlikleri hakkında konuşuyoruz?"

Durduramadan bir kaşımı çattım. "Kızgın Adam?"

Omuz silkiyor, tamamen özür dilemez görünüyor. "Eğer ayakkabı uyarsa."

"Sen bir aptalsın," diye homurdandım.

"İnsanlar bana öyle söylüyor," diyor iç çekerek.

"Bugün neden Aiden'a aptal diyoruz?" Jax, Isabella'nın arkasındaki ofisten çıkarak soruyor. Hailey onun arkasından geliyor, erkek arkadaşının iri cüssesinin arkasında neredeyse tamamen gözden kayboluyor.

Hailey'nin kız kardeşi soyunma odasından çıkarken yorgun bir sesle, "Kane'e ona fkeli Adam dediğini itiraf etti," diyor. Ayrıca mindere doğru giderken yanından geçtiğı Aiden'in kafasının arkasına neredeyse sonradan düşünölmüş gibi bir şaplak atıyor.

"Ah," diye mırıldanır, başını ovuşturur ve Remy'ye ters ters bakar. "Sadece havadan sudan konuşuyordum. Haftalardır burada ve hiçbirimiz onunla konuşmadık. Aramızdaki buzları eritmeye çalışıyordum." Dikkatini Isabella'ya çevirdi. "Karşılıklı konuşmayı önemseydiğini bile bilmiyordum. Anlaşılan onun tipi değilmişim."

Herkesin dikkati onun üzerinde toplandığında Isabella kızarır. Durumu önemsiz göstermek için aceleyle bir cevap verir.

"Ben de tam Kane'in ne iş yaptığını soruyordum," diyor, yüzü hâlâ kıpkırmızı.

"Ve bu basit bir 'insanları merdivenlerden aşağı atıyor' ile cevaplanabilirdi," diyor Aiden sivri bir şekilde. "Yine de, bir şekilde, bütün bir hikayeniz var."

Isabella ona ters ters bakıyor. Bunu görmek -özellikle de beni hedef almamışken- dudaklarımda bir sırıtış oluşmasına neden oluyor.

Siktir, çok seksi.

Isabella kaşlarını Aiden'a doğru çeviriyor. "Ondan seni merdivenlerden aşağı atmasını isteyeyim mi?"

"Bu pek de canlı gülme aşkı değil," diye mırıldanıyorum sessizce, sırıtışım tüm gücüyle ortaya çıkıyor.

Ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oluyorum, çünkü pek de sessiz olmayan yorumum herkesin şaşkınlıkla bana odaklanmasına neden oluyor.

"Sen... sen sadece şaka mı yaptın?" Aiden kuşkuyla soruyor. Kafası Isabella'ya doğru döner. "Ona ne yaptın?"

Sadece yumruğumun içine öksürebiliyor ve ona ters ters bakabiliyorum, kelimeler olmadan çok acı verici bir eğitim seansı vaat ediyorum.

"Pekâlâ millet, bu kadar gevezelik yeter," diye araya giriyor Jax, ellerini birbirine vurarak. Kasıtlı olarak mı

Beni bir Aiden sorgusundan kurtarmaya mı çalışıyor, yoksa sadece derse başlamaya mı çalışıyor, ama her iki durumda da rahat bir nefes alıyorum.

"Izzy, gitmeye hazır mısın?" Hailey'nin sorduğunu duydum.

Jax'in lakap karşısında kaşlarını çattığını görüyorum. "Özür dilerim, sormam gerekirdi. Izzy demeyi mi tercih ediyorsun?"

Isabella'nın yanakları hafifçe kızarıyor ve bana doğru bir bakış gönderiyor. Omuz silkmeye çalışsa da ismi hakkındaki konuşmamızı hatırladığını biliyorum. "Herkesin benim için kullandığı lakap. Isabella çok ağız dolusu bir isim."

Hayır, değil. Siktir, hayır, değil.

Ama bunu yüksek sesle söylemiyorum. Isabella'nın ona takılması gereken tek isim olduğunu, "Izzy" lakabının ona uygun bir isim olmadığını söylemiyorum. Sadece ona sert bir bakış atarak saçmaladığı mesajını veriyorum ve sonra minderden çanta odasına doğru yürümeye başlıyorum.

Hailey'nin bilmiş bakışını ya da Isabella'nın bir şey söylememi beklerken tuttuğu nefesini nasıl bıraktığını yakalayamıyorum.

Eve geldiğimde geç olmuştu. Tristan bu gece hepimizi zorladı, bizi köpekbalığı tankı tatbikatına sokmadan önce bütün bir torba antrenmanı yaptırdı.

Vücudumu sonuna kadar zorlamayı tercih ettiğim için bir antrenmandan sonra bitkin düşmediğim nadirdir, ancak Oscar'ı yürüyüşe çıkaracak kadar enerji toplayamayacak kadar yorgun olduğum da pek sık olmaz. Tanrıya şükür bu gece çalışmıyorum, çünkü bana kamera nöbeti tuttursalar uyuyup kalma ihtimalim çok yüksek.

Kendimi Oscar'ı beslemeye, o yemek yerken düş almaya ve işi bittikten sonra onu kısa bir yürüyüşe çıkarmaya zorluyorum.

Daireme döndüğümde saat neredeyse akşam 7 olmuştu. Akşam yemeği hazırlamak için kendimi mutfağa sürüklemem gerekiyordu.

Ama tam buzdolabından bir biftek çıkarıp tavaya atmaya hazırlanırken telefonumun çaldığını duyuyorum.

Kaşlarını çatıyor, I ulaşmak için ve iPhone üzerinde benim Sayaç.

Bilinmeyen numara.

Birinin beni bu saatte araması yeterince garip, ama 800'lü olmayan rastgele bir numara olması daha da garip.

Ekrandaki yeşil düğmeyi kaydırıyorum. "Alo?"

"Kane."

İçimden buz gibi bir ürperti geçiyor - adımdan başka hiçbir şeyden.

Boğazıma düğümlenen taşı yutuyorum. "Anne. Ne istiyorsun?"

Hattın diğer ucundan bir kahkaha geliyor. Sert ve kaba bir ses. Sanki yıllardır gerçek bir kahkaha atmamış gibi. Muhtemelen gülmemiştir.

"Ne, bir merhaba bile mi yok?"

diye soruyor. Cevap verme zahmetine girmiyorum.

"Sen hep böyle aptal bir çocuktun," diyor acımasız bir sesle. "Benden kaçırıyorsun ama numaranı değiştirme zahmetine girmiyorsun? Seni aradığıma neden şaşıırıyorsun ki?"

Ona bunun beni en son ne zaman aradığını hatırlayamadığım için olduğunu söylemiyorum. Tercih ettiği iletişim yönteminin, sadece bağımlıların bir şey istediklerinde yapabilecekleri türden bir kararlılıkla beni takip ettikten sonra kapımda belirmek olduğunu.

"Ne istiyorsun?" Tekrar ediyorum.

"Bu kadar mı? Bana sormak istediğin tek şey bu mu? Üç yıldan sonra, nasılsın bile diyemiyorsun anne?"

Ne yapmam gerektiği ve onun bana her zaman yaptırmak istediği şeyle savaşırken gözlerim kapanıyor.

Savaşı kaybettim. Her seferinde. Yirmi altı yaşında büyüdü Adamım, ve içinde on Saniyeler, Ben

Annemin zehirli, manipülatif, berbat iradesine yenik düşmek, tıpkı benim çocukken yaptığım gibi.

"Nasılsın?"

Bir kahkaha daha, ama bu sefer sesteki zehirli zaferi duyabiliyorum. "Ben iyiyim bebeğim. Batı Baltimore'dan taşındım, bu yüzden bir süreliğine temizlenmeyi bile başardım."

Bu da onun kullanmayı bıraktığını ama içmediğini söyleme şekli olabilir. Yine de bu, sözlerindeki hakareti duyduğum ya da kelimenin geçmiş zamanını kullandığı gerçeğini de i tirmiyor.

"Bu harika anne," diyorum düz bir sesle. "Senin adına sevindim."

"Evlendim bile," diye devam ediyor. "Gerçek bir üvey baban vardı."

"Vardı?" Bu kelimeye hemen takıldım.

Hattın diğer ucunda bir duraklama oluyor ve onun bir şeylerle uğraştığını duyabiliyorum. Daha o söylemeden ne olacağını biliyorum.

"Gitti," diye itiraf ediyor sonunda. "Sanırım burada kalacak kadar erkek değildi. Tıpkı baban gibi."

Savunmacı sözlerinden, onu başka bir adamla yakaladığı anlaşıyor. Annem her zaman kendi mutluluğunu sabote etmeyi başarmıştır.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," diye zorladım. "Peki şimdi nerede yaşıyorsun?" Umurumda olduğundan değil, ama bu konuşmayı belirli bir yöne doğru götürüyor ve telefonu mümkün olan en kısa sürede kapatabilmek için bir an önce oraya varmak istiyorum.

Bir duraklama daha. " imdilik bir arkadaşım ile kalıyorum."

Şifre: Yaşadığım yerden atıldım ve şimdi beni kabul eden herkesle yatıyorum.

Birdenbire tüm bu lanet konuşmadan bıktım. Geçmişimi yeniden yaşamaktan bıktım, tekrar eden geçmişimden ve bu lanet olası konuşmayı yapmayı başardığım için kusmak istiyorum.

üç yıl boyunca ondan uzak durdum. Bunların hiçbirisi işe yaramadı, çünkü tabii ki yine buradayız.

"Anne, gitmem gerek," diyorum aceleyle. "Aradığın için teşekkürler.

Seninle sonra konuşuruz."

"Sakın telefonu yüzüme kapatayım deme evlat," diye hırlıyor.

Ve işte o, anne maskesinin altındaki gerçek kadın.

"Sana boşandığımı ve birinin kanepesinde yattığımı söyledim ve sen bana kalacak bir yer bile teklif edemiyor musun? Tanrı aşkına, ben senin annenim. Biraz saygılı ol."

Beni annesinin isteği üzerine vestiyerde saklanan korkmuş küçük çocuğa geri döndürmek için gereken tek şey bu. Ya onun manipölasyonu yüzünden ya da tepki almaktan korktuğu için annesinin her dediğini yapmak üzere eğitilmiş bir çocuğa. Onun ya da başkasının eliyle.

Bugün kafamda onun bulanık sesini aynı netlikte duyabiliyorum. Anneni biraz yalnız bırak, Kane. Senin için yaptığım onca şeyden sonra, biraz yetişkin zamanına ihtiyacım var. Bunu hak ediyorum.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordum. "Bu sefer ne var anne? Para mı? Uyuşturucu mu? Sana kalman için şu an bulunduğun yerden daha iyi bir yer öneremem."

"Oh, hayır mı?" diye soruyor.

Ve onun kendini beğenmiş ses tonuyla, kanım donuyor.

"Philly'nin Baltimore'dan biraz daha iyi olduğunu düşünmüyor musun?"

Gözlerim kapanıyor, göğsüm hızlı ve panik nefeslerle inip kalkmaya başlıyor.

"Gerçekten anlamayacağımı sandın, değil mi?" diyor soğuk bir kahkaha atarak. "Sana bir şey söyleyeyim: Seni anlamak sandığın kadar zor değil. Eğer ben aptalsam, sen de benim yanımdasın. Çünkü tam olarak nerede yaşadığını biliyorum."

Sikeyim.

Sikeyim.

Şehirden ayrılmanın onu kaybetmek için yeterli olacağını düşündüm. Ondan tam olarak saklanmıyordum, en azından küçük bir internet araştırmasının beni bulamayacağı kadar değil, ama gerçekten Baltimore'u asla terk etmeyeceğini düşündüm, kendi çocuğunu taciz etmek ve kurutmak için bile. Çaresizliğinin ve zalimliğinin sınır tanımadığını bilmeliydim.

"Son dövüşünün afişini gördüm," diyor acımasız bir kahkahayla, kazığı biraz daha sert çakmak için. "Rakibin Baltimore'daki eski salonundandı, hatırladın mı? Yüzün buradaki eski mekânının her yerine yapıştırılmıştı. Seni Philadelphia'ya ve yeni salonuna kadar takip etmek işte bu kadar kolaydı."

"Ne istiyorsun?" Tekrar ediyorum. "Senin için hiçbir şeyim yok. Ben de senin gibi dibe vurmuş durumdayım. Buraya gelmeye değmez."

"Saçmalık," diye hırlıyor. "Artık güzel, rahat bir işin var. Eminim o kulüp iyi para veriyordur. Şehrin iyi bir bölgesinde kendi dairen varsa, öyle olmalı. Gerçi dansçılar aracılığıyla uyuşturucu ve seks akışı sağlamanın da yardımcı oluyordur. Öyle değil mi, Kane?"

Bir an için şok içinde sadece göz kırpabiliyorum. "Ben... ne? Sen neden bahsediyorsun? Ben öyle şeyler yapmam. Onlar da yapmıyor. Kulüp temiz."

Gülüyor, karanlık ve rahatsız edici bir ses. Ve tek yapmak istediğim telefonu yere çarpıp milyonlarca parçaya ayırmak.

"Bundan emin misin?" diye soruyor. "Ya biri patronunuza bu iki şeyi de yaptığınızı söylerse? İnkâr edersen sana inanacak kadar güvenir mi? Sana inanacak kadar güvenen biri var mı?"

Lanet olsun. Bu şekilde yaşamaktan bıktım usandım. Hem fiziksel olarak hem de evim ve refahım söz konusu olduğunda tehdit edilmekten. Bu lanet hayattan, bu korkudan uzaklaşmak istiyorum-

"Merak etme, yakın zamanda oraya gelmeyeceğim." Sözleri düşüncelerimin bulanıklığını yarıp geçti. "Ben sadece

benim için en iyisini düşünmenin senin yararına olduğunu anladığından emin olmak istedim. Ve bu yardım için yakında seni arayabileceğimi." Duraklıyor ve bunu sırf işkenceyi uzatmak için yapıyor olmasını bekliyorum. "Zavallı annene yardım etmeye hazır ol, Kane. Hayatın boyunca senin için çok şey yaptı. En azından ihtiyacı olduğu anda ona yardım edebilirsin."

Cevap vermiyorum. Veremem.

"Hoşça kal, bebeğim. Gecenin tadını çıkar."

Tıklayın.

Şaşkın bir sessizlik içinde telefonu kulağımdan çekiyorum. En son böyle hissettiğimden bu yana üç yıl geçmiş gibi gelmiyor. Sanki daha dünmüş gibi geliyor.

Beynim donmuş gibi hissediyor, ocağı kapatmak için uzandığımda vücudum otomatik pilotta hareket ediyor. Birdenbire, bütün gün bir şey yememiş olmama rağmen, açlık hissettiğim son şey oluyor. Birdenbire hissettiğim tek şey susuzluk oluyor.

Votka şişesine uzandım.

ISABELLA

Telefon geldiğinde yeni pointe ayakkabılarımı deniyordum.

"Selam Hailey," diyorum neşeyle. "Ben de tam sana mesaj atmak üzereydim. Bu akşam derse geliyor musun?"

"Um, hayır," diye duyuyorum ve sesinde bir tuhafılık olduğunu hemen anlıyorum.

Doğrudum. "Sorun ne? Ne oldu?"

Duraklıyor ve sessizlikte, arka planda yükselen sesleri ve yüksek gümbürtüleri duyabiliyorum. Şimdi paniklemiş durumdayım ve soruyu daha yüksek sesle tekrarlamak üzereyim, ama buna fırsat bulamadan, "Son zamanlarda Kane ile konuştun mu?" diye soruyor.

Etrafında olup biten kaos bağlamında onun adını duymak hemen kanımı donduruyor.

"Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum," diyorum ona. "Neler oluyor? Sadece söyle."

Bir duraklama daha. "Kane şu anda spor salonunda çıldırmış durumda. Kimse onu neyin tetiklediğini bilmiyor, Koç da burada değil, Tristan ve Jax de onu sakinleştiremiyor. O kadar zorluyor ki kendine zarar vermek üzere. Bir şey bilecek biri varsa o da sensin diye düşündüm."

Kane'in çıldırmasını açıklayacak bir şey, herhangi bir şey bulmak için beynimi zorluyorum. Tanrı biliyor ya, onu sinirli ve şiddet yanlısı görmüştüm,

Ama onu hiç çatlarken görmedim, onu neyin tetikleyeceği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Bana hiçbir şey söylemedi," diye cevap veriyorum sonunda. "Neden korktuğunu anlamıyorum."

"Kahretsin," diye mırıldandığını duyuyorum Hailey'nin. Arka plandan daha fazla bağırış geliyor ve bu kez Kane'in sesi belirgin ve açıkça paniklemiş. "Kane'le konuştuğunu gördüğümüz tek kişi sensin, o yüzden bir şeyler biliyor olabileceğini düşündüm. Onun komşusu olduğunu da biliyorum. Ama sanırım bu uzak bir ihtimaldi."

Şaşkınlıkla göz kırpyorum. Çünkü evet, spor salonundaki insanların Kane'in onlarla konuşmadığını söylediklerini duymuştum ama şu anda Kane'in konuştuğu tek kişinin ben olduğumu anlıyorum. Hailey, Kane'e yardım etmem için beni aradı.

Karar vermem sadece yarım saniyemi alıyor.

"Oraya geliyorum," diyorum aceleyle, ayağa kalkıp eşyalarımı spor çantama atıyorum. "Beş dakika içinde orada olacağım."

Ben ikiye böldüm.

Spor salonunun girişinde sıçrayarak durduğumda hâlâ zor nefes alıyorum, kapıyı açıp içeri koşuyorum.

Ama beni karşılayan manzara beni yolumda durduruyor.

Bir bakıma, Kane'le ilk tanıştığım zamana benziyor. Üstü çıplak, terden sırılsıklam olmuş, minderin kenarındaki ağır bir torbaya binmiş ve üzerine yumruklar yağdırıyor.

Tek fark, onu ilk gördüğümde beni görünce durdu. Şimdi ise düşüncelerine o kadar dalmış ki ben içeri girdiğimde bile durmuyor. Tristan ve Jax'in her biri bir koluna yapışıp onu dövüp patlattığı çantadan çekmeye çalıştığında da durmuyor, kıyafetler ve kum etrafındaki minderi kirletiyor.

Her şeye ve herkese karşı kör. Sadece torbadan geriye kalanları yumruklamaya devam ediyor, attığı güç açıkça acı ve çaresizlikten geliyor.

Gördüklerim karşısında sessizliğe gömüldüm. Kane'in şiddete meyilli olduğunu her zaman biliyordum - onu dövüşürken görmesem bile bunu anlamak için ona bir kez bakmak yeterdi - ama bu... bu asla hayal edemeyeceğim bir şeydi. Ve bunu görmek kalbimi kırıyor.

Ona yardım etmek için derin bir istek duyuyorum. Soygundan sonra benim için aynısını yaptığı için değil, ona yardım etmek istediğim için.

"Kane," diye sesleniyorum ama sesim kısık ve biraz da nefessiz. Boğazımı temizliyorum ve tekrar deniyorum, bu sefer daha yüksek sesle. "Kane, dur."

Beni duymuyor. Aldığım tek tepki Tristan ve Jax'in bakışlarını bana doğru çevirmeleri oldu ama bu sadece bir anlıktı çünkü hemen Kane'i zapt etmeye çalışmaya geri dönmeleri gerekiyordu. Bu yüzden dişlerimi sıkıp ona doğru ilerliyorum.

"Isabella," diyor Jax endişeyle. "Olman gerektiğini düşünmüyorum-"

"Umurumda değil," diyorum, gözlerimi Kane'den ayırmadan. Önüne geçip öne uzanarak elimi omzuna koyuyorum ve yumruklarını savururken kaslarının dalgalandığını hissediyorum. "Kane, bana bak," diyorum usulca.

Anında durdu. Göğsü kabarıyor, bakışlarımla buluşmak için yavaşça başını kaldırıyor.

Gözlerindeki acıyı -çok fazla acıyı- görünce nefesimi tutuyorum. Birdenbire karşımda öfkeli, yetişkin bir adam değil, üzgün, kırılmış bir çocuk gördüm. Bir anının içinde o kadar kaybolmuş ki yaptıklarının farkında değil. Şu anki gerçekliğinin.

"Kane," diye nefes alıyorum. Ama bu her şeyi anlatıyor.

Yaklaşıyorum ve elimi omzundan yüzünün yan tarafına götürüyorum.

"Sorun yok," diyorum fısıltıyla. Bakışlarını tutuyorum, sözlerimdeki gerçeği görmesine izin veriyorum ve beni içeri alması için onu teşvik ediyorum. "Sen iyisin. Her şey yolunda."

Bu sözler karşısında kabaca yutkunuyor ve ben onun biraz daha şimdiki ana geri döndüğünü görüyorum.

Elimi yüzünden çekip ellerinden birine uzanıyorum, bileğindeki cırt cırtı çözüyorum ve eldiveni nazıkçe elinden çekip çıkarıyorum. Sonra diğerini çıkarıyorum. Ve işim bittiğinde elini kendi elime katlayıp gözleriyle buluşuyorum.

"Hadi buradan gidelim," diyorum sessizce. Hiç tereddüt etmeden başını sallıyor.

Dönüp onu çıkışa doğru çekmeye başlıyorum ama birden salondaki herkesin ağzı açık bir şekilde bize baktığını fark ediyorum. Tristan ve Jax tamamen şok olmuş görünüyorlar ve hatta Kane'le olan bağlantımın en çok farkında olan Hailey bile gözlerini kocaman açmış ve sessiz.

Bir şeyler söylemeyi düşünüyorum -şaka, karışıklık için bir özür, bir şeyler- ama aslında bunun önemli olmadığını fark ediyorum. Önemli olan tek şey Kane. Bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum, ihtiyacı olanı alabilmesi için onu çantasına doğru çekiyorum ve sonra onu soyunma odalarına götürüyorum.

Duştan sonra döndüğünde daha sakın görünüyordu. Diğer herkes antrenmanlarına dönmüş, belli ki kesintiye rağmen normale dönmeye çalışıyorlar. Yine de gizlice bize bakmaktan kendilerini alamıyorlar.

Kane onları görmezden geliyor ve elimi tutuyor. Sonra beni spor salonundan çıkarıp bisikletinin arkasına bindiriyor.

Ekstra kaskın kafama tam oturduğunu onayladıktan sonra bacağını motorun üzerine atıyor ve motoru çalıştırıyor. "Nereye gidiyoruz?" Sesi pürüzlü, ama kullanılmadığından mı yoksa çok bağırdığından mı emin değilim.

Arkasına tırmanıyorum ve hiç tereddüt etmeden kollarımı beline doluyorum. "Spruce Caddesi Liman Parkı. Gideceğimiz yer hemen yanında."

Bir kez başını salladı ve trafiğe çıktı.

Yolda sessizce ilerliyoruz, bu yolculuk bir öncekinden çok farklı. Geçen sefer düşmesin diye onu olabildiğince sıkarken, bu sefer gergin vücudunu rahatlatmak için göğsünün üzerinde rahatlatıcı daireler çiziyorum.

Biraz işe yarıyor. Hedefimize ulaştığımızda, artık mermer bir heykele tutunuyormuşum gibi hissetmiyorum.

Bisikletten ilk inen benim. O kaskını çıkarırken ben de kaskımı çıkarıyorum ve o her şeyi yoluna koyar koymaz elini tutup onu nehrin kenarına doğru yönlendiriyorum.

"Nereye gidiyoruz?" diye sorar, talebi serttir.

"Sadece yürüyoruz," diye cevap veriyorum ona bakmadan. Onu peşimden sürüklediğimde, o da beni takip ediyor. Ama kaldırıma ulaşip yürümeye başladığımızda elini benimkinden çekiyor. Bunu kişisel olarak algılamıyorum.

Buradaki ilk haftamda Philly'de dolaşırken Spruce Street Liman Parkı'nı keşfettim. Hamakları, hafta sonu etkinlikleri ve su kenarı boyunca Naval Yard'a kadar uzanan bir yolu olan küçük şirin bir park. Gün boyunca neredeyse tamamen boş. Buraya ilk geldiğimde ve hayatımda ne yapacağım konusunda stresliyken, sadece kendimle baş başa kalmak için buraya gelirdim.

Kane'in şu anda buna ihtiyacı var gibi görünüyor.

Kalbim hâlâ kaburgalarımın karşı çok sert atıyor. Hailey'nin çağrısı beni tahmin ettiğimden daha fazla korkuttu ve ancak şimdi, sakinleştirici bir ortam ararken, bunun beni ne kadar etkilediğini fark ediyorum.

Kane'den hoşlanıyorum. Sevmemeliyim, çünkü küstah ve kaba biri ve arkadaş edinmeye hiç niyeti yok, ama onun etrafında ne kadar çok olursam, tüm bunların sadece bir paravan olduğunu o kadar çok fark ediyorum. O bir kilometre yüksekliğindeki tuğla duvarın ve onu savunan toprakların ardında, Kane insanların ona verdiğinden çok daha fazlası. Özünde zeki, çalışkan ve ne kadar inkar etmek istese de diğer insanları önemseyen biri. Soygundan sonra benimle ilgilenmesinin ve ardından biber gazı ve kendini savunma dersiyle bana huzur vermesinin başka bir nedeni olamazdı.

Oscar'ı ve Kane'in onun hayatını nasıl kurtardığını da düşünüyorum. Onu o çöplükten kurtarmak bir şeydi, ama Oscar'ın bir şey yapamayacağını bildiği için onu tuttu.

evlat edinilme şansı bambaşka bir şey. Her ne kadar saklamaya çalışsa da, Kane bir bakıcı.

Bu yüzden spor salonuna koştum. Kane'in bana zor bir çocukluk geçirdiğine dair anlattıklarının ötesinde, onun hakkında pek bir şey bilmiyorum. Yine de içimden bir ses onun pek fazla insan tarafından kollanmadığını ya da kollanmadığını söylüyor. Hayatını yaşama ve insanlara yaklaşma biçimi yalnızlık çığlıkları atıyor. Bu durum günlük hayatta işe yarasa da, herkesin güvenilebileceği ve sırtını dayayabileceği birine ihtiyacı vardır.

Kane için böyle biri olup olamayacağımı -hatta onun için böyle biri olmamı isteyip istemediğini- bilmiyorum ama en azından bunu teklif etmeme gibi bir şansım yok.

"Spor salonuna neden geldin?" diye soruyor aniden.

Ona bakmıyorum, sorusunu dile getirdiğinde hiçbir şekilde tepki vermiyorum. Bilmek istediği her şeyi yanıtlayacağım ve bu konuda dürüst olacağım, ancak onu ürkütebilecek herhangi bir şeyi büyük bir mesele haline getirmeyi reddediyorum.

"Beni Hailey aradı," diye basitçe cevap veriyorum. Kafasının karıştığını hissedebiliyorum.

"Neden?"

"Komşun olduğumu biliyor," diyorum omuz silkerek. Ondan sonra sustu.

Kaldırımında nehir kenarı boyunca yürüyoruz, ara sıra başka insanların yanından geçiyoruz ama çoğunlukla sadece biz varız. Suyun sesi sakinleştirici ve sessizliğimizin garip değil rahat olmasını sağlıyor.

"Bu adamların sıkı çalışmakla ne alıp veremedikleri var anlamıyorum," diyor sonunda, sesi sert ve açıkça savunmacı. "Ağır bir torbayı eşek sudan gelinceye kadar dövmüşüm, ne olmuş yani? Çoğu antrenör bundan heyecan duyardı."

Yorum yapmıyorum. Sadece konuşmasına izin veriyorum.

Göz ucuyla bana baktığını hissediyorum. "Gelmene gerek yoktu, biliyorsun. Ben iyiydim."

"Biliyorum," diyorum basitçe, hâlâ ona bakmadan.

Tekrar ileriye bakıyor. "Spor salonundan çıkarken seni

neden takip ettiğimi bilmiyorum. Kalıp çalışmaya devam etmeliydim."

Ona bakmak için yürümeyi bıraktım. "Geri dönmek istiyor musun?" Ses tonumu nötr tutarak soruyorum.

Bana bakıyor. Bir nefes, sonra bir nefes daha. Sonunda omuzları çöktü.

"Hayır," diyor, sesinde ağır bir yenilgi tınısı var. Yürümeye devam etmek için döner.

Ona çocuk eldivenleriyle davranmak istemiyorum, ama içimden bir ses sırf bunun için biraz olumlu pekiştirme kullanabileceğini söylüyor.

Elini uzattım ve parmaklarımızı birleştirdim.

Ve daha da şaşırtıcı olanı, beni tekrar sarsmıyor. Aslında, sanırım beni sıkıldığını bile hissediyorum.

Yürüdükçe, duruşundan daha fazla gerginlik sızıyor gibi görünüyor. Dışarıda, temiz havada, kimse onunla konuşmadan ya da ondan bir şey istemeden, Kane'in nihayet spor salonundaki panik halinden kurtulmaya başladığını görüyorum. Ve günün geri kalanında birbirimize tek kelime etmesek bile, en azından onu o durumdan kurtardığımı bildiğim için daha rahat hissediyorum.

Yürüyüşümüze ara verdiğimiz tek an, özellikle dost canlısı bir köpeği olan bir adamın yanından geçtiğimiz an. Alman kurdu, kuyruğunu mutlu bir şekilde sallayarak Kane'in yanına gidiyor ve ona çok açık bir şekilde sevmeyi talep eden bir bakış atıyor.

Bunu yapmak için birkaç saniye duraksıyoruz, sonra sessiz yürüyüşümüze devam ediyoruz. Ama bu karşılaşma bana bir şey hatırlatıyor ve hemen çantama uzanıyorum.

"Seni bir sonraki görüşümde bunu sana verecektim. Çok büyük bir şey değil ama..."

Kane neyi karıştırdığımı görmek için merakla bana bakıyor. Motosiklet şeklinde bir köpek oyuncakçı çıkardığımda, dudağı bir tepki imasıyla seğiriyor.

"Geçen gün bisikletinizi koklarken gördüm," diye açıklıyorum omuz silkerek. "Bisikletten büyülenmiş gibi görünüyordu, ben de kendi mini versiyonunu sevebileceğini düşündüm. Gerçi yakında ona bir yan araba almanız gerekebilir."

Oyuncağı uzattığımda Kane'in yüzü ifadesiz kalıyor - memnun mu, kızgın mı, sinirli mi, herhangi bir şey mi anlayamıyorum. Oyuncağı incelerken onu izliyorum.

Birkaç saniye sonra bakışlarını kaldırıp bana baktı. "Bunu Oscar için mi aldın?"

Kane'i daha rahatlatacağını umarak başka bir omuz silkme hareketiyle soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum. Hediyelerden rahatsız olduğunu varsaymak zor değil, hediye köpeği için olsa bile.

"Mağazada gördüm ve aklıma o geldi. Önemli bir şey değil."

Bir an için öylece bana baktı. Bakışlarını kırmıyorum, onun yerine yüzümde ne isterse okumasına izin veriyorum.

Onun için bir şeyler yapmayı
sevdiğimi. Onun için burada
olduğumu.

Ondan hoşlandığımı.

Sonunda omuzları çöküyor ve göz temasımızı kesiyor. Oyuncağı bana geri verirken, oyuncağı onun için tutmamı sessizce rica ediyor, ben de yorum yapmadan bunu yapıyorum. Ve benden uzaklaşıp tekrar yürümeye başladığında, ellerini ceplerine sokarak açık bir şekilde boşluk istediğini gösterdiğinde, tepkisinin beni onun yanında olmaktan vazgeçirmesine izin vermemek için kendimi zorluyorum.

Ben de onu takip ettim.

Birkaç adım sonra da konuşmaya başlıyor.

KANE

Onunla neden konuştuğumu bilmiyorum.

Onunla konuşmamalıyım.

Birine neden bu kadar berbat durumda olduğumu anlatmanın hiçbir faydası olmadı. Bu konuda en son konuşmayı denediğimde ortaokulda bir arkadaşımla birlikteydim ve aldığım tek şey boş bir bakış ve "belki polisi ararsın?" önerisi oldu.

Bir daha asla kimseye açılmadım. On iki yıl boyunca her şeyi içime attım ve kavga ve alkolle vanayı açtım.

Isabella gerçekten başka bir sürüm olmamalı.

Derin bir nefes alıyorum ve konuşmaya başlamak için kendimi zorluyorum. Hangi kısmı itiraf etmenin daha zor olduğunu bilmiyorum, annemle ilgili olanı mı yoksa diğerlerini mi, o yüzden hemen anlatmaya başlıyorum ve anlatmanın göğsümdeki sürekli gerginliğe iyi gelmesini umuyorum.

"Annem dün gece beni aradı," diye başlıyorum basitçe.

Ve eminim ki, ilk kelimelerim ağzımdan çıktığı anda göğsümdeki baskı hafifliyor ve sonunda tekrar nefes alabildiğimi hissediyorum.

"O bir bağımlı," diyorum nehir boyunca yürürken ileriye bakarak. "Alkolü tercih ediyor, ama ara sıra kafayı bulmak için bir şeyler içiyor. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Babam öyle. Muhtemelen o da bilmiyordur. Ama tüm çocukluğum boyunca tek bildiğim sarhoş annem ve onun alkolik, pislik erkek arkadaşlarından oluşan döner kapısıydı."

Derin bir nefes alıyorum. "Fiziksel olarak kötü davranmıyordu. Berbat ebeveynliği daha çok manipölasyon ve ihmalle ilgiliydi, birçok bağımlının içine düştüğünü düşündüğüm gibi. Her zaman her şeyden çok bir sonraki vızıltısı için endişelenirdi. Bir ebeveynin çocuğunu sevmesi gerektiği şekilde sevmediğini anlamam uzun sürmedi."

Bir an sessiz kaldım, birdenbire annemle ilgili anıların etrafında dönen düşünceler içinde kayboldum. Kendimi bildim bileli kafamı dolduran, beni gerçekten sevip sevmediğini ya da sadece bir sonraki vızıltısına ulaşmak için beni kullanıp kullanmadığını anlamaya çalıştığım o soru. Herhangi bir olumlu, anaç davranışının ardından, bunu ya sarhoş olduğu için ya da benden bir şey istediği için yaptığını fark ettiğimde nasıl büyük bir kalp kırıklığı yaşadığımı hatırlıyorum.

Park gezilerim çoğu çocuğun sahip olduğu mutlu anılar değildi; benim için o günler, onun çocuğu için bir şeyler yapmak için kafayı bulması gerektiği bilgisiyle lekелendi. Ya da ben büyüdüğümde benim için çamaşır yıkamayı teklif ettiyse, bu sadece odamı karıştırıp komşuların çimlerini biçerek kazandığım para zulasını çalabilmek içindi.

Annelik davranışlarını beni sevdiği için yapmıyordu. Sadece onu sevmem için beni manipüle etmenin bir yoluydu.

"Sadece annemin saçmalıkları olsaydı iyi olurdu," diye devam ediyorum düşünceli bir şekilde. "Muhtemelen hala biraz berbat bir durumdayım, ama pek çok insan olmayan bir ebeveynin yanında büyüyor ve iyi oluyor. Ben de bunu atlatabilirdim."

İnsanların her zaman tahmin ettiği kısmı itiraf etmek için derin bir nefes alıyorum. "Ama erkek arkadaşları beni kum torbası olarak kullanmayı severdi. Ne zaman ya da neden başladığını bile hatırlamıyorum. Onunla birlikte olmadığım bir zamanı hatırlayabildiğimi sanmıyorum.

erkek arkadaşları tarafından dövülüyor ya da fırlatılıyor."

"Çok çabuk sertleşmeyi ve çenemi kapalı tutmayı öğrendim, böylece durumu kendim için daha da kötüleştirmedim. Bunu yaparsam çoğu benden sıkılırdı. Ama sonra annemi terk ederlerdi, o da yeni birini bulurdu ve her şey yeniden başlardı."

Isabella'nın yanımda kasıldığını hissedebiliyorum ama ona bakmayı reddediyorum. Sadece dikkatimi ileriye veriyorum.

"İlk kez kendimi savunduğumda on beş yaşındaydım. Bakmıştım yukarı a az kendini savunma VİDEOLAR üzerinde YouTube, Annemin en yeni pislik erkek arkadaşı bana bir daha vurursa onunla başa çıkabileceğimi düşündüm." Kıkırdamam düz ve mizahsız. "Beni o kadar kötü dövdü ki bir ay boyunca okuldan uzak kalmak zorunda kaldım." Hemşireye gidip annemin başını belaya sokmaktan çok korktuğum için kendi kendime buz ve bandaj yapmak zorunda kaldığımı eklemiyorum. Okula geri döndüğümde o kadar gerideydim ki birkaç ay sonra okulu bıraktım. Isabella beklediğim kadar çabuk toparladı.

"Bunlar yaşadığın geri dönüşler, değil mi? MMA eğitimine bu yüzden başladın."

Başımı salladım. "Dövüşmek onları kontrol altına almama yardımcı oldu. Yıllar sonra bile mücadele etmek için bir şeyler yapıyormuşum gibi hissetmemi sağladı."

Bir an sessiz kaldı. Bağırmasını, ağlamasını ya da kaçmasını mı bekliyordum bilmiyorum ama bunların hiçbirini yapmadı. Göz ucuyla bile yüz ifadesinin kapandığını görebiliyorum. Ona söylediğim her şeyi anlıyor ve nasıl karşılık vereceğine karar veriyordu.

"Onun evinde ne kadar yaşadın?" diye soruyor sonunda, sesi kısık. Ona hızlı bir bakış attığımda ellerini yumruk yaptığını görüyorum ama öfkesini mi yoksa rahatsızlığını mı kontrol etmeye çalıştığını anlayamıyorum.

"Kaçtığında on altı yaşındaydım," diye cevap verdim.

Sertleşiyor. "Koruyucu aileye gitmek zorunda mı kaldın?"

Başımı sallamaya başladım bile. "Hayır, sonraki iki yıl boyunca yalan söylemeyi başardım. Sakallarım uzadığı için zaten yaşlı görünüyordum, bu yüzden bana uygun olan her işe girdim." Ona bu işlerin genellikle fast food restoranları olduğunu söylemiyorum, böylece yiyecek bir şeylerim oluyordu.

"Peki o zaman nerede yaşıyordun?" diye soruyor.

Bu kısmı Isabella'ya itiraf etmekten nefret ederek çenemi sıkıyorum. Bunu anlayamayacağını bildiğim için değil, bilerek bir pislik olmama rağmen beni sahtekâr ya da hırsız olarak görmesini asla istemediğim için. Ne yazık ki, on altı yaşında, parasız ve bana yardım edecek kimsem yokken, hayatta kalmak için yapmam gereken şeyler vardı.

"İlk gittiğimde parklarda ve halka açık yerlerde uyudum. Ama sonunda, sırf uyuyacak güvenli bir yerim olsun diye düz kontak bir araba kiralamak zorunda kaldım." Sonraki birkaç yılın ayrıntılarını itiraf etmeye hazır değilim, bu yüzden onları görmezden geliyorum ve belli belirsiz, "Sonunda boktan bir daire kiralamak için konuşacak kadar para biriktirdim. Bir süre orada kaldım ama birkaç yıl boyunca oradan oraya taşındım. Yaşayabildiğim yerde yaşadım, çalışabildiğim yerde çalıştım. Üç yıl önce Philly'ye taşınana kadar göçebe gibiydim."

Isabella başka soru sormuyor. Bu konuşmayı şimdiki zamana taşımaya hazır olmadığımı hissetmiş gibi görünüyor. Annemle yaptığım konuşmalardan sonra her zaman içine düştüğüm o berbat kafa yapısından beni çekip çıkarması yeterli.

Muhtemelen tüm bu pisliği en son kustuğumdan beri içimde tuttuğum ağır bir nefes veriyorum. Daha hafif hissediyorum, kesinlikle daha az stresliyim ama buradan nereye gideceğim konusunda da hiçbir fikrim yok. İhtiyacım olan son şey Isabella'nın şu anda terapistçilik oynaması. Bu yüzden ellerimi ceplerime sokuyorum ve ne yapacağını görmek için ona doğru bir bakış atıyorum.

Hiçbir şey söylemiyor. Beni her şeyin yoluna gireceğine ikna etmeye çalışmıyor, annemin öyle demek istemediğini söylemiyor. Sadece yanımda yürüyerek sessiz bir destek sunmaya devam ediyor ve

Sadece orada olmak, eli bazen benimkine değiyordu.

Yavaşça, çok yavaşça, kaslarımda kalan gerginlik azalıyor. Dün geceki telefon görüşmesinden sonra içimde biriken her şey ve bugün antrenman sırasında içimde patlayan her şey... hepsi gitti.

Bir kız yüzünden.

Isabella yüzünden.

Ona doğru dönmeye başlıyorum, bir şey, herhangi bir şey söylemeye kararlıyım, ama fırsat bulamadan etrafına bakındığını fark ediyorum, belli ki bir şey arıyor.

"Burada bir yerde olduğunu biliyorum," diye mırıldanıyor kendi kendine. Yine de aradığı şeyi bulmuş olmalı, çünkü muzaffer bir çığlık atıyor. Bana dönerek açıklıyor: "Suyun üzerinde kimsenin bilmediğı birkaç hamak var. Onları neden parktan bu kadar uzağı inşa ettiklerine dair hiçbir fikrim yok ama nehrin ve şehrin muhteşem manzarasını görebiliyorsunuz, bu yüzden mola vermek istediğimde buraya gelmeyi seviyorum. Çok gizli olduğu için her zaman sessiz olması da yardımcı oluyor."

Kaşlarımı çatıyorum ve iskelenin üzerinden aşağıdaki hamağı bakıyorum. "Bu şeyin bizi taşıyabileceğinden emin misin?"

"Bana şişman mı diyorsun?"

Dudağıım eğlenerek seğıiriyor. Hiç kimsenin beni Isabella kadar güldürdüğünü sanmıyorum.

"Evet, bizi suya düşürecek olan senin yüz kilon, benim iki yüz küsur kilom değıl," diyorum kuru bir sesle.

Cevabımla ilgili bir şey onu cesaretlendiriyor, ciddiyet ihtiyacını aşması için ona yeşil ışık yakıyor. Bir noktada tekrar hafif ve yumuşak bir hava yaratacağını biliyordum, ama göz kapaklarının inişini ve bakışlarının vücudumda gezinişini görünce, tamamen farklı bir nedenden dolayı cesaretlenmiş gibi görünüyor.

"İki yüz mü?" diye soruyor mırıldanarak. "Bugün bundan biraz daha fazla görünüyordun. Seni son kez üstsüz gördüğümünden beri fazladan birkaç kas geliştirmiş gibiydin."

Bir kaşımı çattım. "O zaman da şimdi de beni süzdüğünü fark etmemiştim prenses."

"Olmaması imkânsız," diye fısıldıyor, yanakları kızarıyor.

Ona acıyorum ve kendimi aşağıdaki hamağa indirmek için bir adım öne çıkıyorum. Tüm enerjimi bu lanet şeyi kırmamaya ve nehre düşmemeye odaklıyorum ve Isabella'nın kıkırdadığını duyduğumda biraz bile şaşırmıyorum.

"Sakin gülmeye kalkma," diye homurdanıyorum, tüm ağırlığımı hamağa verdiğim anda olduğum yerde donup kalıyorum. "Eğer aşağı inersem, seni de yanımda sürüklerim."

"Ben de şövalyeliğin öldüğünü sanıyordum," diyor gülerek.

"İnan bana prenses, benim şövalyelik anlayışım biraz farklıdır," diyorum sonunda cesaretimi toplayıp rahat bir oturma pozisyonuna geçerken. Bu Isabella'yı şoke etmiş olmalı çünkü cevap vermiyor, sadece yanımdaki hamağa tırmanıyor.

Konuşmayacağız. Birkaç dakikalığına konuşmayı bıraktık. Sadece birbirimizle oturuyoruz, şehre bakıyoruz ve dalgaların sesini ve rüzgârın yüzümüzde bıraktığı hissi alıyoruz. Sormak istediğim şeyi sormak için cesaretimi toplamam o birkaç dakikayı alıyor.

"Bana bir iyilik yapar mısın?" Sonunda soruyorum, sesim çakıl taşı gibi.

"Ne olursa," diye fısıldıyor, bir saniye bile tereddüt etmeden.

Sertçe yutkunuyorum, tüm şüphelerimi, korkularımı ve sinirlerimi bastırıyorum. "Bana normal bir ailede büyümenin nasıl bir şey olduğunu anlatabilir misin? Sadece... mutlu bir anı ya da onun gibi bir şey."

Bir an için gözlerini kapattığını, kim bilir nasıl bir duyguyla nefes aldığını görüyorum. Acıma olduğu endişesini bastırıyorum.

"Şey," diye başlıyor, gözlerini açıyor ve suya doğru mutlulukla gülümsüyor. "En sevdiğim anılarım yaz aylarında tüm ailemin havuza gittiği zamanlardı.

Beni genellikle annem götürürdü ama en güzel günler babamın da bizimle geldiği günlerdi. Bütün gün benimle oynar, beni suya atardı ve sonra öğle yemeği için durduğumuzda annem her zaman bizim için bir piknik sepeti getirirdi. Üçümüz oturup yemek yedik ve sonra ben gölgede bir havlunun üzerinde sızardım, sadece bir çocuğun yapabileceği gibi mutlu hissederdim. O günler benim en sevdiğim günlerdi."

Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışıyorum: sadece çocuklarıyla oynamak isteyen bir ebeveyne sahip olmak değil, aynı zamanda onlarla ilgilenmek için gerçekten adım atan bir ebeveyne sahip olmak.

Yapamam.

Sonunda, çıkarabildiğim tek şey sessiz bir "Kulağa mükemmel geliyor." oluyor.

"Ama benim de kötü anılarım var, biliyorsun," diye devam ediyor, sanki bu vücudumda bir ürperti yaratmamış gibi. Sertleşiyorum ve kaşlarımı çatarak Isabella'ya dönüyorum.

"Bir keresinde Allie Mendoza beni manikür salonundaki sekizinci yaş günü partisine davet etmişti," diye cıvıldıyor Isabella, artan öfkeme aldırmadan. "Ama annem tırnaklarımı boyatmak için çok küçük olduğumu söyledi, o yüzden benimkini yaptırmama izin vermedi. Bu yüzden benim travmamın seninkinden daha kötü olduğuna eminim."

Bir an için sadece gözümü kırpabiliyorum, hikayenin kırbaç darbesi beni şaşırtıyor. Sonra, yorumu aklıma geldiğinde vücudumdaki tüm kaslar gevşiyor ve derin bir kahkaha atıyorum.

Isabella kollarını dizlerine dolayarak oturduğu yerden gülümseyerek bana bakıyor. Rahatlamış görünüyor.

"Bu kesinlikle benimkinden daha kötü prenses," diyorum gülerek. "Bundan kurtulduğuna şaşırdım. Birinci sınıftaki en güçlü kız sen olmalısın."

"Tabii ki," diyor gururlu bir gülümsemeyle. Ve başını omzuma yasladığında, aramıza mesafe koymak aklıma bile gelmiyor.

Bir süre konuştuk. Şimdiye kadar kimseyle

konuşmadığım kadar uzun. Her şeyden ve hiçbir şeyden konuştuk. Önemsiz detaylar ve utanç verici anılar hakkında konuştuk.

Bana birinci sınıftayken limonatasının okul servisinin koltuğuna döküldüğü zamanı, altıncı sınıftaki çocukların onu görüp 'üzerine işediği' için nasıl dalga geçtiklerini anlatıyor.

Ona ilkokuldaki bir kıza kız arkadaşım olmasını teklif ettiğim ve onun şaka yaptığımı sandığı zamanı anlattım.

Konuşmaktan çok dinliyorum ama Isabella bunu sorun etmiyor gibi görünüyor. Ve bu bana sadece onunla oturup arkadaşlığının tadını çıkarma şansı veriyor. Bir yere varmak için acele etmiyorum, belli bir şekilde davranmam için baskı yok, sadece... onunla olabiliyorum.

Çünkü onunla birlikteyken, geçmişini düşünmek zorunda değilim, gelecek hakkında endişelenmeme gerek yok, sadece burada, anda, onunla birlikte olabilirim.

Bir süre sonra kasılan kaslarımı esnetiyorum ve "Bu gizli meditasyon noktasını sevmediğimden değil prenses ama bu ipler kıcımlı kesiyor ve rüzgar kemiklerime kadar işliyor" diyorum.

Bir kaşını kaldırıyor, sırtışı muzip. "Büyük kötü kurt için biraz üşümek çok mu fazla?"

Bu alay karşısında gözlerim kısılıyor. Sanırım ağzımdan bir hırıltı çıkıyor ama onun üstüne yuvarlanmakla meşgulüm, cüssem onu olduğu yere hapsediyor ve ellerim bileklerini başının üstünde sabitliyor. Geriye doğru savrulurken bir kıkırdama çığlığı atıyor.

"Küçük tatlı bir balerine göre oldukça geveze olduğunu söyleyen oldu mu hiç?" Vücudunu bir ürperti kapladığını görmek beni memnun ediyor. Gülümsemesi kaybolup ani bir nefes aldığı anda sırtıyorum.

"Ben hala küçük tatlı bir balerinim," diyor ama sesi alkışın etkili olabilmesi için fazla nefesli.

"Hayır, değilsin." Başımı eğiyorum ve bir süre onu inceliyorum. "Rolünü oynuyorsun ama bu sadece bir rol, değil mi? Tüm o dantellerin ve tatlılığın altında aslında bir dişi kaplansın. Güçlüsün, tutkulusun ve çok seksisin." Göğsü hızlı nefeslerle kabarmaya başlıyor ve onu bu şekilde etkileyebildiğimi bilmek hoşuma gidiyor. "Kaç tane

İnsanlar bu derinliğı gördü mü Isabella? Kaç kişi senin gerçek yüzünü biliyor?"

Sertçe yutkunuyor ve o mükemmel boynuna bir öpücük kondurmamak için kendimi zor tutuyorum. "Pek fazla değıl," diye kekeliyor. "İnsanlar her zaman sadece balerini görüyor."

"Bir rezalet," diye mırıldandım. "Senin en iyi yanlarını kaçırıyorlar."

"Ama sen beni hiç dans ederken görmedin," diye ağzından kaçırıyor, yüzünde şaşkın bir ifade.

Omuz silkiyorum. "Fark etmez. Gelmiş geçmiş en iyi dansçı da olsan, geri kalanının daha değıerli olduğunu düşünürüm."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Bununla ilgili bir şey beyninde bir şeyleri tetikliyor, ancak ne olduğı hakkında hiçbir fikrim yok çünkü bu benim için dünyadaki en bariz şey. Ona bakarken kaşlarım çatılıyor, gözlerimde dile getirilmemiş bir soru var.

Cevap vermek için ağzını açıyor ama birden, hamağın iplerinin ahşap destek kirişlerine bağılı olduğı yerden yüksek bir inleme sesi geliyor.

Gözlerimiz aynı anda açıldı. İkimiz de donup kaldık, bir santim bile kıpırdayamayacak kadar korkmuştuk.

"Prenses," diye yavaşça homurdandım. "Eğer bugün balık gibi kokarsam, sana çok kızarım."

Bir kıkırdamayı bastırmak için dudağını ısıırıyor.

Gözlerim bu mekanizmaya girmek için üzerine bastığımız tahta kirişe doğıru kayıyor. Yavaşça, çok yavaşça, Isabella'nın bileklerini tutturduğum yeri bırakıyorum ve ağırlığımı biraz geriye kaydırıyorum. Bir inilti daha duyuyoruz ama neyse ki suya düşmek üzere olduğumuzu gösteren bir şey yok.

"Önce sen git," diye mırıldandım. "Yavaşça."

Otoriter ses tonuma gözlerini deviriyor ama yanaklarındaki kızarıklık bundan ne kadar hoşlandığını ele veriyor. Ona bilmiş bir bakış attığımda kızarıklığı daha da derinleşiyor. Ama sonra emirlere uymak için dizlerinin üzerine öküyor.

Tek bir noktada ağırlaşmamak için ağırlığını yayarak hamağın kenarına doğru ilerlemeye başlıyor. Tahta kirişe ulaşip üzerine tırmandığında rahat bir nefes alıyorum.

Sonra kendim dehşet içinde sürünmeye başlıyorum. Halatlar her inlediğinde, gözümü kırpmayı ve kendimi dondurucu suyun içinde bulmayı bekliyorum. Her bir santim ileri kayışımda ipleri ölümüne kavriyorum.

Bu şeyden kurtulmaya o kadar odaklanmışım ki, sonunda iskeleye ulaşip gülerek, "Korkmanı beklediğim onca şey arasında, hatalı bir hamak listemde yoktu," dediğini duyana kadar Isabella'nın eğlencesini bastırdığını fark etmiyorum.

Sonunda dikkatim ona yöneliyor ve sırtıttığını fark ettiğimde gözlerim kısılıyor. Hazırlanmasına fırsat vermeden onu ayağa kaldırıp omzuma atıyorum ve bisikletime doğru yöneliyorum.

"Şaka yapıyorum!" diye gülerek bağılıyor. "Kesinlikle haklısın, biraz su korkunçtur."

Kıçına keskin, ani bir elle şaplak atıyorum ve onun irkilerek çıkardığı çığlığı duymaktan memnun oluyorum.

"Benimle dalga geçerken çok rahat oluyorsun prenses," diye homurdanıyorum, sonra ona bir şaplak daha atıyorum. Cevap vermiyor ama yerinde kıpırdadığını hissediyorum. Sonunda motosikletime ulaştığımızda ve onu göğsümden aşağı kaydırıp ayaklarının üzerine diktiğimde, içinden bir ürperti geçtiğini görüyorum.

Kaşlarımı çatarak bölmelerden birindeki motosiklet ceketime uzanıyorum. Tek kelime etmeden omuzlarına yerleştiriyorum, sonra kaskıma uzanıyorum ve onu da takıyorum. Ben bunu yaparken o da itaatkâr bir şekilde ayakta duruyor.

Bir bacağımı bisikletimin üzerinde sallıyorum ve sonra ona atlaması için işaret ediyorum, o da mutlu bir sırtışla atlıyor. Seleye yerleştğinde sırtıma doğru kayıyor ve kollarını sıkıca belime doluyor.

Onu güvende tutmak için bana yaslanmasının ne kadar güzel bir his olduğunu kendime itiraf etmek istemiyorum. İzin verdiğim tek şey

Yapmam gereken tek şey ellerimden birini onun kalçasına dolamak ve başparmağımınla yatıştırıcı bir şekilde ovmaya başlamak. Eve dönüş yolculuğu çok kısa geliyor. Neredeyse onunla daha fazla zaman geçirebilmek için şehirde bir tur atmak isteyip istemediğini sormak istiyorum ama sonra saatlerdir birlikte olduğumuzu fark ediyorum.

Bahsetmiyorum bile, muhtemelen Bugün beni spor salonuna götürmek için planlarını iptal etti.

Bisikletimi binamızın önüne park ediyorum. İnmek için yaptığı hamleler benimki kadar yavaş mı, yoksa bugünün bitmesini istemediğim için mi kafamın içinde bilmiyorum. Ama kaskı çıkarmak için uzandığında, ondan önce davranıp yavaşça kafasından çekiyorum. Kasklarımızı saklama bölmesine koyup Isabella'ya tüm dikkatimi vermek için geri döndüğümde, bana anlam veremediğim bir bakış atıyor.

Bir rüzgâr saçlarını yüzüne doğru savuruyor ve ben otomatik olarak saçlarına uzanıp kulağının arkasına sıkıştırıyorum. Bu hareketle nefesi kesiliyor ve ne kadar yakın olduğumuzu fark ediyorum. Tüm bunlar ne kadar doğru hissettiriyor.

Bir araba kornasının iğrenç sesi bizi birbirimizden ayırdı. O anın bozulmasıyla iç çekiyorum ve binamızın merdivenlerini işaret ediyorum.

"Önden buyurun prenses."

Ama kapısına geldiğimiz an, önünde duruyorum ve kendime onu yalnız bırakmam gerektiğini söylemeye çalışıyorum, ama çok kötü başarısız oluyorum-

Isabella nefesini içine çekiyor, bir şey söylemek ister gibi bakıyor. Gözleri istekle dolu.

Ve bunu isteyen tek kişinin ben olmadığımı fark ettim. Çok uzak bir ihtimal değil.

Bakışlarım dudaklarına doğru iniyor. Ona dokunmak için bir rüzgâr bahanesi aramıyorum, sadece parmaklarımı kulağının üzerinden geçirip boynuna kadar indiriyorum ve elimi hafifçe arkasına doluyorum. Ancak o zaman gözlerim tekrar onunkilerle buluşmak için yukarı kalkıyor.

Bakışlarımda sessiz bir soru var. Isabella'yı çok istiyorum. ama onun bir şey yapma düşüncesi bile

pişmanlık kusma isteği uyandırıyor.

Şüphe düşünceleri aniden beynimin ön saflarına yerleşiyor. O karanlık küçük ses bana yine Isabella kadar saf birini hak etmediğimi, onun benim gibi birini asla istemeyeceğini söylüyor, özellikle de ona söylediğim onca şeyden sonra-

Isabella'nın dudakları dudaklarıma değdiği anda bu düşünceler bir duman bulutu içinde kayboluyor.

Hareketleri istekli, elleri tişörtümü yumruklamak için yukarı çıkıyor ve beni daha derinden öpebilmek için beni kendi seviyesine çekiyor. Ve ben onun isteklerine boyun eğmek için çaresizim.

Bir iniltiyle boynunu sıkıca kavıyorum ve dilim dudaklarında gezinerek sessizce içeri girmesini istiyor. Tereddüt etmeden açıyor. Ve dilimi onunkine dolamak için içeri kaydırduğım anda dudaklarıma karşı iniliyor ve ben gidiyorum.

Diğer kolumu beline doluyorum, böylece onu ayak parmaklarının üzerine ve vücuduma doğru çekebiliyorum. Elleri tişörtümden yukarı kayarak boynuma dolanıyor ve daha da yaklaştırmaya çalıştığını hissettiğimde öpücüğün içinde iniliyorum.

Onu ne kadar süre öptüğümü bilmiyorum. On saniye de olabilir, saatler de... Zaman, gerçeklik ya da Isabella'dan başka hiçbir şey hissetmiyorum.

Ama sonunda geri çekiliyorum ve ikimizin de maraton koşmuş gibi nefes nefese kaldığımızı fark ediyorum. Gömleğime yapıştığını, kendini tutmaya çalıştığını fark ettiğimde belini sıkıca kavıyorum.

"Siktir, prenses," diye homurdanıyorum nefes nefese kaldığım bir andan sonra. Başka bir şey söylemek istiyorum ama Isabella beynime kısa devre yaptırıyor. O da en az benim kadar şaşkın görünüyor.

Onu tekrar öpmek istiyorum. Onunla içeri girmek istiyorum. Ondan daha fazlasını istiyorum.

Ama ne istediğini bilmiyorum. Bu Isabella için pekâlâ anlık bir şey olabilirdi, başlangıçta istediğinden şüphelendiğim o vahşi tarafa hızlı bir yolculuk. Yani, bu konuda onu yönlendirmeme gibi bir şansım yok.

Neyse ki beni fazla bekletmiyor.

"Sen... umm, istiyor musun-?" tüm yapabildiği bir araya getirmek.

"Evet," diyorum başka bir hırıltıyla, alnımız neredeyse birbirine değene kadar onu öne doğru çekiyorum. "Ne istersen, evet."

Cevabım üzerine dudaklarından titrek bir nefes çıkıyor. "İçeri gelmek isteyip istemediğini soracaktım," diye fısıldıyor.

Boynunu sıkıca kavriyorum. "Tanrım, evet. Her şeyden çok."

Bana bakıyor, bakışları eşit derecede ciddi ve aç. Bunu istiyor. Beni istiyor.

Tek kelime etmeden kapısını açtı ve beni dairesine çekti.

KANE

Onu dairenin içine sokar sokmaz dudaklarına umutsuz bir öpücük konduruyorum. Kalçalarını kavrayıp onu kendime olabildiğince yaklaşıtıyorum ve ağzını yalayıp yutuyorum.

Farkında değildim ama kabul etmek istediğimden daha uzun süredir Isabella'nın tadına bakmak için can atıyordum. Ve düşündüğüm gibi mükemmel oldu.

Elim saçlarına batıyor ve öpücüğü derinleştirebilmek için başını eğiyor. Saç tellerini avuçluyorum ve dilimi alt dudağının üzerinde kaydırıyorum, Tanrı'dan onun da benim kadar buna aç olduğunu umuyorum.

Ve eğer Isabella'nın beni ne kadar istediğine dair herhangi bir şüphem varsa, o anda hemen sustular. Çünkü dilim onunkine değdiği anda Isabella hayatımda duyduğum en seksi iniltiyi çıkarıyor ve ellerini gömleğimin önünde yumruk yapıyor. Sonra beni döndürüyor ve sırtımı kapıya doğru itiyor, daha da yaklaşabilmek için ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor. Alt dudağımı ısırduğında, inleyen ben oluyorum.

Bu ses onda bir şeyleri tetiklemiş olmalı çünkü elleri hemen aşağıya iniyor ve kot pantolonumu karıştırmaya başlıyor.

"Isabella, bekle-"

Sözlerim ruhumdan kopan bir iniltiyle sona eriyor, Isabella'nın dizlerinin üzerine çöküp boyumu ağzına almasının ani ve şok edici hissini engellemeye çalışırken ellerim yumruk haline geliyor.

"Isabella, ben-" Bir elini tabanın etrafına sarıp sıkıttığında kelimelerimde tekrar boğuluyorum. "Siktir prenses, diz çökmesi gereken kişi benim."

İtirazlarıma tamamen kayıtsız. Eli sikimi pompalıyor ve dudakları sikimin ucunu emiyor ve şu anda ona karşı tamamen güçsüz olduğumu fark ediyorum; önümde diz çökmüş, sikimi ağzına almaya o kadar hevesli ki, çok hızlı bir şekilde çok derine iniyor ve uzunluğumun etrafında tıkanıyor.

Başka bir iniltiyle başımı kapıya yaslıyorum. Saçlarına doğru kayan elimi kontrol edemiyorum, onu bana karşı tutmak için değil, sadece beni tekrar derinlere çekerken ona bağlı kalmak için.

"Böyle çok güzel görünüyorsun," diye mırıldanıyorum, kapüşonlu gözlerinin altından onu izliyorum. Hareketleri zarif ya da pratik değil, sadece... aç. Sanki bana doyamıyor ve tek odaklandığı şey bana mümkün olduğunca çok zevk vermek ve sonra da bunu diliyle tatmak.

Ve lanet olsun, ama onun sersemlemiş, şehvet sarhoşu ifadesinin, hala tükürükle parlayan şişmiş dudaklarla birleştiğini görmek...

Aklıma bunun takıntımın başlangıcı olabileceği geliyor.

Sonunda, çok ihtiyaç duyduğu nefesi almak için geri çekilmek zorunda kalıyor. Ama o zaman bile, eliyle beni pompalamaya devam ederken sıcaklık gözlerini asla terk etmiyor. "Tadın çok güzel," diye fısıldıyor, gevşek bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırarak. Ama ben bu şaşırtıcı ve seksi itirafa cevap veremedim, ağzını tekrar sikime gömüyor.

Buna daha fazla dayanamayacağım.

Yine de Isabella'ya bunu söylemek imkansız. Sadece beni çok iyi emdiği için değil, kelimeleri zar zor bir araya getirebildiğim için, aynı zamanda durmak istediğine dair hiçbir işaret göstermediği için.

Ve sonra onu durduramayacağım gerçekten belli oluyor, çünkü sadece birkaç saniye önce ağzında bitirmek üzere olduğumu fark ediyorum. Bir şaşkınlık sesi çıkarıyorum ve Isabella'nın saçlarını çekiştiriyorum, ne olacağını işaret etmeye çalışıyorum, ama o sadece yaramaz bir gülümsemeyle bana bakıyor ve beni daha da derine götürmeye çalışıyor.

Boğazından aşağı boşalmayacak kadar kontrolü sağlıyorum ve bunun yerine diline boşalacak kadar geri çekiliyorum. Orgazm tüm vücudumu sarıyor, bana daha önce hiç hissetmediğim ve sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir coşku veriyor.

Ve her damlasını yutup gururlu bir gülümsemeyle ağzını benden çektiğinde, ben gidiciyim.

Onu ayağa kaldırıp dudaklarına sert bir öpücük kondurduğumda hâlâ gülümsüyor. Onu döndürüp bu kez kapıya yasladığımda bana karşı koymuyor.

"Kendinden memnun görünüyorsun," diye mırıldanıyorum ağzına karşı.

"Belki biraz," diye itiraf ediyor.

Bir onaylama mırıltısı çıkarıyorum ve onu tekrar öpüyorum, bu zevki tadabilmek için dilimi ağzına sokuyorum. İnleyip ellerini tekrar gömleğimde yumruk yaptığında, çenesine ve boynuna öpücükler konduracak kadar geri çekilerek hızı yavaşlatıyorum.

"Şimdi sıra bende."

Vücudunun bu kısmıyla acele etmiyorum. Teni o kadar pürüzsüz, kokusu o kadar sarhoş edici ki, hiçbir parçam bunu aceleye getirmek istemiyor. Boynunun şehvetli kıvrımından başlayıp omzuna doğru ilerleyerek teninin her santimini tatmak istiyorum.

Dilim mayosunun omuz askılarına ulaştığında ve altına kaydığında, kollarımda neredeyse titriyordu. Yumuşak inilti çıkarıyor ve kalçalarını bana doğru çarpıyor, sessizce daha fazlasını ve daha hızlısını istiyor. Ellerimi kalçalarına koyarak onu sakinleştiriyorum.

"Söylesene Isabella," diye takılıyorum. "Bu balerin kıyafetlerinden çok fazla olduğunu varsaymakta haklı mıyım?"

Doğruluyorum, böylece soru karşısında gözlerinin açıldığını görebiliyorum.

Çabucak başını sallıyor, beklentiyle alt dudağını ısırtıyor.

"Güzel. O zaman bunu yok edebilirim."

Sonra eteğinin altına uzanıp taytını dikiş yerinden yırtıyorum.

Şok olmuş nefesi, açlıktan ölmek üzere olan öpücüğüm tarafından yutuldu.

Dilim ağzını okşarken, mayosunu ve tangasını yana itiyorum ve parmaklarımı yavaşça, alaycı bir şekilde amına sürüyorum. Sırılsıklam olmuş, ıslaklığı dokunuşumun dudaklarının arasından kolayca kaymasını sağlıyor.

"Çok ıslaksın prenses," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. "Benim için hep bu kadar ıslak mısın?"

Cevap olarak sadece inliyor ve kalçalarını elime daha sert vuruyor.

Parmaklarımı üzerinde gezdirmeye devam ediyorum ama dokunmamı istediğini hissedebildiğim yerlerden bilerek kaçınıyorum. Ta ki kızgın bir ses çıkarıp dudağımı sertçe ısırana kadar, eğlenen bir kıkırdamayla klitorisine odaklanıyorum.

Bir elimle belini kavrarken, başparmağım ile daireler çizmeye başlıyorum. Başka bir inilti çıkarıyor, bu sefer sesi çok daha çaresiz ve muhtaç geliyor.

Onunla tekrar alay etmeyi tartışıyorum. Ama Isabella'nın ağzımdaki tadı ve elimdeki mükemmel hissiyle, daha fazla bekleyemeyecek olanın ben olduğumu düşünüyorum. Böylece, uzun bir parmağımı içine sokuyorum.

"Bakalım gerçekten denediğimde seni ne kadar sert boşaltabileceğim," diyorum sırtarak.

Sonra bir parmağımı daha içeri kaydurdım. Nefes nefese

kaldı ve elimi sürmeye başladı.

İkiye bölünmüş durumdayım; onu öpmek, nefes alışlarını tatmak ve iniltilerini hissetmek istiyorum, ama aynı zamanda Isabella'nın zevkinin kontrolünü ele alışının görüntüsü beni büyülüyor. Kalçalarını yuvarlamasını izlemek için aramıza bakıyorum ve bir saniye sonra başparmağımı tekrar klitorisine koyuyorum. Bundan önceki her şey yüzünden zaten sınırdan olmalı çünkü sadece bu bile inlemesine ve başını kapiya yaslamasına neden oluyor.

"İyi bir kız olduğunu bildiğim gibi parmaklarıma boşalacak mısın?" Homurdanıyorum, parmaklarımı ona daha sert sokuyorum. Duvarlarının etrafında sıkıldığını hissediyorum ve yakın olduğunu biliyorum. Onu titreten noktaya yerleşiyorum, başparmağım daireler çizmeyi hiç bırakmıyor.

Isabella başını sallıyor, gözleri kapalı. Sözlerim onu ürkütmüş gibi görünmüyor ama beni kesinlikle hazırlıksız yakalıyor. Hiçbir zaman açık saçık konuşan biri olmadım - her zaman seksin sözel ve zihinsel kısmından çok fiziksel kısmıyla ilgilenmişimdir- ama Isabella söz konusu olduğunda, sanırım onun aklını mümkün olan her şekilde başından almak için yanıp tutuşuyorum.

Tam gözlerini açması için onu azarlamak üzereydim ki, parmaklarımin etrafında kasıldığını hissediyorum ve aynı anda gözleri bir solukla açılıyor.

Ve sonra titriyor.

Boşalırken kalçalarının nasıl dönmek istediğini kontrol edemeyecek kadar zor boşalıyor. Yine de umursamıyorum, aldığı zevkin görüntüsüyle büyülenmiş durumdayım. Ona verdiğim zevk.

Bu dünyada doğru yaptığım tek bir şey varsa, o da işte bu andır.

Sersemlemiş ifadesi tekrar bana odaklanıyor. Bir an için sadece ona bakabiliyorum, şehvetten inişini izliyorum ve onu oraya ne kadar çabuk geri götürebileceğimi hayal ediyorum.

Bakışlarını tutarak parmaklarımı kaldırıyorum. Gözleri arzuyla kararıyor, alt dudağı dişlerinin arasında ısırılmış, parmaklarımı ağızma sokup onu tatmamı bekliyor.

Bunun yerine, mayosunun üst kısmını aşağı doğru itiyorum ve kaygan parmaklarımı meme ucuna yerleştirip tembel bir daire çiziyorum.

Nefesi yüzüme tatmin olmuş bir sırıtış getirecek kadar yüksek. Yine de ona bakmıyorum, sadece ıslaklığını tenine yaymak için acele etmiyorum, öne doğru eğilip aynı meme ucunu ağızıma almadan önce nefessiz kalmasını ve beklentiyle titreşmesini bekliyorum.

Bir inilti göğsümü yırtarken gözlerim kayarak kapanıyor. "Tadın şeker gibi," diye homurdanıyorum, onu tekrar dudaklarımın arasına alıyorum ve anında sertleştiğimi hissediyorum. Ona doyamıyorum. Dizlerimin üzerine çöküp onu saatlerce yalayabilirim, her santimini öpebilirim ve yine de yeterli olmaz.

Ama içimden bir ses şu anda ikimizin de farklı türde bir bağlantıya ihtiyacı olduğunu söylüyor. Bu yüzden onu yakındaki kanepeye fırlatıp tam da bunu yapmak yerine, bacaklarının arkasına uzanabilmek ve onu kollarıma çekebilmek için hızla doğruluyorum.

Yatak odasına ulaştığımda, onun tadına bakmak için o kadar çaresizim ki, onu yatağa bırakıp dudaklarına indiğimde neredeyse onu ağırlığımın altında eziyorum. Ağırlığımı ona zarar vermeyecek şekilde ayarlamak için üzerinden kalkmaya başlıyorum ama sonra öpücüğümle inlediğini ve beni daha yakına çekmek için bacaklarını etrafıma doladığını fark ediyorum. Ve istediğim şekilde üzerine yerleştiğimde, nefes nefese bir evet ile ödüllendiriliyorum.

Dudaklarından uzaklaşmam sonsuza dek sürüyor. Saniyeler, dakikalar boyunca istediğim tek şey onu öpmek ve ona yakın olmak, ellerinin her santimime dokunmak için çabaladığını hissetmek ve dilindeki açlığı tatmak.

Sonunda ondan uzaklaştığımda, sadece boynuna kadar geliyorum ve sonra tekrar mayosunun yakasına. Kayışları omuzlarından çekip çıkardığımda, nihayet çıplak güzelliğini bütünüyle görebilmek için vücudundan tamamen sıyırmaya niyetliyken, göğüslerinin görüntüsü ve zevkini üzerlerine yaydığımda nasıl tattığının hatırası dikkatimi dağıtıyor.

Bu da beni hemen vücudundan aşağıya, beline düğümlediği eteğine ve oturma odasında mahvettiğim taytına gönderiyor. Taytı olabildiğince hızlı bir şekilde vücudundan ayırıyorum, tekrar mayosunun üst kısmına uzanmak niyetindeyim ama sonra bacaklarının arasındaki ıslak noktayı görünce olduğum yerde donup kalıyorum.

"Lanet olsun prenses," diye mırıldanıyorum huşu içinde, parmağımı sıırıslıklam kumaşın üzerinde yavaşça gezdiriyorum. Belli belirsiz nefes alış verişlerinin hızlandığını duyuyorum ama önümdeki manzaraya o kadar kapılmışım ki parmağımı mayonun altına kaydırıp kenara çekiyorum. Mükemmel, pembe amcığı ortaya çıktığında, sanırım nefes almayı bıraktım.

Dünya başımıza yıkılsa bile eğilip onun tadına bakmaktan kendimi alıkoyamazdım. İlk yalamadan sonra inliyorum, ikincisinden sonra kollarımı kalçalarının altına ve etrafına doluyorum, böylece onu ağzıma sıkıca tutabiliyorum. Tadı nirvana gibi.

"Aman Tanrım, Kane," diye boğuluyor, eli saçlarıma kayıyor ve kalçaları kulaklarımin etrafında sıkılıyor. Sanırım başka bir şey söylemek istiyor, belki de bir ara onu kızdırabileceğimi umduğum gibi iğrenç bir şey söyleme dürtüsüne teslim oluyor, ama kelimeler inlemeleri tarafından yutuluyor.

Daha sonra onunla bir sonraki sefer için plan yapmaya başladığımı fark ettim.

Bu sefer boşalması daha uzun sürüyor ama yine de boşaldığında neredeyse üzülüyorum. Zevki dilime döküldüğünde inliyorum ve sonunda geri çekildiğimde, bu sadece başımı aşırı hassas klitorisinden yorgun bir şekilde uzaklaştırdığı için oluyor.

Ama sonra gömleğimin önünü tutup beni dudaklarına doğru çekiyor ve aramızdaki şehvetin yeniden canlanmasıyla kalan tüm mutsuzluklar anında yok oluyor.

"Çok tatlı," diye fısıldıyorum dudaklarına, dilimi ağzının içinde kaydırıyorum çünkü zaten yeterince pis olduğunu biliyorum.

istiyorum.

Elbette, rahatlamış bir iniltiyle tadını dilimden emiyor. Ve yine beni kendine çekiyor, sessizce olabildiğince yakın olmamı, iki insanın olabileceği kadar ona bağlı olmamı istediğini söylüyor.

Öpüşmeyi durduranın ben olacağımı tahmin ediyordum ama sonra beni nefes nefese, "Kıyafetlerini çıkar" diyebileceği kadar geriye itti. Seni görmek istiyorum."

Kahretsin, ama bu kızın beni arzulayan sesi sarhoş edici. Boynumun arkasına uzanıp gömleğimin eteğini tutuyorum ve başımın üzerine çekiyorum.

Hemen gözleri karardı. Ellerini göğsüme koymak için uzandığında elleri hafifçe titriyor. Tırnaklarını mürekkepli tenimde hafifçe gezdirirken. Desenlerden birinin izini sürerken yüzündeki ifade sersemlemişti ve bu, yukarı kaldırıp üzerine bir öpücük kondurmadan önceydi.

Dudakları göğsümde gezinmeye başladığında inliyorum ve başının arkasını kavıyorum. Dokunuşu tenimde ateş gibi yanıyor. Ancak hevesli elleri kot pantolonuma indiğinde beni öpmeyi bırakıyor.

"Çıkar, çıkar şunları," diyor nefes nefese, düğmelerimi açmak için uğraşıyor. Fermuarım oturma odasındaki oral seksinden dolayı zaten inikti, bu yüzden pantolonumu kalçalarımın üzerine itmesi uzun sürmedi.

Dizlerimin üzerinde geriye yaslanıyorum ve sadece cüzdanımdan bir prezervatif alacak kadar duraklıyorum, sonra kot pantolonumu tekmeleyerek çıkarıyorum. Prezervatifi yerleştirmeye başlıyorum ama önümde yayılan kadını gördüğümde hareketi beceremiyorum.

Artık çıplak olan, elleri bacaklarının arasında kıvranan ve yüzünde saf bir ihtiyaç ifadesi olan kadın.

Elim sikime gidiyor ve yavaşça okşamaya başlıyor. Onu bu şekilde karşımda görünce büyüleniyorum ve bu, Isabella için mükemmel hissettiren komutu vermeden önce bile.

"Kendine dokun," diyorum ona, sesim çakıl taşı gibi.
"Bana neyi sevdiğini göster Isabella."

Bana aklımı başımdan alacak bir cevap vereceğini biliyordum ama hiçbir şey beni Isabella'nın sırtını d i k l e ş t i r i p bacaklarını iki yana açarken alt dudağını ısırıldığını görmeye hazırlayamazdı. Bir eli göğsünü kavırıyor, parmakları sert tomurcuğu sıkıştırırken, diğeri karnından aşağı kayıyor ve güzel pembe amının üzerine yerleşiyor. Kendinden memnun gülümsemesi büyüyor, daireler çizerek ovmaya başlıyor. "Siktir," diye nefes alıyorum, o küçük daireler beni hipnotize ediyor. "Bırak
"Görüyorum prenses."

Hiç tereddüt etmeden parmaklarını dudaklarının her iki yanına yerleştiriyor ve şişmiş küçük klitorisini görebileceğim kadar açıyor.

Göğsümden kopan bir iniltiyle öne düşüyorum, kalçasının yanındaki elime dayanıyorum. Hayatımda hiç şu anki gibi açlık hissetmemiştim, başka bir insan tarafından hiç bu kadar sarhoş edilmemişim. Hareket edemiyorum, konuşamıyorum, az önce ortaya çıkardığı mükemmel, pembe amcığa tükürmekten ve sert bir hareketle sonuna kadar sokmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Onun titreyen iniltisini benim mırıldandığım lanet bastırıyor. Çünkü tadının güzel olduğunu düşünsem bile, hissettirdikleriyle kıyaslanamaz bile.

"Kahretsin prenses, çok sıkıydın," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. Onun içine girmek yerine hareketsiz kalmak için içimdeki her şeyi kullanıyorum, çünkü bunun beni hemen boşaltacağını biliyorum.

Altımda kıpırdanması da işe yaramıyor. Gözleri kararmasa ve elleri hareket etmem için beni tırmalamasa acı çektiğini düşüneneceğim. Ama sonra nefes alışını duyuyorum, "Kane... Tanrım, çok büyüksün." Şaşkın ifadesi benimkiyle buluştu. "Hareket et. Lütfen."

Acı dolu bir iniltiyle elimden dirseğime düşüyorum. "Çok kibarsın amına koyayım," diye boğuluyorum, kalçalarımı geri çekiyorum ve hemen ardından sert bir hamleyle içine giriyorum.

Gülümsüyor, dudaklarından bir iç çekiş dökülüyor. Bir yanım bu sesi yutmak istiyor ama diğer yanım Isabella'nın içinde olduğum için rahatlamış görüntüsüyle büyülenmiş durumda. Sadece onun üzerinde durup bakabiliyorum, onu daha sert ve daha sert beceriyorum.

Bir dakika sonra, ona her sürtünüşümde nefes aldığını fark ediyorum. Dokunuşumla parçalandığını hissetmeye kararlı olarak, her sert itişte klitorisine yerleşiyorum.

Yaklaşmaya başladığını hissediyorum. Sadece kaslarının gerildiğini değil, aynı zamanda gözlerinin vahşi görüldüğünü ve nefeslerinin kısa soluklarla geldiğini de hissediyorum. Bağımlısı olduğum manzara bu.

"Ver şunu bana Isabella," diye homurdanıyorum.

Ağrılı bir çığlıkla boşalıyor, sırtı kamburlaşıyor ve orgazm onu altına alırken amı sikimin etrafında daralıyor. Bu muhteşem kadının zevkini bulma hissi, sesi ve görüntüsüyle tamamen büyülenmiş bir şekilde ona biniyorum.

"Aman Tanrım," diye hıçkırıyor sonunda yatağa geri yığıldığında. "Ben de ağzının harika olduğunu sanıyordum."

O hararetli ana ve kendi orgazmıma engel olmak için ölüyor olmama rağmen, yorumuna bir kahkaha attım.

Ama itişlerim yavaşlamış olsa da durmadı. Ve göz bebekleri hâlâ şişmiş, tırnakları hâlâ ulaşabildiği her yerime batıyor, bu yüzden bir saniye sonra hızımı tekrar artırıyorum.

Nefesini içine çekiyor. "Tanrım... Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Evet, yapabilirsin," diye homurdanıyorum, bir elimle arkaya uzanıyorum, böylece dizinin altından kancalayabilir ve kolumun üzerine kaldırabilirim. Ama o kadar kolay eğiliyor ki daha da kaldırıp bacağını omzumun üzerinden geçiriyorum.

"Çok esnek amına koyayım," diye inliyorum.

"Çok d-derinsin," diye kekeliyor, evet, daha fazlasını alabileceğini fark ettiğinde gözleri açılıyor.

Bu sefer daha uzun sürüyor ama kendimi dayanmaya zorluyorum, onun tekrar boşalmasını hissetmeye değeceğini biliyorum. Nefesleri hızlanmaya başladığında onu öpmek için eğiliyorum, çünkü kasları beni sıktıkça ona bağlanma ihtiyacını daha çok hissediyorum. Çıkardığı iniltiyi yutarak dilimi ağzına sokuyorum. Onun zevkini hissetmek istediğim gibi tatmak istiyorum -duyularımın onun tarafından tamamen ele geçirilmesini istiyorum. Ve nefesleri bir iniltiye dönüşmeye başladığında, tam olarak olan şey bu.

Tekrar yanıma geldiğinde kendimi tamamen ona kaptırmıştım.

Öpücüğümün içine doğru haykırıyor. Buna dayanabileceğimi, vücudundan bir tane daha, sonra bir tane daha çekebileceğimi düşündüm ama kulaklarımda çınlayan o sesle dayanma umudum kalmadı. Bir iniltiyle boşaldım.

Aşağı indiğimizde, ikimiz de ezici hislerden dolayı titriyorduk. Bacakları ve kolları hala bana sıkıca sarılmışken, yüzümü boynuna gömüyorum, zaten ondan ayrılmak istemiyorum.

Ama sonra mutlu bir mırıltı çıkarıyor ve boynuma bir öpücük konduruyor. Ona bakabilmek için başımı kaldırdığımda gülümsüyordu.

Nedense orgazmın doruğundan indiğim an, onu gördüğüm an oluyor, doymuş ve mutlu görünüyor.

Ve bu bana seksin normalde hissettirdiği gibi hissettirmedi. Yakın bile değildi. Çok iyiydik, çok uyumluyduk, birbirimiz için çok... mükemmeldik.

Seks her zaman fiziksel bir rahatlama olmuştur. O kadar. Bu o değildi.

Bu düşünce içime bir korku sapladı. Burada kendi alanımın dışındayım ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Dışarı çıkmam gerek.

Ellerimi ve dizlerimi itiyorum, prezervatifi hızla atıyorum ve sonra kıyafetlerime uzanıyorum.

"Gitmem gerek," diyorum dalgınca gömleğimi çektiştirken.

Isabella hiçbir şey söylemiyor, ama tamamen giyindiğimde ve nihayet bakışlarımı onunkilere kaldırdığımda, yüzünde pişmanlığımın göğsümü çektiştirdeği belirsiz bir ifade buluyorum.

Nefes alabilmek için buradan gitmek istememe rağmen, Isabella'nın onu terk ediyormuşum gibi hissettirilmeyi hak etmediği gerçeğini de görmezden gelmiyorum. Kesinlikle onu sadece seks için kullandığımı değil.

Ona doğru eğilebilmek için yatağın üzerinde diz çöküyorum. "Oscar'ı beslemem gerek prenses," diyorum. Bu yalan değil ama gerçeğin tamamı da değil. "Yapabilseydim kalırdım. Seni öylece becerip kaçmazdım."

Isabella bir an yüz ifademi inceliyor. Yalan söylediğimi biliyor. İçimdeki korkuyu görebiliyor ama en ufak bir kızgınlık belirtisi bile göstermiyor.

Isabella'nın her zaman yaptığı gibi anlayışlı görünüyor.

Yüzünde sıcak, dürüst bir gülümseme beliriyor ve sonra başını sallıyor. Tek söylediği "Tamam," oluyor.

O baştan çıkarıcı dudaklara bir öpücük daha konduruyorum, dokunuşu bir damga gibi.

"Yogada görüşür müyüz?" diye soruyor nihayet uzaklaştığımda. Ama ben çoktan başımı sallamaya başlamıştım.

"Ondan önce görüşürüz," diye söz veriyorum, şimdiden gitmek istediğim için pişmanlık duyuyorum. "Sana mesaj atarım. Al, numaranı telefonuma yaz." Telefonumun hâlâ saklı olduğu arka cebime uzanıyorum ve ona uzatıyorum.

Dudağını ısıırıyor ama bu yüzündeki baş döndürücü ifadeyi yok etmiyor. Numarayı yazması ve bana geri vermesi sadece yarım saniyesini alıyor.

Bu noktada gitmem gerekiyor ama eğilip dudaklarına bir öpücük daha kondurmaktan kendimi alamıyorum. "İyi geceler prenses," diye mırıldanıyorum ağızına karşı.

Gölümsemesi benimkine doğru uzanıyor. "İyi geceler, Kane," diye fısıldıyor.

Ve hayatımda ilk kez herkesi kendimden uzaklaştırmak istemiyorum. Isabella'yı daha fazla dışarıda tutmak istemiyorum. Ve bu kaçınılmaz olarak sona erecek olsa da, eğer onunla geçireceğim tek zaman buysa, hepsini istiyorum.

ISABELLA

"Bugün iyi iş çıkardın Isabella, sol tarafındaki arabesk gerçekten güçlü görünüyor."

Bayan Martin'e minnettar bir baş selamı veriyorum. "Teşekkür ederim. Bu da iyi hissettirmeye başladı."

Bir sonraki dansçı sınıfına döndüğünde, bir dans iltifatına karşı her zamanki tepkimi vermediğimi fark ettim. Genelde bir iltifat büyük bir rahatlama hissiyle birlikte gelirdi - yaptığım bu işte gerçekten iyi olduğumun bir teyidi. Potansiyelimi gerçekleştirdiğime dair.

Şu anda hissettiğim tek şey bir iltifat aldığım için mutlu olmak.

Senin en iyi yanlarını kaçırıyorlar.

Kane'in dünkü sözleri bir anda zihnimin ön saflarında beliriyor.

O an, o basit yorum, dünyamın temelini sarstı. Çünkü kazadan sonra herkesin yaptığı gibi baleyi bana satmaya ya da balenin her şey olmadığına beni ikna etmeye çalışmıyordu. Beni baştan çıkarmak için yalan söylemiyordu, sadece rahatça dürüst davranıyordu.

O zaman anladım ki, kazadan beri bu onayı arıyormuşum.

Ve bunu bana kazara, arkadaşlar arasındaki eğlenceli bir an sırasında verdi.

Kane'in şefkatli ve samimi bir insan olduğunu dünden önce de biliyordum. Ördüğü savunma duvarlarını gördüğümde tahmin etmişim ve Oscar'ı kurtardığında da anlamışım. Soygun sırasında ve sonrasında bana nasıl davrandığını görmek bu bilgiyi beynimde daha da pekiştirdi. Bana geçmiş hakkında anlattığı her şeyi bilmesem bile, onun hakkında yine de aynı fikre sahip olurdum.

Ama şimdi, benim hakkımda ne düşündüğünü duyunca.

Gelmiş geçmiş en iyi dansçı olabilirsin ama ben yine de senin geri kalanının daha değerli olduğunu düşünürüm.

Bu onu daha da takdir etmemi sağlıyor.

Tabii ki bana mesaj atmak için o anı seçti.

Kane: Prenses

Hemen kalp atışlarım hızlanmaya başladı. Tek bir kelime, yazılı bir kelime nasıl böyle bir tepki vermeme neden olabilir?

Çünkü Kane'in vücudumla, onun yapabileceğini bile bilmediğim şekillerde oynayabildiği ortaya çıktı.

Birden beynim dün geceki anılara geri dönüyor.

Kane'in beni öpmesi, bana dokunması, beni becermesi... Bir yanıt yazarak dikkatimi dağıtmak için acele ediyorum.

Isabella:
Merhaba :)

Telefonum neredeyse anında titriyor.

Kane: Bale stüdyosunda mısın? Buralardayım.

Isabella: Evet, yeni bitirdim.

Kane: Seni beş dakika sonra alırım.

Genç bir kız gibi c i y a k l a m a dürtüsüyle savaşıarak telefonumu çantama atıyorum.

Sokakta Kane'in motosikletinin sesini duyduğumda ince, omzu açık bir kazağı tek parça streç giysimin üzerine geçiriyorum.

Ciddi olarak çıkmadığım biriyle hiç yatmadım, bu yüzden gündelik seks görgü kuralları bana tamamen yabancı. Garip olacak mı? Bu kadar soğukkanlı mı davranmalıyım? Bunun tekrar olmasını isteyip istemediğini bile bilmiyorum, özellikle de ayrılış şekli bir gösterge ise.

Sezgilerim bana bunun sadece korkmuş bir içgüdüsel tepki olduğunu söylese de.

Sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes alarak çantamı omzuma atıyorum ve bale okulundan çıkıyorum.

Ama işe yaramıyor, çünkü Kane'i tüm o ağır kaslı ihtişamıyla, dövmeli elleri gidona sarılmış ve gözleri kaskıyla gizlenmiş halde gördüğüm anda, o sinirler yeniden alevleniyor.

Ona doğru belli belirsiz bir adım attım.

Kane'in böyle bir tereddütü yok gibi görünüyor. Ben yanına ulaşana kadar kaskını çıkarıp gidona asıyor ve ellerini serbest bırakıyor. Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama fırsat bulamıyorum.

Kane tek kelime etmeden çantayı omzumdan aldı ve en yakın gidonun üzerine bıraktı. Sonra bir kolunu belime doluyor ve beni vücuduna doğru çekiyor.

Ve ağzıma sert bir öpücük konduruyor.

Beni daha sıkı kavıyor ve nefesimi yutuyor. Dilini alt dudağımda gezdirip sessizce içeri girmemi istediğinde, titreyen ellerimle gömleğini kavrayıp itaat etmekten başka bir şey yapamıyorum.

Kane beni nefessiz bırakacak, beynime kısa devre yaptıracak ve beni soluk soluğa, muhtaç bir karmaşaya dönüştürecek şekilde saldırıyor. Artık bir katılımcı değilim, sadece hayatta kalmaya çalışıyorum.

Geri çekildiğinde nefes nefese kalmıştım. Bunu yaparken isteksiz görünüyor, geri çekilmeden önce dudağımla bir, iki kez ısıyor.

"Merhaba prenses," diye gürlüyor o çakıllı sesiyle. Buna cevap veremeyecek kadar çok pldm.

Kane yüzümdeki şaşkın ifadeye bakarak kıkırdıyor. Kolunu sıkıca belime dolayarak diğerk eliyle çantama uzanıyor ve onu arkasındaki bölmeye ustalıkla yerleştiriyor.

"Hadi, seni eve bırakayım," diyor sonunda ve kendi kaskına uzanırken kaskımı bana uzatıyor.

Kane'in arkasındaki koltuğaatlarken neredeyse heyecandan titreyerek onu çekiyor. Hemen kollarımı beline doluyor ve kendimi sırtına yaslıyorum. Ve Kane'in motoruna bindiğimdiğerk zamanların aksine, siyah motosiklet ceketini giymediğini fark ediyorum. Koyu renk yıkanmış kot pantolon ve basit ama dar bir siyah tişört giyiyor.

İstesem de ellerimi onun karın kaslarında gezdirmekten kendimi alıkoyamıyordum.

"Isabella," diye homurdanıyor, vücudu sertleşiyor. "Biraz daha aşağı inersen eve geri dnemeyebiliriz bile."

Gülümsememi omzuna saklıyorum ama ellerimi tembelce belinde kaymaya başladıkları yerden itaatkâr bir şekilde uzaklaştırıyorum. Buna karşılık olarak motoru çalıştırıyor ve yavaşça kaldırımından uzaklaşıyor.

Yanağımı omzuna koyuyorum ve yanımızdan geçen binaları izliyorum. Kane'in motosikletinin arkasının benim güvenli alanım olduğunu düşünmeye başlıyorum, çünkü kendimi en çok burada huzurlu hissediyorum. Dansla ilgili düşünceler yok, kariyerim ya da geleceğimle ilgili endişeler yok, bu yeni şehirde bir yabancı gibi hissetme paniğı yok. Beynim sessiz ve bedenim Kane'in güvenilir ve rahatlatıcı varlığına sarılmış durumda.

Motosiklet sürmenin bu kadar terapötik olup olmadığını merak ediyorum. Belki de tedavi edici ve güçlendiricidir.

"Hiç birinin bisikletini sürmesine izin verdin mi?"

Düşünceli bir şekilde başını eğıyor. "Hiç kimse sormadı." "Kimin soracak cesareti var ki?" Kıkırdayarak soruyorum.

"Taşakların oldukça büyük prenses."

Yüzümde gururlu bir gülümseme beliriyor.

"Öğrenmek istiyor musun?" diye soruyor hafif bir duraksamadan sonra. "Sana öğretebilirim."

"Gerçekten mi?" Ciyaklıyorum, Kane'le daha fazla zaman geçirme fikri, motosikletine dair süregelen tüm korkularımı bir anda silip atıyor. "Aman Tanrım, buna bayılırım. Evet! Lütfen!"

Cevap olarak sadece bir onaylama homurtusu alıyorum.

Birkaç dakika sonra, boş bir otoparka girip motoru kapatıyor, sonra ayaklığı indiriyor ve kaskını yan bölmelerden birine sokuyor. Heyecanla motosikletin arkasından atladım.

Kane, "Pekâlâ, geriye kayacağım ve seni önüme oturtacağım, böylece her şeyin kontrolünü elimde tutabileceğim," diye açıklıyor. "Sana güveniyorum ama o kadar da değil."

"Teşekkürler," diye homurdanıyorum, bacağımı bisikletin üzerinden kaydırıp Kane'in önüne yerleşiyorum. Gidonu kavramak için öne doğru uzandım.

"Tamam, şimdi nasıl gidiyoruz? Rüzgarı saçlarımda hissetmek istiyorum."

Omzumda keskin bir ısıruk hissediyorum. "Sakin ol prenses. Rüzgârı hissedecek kadar hızlı gitmiyoruz. Bugün ağırdan alacaksın."

Suratımı asıyorum, yüz ifademin Kane tarafından görülmemesini bekliyorum. Ama piç herif bunu hissetmiş olmalı, çünkü sırtımda bir kıkırdama daha hissediyorum.

"Pekala, anahtar zaten kontakta, bu yüzden motoru çalıştırmanı istiyorum. Aynen böyle. Şimdi, yavaşça, devir çevirmeni istiyorum."

Gürültülü kükreme Donanma Tersanesi'nin seslerini keserken gülümsüyorum. Kane'e bakmak için yüzümü çevirdiğimde yüzümde kocaman bir sırıtma var.

Bana şefkate benzer bir şeyle bakıyor. Gözleri dudaklarıma iniyor, beni öpme isteği yüz ifadesinden belli oluyor. Onun yerine çıplak omzuma bir öpücük konduruyor.

"Şeker gibi tatlı," diyor sessizce.

Ama sonra o dikkatini tekrar motosiklete veriyor ve benimki de otomatik olarak onu takip ediyor. "Tamam, şimdi debriyayı bırakacağız ve her şeyden önce frenleme alıştırmaları yapacağız. Yavaşça debriyayı bırakmaya başla, motor hareket etmeye başlayana kadar. Sonra frene basmanı istiyorum."

Dikkatle, tereddütle, dediğini yapıyorum. Debriyajdaki tutuşumu gevşetiyorum ve motosiklet hareket etmeye başlar başlamaz frene basıp aynı anda fren kolunu sıkıyorum.

"Güzel," diye övüyor Kane. "Nasıl fren yapacağımızı bildiğimiz sürece sorun yok. Şimdi vites takalım ve debriyayı tekrar bırakmaya başlayalım, aynı zamanda gazı yavaşça çevirelim. Bunu yavaşça, paralel olarak yapmalısınız, böylece motosikleti durdurmaz veya herhangi bir şeye fırlatmazsınız. Hiç düz vitesli bir araba kullandınız mı?"

Neredeyse hiç araba kullanmadığımı itiraf etmiyorum. New York'ta yaşayan bir şoförüm olduğunu ve sadece kafamı boşaltmak istediğimde uzun yolculuklardan hoşlandığımı için araba kullandığımı.

"Amaç, debriyayı bıraktığınız kadar gazı da çevirmektir - vites geçişlerinin aynı olması gerekir. Yani debriyayı yavaşça bırakırken, gazı da yavaşça çevirin. Anladınız mı?"

Teoride evet. Başımı sallıyorum.

"Aferin kızıma. Görelim bakalım." Ve sonra ellerini kalçalarımın dışına doğru hareket ettiriyor, açıkça gerekirse atlamak için kendini hazırlıyor.

Sinirle yutkunuyorum ve dediğini yapıyorum.

Debriyayı yavaşça bıraktım ve tam gazı çevirmeye başlıyordum ki...

Motosiklet durdu.

"Sorun değil, oyalanmak neredeyse bir geçiş töreni," diye yatıştırıyor Kane. "Tekrar dene."

Çenemi tuttum ve motoru tekrar çalıştırdım. Sonra debriyayı tekrar bıraktım, bu sefer aynı anda gazı açtım.

Ancak bu sefer gaza fazla yükleniyorum ve motosiklet ileri doğru fırlarken aniden yüksek bir devir sesi geliyor.

İvme beni tekrar Kane'in göğsüne doğru iterken yüksek sesle bir çığlık atıyorum. Bir şekilde ellerimi gidonun üzerinde tutmayı başarıyorum ama Kane ellerini hızla benimkilerin üzerine koyup kontrolü ele almasaydı bu konuda bir şey yapabileceğimden tam olarak emin değilim. Bir anda tekrar durduk, motor sessizce gürlüyordu.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum. "Bu korkunçtu."

Kane'in kıkırdaması sinirlerimi yatıştırıyor. "Bir geçiş töreni daha," diye gülüyor. "Artık bunu doğru şekilde yapmaya hazırsın."

"Şimdi biraz gerginim," diye fısıldadım.

Omzuma tekrar bir öpücük konduruyor, bir, iki kez.

"Harika gidiyorsun," diye beni rahatlatıyor. "Bir kez daha dene."

Derin bir nefes alarak kendimi tekrar denemeye hazırladım. Debriyajı bırakıyorum, gazı çeviriyorum ve...

Motosiklet yavaşça ileri doğru yuvarlanmaya başlar.

"Aman Tanrım!" Çığlık atıyorum. "Bunu gerçekten yapıyorum!" Kane'in kahkahası içimde yuvarlanıyor.

Tanrım, onun gülme hissine bayılıyorum.

"Biraz hızlan. Yavaşça."

Yavaşça, dikkatimin %100'ünü gaza vererek bizi biraz daha hızlı sürüyorum.

"Mükemmel. Bu şekilde birkaç kez başlayıp duralım, sonra da parkın etrafında dönelim."

Yüzüme vuran rüzgâr ve sırtıma bastıran Kane'in sıcaklığıyla otoparkın etrafında önce bir tur, sonra bir tur daha atarken, buranın gerçekten benim cennetim olduğunu anlıyorum. Huzur böyle bir şey işte.

Motosikleti durdurup ayaklığı indirdiğimde kalbim göğsümden çıkacakmış gibi hissediyorum. Kulaktan kulağa gülümsüyorum ve göğsümde genişleyen mutluluktan neredeyse nefes alamıyorum.

"Bu çok eğlenceliydi," diyorum nefes nefese. "İnsanların buna nasıl bağımlı olduklarını çok iyi anlıyorum."

"Harikaydın prenses," diyor Kane'in sesi. "Etkilendim."

Gülümsemem, imkansız bir şekilde, daha da genişliyor. Tam olarak arkamı dönemiyorum ama omzumun üzerinden Kane'e nişan alabilmek için koltuğumda dönüyorum. Onun şimşek dolu gözleriyle yüz yüze geliyorum ve bana odaklanmış durumdalar.

Hâlâ kaskımı taktığım için onu tam olarak öpemiyorum, onun yerine "Bana öğrettiğin için teşekkür ederim. Bu inanılmazdı."

Hevesim konusunda benimle dalga geçmesini bekliyorum ama Kane'in yüz ifadesinde şu anda gülmeye dair hiçbir şey yok. Bakışları sert, dudaklarına inene kadar yüzümde geziniyor.

Dilim kendi bilinciyle onları yalamak için dışarı fırladığında, gözleri hemen kararıyor.

"Rica ederim," diyor, sesi o kadar çakıllı ki kemiklerimi sızlatıyor. "Şimdi motoru binanın yan tarafına sür ki sana ne yapacağımı kimse görmesin."

Sözleri karşısında şaşkın bir nefes alıyorum. Bakışlarım yüzünde geziniyor, dalga geçip geçmediğini anlamaya çalışıyorum ama bu bakışlar işe yaramıyor, Kane pek dalga geçecek biri değil. Bisikleti tekrar çalıştırmak için öne dönüyorum ve dediğini yapıyorum.

Kane bana binanın yanına park etmem için rehberlik ediyor, burada sokaktan ve oradan geçebilecek herhangi birinden gizleniyoruz. Tamamen تنها değil, ama Donanma Tersanesi kapalı ve bina terk edilmiş olduğu için birinin bizi görme ihtimali çok az.

Kane'in planladığı şeyi görmek.

Motosikleti park edip motoru kapatmaya gidiyorum ama bunu yapamadan Kane beni durduruyor.

"Bırak kalsın," diye mırıldanıyor, elleri belime yerleşiyor.

Kafam karıştı, dediğini yaptım. Kaskımı çıkarıp yüz ifadesini görebilmek ve belki de ne planladığını tahmin edebilmek için dönmeye çalışıyorum ama beni tutuşu buna da engel oluyor.

"Söyle bana prenses. Seni hemen şimdi boşaltırsam, sadece seni becermek istediğimi mi düşünürsün?"

"Ne?" Kane'in açık sözlülüğü karşısında bir kez daha hazırlıksız yakalanarak ciyaklıyorum.

"Beni duydunuz. Soruya cevap ver."

Ellerim önümdeki tankın üzerinde katlandıkları yerde kıpırdanıyor. "Bilmiyorum. Bunu hiç düşünmedim."

Dişleriyle omzumu uyarırcasına ısıyor. "Güzel küçük yalancı. Dün gece ayrılırken yüzündeki ifadeyi gördüm. Bunun tek seferlik bir şey olduğunu mu düşündün?"

Sert bir nefes veriyorum ve kendimi kısmen dürüst olmaya zorluyorum. "Senden... bir şey beklemiyorum. Dün geceden hoşlandım tabii ki ama senin isteyeceğini düşünmemiştim-ohhh..."

Sözlerim bir iniltiyle kesiliyor. Çünkü Kane o anı ellerini vücudumun ön tarafına doğru kaydırmak ve parmaklarını eteğimin bel kısmının altına daldırmak için seçiyor.

"Bisikletime bindiğinde her zaman bu küçük şirin etekleri giymelisin," diye mırıldanıyor, dudakları kulağıma o kadar yakın ki sözleri içimde bir ürperti yaratıyor. "Bütün ders boyunca tek düşünebildiğim bisikletin titreşiminin seni tahrik edip etmediği idi."

Kabaca yutkunuyorum. Titreşimin bacaklarımın arasında iyi hissettirdiğini fark etmiştim. Üzerimde her zamanki tayt ve şal etek kombinasyonum var, bu yüzden gürleyen bisikletle aramda pek bir şey yok ve bu kesinlikle koltukta kıpırdanmama neden oluyor. Kane'in açgözlü dokunuşu ve sert sözleri de yardımcı olmuyor.

Sorusunu yanıtlamaya geri dönmeye çalışıyorum, etrafımı saran şehvet sisinin etrafını görmeye çalışıyorum, çünkü Kane'in sorusuyla ilgili bir şey bana önemli geliyor. Sadece ne olduğunu bilmiyorum.

"Kane, ben-"

Ama omzuma bir çimdik daha atarak sözümü kesti. "İşte olacaklar. Seni önce parmaklarıma, sonra da sikime boşaltacağım. Sonra da işe gitmeden önce seni yemek yemeye götüreceğim. Çünkü seni sadece becermek istemiyorum, Isabella. Dün gece tam olarak ne düşündüğünü biliyorum ve sana şu anda söylüyorum, sen benim için sadece uygun bir kış parçası değilsin. Anladın mı?"

Kendime rağmen bir kahkaha attım. "Sadece sen bir kadına 'uygun bir kış parçası' olmadığını söyleyebilir ve buna baştan çıkarma diyebilirsin."

Kane'in cevabı bacaklarımdan arasına uzanıp taytımı dikiş yerinden yırtmak oldu.

"Bana bunun tek seferlik, sadece seksle ilgili bir şey olmadığını anladığını söyle Isabella," diyor parmaklarını mayomun altından kaygan klitorisimin üzerine kaydırarak. "Söyle ki yüzündeki o ifadeyi tekrar görme endişesi olmadan seni becerebileyim."

"Tamam, tamam," diye nefes nefese kalıyorum. Kalçalarım parmaklarına çarpıyor, sessizce daha fazlasını istiyorum. "Anlıyorum. Lütfen, sadece... lütfen."

Dudaklarının kulağıma karşı bir gülümsemeye dönüştüğünü hissedebiliyorum. "Çok güzel yalvarıyorsun prenses."

Ve sonra artık konuşmuyor.

İki parmağını içime sokup çıkarmaya başladı. Başparmağı klitorisime yerleşiyor. Zevk o kadar ani yükseliyor ki, kendimi tutabilmek ve ciğerlerime hava çekebilmek için gidonu öne doğru desteklemek zorunda kalıyorum.

Ve bu, Kane'in diğer eli kazağımın önünden yukarı kaymadan önce bile, böylece mayomun içinden göğüslerimden birini kavrayabiliyor.

"Oh, Tanrım," diye inliyorum. "Bu çok iyi hissettiriyor, lütfen durma-"

"Asla," diye homurdanıyor, diğer eli göğüs ucumu sert bir şekilde sıkarken içimdeki parmakları daha da derine iniyor.

"Şimdi elime boşal ki seni bisikletimin üzerinde sikmek için can atıyorum."

Parmaklarının içimdeki mükemmel noktaya çarpması, bir başka sert çimdik ve Kane'in omzumdaki o noktayı ısırması beni uçurumun kenarına götürmek için gereken tek şey. Orgazm boyunca titriyorum.

Sonunda iç çekerek göğsüne yaslanıyorum. Sert uzunluğunun kıcıma bastırıldığını hissettiğimde, bir memnuniyet mırıltısı çıkarıyorum.

Kane kendime gelmemi beklemiyor. Sadece aramıza uzanıyor ve kemerini çözmeye başlıyor. "Benim için kaldır prenses," diye emretti. "Ayaklar pedallarda, eller gidonda. Kendini benim için yukarı kaldır ki o tatlı amcığ kucağıma yerleştirebileyim."

Çılgına dönmüş bir halde, dediğini yapıyorum. Gidonu kavriyorum, sonra bir şekilde ayakkabılarımı bisikletin pedallarına destekleyecek ve kalçalarımı kaldıracak kadar beyin gücüne sahip oluyorum, böylece seleye oturmuyorum.

Bir prezervatif paketinin hışırtısını duyuyorum ve sonra kıcımlı kucağına çekip beni kalın sikine sokuyor.

İçimi doldururken şaşkınlıkla bir çığlık attım. Sesi bastırmaya çalışmakla uğraşmıyor, sadece kalçalarımı sıkıca kavriyor ve içime pompalamaya başlıyor, bunu yaparken aramıza pislik kusuyor.

"Şşşt, sessiz ol prenses. Herkesin sikime ne kadar aç olduğunu bilmesini istemezsin, değil mi? Herkesin sandığı gibi iyi bir kız olmadığını?"

Onun sözleri ve bu sözlerin söylendiği çakıllı ses, aldığım zevkin yeniden yükselmeye başlamasına neden oluyor. Kane'in benden çıkardığı ilk orgazmdan dolayı zaten titriyorum, ama içime daha da sert girmeye başladığında, bunun tekrar boşalmamla sonuçlanacağını biliyorum.

Kane kendimi daha fazla tutamayacağımı anlamış olmalı, çünkü birkaç dakika sonra beni öne doğru kaydırıyor, böylece kucağı yerine koltuğa oturuyorum.

"Öne eğil, bunu hep denemek istemişimdir," diye homurdanıyor arkamdan. Otomatik olarak dediğini yapıyorum ve vücudumun üst kısmı bisiklete yaslanacak şekilde öne doğru eğiliyorum.

Kane'e daha önce hiç yapmadığı bir şeyi verdiğimi söyleyen heyecanı görmezden geliyorum.

Yeterince öne eğildiğimi düşünüyorum ama Kane'in elini kürek kemiklerimin arasında hissettiğimde, beni istediği yerde olmadığını fark ediyorum. Beni istediği pozisyona getirmek için hiç cesaretlendirmeye gerek yok, böylece içime geri kayabilir.

Ama klitorisim titreşimli koltuğa değene ve ben çığlık atana kadar ne yaptığını anlamıyorum.

"Evet, işte bunu bekliyordum," diye inliyor arkamdan. "Aminin sikimi ne kadar sert sıkıldığını hissetmelisin."

Beni istediği pozisyona getirdiğine göre elini çekmesini bekliyorum ama onun yerine saçlarımın arasına girdiğini hissediyorum.

Dersten sonra her zamanki balerin topuzumu çıkardım, ama sadece gevşek, daha rahat, dağınık bir topuz yapmak için. Bu da Kane'in omuzlarımdan aşağıya düşmesi için sadece bir kez çekiştirmesi gerektiği anlamına geliyor. Ve fısıltılı bir küfürle ellerini buklelerimde yumruk yapıp içime daha da sert sokmak için kaldıraç olarak kullanmaya başladığında, içimde ikinci bir orgazm kaynaşmaya başlıyor.

Duygulara kendimi kaptırmıştım. Motosiklet bacaklarımdan arasında titreşirken ve Kane acımasızca arkamdan bana doğru sürerken, kafamda tek bir tutarlı düşünce yok. Tek yapabildiğim gidona tutunmak ve umutsuzca ciğerlerime hava çekmeye çalışmak.

"Bana bir tane daha ver prenses," diye hırılıyor Kane tenime doğru. "Benim için bisikletimin her yerine gel. Bundan sonra her bindiğimde aklıma gelen tek şeyin o olmasını istiyorum."

Tek gereken bu. Kane'in dokunuşu ve onun fikri beni düşünmek istiyor.

Orgazm bedenimi yırtarken ürperiyorum. Ve son dalga üzerimden geçtiğinde, sonunda öne doğru yığılıyorum.

bisiklete.

"Fuuuuck evet," diye inliyor Kane, sonuncusu boyunca bana biniyor. Birkaç saniye sonra kalçalarının teklediğini hissediyorum ve kendi boşalmasını bulduğunu anlıyorum.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor Kane, dokunuşu yanlarımdan aşağı inip kalçalarımın dinleniyor.

"Artık bacaklarımı hissettiğimi sanmıyorum," diye mırıldanıyorum.

Kane bunun üzerine kıkırdıyor. Belimi sıkarak, bir anlığına bana dokunmaktan keyif alıyor gibi görünüyor. Sonunda kendini benden uzaklaştırıp bacağını bisikletin üzerinden geçirerek yanında durup kendini düzelttiğinde, aramızdaki boşluğu doldurmakta tereddüt ediyor gibi görünüyor.

Bunun ilk başta düşündüğüm kadar sıradan olmayabileceğini bir kez daha anladım.

"Gidelim prenses. Eve, Oscar'a gitmeden önce seni beslemek istiyorum."

Sözleri beni hemen düşüncelerimden uzaklaştırdı. Ona ters ters bakıp şöyle diyecek kadar: "Beni köpek gibi gösteriyorsun. Beni beslemene ihtiyacım yok."

Sırıttırıyor ve bir öpücükle yatıştırmadan önce dudağımı ısırarak için öne eğiliyor. "Ama seni beslemeyi seviyorum."

Gözlerinde tuhaf bir bakışla uzaklaştığında, bunun seninle ilgilenmeyi seviyorum anlamına gelip gelmediğini merak ediyorum.

ISABELLA

Kane bizi akşam yemeği için seçtiği yere götürdü, benim dehşetime rağmen. Ama görünüşe göre bir binicilik dersi Kane'in benim sürmeme izin vermesi için yeterli değil.

"Cheesesteak mi?" Kane'in durduğu yeri görünce şaşkınlıkla soruyorum. "Yediğimiz şey bu mu?"

Omzunun üzerinden bana eğlenen bir bakış atıyor. "Şık bir et lokantasını mı tercih edersin prenses?"

Ona ters ters bakıyorum.

İnmek için bacağını bisikletin üzerinden sallıyor, sonra elini bana uzatıyor. Ancak inmememe yardım etmesine izin verdiğimde, ayağa kalkar kalkmaz beni vücuduna doğru çekiyor.

Onun bu yakınlığı karşısında irkilerek nefes alıyorum. Ve bu, kulağıma fısıldamak için eğilmesinden önce bile, "Parçalanmış tayı ve ıslak bir kedi ile güzel bir yere gitmek istemeyeceğini düşündüm. Ama heyecan istiyorsan, smokinli bir adam tarafından servis edilirken seni pahalı bir kadife sandalyede boşaltabilmek için seni lüks bir restorana götürmekten mutluluk duyarım."

İçimden geçen ürpertiği durduramıyorum ve Kane hemen kalçalarımı nasıl sıktığına odaklanıyor. Sırıttıyor ve sözlerinin beni ne kadar etkilediğini bildiğini biliyorum.

"Ben-sen-" Kelimeleri çıkarmaya çalışıyorum. "Aman Tanrım, çok bunaltıcısın," diye geveliyorum sonunda.

Kane'den yüksek sesli bir kahkaha patlar. Yüzüne bir gülümseme yayılıyor ve gözleri mutlulukla parlıyor. Elimi tutarak beni peşinden sürüklüyor.

"Philly cheesesteak yedin mi?" diye soruyor gideceğimiz yerin önünde durduğumuzda. Başımı sallıyorum.

"Düşündüm de. Bunlar şehrin en iyileri değil ama Klasik Philly cheesesteak deneyimi gibi bir şey, bu yüzden size bununla başlamanın eğlenceli olabileceğini düşündüm. Ayrıca, bunu yapmak için iki kişiye ihtiyacınız var."

Acaba Kane ilk kez bir ikilinin parçası mı oluyor? Bunu söylerken sesindeki memnun tınıyı hayal edip etmediğimi bilmiyorum ama her iki durumda da Kane'in elini daha da sıkı tutmama neden oluyor.

"Pat's ve Geno's'u duymuştum ama birbirlerinin tam karşısında olduklarını hiç bilmiyordum," diye yorum yapıyorum.

Kane başını sallar. "İkisinden de birer tane alacağız, böylece ikisini de deneyebilir ve hangisini daha çok sevdiğinize dair resmi bir seçim yapabilirsiniz. Bu bir gelenektir."

Geno's'tan cheesesteak almamız sadece birkaç dakikamızı alıyor. Caddenin karşısındaki Pat's'e geçtiğimizde ise sipariş vermek için bekleyen insanların oluşturduğu bir kuyrukla karşılaşırız.

"Bu... bu nasıl sipariş verileceğine dair bir işaret mi?" Sıranın sonunda yerimizi aldığımızda soruyorum.

Kane kıkırdar. "Evet. Güney Philly'ye hoş geldiniz." Gözlerimi kısıyorum ve tabelayı okumak için yaklaşıyorum.

- Bifteğinizi soğanlı mı soğansız mı istediğinizi belirtin.
- Sade-peynirli-provolone-Amerikan peyniri veya pizza bifteği seçin.
- Paranızı hazırlayın.
- Sırada beklerken yukarıdakilerin hepsini uygulayın.

Eğer bir hata yaparsanız, panik yapmayın, sadece arkaya gidin

ve baştan başlayın.

"Bu gerçek olamaz," diyorum inanamayarak ölerek. "Hata yaparsam beni gerçekten sıranın en arkasına mı önderecekler?"

Kane omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Kimsenin işleri berbat ettiğini görmedim."

Sıranın önüne geçmemiz sadece birkaç dakikamızı alıyor ama o dakikalar içinde gerginliğim artmaya başlıyor. New York sakin ve tatlı bir şehir olarak bilinmez, ancak zaman geçirdiğim yerler ve etrafımdaki insanlar hiç bu kadar açık sözlü olmamıştı. Philly'yi kesinlikle seviyorum ama bu açık sözlülüğe alışmak biraz zaman alıyor.

"Sana ne getireyim tatlım?" diye soruyor tezgâhın arkasındaki terli İtalyan adam. Kane istediğimi sipariş etmem için başını sallıyor.

"Uh..." Sinirlerim boğazımı sıkıyor ve kelimeleri zorla çıkarmak zorunda kalıyorum. "Um, alabilir miyim-bekle, ilk soru neydi? Peynir türü mü? Um-"

"Tanrım, hanımefendi, kendinize gelin," diyor yanımdan gelen cılız bir ses. Arkamızda sırada sallanan sarhoş bir adam görmek için bakıyorum. "Cheesesteak sipariş etmek için üniversite mezunu olmaya gerek yok."

"Dikkat et," diye ısırtıyor Kane. Beni aldığından beri yüzünde olan mutluluk pırıltısı gitmiş. Onun yerine kızgınlık parıltıları var.

"O zaman ona acele etmesini söyle," diye tersliyor adam. "Nasıl sipariş vereceğini söyleyen bir tabela var. Bunu mahvetmek için ne kadar aptal olman gerekiyor?"

Siparişimizi vermek için Pat's çalışanına dönüyorum ve gerginliği çözmeye çalışıyorum. "Ben sadece soğanlı bir cheesesteak sipariş edeceğim-"

"Neden geri çekilip az önce sürünerek çıktığın lağıma geri dönmüyorsun?" diye hırlıyor Kane, adamın suratına bakarak. Ellerini görüyorum

Yumruklarını sıkıyor ve ilk yumruğu atmasına saniyeler kaldığını biliyorum.

"Kane, sorun yok. Sadece-"

"Çekil gözümün önünden," diye bağılıyor adam. Sonra Kane'i kendisinden uzaklaştırmasını dehşet içinde izliyorum.

Kane neredeyse rahatlamış görünüyor.

Artık karşı koymakta haklı olduğu için rahatlamış mıdır? Yoksa savaşmak kendi başına içinde bir şeyleri rahatlatıyor mu?

Tam olarak bunun gerçekleşmek üzere olduğunu fark ettiğimde kanım buza dönüşüyor. Kane'i hem kafeste hem de sokakta fiziksel bir münakaşanın içinde gördüm ve bundan zevk alıyor. Bu işe girişmek için her bahaneyi kullanır.

Kane'in iki eliyle adamın gömleğini kavradığını ve çalışanın öfkeli bağırışlarını duymazdan gelerek onu ayak parmakları üzerinde yukarı çektiğini dehşet içinde izliyorum. Adamın yüzüne birkaç santim mesafedeydi ve bir daha asla göremeyeceğimi umduğum bir nefretle ona bakıyordu. Bir şey söylemek, öfkesini fiziksel olarak göstermeden önce sözlü olarak ifade etmek için ağzını açıyor-

Ama sonra gözlerimle buluştu. Ve durdu.

Yavaşça, mucizevi bir şekilde, adamı yere bırakır ve gömleğindeki tutuşunu gevşetir. Zorlukla dizginlediği öfkesiyle çenesi sıkılır.

Ama neyse ki ölçülü. Adamı kendinden uzaklaştırırsa bile, gözlerini benden hiç ayırmıyor.

"Defol git buradan," diyor sarhoşa. "Fikrimi değiştirmeden önce."

Adama ikinci kez söylemeye gerek yok. Bunu ters ters bakarak yapar, ama arkasını döner ve cheesesteak'ini almak için sokağın karşısındaki Geno'ya doğru yürür.

Kane cebinden bir tomar para çıkarır ve tezgâhın arkasındaki adama gerekenden fazlasını verir. "Özür dilerim," der sertçe.

Çalışan paraya şüpheli bir bakış atıyor ama sonunda

parayı alıyor ve siparişı almak için başını tezgâhın ucuna doğru uzatıyor.

Cheesesteak'i alıp dışarıdaki masalara otururken Kane de ben de sessiziz. Gerginliği kırmak ve her şey olmadan önce geçirdiğimiz eğlenceli zamana geri dönmek için bir şeyler söylemek istiyorum ama bunu nasıl yapacağımdan emin değilim.

Kane bir şekilde bunu benden önce anlıyor. Elindeki kâğıda sarılı sandviçi açmaya başlarken bana tereddütlü bir bakış fırlatıyor ve şöyle diyor: "Bunun üzerine soğan sipariş ettiğini fark ettim. Bunu bilerek mi yaptın yoksa günün geri kalanında seni öpmemi istemediğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

İçimden şaşkın bir kahkaha patlıyor. Birlikte geçirdiğimiz zamanı kurtarmak için gösterdiği çabadan o kadar rahatladım ki Kane'in karşısında oturduğum yerden kalktım ve ona minnettarlığımı göstermek için masanın üzerine eğildim. Hala gülerek dudaklarına minnettar bir öpücük konduruyorum, acele etmeyip onu derin ve seksi bir öpücüğe boğduğum için biraz bile utanmıyorum. Öpücüğümü geri çektiğimde, hızlı nefesler alıyor ve bir tane daha istemesine iki saniye kalmış gibi görünüyor olmasından dolayı biraz kendini beğenmiş hissetmekten kendimi alamıyorum.

"Ne kadar da şirin bir kızsın," diye mırıldanıyor, bakışları öpücükten şişmiş dudaklarıma kayıyor.

Tekrar yerime otururken gülümsememi gizlemek için dudağımı ısıırıyorum. "Peki önce hangisini deneyeyim? Senin favorin hangisi?"

"Uh-uh," diyor başını sallayarak. "Senden tarafsız bir görüş istiyorum. İkisini de dene, sonra sana favorimi söyleyeceğim."

Önce bir, sonra iki sandviçi de ısıırırken Kane'in şiddetle odaklanmış yüz ifadesine gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. Kararımı vermek için acele etmiyorum, Kane'in dikkatini çekmek için başka bir neden olmasa bile.

"Pat'inki daha iyi," diye karar verdim sonunda. Ve yüzü heyecanlı bir sırıtışa dönüştüğünde doğru kararı verdiğimi anlıyorum.

Pat's cheesesteak'in diğerk yarısına uzanırken, "Etin kesimi, değil mi?" diye soruyor.

Başım la onaylıyorum, sonra sandviçten bir ısırık daha alıyorum. Bu kez lezzetli ısırıkla bir inilti çıkarıyorum.

"Sakin ol prenses," diye homurdanıyor Kane. "Teneke kutudaki peynirden bu kadar tahrik olursan, o kadar da özel olmadığımı düşünmeye başlayabilirim."

Bunun üzerine bir homurtu çıkardım. Neredeyse anında, gözlerim şok ve utanç içinde büyüyor, elim ağzımı kapatmak için yukarı kalkıyor.

Kane tepkime kıkırdıyor. Sonra sandviçe yumuluyor, neredeyse yarısını tek lokmada yutuyor.

"Bir ara seni Dalessandro'ya götüreceğim," diyor lokmasını yuttuktan sonra. "Şahsen, şehrin biraz dışında olsa da bence şehrin en iyisi orası."

Sandviçimden bir ısırık daha alıp Kane'in şimdiden başka bir buluşma planlamasına duyduğum sevinci örtbas etmeye çalışıyorum.

"Ee, ne kadar zamanım var?" Birkaç dakika yemek yedikten sonra sordum. Bunun kulağa ne kadar yapışkan geldiğini fark ederek hemen irkildim. Mesaisinin ne zaman başladığını sormak için ağzımı açıyorum ama Kane çoktan telefonundan saate bakıp sorumu yanıtlıyor. Soruyu ifade ediş şeklime tepki bile vermedi.

"Bu akşam dokuza kadar başlamıyorum, bu yüzden seni buraya getirmek için zamanım oldu. Genelde yedide başlarım. Burada ne kadar kalacağımıza bağlı olarak, kulübe gitmeden önce Oscar'ı gerçek bir yürüyüşe çıkaracak zamanım bile olabilir." "Sen de bizimle gelmelisin. Eğer meşgul değilsen."

Bu sefer gülümsememi gizleme zahmetine girmiyorum. "Bu hoşuma giderdi," diyorum ona.

Kane başını sallıyor ve sandviğine geri dönüyor, yüz ifadesi değişmiyor-ancak şimdi söylediklerini okuyabiliyorum ve gözlerindeki ışıltıyı görebiliyorum, cevabımdan memnun olduğunu söylüyor.

"Peki, bu gece ne yapıyorsun?" diye soruyor bir süre sonra. "Eğer bütün gün çalışıp dans ediyorsan, Isabella için bir gece neye benziyor?"

Abartılı bir iç geçirip ellerimi siliyorum ve peçeteyi masaya bırakıyorum. Kane daha birkaç dakika önce peynirli bifteğin durduğu boş ambalaja eğlenerek bakıyor.

"Brooks apartmanında büyük bir gece var," diye başlıyorum. "İlk olarak gündemimizde her şeyin olacağı bir duş var ki bunun için fazlasıyla heyecanlıyım. Sonra yeni bir tarif deneyecektim ama sanırım birkaç gün bu peynirli bifteğin tadıyla yaşamak istiyorum. O yüzden o yok. Muhtemelen hala dondurucumda duran Ben and Jerry's'e dalacağım ve kendimi işim biter bitmez onu tüketeyeceğime ikna edeceğim. Ama gerçekçi olmak gerekirse bu yarına kadar gerçekleşmeyecek çünkü muhtemelen Netflix'teki yeni seri katil belgeseline kendimi fazla kaptıracağım." Omuz silkiyorum ve kollarımı önümde masanın üzerinde kavuşturuyorum. "Yani kısacası, yüzümde bir maske ve kucağımda dondurmayla kanepemde oturup hiç ilgimi çekmeyen korkunç suçları izleyeceğim."

Kane ilk başta bana sadece göz kırptı. Sonra, "Bu... çok fazla bilgiydi" dedi.

Şaşkın ifadesine gülüyorum.

"Yani... gerçek suç, ha?" diye soruyor bir süre sonra. "Ne zaman seni çözdüğümü düşünsem, beni bir şeyle şaşırtıyorsun."

"Onun yerine neyle ilgileniyor gibi görünüyorum?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Tatlı, romantik filmler mi?"

"Neden, kız gibi bir kız olduğum için mi?" Konuşmanın tonunun hafif kalmasını bekleyerek gülerek soruyorum.

Ama Kane'in bana bakışı hiç de öyle değil.

"Hayır. Çünkü insanların en kötüsünü değil, en iyisini görüyorsun." Ciddi bakışları karşısında kahkahalarım tutuldu.

Ve eğer Kane'in bir şansı hak ettiğine dair aklımda kalan bir şüphe varsa, o anda yok oldu.

Tamamen takıntılı ve aşk hastası bir kız gibi görünmeden ona nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum ama neyse ki Kane beni bundan kurtarıyor. "Peki neden gerçek suç?" diye sorarken ilk cheesesteak'in diğer yarısına uzanıyor.

Cevap verirken önümdeki paketle oynuyorum. "Psikolojisini seviyorum. İnsanların bir şeyleri yapmak için sahip oldukları nedenlerin her zaman büyüleyici olduğunu düşünmüşümdür. I-" Kabaca yutkunarak bir sonraki kısmı eklemekte tereddüt ediyorum. Ama Kane'in bana cesaret verici bakışları karşısında konuşmaya devam etmek dünyanın en doğal şeyiymiş gibi geliyor. "Her zaman üniversiteye gidersem bölüm olarak psikolojiyi seçeceğimi düşünmüşümdür," diye itiraf ediyorum sonunda.

Kane başıyla onaylamadan önce tereddüt bile etmiyor. "Bu beni şaşırtmadı. İnsanlarla aran bu tür bir alanda başarılı olamayacak kadar iyi."

Ona gülümsediğimden oldukça eminim. Bu hayalimi kimseye itiraf etmemiştim, yüksek sesle söylemekten çok korkuyordum ama o yine hiç tereddüt etmeden beni destekliyor. Tıpkı sadece bir dansçı olarak görülmekle ilgili korkularımı itiraf ettiğimde yaptığı gibi.

Bunun artık sadece bir aşk olduğunu sanmıyorum.

Bunu yüksek sesle itiraf etmek gibi utanç verici bir şey yapmadan önce bu korkunç düşüncüyü bastırıyorum. Tanrı biliyor ya, Kane'le aramızdaki bu şeyin nereye gittiğini bile hâlâ bilmiyorum.

"Hiç üniversiteye gitmeyi düşündün mü?" Onun yerine ben sordum.

Yüzünü buruşturuyor ama kendisinden birkaç hafta önce bahsedeceği şekilde bahsetmekten çekinmiyor. "Üniversite gerçekten radarımda değildi," diye itiraf ediyor. "Yirmi bir yaşıma kadar GED bile almadım."

Hayaller ve özlemler türünden bir konuşmayla onu biraz daha zorlamayı tartışıyorum ama omuzlarındaki gerginlikten ve çenesinin sertleşmesinden itiraf etmenin

Bu kadarı bile onun için zordu. Bu yüzden ona acıdım ve sohbeti hafiflettim.

"Yani, psikoloji ve gerçek suç yok. O zaman ne izlemeyi seviyorsun? Sitcom? Docudrama? Aman Tanrım, realite TV seven biri misin?"

Dudağının kenarı eğlenerek seğiriyor. "Sanırım o peynir kafana doğru gitti prenses. Beni ne tür bir reality TV izlerken hayal edebilirsin ki?"

Gülümsememi bastırmak için dudağımı ısırarak omuz silkiyorum. "İyi bir yemek programından hoşlanıyor gibi görünüyorsun."

Kıkırdıyor ve sanırım bu sesten asla bıkmayacağım. "Aslında iyi bir Hell's Kitchen bölümünden hoşlanırım. Ama hayır, bu benim tercihim değil."

Bekleyişimi sürdürdüğümde sonunda şöyle dedi: "Sitcomları severim. Tercihen animasyon sitcomları. Ama komik olan her şeyi, özellikle de zekice bir mizahsa. Bu benim en sevdiğim tür... dikkat dağıtıcı."

Mizah. Kane'in buna yöneleceğini tahmin etmeliydim. Ve yirmi altı yaşındaki bir adamın hayatında birazcık kahkaha için televizyon izlemek zorunda olması kalbimi yeniden acıtıyor olsa da, bunun dışında onu güldürmeye daha da kararlı olmamı sağlıyor.

"O zaman Family Guy'ı Simpsons'a tercih ediyorsun, değil mi?" Kane ısırıldığı yerde donup kalıyor ve bana ters ters bakıyor.

"Küfür. Geri al onu."

Yüksek sesle ve mutlu bir kahkaha attım. Bu da yüzünde yarım bir gülümsemenin belirmesine neden oldu.

"Peki, son zamanlarda ne izliyorsun?" Kane'in sandviçinden damlayan peynirden bir parça almak için öne doğru eğilerek soruyorum. Bakışları parmağımın izini takip ediyor ve ben onu ağızma attığımda gözleri kararıyor.

"Son zamanlarda Rick and Morty'yi yeniden izliyorum," diyor yavaşça. Dikkati gözlerime yöneliyor. "Hiç izledin mi?"

Başımı sallıyorum.

"Bir ara izlemelisin," diyor.

Seninle bir Netflix ve dinlenme randevusuna kesinlikle bayılırım dışında bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama neyse ki telefonum bir mesajla çaldığında kendimi utandırmam engelleniyor.

"Her şey yolunda mı?" Telefonumu hızlıca kaldırmadan önce kontrol ettiğimde Kane soruyor.

"Sadece annem," diye iç çekerek cevap veriyorum. "Buraya taşındığımdan beri beni sık sık kontrol ediyor. Sanırım gitmeme izin vermekte zorlanıyor. Eve gittiğimde onu ararım."

Kane'in sesi "Endişelenmesi çok hoş," derken yapmacıktı. Son peynirli biftekleri paketlemeye ve masamızdaki tüm çöpleri toplamaya başlıyor.

Bunu yaparken kafasında bir şeyler düşünüyor gibi görünüyor. Sanırım başka bir şey söyleyecek, belki de kendini daha fazla açığa vuracak, ama aniden ayağa kalkıyor ve çöpümüzü atıyor.

"Seni eve götürüyim prenses."

Ona gitmek istemediğimi, onunla daha fazla zaman geçirmek ve onu daha iyi tanımak istediğimi söylemek istiyorum ama aynı zamanda onu itilmek istediğinden daha fazla zorlamak da istemiyorum. Bu yüzden ayağa kalkıyorum ve "Yemek için teşekkürler" demeden önce Kane'in yanağına iffetli bir öpücük konduruyorum.

Bunun üzerine ifadesi yumuşuyor. "Çok kibar," diye mırıldanıyor.

Ve ağzıma bir öpücük kondurduğunda, benimkinin sahip olduğu iffetten eser kalmıyor.

KANE

Kulübün ön kapısında durmuş, elimdeki kalemi tıkırdatıyordum ki Marcus beni buldu.

"Hey, dostum, Crystal şu anda adamıyla işini bitiriyor, bu yüzden birkaç dakika içinde Bobby'yle kimin kapatacağına dair takla atmaya hazır olmalıyız."

Ona sert bir şekilde başımı salladım ve kafamdan dışarı bakmaya geri döndüm.

Bütün gün sinirliydim. Daha önce normal düzeyde sarhoş olan bir müşteriyle neredeyse kavga ediyordum ama içimden birine yumruk atmak geldi ve o da fitili ateşledi.

Son birkaç gündür garip bir değişim yaşıyorum. Bugüne kadar tam tersi bir tutum içindeydim. Kulüpte kimsenin peşinden gitmedim, toplum içinde kimseyi terslemek istemedim - hatta spor salonunda kaba kuvvet yerine tekniğe odaklanmayı bile başardım. Günlerdir, her zamanki öfkeli halim değildim.

Isabella'yı gördüğümünden beri.

En son o zaman geç vardiyaya kalmıştım. Kulübün güvenliği son zamanlarda fazladan çalışıyor, bu yüzden geç başlamam bile duyulmamış bir şey - bir gün izin almayı unutun. Son beş gündür her gün çalışıyorum ve önümüzdeki yedi gün de çalışacağım.

Ne yazık ki bu aynı zamanda Isabella'yı bir daha göremeyeceğim anlamına geliyor. Bu sadece onun erkenci, benim ise gece kuşu olmamdan kaynaklanmıyor, aynı zamanda ben boşken o çalışıyor ya da dans ediyor. Ve o boş kaldığında, ben işe gidiyor oluyorum. Tamamen zıt programlarımız var ve bu beni çok sinirlendiriyor.

Marcus'un pistin diğer tarafından el salladığını görünce düşüncelerimden sıyrılıyorum. Diğer iki fedai çoktan orada durmuş, asık suratla Marcus'un elindeki pipetlere bakıyorlardı.

Bobby ile kapanış yapmak tartışmasız bu işte çalışmanın en kötü yanı. Kapanışı saatler süren tek müdür o, çünkü tatmin olmadan önce parayı defalarca sayıyor. Ve o bunu yaparken biz de beklemek zorunda kalıyoruz. O ne zaman kapanış müdürü olsa, fedailer kimin sabah 5'e kadar eve gitmeyen şanssız piç olacağına karar vermek için kura çekiyorlar.

Ama sonra gruba doğru yürürken bir şey fark ettim. Bobby ile en son kapattığım gece Isabella'nın sabahın altısında kapımı çaldığı geceydi çünkü etrafta dolaştığımı duymuştu.

Tam çocuklara ulaştığımda aklıma bir fikir geliyor. Onlar birer pipet alamadan ellerimi ceplerime sokuyorum ve rahat bir ses tonuyla, "Bu gece Bobby ile kapatabilirim," diyorum.

Çocuklar bana üç başım çıkmış gibi bakıyorlar. Haklı olarak. Kulüp tarihinde hiç kimse daha sonra kalmayı teklif etmedi.

"Emin misin?" Marcus şüpheli bir ses tonuyla soruyor.

Sertçe başımı sallıyorum. "Evet, sorun değil." Sanırım bir neden eklememi istiyorlar ama beni bunu beklemeyecek kadar iyi tanıyorlar.

Marcus iç geçirir. "Pekâlâ, buna hayır demeyeceğim. Şafakta uyumakta iyi şanslar."

Buna güveniyorum.

Bobby kapanış işlerini hallederken ben de resepsiyonda bekliyorum. Normalde bunu yaptığımda dakikaları sayıyorum, yorgunluğum arttıkça sıkıntımın da arttığını hissediyorum, ama bu gece heyecanım arttıkça dakikaları sayıyorum. Geçen gün Isabella'yla olan anılarımla zaman geçiriyorum, onu bisikletimin üzerinde becermenin ve sonrasında onu yemeğe götürdüğümde konuşmasını dinlemenin nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. Onun konuşmasını saatlerce dinleyebileceğimi fark ettim - sadece sesinde inanılmaz derecede rahatlatıcı bir şey olduğu için değil, aynı zamanda beyninin içine girmeyi sevdiğim için. Konuşkan olmasını seviyorum.

Bobby beni bulduğunda kendi kendime gülümsüyordum. Bana işinin bittiğini ve gitmeye hazır olduğunu işaret etti.

Ceketimi ve kaskımı almak için acele ediyorum.

Nihayet daireme girdiğimde saat sabahın beşiydi. Uykulu Oscar'ı selamladıktan sonra, kulübün kokusunu üzerimden atmak için hızlı bir duş almaya karar veriyorum. Ama bu sadece birkaç dakika sürüyor ve oturma odama geri döndüğümde saatin hala 5:20 olduğunu ve Isabella'nın dairesinden gelen herhangi bir ses duymadığımı fark ediyorum.

Kapısını çalmadan önce ne kadar beklemem gerektiğini anlamaya çalışarak adımlamaya başlıyorum. Uyanık kalmak için kendime bir fincan kahve yapıyorum, ama sinirden o kadar gerginim ki buna gerçekten ihtiyacım bile yok.

Ya bu bir kerelik bir şeyse ve genelde altıda kalkmıyorsa? Ya gerçekten programlarımız tamamen zıtsa ve onunla geçirdiğim tek zaman koridorda aceleyle selamlaşmak ve nadiren izinli olduğum bir geceyse?

Ben zemine doğru adımlarken Oscar bana şaşkın ve huysuz bir bakış atıyor.

Tam vazgeçmek üzereyken, dairesindeki dolap kapısının çarptığını duyuyorum.

Daha ses kesilmeden kapımdan çıktım.

Kapısını çalmam kulağıma yüksek sesle ve çaresizce geliyor, ama umurumda değil. Onu görmeyeli beş gün oldu.

Kapıyı açtığında alnı endişeyle kırışmıştı. "Özür dilerim, seni uyandırdım mı? Sessiz olmaya çalışıyorum-"

Bir adım öne çıkıp dudaklarına sert bir öpücük kondurarak sözünü kestim.

Sadece tek bir gagalamayı kastetmiştim ama ağzıma onun tadını aldığım anda gidici oluyorum. Ellerimi saçlarının arasına sokup dilimle dudaklarını aralayarak daha fazlasını almaya çalışıyorum.

Sonunda çekildiğimde ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Alnımı onunkine yaslayarak sert bir mırıltıyla, "Günaydın prenses," diyorum.

Cevap veremeyecek kadar şaşkın, ciğerlerine hava almaya çalışmakla meşgul. Sonunda ağzından çıkan tek şey şaşkın bir "Ne...?" oluyor.

İsteksizce ellerimi saçlarından çekiyorum ve bir adım geri çekiliyorum. "Uyandığını duydum, bu yüzden işe gitmeden önce seni görmek istedim."

Şaşkınlığı geçmiyor. Bakışları yüzümde geziniyor, gözlerimdeki yorgun ifadeyi yakalıyor. "İşten yeni mi geldin?" diye tahmin ediyor.

Başımı sallıyorum. "Sadece" kelimesinin abartılı olduğunu bilmesine gerek yok. Yüz ifadesi endişeli bir hal alıyor. "Yatağa gitmelisin, Muhtemelen çok yorulmuşsundur."

Omuz silktim ve itiraf ettim, "Seni görmek istedim."

Bunun üzerine gözle görülür bir şekilde eriyor ve yüzünde mutlu bir gülümseme belirirken yanakları pembeleşiyor. "Ben de seni görmek istiyordum," diye fısıldıyor utangaçça.

Bunu ihtiyacım olan onay olarak kabul ediyorum ve tekrar onun alanına doğru yavaş bir adım atıyorum. Bir kolumu beline dolayarak onu bedenime doğru çekiyorum, ellerini göğsümde birleştirdiğinde memnun bir mırıltı çıkarıyorum.

"Programlarımız pek uyuşmuyor gibi görünüyor," diye düşünüyorum.

"Hayır, değil," diye sessizce kabul ediyor. Duraksıyor, sonra ekliyor: "Bu sabah gelmene sevindim."

Kabaca yutkunuyorum. "Öyle mi?"

Hemen başını sallıyor, bana bakarken yüzündeki istek açıkça belli oluyor. İhtiyacım olan tüm yeşil ışığın bu olduğuna karar verdim.

"Düşünüyordum da, belki sabahları işe gitmeden önce seni görebilirim," diye öneriyorum. "Sana kahvaltı bile hazırlayabilirim."

Ve lanet olsun, ama yüzünde beliren parlak gülümsemeyi görünce içimdeki her bir sinir, şüphe ve endişe kırıntısı buharlaştı. Teklif ettiğim için neredeyse rahatlamış görünüyordu.

O zaman karar veriyorum ki, sonunda şüphesiz akıllanıp beni terk edecek bir insanla birlikte olmak istediğim için muhtaç, korkak ya da lanet bir aptal olup olmadığım umurumda değil. Eğer onunla geçireceğim tek zaman buysa, hepsini istiyorum.

"Çok yorgun olmadığına emin misin?" diye soruyor tereddütle. "Eğitim ve çalışma nedeniyle uzun günler geçirdiğini biliyorum."

Yüzümde belirlemek isteyen sırtışı bastırmak zorundayım. "Eminim."

İfadesi rahatlamayla doluyor. Ama sonra aklına bir şey gelir ve sorar: "Mesaileriniz ne zaman başlıyor?"

"Genellikle 7, bazen 9. Neden?"

"Çünkü ben de düşünüyordum ve... genelde 6'da dansım bitiyor. Belki beni okuldan alırsan seni görebilirim? Yoksa geçen gün sadece geç başladığın için miydi?"

"Seni alabilirim," diye cevap veriyorum, ne kadar çabuk çıktığını umursamadan.

Gülümsemesi göz kamaştırıcı. "Tamam, harika," diye nefes alıyor.

Ve sonra onu tekrar öpmeden edemiyorum. Kolum hala belindeyken, başımı eğip ağzını almak çok kolay.

Olaylar büyümeden geri çekilmek kolay değildir.

Ama sabahı onunla geçirmeye kararlıyım. Neredeyse yirmi dört saattir ayakta olmam umurumda bile değil, çünkü Isabella'nın tezgâhta oturduğunu ve

Boş vakti olduğu için yeni aldığı bir kitap hakkında mutlu bir şekilde cıvıdaması göğsümü memnuniyetle doldurmaya yetiyor. Kahvaltımız için yumurta ve domuz pastırması hazırlarken sadece dinliyorum ve ara sıra mırıldanıyorum.

Ve yirmi dakika sonra evinden ayrıldığımda, onunla sadece biraz zaman geçirebildiğim için üzölmüyorum bile. Çünkü dün geçirdiğimden daha fazla.

Birkaç saat uyuduktan sonra antrenmana gidiyorum. Oscar'ı spor salonuna yanımda götürüyorum, çünkü ona yeterince zaman ayıramamak onu yanımda tutmakla ilgili en büyük endişelerimden biriydi ve onu evde tek başına bırakmaktan nefret ediyorum. Neyse ki spor salonu evime yürüme mesafesinde. Koç'un spor salonuna adını verdiği bulldog köpeğini getirmesi de yardımcı oluyor, böylece geri kalanımız egzersiz yaparken iki köpek de biraz sosyalleşiyor.

Uyku programımdaki değışiklik nedeniyle antrenmanımın daha kötü olacağını tahmin ediyorum, ancak tam tersi oluyor gibi görünüyor. Hiç enerjim olmadığından mı, yoksa strese yer bırakmayacak kadar yorgun olduğumdan mı bilinmez ama bugün spor salonunda tekniğim çok iyi. Jiu-jitsu sırasındaki rulolarım rahatlatıcı bir ritme giriyor ve antrenman sırasında neredeyse hiç agresif patlamalar yaşamıyorum. Ve en şok edici kısmı? Dayak yediğimde hiç geri dönüş yaşamıyorum.

Bunun bir tesadüf olmasını bekliyordum ama birkaç gün sonra hâlâ iyi hissediyorum. Antrenman yaparken hâlâ rahat, maç yaparken de sakin hissediyorum. Dövüşte bambaşka bir seviyedeymişim gibi hissediyorum.

Ağır torbaya vuruyor, yeni bir kombinasyon çalışıyor ve ağırlık dağılımımı doğru yapmaya çalışıyordum ki Koç bana yaklaştı.

"Dengeni düzeltmek istiyorsan, o tekmeyi atmadan önce sola doğru bir adım daha at," diyor benim sormama gerek kalmadan.

Bir kez denedim ve farkı anında hissettim.

Koç onaylıyor. Buraya ne söylemek için geldiyse onu söylemesini bekliyorum.

"Sana Chevlın dövüşünü ayarlayabilirim," diyor aniden.

Bir kaşımı çattım. Yoga anlaşması bir yana, o dövüşe hazır olmadığımı düşünmesini hiç beklemiyordum.

"Ama bu eşleşmeyi kabul edersek benim için bir şey yapmanı istiyorum."

Bir süre ona baktım. "Tamam..."

"Tartışma yok."

İki kaşım da saç çizgime doğru fırlıyor. "Ne? Antrenman yok hiç mi?"

Başını sallıyor. "Hiç antrenman yok. Onu jiu-jitsu ile yenmeni istiyorum."

Çekiniyorum. "Bu benim güçlü yanımdır değil, Koç."

Bana bilmiş bir bakış attı. "Biliyorum. Bu yüzden bu dövüş için çalışmanı istiyorum. Çünkü bu onun zayıf noktası."

Hâlâ ikna olmadım ve eminim bu yüzümden anlaşılıyor.

"Kane, Chevlın'le boks maçına çıkarsan kazanabilir. Başa baş, ikinizden biri diğerini yenebilir. Ben de size bu dövüşü ayarlamaya ve bunu yapmanıza izin vermeye hazırdım. Ama şimdi..." İç geçiriyor ve yana doğru bakıyor. "Bak, antrenmanların çok daha iyi hale geldi. Kendime pay çıkarabilmek için suçu yogaya atacağım ama nefes alış verişin daha iyi, kontrolün daha iyi ve kesinlikle zihinsel olarak daha hazırsın. Bunun üzerine inşa etmek istiyorum. Senin de bunu geliştirmeni istiyorum. Seni bir dövüşçüden çok bir sporcu olarak görmeyi tercih ederim."

Ve ilk defa, bu iki şey arasında net bir fark olduğunu fark ettim.

"Peki... o zaman eğitimim nasıl olacak?" Hala tereddütlerle soruyorum. "Antrenman yapmamak dışında her şey aynı mı olacak? Yine de torbaya vurabilir miyim?"

"Elbette. İstedigin kadar çantaya vur. Ama bu dövüŖe hazırlanırken daha fazla güreŖ çalışmanı ve daha fazla jiu-jitsu dersi almanı istiyorum. Ve eğer odaklanmana yardımcı oluyorsa yoga yapmaya devam et. Muhtemelen jiu-jitsu'ya daha da yardımcı olacaktır."

Ona yoganın hem nefes almama hem de esnekliğime yardımcı olduğunu söylemiyorum, yoksa beni o sınıftan hayatın pençeleriyle uzaklaştırmak zorunda kalırdı. Ama bu onun bilmesine gerek olmayan farklı bir nedenden dolayı.

"Tamam, ben varım," diye kabul ediyorum. Fikir onun olmasına rağmen, bu kadar çabuk kabul ettiğim için şaşırmış görünüyor.

"Güzel," diyor sert bir baş hareketiyle. "Bunu ayarlayacağım. Chevin iki hafta içinde bir dövüŖe hazırlanacağı için birkaç ay sürmeyecek ama bu bize seni hazırlamamız için biraz daha zaman kazandırır."

"Tamam." Ve sonra, biraz ürkekçe ama eskisinden çok daha az mücadele ederek... "Teşekkürler, Koç."

Bunun üzerine bakışları yumuşar. Onun gibi bir adam ne kadar yumuşayabilirse o kadar. Uzaklaşmadan önce sırtımı sıvazlıyor ve eğer gerçek bir baba figürüne sahip olsaydım, hayal edeceğim kişinin Koç Dominic olacağını düşünüyorum.

ISABELLA

Kane iş programlarımız arasında takılmamızı önerdiğinde çok sevindiğimi söylemek hafif kalır. Benimkine bu kadar zıt bir programı olan birini daha önce hiç tanımamıştım ve kendime karşı dürüst olursam, bu konuda biraz huysuzlanmaya başlamıştım. Kane'i haftada bir kez, nadir bir izin gecesinde görmek yeterli değildi - aramızdaki her şey patladıktan sonra değil. Onu tanımak istiyordum, sadece zamanımız olduğunda arada bir hızlıca sevişmek değil.

Bunlardan hoşlanmadığımdan değil. Çünkü Tanrım, ben Şunlar.

Sabah kapımı açtığımda Kane'in yüzündeki aç ifadeyi düşünmek bile yüzümün ısınmasına yetiyor. Her zaman daireme girer girmez beni sikmiyor, ama siktiğinde-

Son birkaç günün anılarını kafamdan silkeliyorum. Kane eve gelmek üzere ve her ne kadar ikimizin de bu işin fiziksel yönünü sevdiğimiz açık olsa da... bu her neyse, onu sadece seks için istediğimi düşünmesinden nefret ediyorum. Bu nedenle son birkaç gündür onu kahveyle karşılamaya özen gösteriyorum.

Duvardaki saate baktım. 5:16. Kane her an burada olabilir.

Eve söylediğinden çok daha erken geldiğini anlamam uzun sürmedi. Her zamanki uyanma saatim altıdır, ancak mutfağında gürültü yapmaya başladığım anda kapıyı çaldığını fark ettiğimde, daha erken uyanmaya başladım. Dün sabah saat 5'te onu merdivenlerden bizim kata çıkarken buldum.

Umrunda bile değil. Onunla geçirebileceğim tüm zamanı alacağım.

Sabahları birlikte olmamız yetmiyormuş gibi bir de beni her gün bale okulundan almaya başladı. Bunun artık arabamı kullanamayacağım anlamına gelmesini umursamıyorum bile, Kane ile ona istediğim gibi dokunabileceğim on beş dakikalık bir bisiklet yolculuğuna seve seve değişirim.

Kapımın çalındığını duyduğumda Keurig makinesinden taze kahveyi alıp göğsümde kabaran heyecanı bastırmaya çalışıyorum. Bu liseli kız aşkının eninde sonunda söneceğini sanıyordum ama durumun hiç de öyle olmadığı ortaya çıktı.

Kane'i tanıdıkça, onun etrafında olmayı daha çok istiyorum.

Kapıyı açtığımda gülümsemem yüzümü yarmak üzereydi. Gece vardiyasından sonra her zaman olduğu gibi yorgun görünüyor, ama gözlerinde beni gördüğüne sevindiğini gösteren o pırıltı hâlâ var.

"Merhaba," diye ciyak ciyak bağıriyorum.

"Merhaba prenses," diyor dizlerimin bağını çözmekte asla başarısız olmayan o derin sesiyle.

Kendimi onun üzerine atmamak için kahveyi uzatıyorum.

"İş nasıldı?" Kendi kahve fincanıma doğru yürürken soruyorum. "Kabadayı müşteriler var mıydı?"

"Sanırım işimdeki heyecan seviyesi hakkında yanlış bir izlenime sahipsin," diye cevap veriyor, sesi eğlendiğini ele veriyor. Ona bakmak için döndüğümde, daireme adım atmıştı ve kahvesinden bir yudum almaya giderken dudağının köşesi yarım bir sırıtışla kalkmıştı.

Espresso makinesini çalıştırırken, "Sanırım striptiz kulübünde zıplamanın nasıl bir şey olduğuna dair tam olarak doğru bir vizyona sahibim," diye espri yapıyorum. "Her yerde gözlerini sahnede inanılmaz akrobasi hareketleri yapan dünyanın en ateşli kadınlarından alamayan sarhoş, vahşi erkekler. Bence heyecanın tanımını budur."

Kane'in eğlencesi tarifim sırasında daha da artıyor. "Hatırlat da seni asla kulübe götürmeyeyim, eğer öyle göründüğünü düşünüyorsan," diyor küçük mutfak masama oturarak.

"Ne kadar uzaktayım?"

"Aynı alemde bile değilsiniz."

Espresso bardağımı elime alıyorum ve biraz buz almak için buzdolabıma doğru yürüyorum. Ancak dondurucunun kapağını açıp vanilyalı dondurmayla yüz yüze geldiğimde bir an için dikkatim dağılıyor.

Regl öncesi şeker krizlerim başladığında dün bir galon aldım. Dans ederken nadiren tatlı yedim ama yediğimde de hep regl dönemimi bahane ederdim. Onları sadece o hafta boyunca yiyebileceğim bir şekilde içime işlemişti. Ve hala birkaç günlük olduğum için, henüz kaba dokunmadım. Sadece bakıyorum ve dondurucuyu her açtığımda ağızımın suyu akıyor.

Espressomun içine bir buz küpü atıyorum ve hüzünlü bir iç çekişle kapıyı kapatıyorum. Kane ile konuşmama dönmek için arkamı döndüğümde, duraksamamı fark ettiğini anlıyorum.

Bakışlarını tekrar dondurucuma çevirmeden önce bir kaşını oynatıyor. Sonra ayağa kalktı ve mutfağıma doğru yürüdü.

"Sen ne-?"

Dondurucuyu açıp dondurmayı çıkarırken tek kelime etmiyor. Ya da çekmecemden bir kaşık alır ve onu kullanarak kaptan biraz alıp doğrudan espresso bardağıma bırakır.

Konuştuğu tek zaman, karışımı elime sıkıştırdığı ve açıklama olarak "Sen yapmadın

sabahın 6'sında galondan kaşıklamaya açık gibi görünüyorsunuz."

Sadece elimdeki bardağa bakabiliyorum.

"Dene, çok lezzetli," diyor ve koltuğuna yerleşip kendi kahvesine uzanıyor.

Kane'in bardağa bıraktığı kaşığı çekingen bir tavırla alıp, erimekte olan dondurma ve kafein karışımından biraz alıyorum.

Dilimin üzerinde erirken "Aman Tanrım, bu çok iyi" diye inliyorum. "Bunu yapmak nasıl aklıma gelmedi?" Masada Kane'in karşısına oturup hemen bir kaşık daha alıyorum.

Dondurmayı yiyip espressonun son damlalarını da içtiğimde, birkaç dakika boyunca ara sıra duyduğum zevk dolu iç çekişler ve kaşığımın bardağın dibini kazıma sesinden başka bir şey duymadım. Sonunda dikkatimi tekrar Kane'e verdiğimde, onun ateşli bakışlarının bana, özellikle de dudaklarıma yapıştığını görüyorum.

Yüzümün utançla ısındığını hissederken dilimi üzerlerinde gezdiriyorum. Aceleyle bardağı masanın üzerine koyup kendimden uzaklaştırıyorum. Ama sabahın köründe bir top dondurmanın tamamını içime çektiğim gerçeğini görmezden gelmeye çalışmadan, Kane çoktan kaşığı elimden kapıp masanın üzerindeki hala açık olan galonluk kaba sokuyor.

Sadece bir saniyeliğine kafam karışıyor, çünkü Kane hemen kaşığa biraz daha dondurma koyup dudaklarıma götürüyor.

"Kahvaltıda dondurma mı yiyeceğiz?" Gergin bir kahkahayla soruyorum. "Bugün omlet yapacağımızı sanıyordum."

Omuz silkiyor ve ısırığı kendisi yiyor. "Dondurma kulağa daha hoş geliyor, sence de öyle değil mi?" Kabin içine dalıyor, kaşığı dudaklarıma doğru kaldırıp teklif ediyor. Tereddüt ettiğimde, "Hadi prenses. Biraz yaşa."

Bu düşünce beni dondurmadan daha hızlı eritiyor. Dudaklarımı kaşığın etrafına sarıyorum... ve tatlı vanilya çekirdeği dilimi süslediğinde neredeyse zevkle mırıldanıyorum.

Ve Kane öne eğilip ağzımı yaladığında, zevkle mırıldanıyorum. Sonra ben de onu öpüyorum, dilimi onunkiyle karıştırıyorum ve o geri çekilip beline sarıldığını fark edene kadar kucağına tırmandığımı fark etmiyorum bile.

Öpüşmeyi bitirdiğinde içimden bir inilti kaçıyor ve Kane kıkırdıyor. Ama fazla uzaklaşmıyor, sadece daha fazla dondurma doldurabilecek kadar.

"Tam bir baş belası," diye fısıldıyorum.

Bir kaşık dondurmayı daha dudaklarıma götürürken yüz ifadesi eğleniyor. "Bu beni suçlayacağını hiç düşünmediğim bir şey."

Kane'in gözleri karardığında kendimle gurur duyarak kaşıktaki dondurmayı yalıyorum. Yine de beni bir daha öpmedi.

Kane'in sarhoş edici dokunuşundan uzaklaşmam bir saniye sürüyor. Ama o zaman bile, gerçekten başarabildiğim tek şey ona doğru eğilmemek. "Bu gece çalışıyor musun?" Sonunda soruyorum.

"Mhmm."

Kucağında kıvranmaya başladım. "Peki, bir dahaki sefere seni ne zaman alacağım?"

Bir sonraki izin gecen ne zaman?"

"Gelecek Pazartesi'ye kadar olmaz. Yani şimdilik sabahları erken kalkmak ve gün sonunda bisiklete binmek zorundasın."

"Bu hafta sonu kulübü ziyarete gelsem nasıl olur?"

Cevabını verirken tereddüt bile etmiyor. "Kesinlikle hayır. Sahibinin sana iş teklif etmesi iki saniyesini alır. Ve benim dışımda kimse için soyunmayacaksın."

Yüzümde beliren memnun gülümsemeyi engelleyemiyorum. Kıskaç Kane'i henüz görmedim ama sanırım ondan hoşlandım.

"Beni soyunurken izlemek için para vermez miydin?" Surat asıyormuş gibi yaparak alay ediyorum.

Sert bir bakışla karşılaştım. "Prenses, seni soyunurken izlemek için sol kolumu verirdim. Ama başka hiç kimsenin bunu yapamayacağından emin olmak için bunun on katını öderim."

Kane'in sözleri bedenimi ısıtıyor ve bacaklarımın arasını nemlendiriyor. Kendimi daha yakın sallanmaktan alıkoyamıyorum.

"Çok sahiplenici," diye fısıldıyorum. Dalgınca omuzlarındaki dövmelemin izini sürmeye başladığımda, koca bedeninden geçen ürpertiği hissedebilmeyi seviyorum. Cevap vermiyor, sadece belimdeki tutuşunu sıkılaştırıyor. Tasmalı bir hayvan gibi, saldırmak için işareti bekliyor.

Ona vermiyorum. Henüz vermedim.

"Eğer ilgileniyorsan daha iyi bir fikrim var," diyorum. "Benim için daha iyi. Benim fikrimi duyduktan sonra striptiz kulübü seçeneğini tercih edebilirsin."

"İmkansız."

Anında verdiği cevap beni kıkırdattı. Bu da onun kaşını kaldırmasına neden oluyor.

"İşte şimdi meraklandım. Fikir nedir?"

Tereddüt içinde dudağımı ısııyorum. Kane'in bakışları hemen dudağıma düşüyor ve başparmağıyla dudağımı çekip kurtarıyor.

"Bu dudaklar bana her şeyi kabul ettirebilir," diyor düşünceli bir şekilde.

Kelimelerin şehvetli tonuna rağmen bir kahkaha atıyorum. "Bu düşünceni unutma."

Yanıt olarak bir kaş kaldırma daha alıyorum.

"Denemek istediğim bir yoga var," diyorum sonunda. "Pazar sabahı."

Kane omuz silkiyor. "Tamam. Hadi yapalım şu işi."

Yine dudağımı ısııyorum. "Bu keçi yogası." "Kesinlikle değil."

Daha da yaklaşıyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. "Ama çok eğlenceli olacak, yavru keçilerle yoga yapmak gibi. Yavru köpek gibiler! Ve sen yavru köpekleri seversin."

Bana sert bir bakış attı. "Oscar'ı seviyorum. Arada fark var."

Surat asıyorum. Ve Kane bu manzara karşısında gözle görülür bir şekilde yumuşayınca içimden gülüyorum.

Çenesine bir öpücük konduruyorum, kalçalarım istemsizce daha yakına kayıyor. "Lütfen mi? Hep denemek istemişimdir."

Beni daha yakına çekerken belimi sıkıca kavlıyor. "Kirli oynuyorsun, prenses."

Kane'le vakit geçirmeye başladığımdan beri aşına olduğum bir şekilde cesaretlenmiş hissediyorum. Kulak memesini ısırabilmek ve kulağına hafifçe üfleyebilmek için öne doğru eğiliyorum. "İstersen daha da kirli oynayabilirim," diye fısıldıyorum.

Kulağıma bir hırıltı geliyor. "Öyle mi? Göster bana."

Kollarımı boynundan çözerken öpücüklerimi boğazına bırakıyorum, böylece ellerimi kot pantolonuna indirip fermuarını açmaya başlayabiliyorum. Öpücükler arasında soruyorum, "Ve sonra bu hafta sonu benimle gelecek misin?"

"Göster bana, ne istersen kabul edeceğim prenses."

Kane'in randevu fikrimi kabul edeceği daha ilk ricamdan belli olsa da, onun istediğini yapmakta tereddüt etmiyorum. Çünkü bu adama tapmak için her türlü bahaneyi ararım.

Dizlerimin üzerine kayıyorum ve Kane'in bacaklarının arasında yere yerleşiyorum. Boyunu çıkarmak için pantolonunun içine uzandığımda, tepkisini görmek için yüzüne bakmaktan kendimi alamıyorum.

Duruşu rahat ve bana beklenti dolu bir bakış atıyor. Hizmet edilmeyi bekleyen bir krala benziyor.

Bir kahkaha atıyorum ve onu ağızıma almak için öne doğru eğiliyorum. Rahat duruşu neredeyse anında kayboluyor. Kalçalarının, üzerlerine koyduğum elimin altında esnediğini ve sertleştiğini hissediyorum ve dilimi sikiinin başının etrafında döndürdüğümde bir inilti duyuyorum. Bu ses onu emmemi sağlıyor daha da zor.

Acele etmiyorum, onu derinlere almak ve ucuyla oynamak arasında gidip geliyorum. Kane'in bir elini saçıma attığını hissettiğimde, beni daha hızlı bir tempoya teşvik etmesini, ağızımı sikmeye başlamasını bekliyorum. Boğazımı

gevşetiyorum ve bekliyorum.

Ama o bunların hiçbirini yapmıyor. Yaptığım her şeyden zevk alıyor gibi görünüyor, eğer ara sıra inlemeleri ve nefes nefese küfürleri herhangi bir gösterge ise ve kontrolü ele geçirmek için hiçbir şey yapmıyor. Ben onu emerken o sadece bana dokunmak istiyor gibi görünüyor.

Saçlarımı önce bir yandan, sonra diğer yandan yüzümden uzaklaştırıyor, sonra hepsini ensemden avucunun içine alıyor. Sonra beni bisikletiyle sikerken saçlarımı nasıl kavradığını, o bağlantıyla beni kendine nasıl yakın tuttuğunu hatırlıyorum.

Bunun anısı ve Kane'in bana ihtiyaç duyduğu düşüncesi, herhangi bir anlamda, onun uzunluğunun etrafında inlememe neden oluyor.

"Siktir, prenses," diye inliyor. "Ağzın bile tatlı. Sikimi yalamayı seviyor musun?"

Ona bakıp başımı sallıyorum ve emmeye devam ediyorum. Ve hemen gözlerindeki bakışla büyüleniyorum.

Odak noktası sadece benim üzerimde, gözbebekleri şehvetten simsiyah olmuş, ama beni etkileyen huşu ve açlık dolu bakışları. Sanki şu anda dünyada istediği tek şey benmişim gibi bakıyor.

Vücudum onun ilgisiyle ısınıyor. Gözlerindeki bakış ve saçlarımı tutuşunun verdiği his arasında, bacaklarımı açıp elimi tangamın kumaşının altına sokmaktan kendimi alıkoyamayacak kadar tahrik oluyorum.

Kane bu hareketi fark ediyor ve saçlarımı sıkıca kavriyor. Çenesinin sıkılaşmasını ve gözlerinde dönen şehvete teslim olmasını izliyorum. Ağzımın içine doğru itmeye başladığında, neredeyse gülümsemek istiyorum.

O ne kadar hızlı iterse, benim elim de o kadar hızlı bacaklarının arasında hareket ediyor. Bedenim ısınıyor, içimde bir orgazm kaynıyor ve onu emmeye çalışmaktan vazgeçiyorum. Kane'e sadece ağzımı veriyorum ve onun zevk almasına izin veriyorum.

Boşaldığında derin bir inilti duyuyorum. Başı geriye düşüyor, gözleri kapanıyor ve ben onun zevkini dilimde tadıyorum. Bir süre sonra eli saçlarımdan ayrılıyor ve ben de memnun bir mırıltıyla çekiliyorum.

Kane kekeleyerek nefes alıyor, belli ki kendini toparlamaya çalışıyor. O an sakinleştikçe benim de rahatlama ihtiyacım azalıyor.

Yine de, bu noktada Kane'i beni onsuz bırakacağını düşünmeyecek kadar iyi tanımalıydım. Odağı tekrar bana yönelir yönelmez ve kendini toparlamak için bir saniyesini ayırır ayırmaz, beni yukarı çekmek için eğiliyor.

Beni tekrar kucağına oturtmasını bekliyorum ama onun yerine beni mutfak masama oturtuyor. Ve ben daha tam bir nefes bile alamadan dudakları dudaklarımda.

Öpüşü yavaş ve minnettar. Sanki istediğim tek şeyin onu memnun etmek olduğunu biliyormuş gibi. Bana minnettarlığını göstermek için zaman ayırıyor.

Öpücüğünde o kadar kayboluyorum ki, ellerinin kalçalarımda olduğunu ve ipek geceliğimi bacaklarımın üzerine ittiğini fark etmem bir saniyemi alıyor. Sırılsıklam olmuş merkezime yaklaştığında nefeslerim daha hızlı gelmeye başlıyor.

Ama öpücüğü daha da yoğunlaşıyor, elleri beni ona açmaya devam ediyor. Sonunda külotuma ulaştığında, her iki tarafını da parmaklarının arasına alıyor ve yavaşça bacaklarımdan aşağı kaydırıyor.

Geri çekilip onları çekiştirerek çıkardığında nefes nefese kalmıştım. Baştan çıkarma modundaki Kane'in eşi benzeri yok.

"Arkana yaslan ve bacaklarını aç," diyor o nefis derin sesiyle, gözleri yine ateşle parlıyor.

Dediğini yapmakta tereddüt etmiyorum.

Ellerimin üzerine yaslanarak bacaklarımı açıyorum ve bana dokunmasını nefesimi tutarak bekliyorum. Sırt üstü yatmamı mı kastetti bilmiyorum ama Kane'in her ne yapacaksa yapmasını izlemek için yanıp tutuşuyorum.

Bana hemen dokunmadı. Bir süre öylece bana bakıyor, bakışları kızarmış yüzümden geceliğimin ipeği üzerinde sertleşmiş meme uçlarıma doğru ilerliyor ve sırılsıklam olmuş merkezime iniyor. Ne zaman ki

Aç bir beklentiyle elini ağzına götürüyor, neredeyse masanın üzerinde bitiyorum.

Ve bu, ukala bakışları benimkilerle buluşmadan ve "Bak ne kadar dağınıksın prenses. Seni daha da dağınık yapalım mı?"

Ben daha cevap veremedim kalçalarımı daha da aralıyor, beni tamamen ona açıyor ve sandalyesinde öne doğru eğilerek ağzını klitorisime bastırıyor.

Tenime temas eder etmez benden bir inilti kaçıyor. Hareketlerinde titiz davranıyor, dilini klitorisimin etrafında döndürmek ve amımın uzunluğunu yalamak arasında gidip geliyor, tadın tadını çıkarıyor. Parmakları kalçalarımın girdiğinde ve iniltisi bana karşı titreştiğinde bu düşünce katılaşıyor.

Birkaç dakika önceki orgazmımın geri gelmesi fazla zaman almıyor. Zirveye çıkmaya başladığını hissettiğimde, gözlerim bir inilti ile kapanıyor ve başım beklentiyle geriye doğru eğiliyor.

Ancak Kane ağzını çekmek için o anı seçiyor. Gözlerimi açıyorum, dalga geçtiği için onu tekrar azarlamaya hazırım, ama yanımdaki mutfak masasında duran erimekte olan dondurmaya uzandığını görüyorum. Ve ağzına bir kaşık attığında, kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor.

İlk ısırıkta bir şey söyleyemeyecek kadar şaşırdım. Ama sonra bir tane daha alıyor, bir tane daha. Dudağının kenarı eğlenerek seğiriyor, bu da şu anda ne yaptığını tam olarak bildiği anlamına geliyor. Sadece şu anda ne yaptığını anlamıyorum.

Ona tam olarak bunu sormak için ağzımı açıyorum, ama kelimeleri çıkaramadan dondurmanın son lokmasını yutuyor ve kaşığı galonluk kaba geri koyuyor. Sonra kalçalarımı bir kez daha ayırıyor ve soğuk ağzını klitorisime dayamak için başını eğiyor.

Ürkek bir çığlık attım, bu his bedenimde bir şok etkisi yarattı. Bir elime yaslanıp, diğer elimle itmek için uzandım.

onu uzaklaştırıyor. Ama elim başıyla temas ettiğinde, soğuk çoktan lezzetli bir sıcaklığa dönüşmüş oluyor.

Şaşkın bir nefes çekerken, elim saçlarında yumruk oluyor. Dili dönmeye devam ettikçe ağzı daha da ısınıyor. Saniyeler içinde başını itmek yerine daha da yaklaşıyorum.

"Aman Tanrım, beni ağzına alacaksın," diye soluyorum, bu yoğun duyguları seslendirme arzusuyla kendimi şaşırtıyorum. Ancak ani sıcaklık değişimi ve Kane'in yetenekli dili arasında, vücudumda bir zevk dalgası genişlemeye başlıyor ve bunun tarafından tamamen boğulmak üzere olduğumu hissedebiliyorum.

Kane bu açıklamam üzerine bir inilti çıkardı. Dili daha da hızlı dönmeye başlıyor, hareketleri umutsuzlaşıyor. Hayatımın en güçlü orgazmına iki saniye uzaklıktayım.

Ve iki parmağını içime soktuğunda, içimdeki bomba patlıyor.

Hangi sesleri çıkardığımı bilmiyorum, tek bildiğim Kane'in ağzını kendime doğru tuttuğum ve vücudumda titreşen hislerle titrediğim. Dakikalar ya da saatler sürebilir, bilmiyorum. Her şey olurken kendime dair tüm hislerimi kaybediyorum.

Sonunda hafiflediklerinde ve ben mutfak masasına geri yığıldığımda, Kane benden uzaklaşırken isteksiz görünüyor. Tekrar sertleştiğinin farkında bile değil, sadece daha fazla tadıma bakmak istiyor gibi görünüyor.

Masadan inip tekrar Kane'in kucağına yerleşirken her zamanki zarafetimden eser yok. Öne doğru eğilip onu öpmek zahmetsiz geliyor, beni daha yakına çekmek ve daha sert öpmek için belimi kavradığında memnun bir mırıltı çıkarıyorum.

"Gelmiş geçmiş en iyi kahvaltı," diye inliyor öpüşürken. Dudaklarım onunkilere karşı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Katılıyorum."

Ama hafifçe yer değiştirdiğimde ve tekrar sertleştiğini fark ettiğimde, gülümsemem kaşlarımı çatmaya dönüşüyor. Kane ile seks yapmaktan çok hoşlanıyorum.

hiç mavi taşaklarla gitmesine izin vermedim, bu yüzden aşağı uzanıp kotunu tekrar açmaya başlamakta tereddüt etmedim.

Elini elime koyarak beni durdurdu. "Benim için endişelenme, ben iyiyim. Sana bakarken bile sertleşiyorum, yani bu yeni bir şey değil prenses." Aramıza biraz mesafe koymak için beni geri itiyor. "Hadi kahvaltı yapalım."

Ben sadece şaşkınlıkla ona baktığımda, kıcıma şakacı bir şaplak atıyor ve "Kalk prenses" diyor.

"Keçi yogasına ne dersin?" Ağzımdan kaçırdım.

Kane iç geçirir. "Cevabımın evet olduğunu zaten biliyorsun."

Elimde değil, yüzümde bir sırıtış belirliyor. Sonra Kane'in dudaklarına heyecanlı bir öpücük konduruyorum.

"Tamam, Pazar sabahı saat 10'da nehir kıyısında," diyorum heyecanla. "İşten sonra uyumak için fazla vaktin olmayacağını biliyorum, ama istersen gitmeden önce erkenden bir brunch bile yapabiliriz ve bütün günü buna ayırabiliriz

."

Benim saçmalamamı kendi öpücüğüyle kesiyor.

KANE

"Pekala millet, minderlerimizdeki yerlerimizi alalım ve sabah için tüylü dostlarımızla tanışmaya hazırlanalım!"

Aşırı neşeli yoga hocasının tanıtımında aktif olarak bir inilti tutmak zorundayım. Bir çiftlikte keçi toplayan çılgın bir kadın olduğundan ve aslında yogayla hiçbir ilgisi olmadığından oldukça emin olduğum bir öğretmen. Isabella'ya sadece öğretip öğretemeyeceğini sormama iki saniye kalmıştı ama fısıltıyla konuşmak için ona doğru döndüğümde dikkatinin keçileri almaya giden yardımcılarda olduğunu görüyorum.

Gözleri parlıyor.

Ve herhangi bir boktan konuşma dürtüsü hemen kaybolur.

Görevliler keçileri dışarı çıkarırken havayı bir "aww" korusu ve mutlu ciyaklamalar dolduruyor. Hepimizin minderlerimizi kurduğumuz kapılı alana ulaştıklarında onları yere bırakıyorlar. Keçiler de bunu hemen bir başlangıç tabancası olarak kabul edip her yerde zıplamaya başlıyorlar.

"Aman Tanrım, çok tatlılar," diye nefes alıyor Isabella yanımda. "Bu hayatımın en güzel günü."

Dudağım eğlenen bir gülümsemeyle seğiriyor. Çünkü Isabella'nın dans kariyerine baktım ve onu bale dünyasının haritasına yerleştiren performansı gördüm. Ve yavru keçiler bundan daha mı iyi?

"Merhaba bebeğim," diye cıvıldıyor, içlerinden biri ona doğru zıpladığında çömeliyor. Minicik, ancak uyluğum kadar ve bembeyaz. Isabella'nın parmaklarını birkaç saniye kokladıktan sonra tırıs la yanından geçip gidiyor.

Sonra önümde durup bana bakıyor. Ben de bakıyorum.

Bakışma yarışmamızı bozan tek şey, beklediğimden çok daha yüksek bir sesle aniden çıkardığı meleme sesi oldu.

Isabella yanımda kıkırdıyor.

"Pekala millet, keçilerin sakinleşmesi için biraz nefes egzersiziyle başlayalım, sonra da esneme hareketlerine geçeceğiz!"

Nefes egzersizlerine başlıyoruz ve bu sırada keçiler alanda dolaşmaya başlıyor. Çoğu bir insandan diğerine zıplıyor, ancak bazıları tek tek insanlardan büyülenmiş gibi görünüyor.

Beyaz olan aklıma gelip duruyor.

"Sanırım senden hoşlanıyor," diyor Isabella o şeyin üçüncü geçişinden ve beşinci melemesinden sonra.

"Neden bilmiyorum," diye mırıldanıyorum kendimi mindere bırakırken. Eğitimci aşağıya doğru köpek hareketi yapmamı söylüyor ama belli ki pozlar sadece formaliteden ibaret, etrafa bakıyorum, çoğu insanın keçilere bakmaktan esneme hareketlerini önemsemeyecek kadar dikkati dağılmış.

Öte yandan ben, bu lanet keçiyi görmezden gelmek için herhangi bir bahane arıyorum. Ellerimi mindere koyuyorum ve bacaklarımı düzeltiyorum, vücudumu baş aşağı bir V pozisyonuna getiriyorum, böylece görebildiğim tek şey yüzümün önündeki minder oluyor.

Bu, keçi bana doğru cesurca yürüyüp kafasını omzuma vurduğunda onu görmediğim anlamına geliyor.

Başımı kaldırıyorum ve hayvana kızgınlıkla bakıyorum. Bana ters ters bakıyor ve tekrar bana çarpıyor. "Şerefsiz," diye mırıldandım.

"Kobra duruşu için kalçalarımızı aşağı indirelim!"

Başımı dik tutabileceğim ve gözlerimi önümdeki küçük tehde dikebileceğim bir pozisyonda olduğum için rahatlamış bir şekilde eğitmenin komutuna uyuyorum.

Yüzüme doğru meliyor.

Bunun üzerine Isabella'nın sessiz kıkırdamaları yüksek sesli kahkahalara dönüşüyor. "Hiç komik değil," diye itiraz ediyorum. Onu kıza doğru kışkırtmaya çalışıyorum. "Onun yerine git onu gör, seni gerçekten sevecektir. Beni rahat bırak."

Isabella'nın yanına gitmek yerine, doğrudan omzuma atladı.

"Ne oluyor lan? Beni rahat bırak, ahbap." Onu uzaklaştırmak için omzumu silkeliyorum ama faydası yok, üzerime yapıştı.

Tam bakıcılardan birinden onu üzerimden kaldırmasını isteyecektim ki omzumdan uçarak atladı ve kalabalığın içine doğru koşmaya başladı.

"Tanrıya şükür," diye homurdanıyorum. Eğitmen oturma pozisyonu için seslendiğinde, dönüyorum ve bacak bacak üstüne atarak matın üzerine yerleşiyorum. Eğitmen henüz çağırmamış olsa da, Isabella'nın bu pozisyonda her zaman çağırdığı derin nefes alma hareketine otomatik olarak başlıyorum - o başka bir kızın sırtında uyuyakalan keçilerden birine gülümsemekle meşgul.

"Buna yoga demek biraz abartılı olur," diyorum Isabella'ya. "Burası daha çok minderlerin olduğu bir hayvanat bahçesine benziyor."

Beyaz keçi birdenbire belirip kucağıma oturunca sözlerim yarıda kesiliyor. Gözleri kapanmaya başladığında ona ters ters bakıyorum.

"Sakin cüret etme," diye tıslıyorum. Bacaklarımı biraz kaydırıyorum ama keçi kucağıma daha da yerleşiyor.

Tabii ki, horlama sesleri etrafı dolduruyor.

Çaresizce Isabella'ya bakıyorum ama o gülmekten yan tarafını tutmakla meşgul.

Bakışlarımı ona çevirdim. "Bana yardım etmeyecek misin?"

Eğitmen nihayet yeni bir poz için seslendiğinde ayağa kalkıyor. "İsterdim ama aslında sana yardım etmemi istediğini sanmıyorum," diyor kıkırdayarak. Ellerini başının üzerine kaldırıyor. "Yanılıyor muyum?"

Evet demek için ağzımı açıyorum, tabii ki bu şeyi üzerimden çıkarmanı istiyorum, birden omuzlarımda yeni bir ağırlık hissediyorum. Başımı çevirdiğimde, arkamda minik toynaklarıyla omuzlarımda duran ikinci bir keçi görüyorum.

"Şaka yapıyor olmalısın."

Isabella başka bir kıkırdama krizine giriyor.

"Onlardan birini evlat edinebilir misin bir bakmalısın," diyor pozuna geri dönerken. "Eminim Oscar bir erkek kardeşe bayılırdı."

"Bunu benim için nasıl değerli kılmayı planlıyordun bilmiyorum ama büyük bir şey olsa iyi olur," diye homurdandım. "Böyle giderse, o oral seks sadece meze olacak."

Bu onun yanaklarını kızartıyor. Bana yan gözle bakıyor ve sessiz bir mırıltıyla şöyle diyor: "Seninle işim bittiğinde, bunu her hafta sonu yapmayı teklif edeceksin."

Ve Isabella'nın uzun, zayıf bacaklarına ve vücudunun gerginliğine bakınca ona inanıyorum.

Sınıfın geri kalanını 1 numaralı keçi kucağımda horlayarak ve 2 numaralı keçi avluda zıplayarak, ara sıra da omuzlarıma çıkarak geçiriyorum. Açıkçası pozların hiçbirini yapmak için hareket edemiyorum - aslında artık yapmıyorlar. Eğitmen dersi bitirdiğinde, yirmi dakika boyunca kimse esneme hareketi yapmamıştı ve herkesin dikkati bir ya da daha fazla keçi tarafından dağıtılmıştı.

Uyuyan keçiyi kucağımdan indirmek için çok kararlı bir bakıcı gerekiyor. Ve yine de, çabaları için yüzüne birkaç kızgın meleme alıyor.

itlerle çevrili alandan çıktığımızda Isabella'nın yüzünde hâlâ kocaman bir gülümseme var. Bu sabah 8'de kapısını aldığımdan beri gülümsüyor.

Yol boyunca bir yerlerde, dünyadaki en sevdiğim manzara haline geldi.

Bisikletimi park ettiğim yere doğru yürümeye başladığımızda Isabella elini kolumun kıvrımından geçiriyor. Adımları bile mutlu ve yakınlığından mı yoksa dikkatimin ona bu kadar odaklanmış olmasından mı bilinmez ama mutluluğu bulaşıcı hale geliyor. Kendi dudaklarımı gülümsemek isterken buluyorum.

Bu hissin sürdürülebilir olup olmadığını bilmiyorum. Öyle olsaydı nasıl hissederdim onu bile bilmiyorum.

Hayatım hiç böyle olmamıştı. Isabella ve Oscar'dan önce hayatım sadece yalnızlık, öfke, manipülasyon ve kafa karışıklığından ibaretti. İş ve yumruk yumruğa kavgalar. Hayatıma annem şeklinde bir bomba düştü ve ardından hemen başka bir yere taşınıp yeni bir hayat kurdum.

Hiç basit olmamıştı. Hiç mutlu olmamıştı. Şu anda bunun tam ortasında olmama rağmen, öfke ve sorumlulukların olmadığı normal bir gün bile hayal edemiyorum.

Yine de Isabella'ya baktığımda huzur hissediyorum. Daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde huzur hissediyorum. Berbat hayatım hakkında konuşmuyoruz, sadece sekse odaklanmış bir baştan çıkarma oyununun etrafında dans etmiyoruz, sadece... var oluyoruz.

"Şimdi ne yapacağız?" Daha yüksek sesle konuştuğumu bile fark etmeden soruyorum.

Isabella hemen göğsüme çarpan bir gülümsemeyle yüzünü bana doğru çeviriyor.

Bunu kaybedemem.

Bu düşünce beni ele geçirip paniğe kapılmama neden olmadan önce Isabella bana yaklaşıyor ve kolumu daha sıkı kavlıyor. "Şimdi ne yapmak istiyorsan onu yapmalıyız. Benim istediğim şeyi yeterince yaptık."

Ona istediğim tek şeyin onunla birlikte olmak olduğunu nasıl söylerim?

Tereddütümü görüyor, ama beynimdeki düşünce karmaşasını görmüyor olmalı, çünkü hala şen şakrak

"Gezintiye çıksak nasıl olur? Buralarda bir yerlerde manzaralı bir yol olmalı."

Rahatlamış bir şekilde ağzımı açıp ona, evet, kollarını bana dolayarak, bana güvenerek ve sadece benimle birlikte olarak bir saat geçirmenin kulağa cennet gibi geldiğini söylüyorum. Ama sonra telefonum bir mesajla bipliyor.

Kaşlarımı çatarak çıkardım. Bana hiç mesaj gelmez.

Anne: Planlar değişti. Düşündüğümden daha erken senin bölgede olacağım.

Mesaj mideme bir korku tuğlası düşürüyor.

"Kim o?" Isabella soruyor. Yüzündeki ifadeden anlaşıldığı kadarıyla suçlayıcı değil, sadece endişeli.

Gerçeği yutmayı ve o anı beyaz bir yalanla geçiştirmeyi tartışıyorum ama yanımdaki bu tatlı, nazik kıza bir bakışım buna karşı karar vermeme neden oluyor. Cesaretimi toplamak için derin bir nefes alarak dürüstçe itiraf ediyorum, "Annem."

Isabella kolumu sıkarak sessizce devam etmem için beni cesaretlendiriyor.

Derin bir nefes daha alıyorum. "On altı yaşında evden ayrıldıktan sonra oradan oraya, işten işe koşturduğumu söylediğimi hatırlıyor musun?"

Sessizce başını sallıyor.

"Hayatta tutunamadığım için değildi. Annem yüzünden oldu. Rastgele hayatıma girer, para için yalvarır ve yalvarmak işe yaramadığında beni tehdit ederdi."

Beni ilk kez takip ettiği zamanı düşünüyorum. Evden kaçmamın üzerinden altı ay geçmişti ama o sanki on yıl yaşlanmış gibiydi. Daha zayıftı ve kırıksıklıkları daha fazlaydı ama gözlerinde hala aynı ölü bakış vardı. Belli ki birlikte büyüdüğüm kişiyle aynıydı. Onu içeri almam için hiçbir sebep yoktu.

Geriye dönüp baktığımda, bazen bunu yapmadan önce neden hiç tereddüt hissetmediğimi merak ediyorum.

Belki de bu beni zavallı yapıyor. Ona karşı hiçbir zaman sevgi hissetmedim, her zaman sonradan ortaya çıkan manipölasyonlarıyla lekelenmemiş hiçbir iyi anım olmadı ve yine de ona annem gibi davrandım. Yine de o gece ona yemek hazırladım ve kanepede yatabilsin diye yerde uyudum. Bana birine borcu olduğunu söyler söylemez paramın yarısını ona verdim.

Ertesi sabah uyandığımda tüm param gitmişti ve bir hafta sonra kirayı ödeyemediğim için evden atıldım.

Isabella yumuşak bir sesle devam etmemi isteyerek beni bu düşünceden uzaklaştırıyor: "Yani onu en son evden kaçtığında görmedin mi?"

Başımı sallıyorum. "Yıllar içinde bu rutini geliştirdi. İlk günlerde, yeni bir daire için yeterli parayı biriktirene kadar arabamda yaşıyordum, sonra taşınyordum ve bir süre orada yaşıyordum. Ve sonra o beni bulurdu. Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok; sanki hayatımı mahvetmek için altıncı hissi varmış gibi hissediyordum. Çünkü bazen eve, bazen iş yerime gelir ve ben ona gününü gösterene kadar benimle uğraşırdı. Eğer şanslıysam, sadece kalacak bir yere ihtiyacı vardı. Ama çoğu zaman para isterdi. Bir süre sonra ona para vermeyi bıraktım, ama sonra kurnazlık yapmaya başladı. Paramı sakladığım yerleri bulurdu ya da beni işten kovdururdu ve parayı verene kadar peşimi bırakmazdı. Ve her seferinde beni pes ettirdi." Titrek bir nefes alıyorum. "Hem tahmin edilebilir hem de edilemezdi, çünkü beni bulacağını biliyordum, ama ne yapacağını ya da benimle nasıl oynayacağını asla tahmin edemezdin."

"Tanrım," diye mırıldanıyor Isabella. "Kulağa çok yorucu geliyor."

Sadece başımı sallıyorum. Bunun aynı zamanda kendi bağımsızlığımı bulduğum için duyduğum tüm gururu da yok ettiğini eklemiyorum. Çünkü öyle olmadığımı biliyordum, gerçekten. O hala hayatımdayken değil.

Isabella "Peki Şimdi ne istiyor?" diye sormadan önce tereddüt etti.

Telefonumu cebime geri sokarken yorgun bir i çekiyorum. "Bilmiyorum. Blgeme gelmeden önce bana hiç haber vermedi." Bunun muhtemelen yeni bir psikolojik maniplasyon taktiğinin parçası olduğunu seslendirmiyorum. Isabella'ya açılmak bir Şey, ama onu saçma sapan hayatıma dahil etmek bambaşka bir Şey. En ufak bir eğlence bile istemediğim bir Şey.

"Onu en son ne zaman gördün?" Isabella bir kolunu belime dolayarak soruyor. Ben de minnettar bir sıklamayla benimkini onun omuzlarına doluyorum.

" yıl. Hayatımda ortaya çıkmadan geçirdiği en uzun süre." Onu son gördüğümde daireme girmiş ve her Şeyimi - kelimenin tam anlamıyla her Şeyimi- çalmıŐtı: mobilyalarımı, paramı, hatta kıyafetlerimi bile. Sokakta evsiz bir dilenci olmamak için arabamı satmak zorunda kalmıştım. O gün bir trene atladım ve Baltimore'dan temelli ayrıldım. Ve onu gördüğümden bu yana geçen üç yıl içinde nihayet kendime bir parça zgven duymaya başladım. Bu ve unutmayı tercih ettiğim yılları gerçekten geride bırakabileceğime dair umut.

Isabella'nın tereddüt ettiğini hissediyorum. "Peki onun hakkında ne yapacaksın?"

Omuz silkiyorum ve onu sokağın karşısındaki bisikletime doğru itiyorum. "Hiçbir Şey. O benim için yok."

Belki bunu yeterince tekrarlarsam, doğru olmasını sağlayabilirim. Çünkü hayatımda ilk kez gerçekten korumak istediğim bir hayatım var.

ISABELLA

Bir marketin ortasında durmuş, sos duvarına bakarken ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum.

Bakışlarım standart, orijinal bir domates sosu ile daha üst düzey, aromalı bir organik sos arasında gidip geliyor. Hangisini alacağıma dair hiçbir fikrim yok. Hangisine ihtiyacım olduğunu bilmiyorum.

Çenemi sertleştirerek telefonumdaki parmesanlı tavuk tarifine tekrar bakıyorum. Kahretsin, kendim için yemek yapmak istiyorum. Ve ızgara protein ve sebze olmayan bir şeyler yemek istiyorum, çünkü hayatımda ilk kez yüzde beş vücut yağına ihtiyacım yok.

En azından denemeye kararlı bir şekilde 'Orijinal' etiketli sosa uzandım.

Yarım saat sonra, bu kararlılık biraz azaldı.

Tamam, çok.

Tavuğu ekmeklemek için yaptığım ilk denemeye kaşlarımı çatarak baktığımda hayal kırıklığının arttığını hissediyorum. Bazı yerlerinde panko parçaları, bazı yerlerinde ise un lekeli görünüyor. İzlediğim videodaki tavuğa hiç benzemiyor. Tavamda ısınmakta olan yağa sinirli bakışlarımdan bahsetmiyorum bile.

Tam o sırada telefonum çalıyor. Orantısız bir şekilde pane edilmiş tavuk göğsünü tabağı bırakıp ellerimi tozluklarıma siliyorum ve kim olduğına bakmadan cevap veriyorum.

"Alo?"

"Prenses," diyor derin bir bariton. Vücudumu bir anda ısıtan bu ses karşısında nefesimi içime çekiyorum.

"Selam," diye cevap veriyorum, sesim kendi kulaklarıma bile nefes nefese geliyor. "Şu anda ne yapıyorsun?"

Telefonuma kaşlarını çatıyorum. "Um, ben geldim. Neler oluyor? Bu gece çalıştığını sanıyordum."

"Öyleydim. Ama burası ölü gibi ve tüm geç kapanış vardiyalarını ben aldığım için gitmeme izin verdiler. Ne yaptığını görmek için arayayım dedim."

İçinden hortum geçmiş gibi görünen tezgâhıma ters ters bakıyorum. "Kendime yemek yapmaya çalışıyorum." Yenilgiyle iç çekerek ekliyorum, "Sana gelmeni söyledim ama sana yenilebilir yemek sözü verecek kadar aşçılık yeteneklerime inancım yok." Kane'in bu mücadelemi izlemesi fikrinin utanç verici olacağı kısmını kabul etmiyorum.

Kıkırdaması kulağımda yankılanıyor. "En azından bana küçük şirin bir önlük giydiğini söyle."

Un kaplı taytına ve atletime bakıyorum. "İstersen bunu söyleyebilir ve yalan söyleyebilirim."

"Sanırım doğum günün için sana ne alacağımı biliyorum."

O görmese de gülümsememi bastırmak için alt dudağımı ısırıyorum. Çünkü Kane'in gelecek planları yapma sesi hâlâ başımı döndürüyor.

Dikkatimi tekrar telefon görüşmesine vermeye zorluyorum. "Eğer bu yemek pişirme seferinden bir şey çıkmazsa muhtemelen hiç kullanılmayacak. Gecenin sonuna kadar binamızı yakmazsam kendimi şanslı sayacağım."

Bir duraksama oluyor ve Kane'in sesi belirgin bir şekilde ağırlaşarak, "İstersen sana basit bir şeyin nasıl yapıldığını öğretebilirim," diyor.

"Yemek yapmayı biliyor musun?" Sesimdeki şaşkınlığı belli ederek soruyorum. "Yani, seni kahvaltıda yemek yaparken görmüştüm ama akşam yemeği bambaşka bir hikâye."

Bir duraklama daha oluyor ve cevap verdiğinde bunun nedeni açıkça görülüyor. "Kendimi nasıl besleyeceğimi çok erken öğrenmek zorunda kaldım."

Onun çocukluğunu hatırlayınca hemen ayılıyorum. Ama aynı zamanda yemek pişirme konusundaki tereddütlerimi de aşmamı sağlıyor ve ona kötü anılarının yerine olumlu anılar verme arzumu yeniden teyit ediyor.

"Bana öğretmenizi çok isterim," diyorum ona usulca.

"Tamam," diye cevap veriyor, sesi telefonda bile memnun geliyor. "Şimdi eve gidiyorum. Önümüzdeki yirmi dakika içinde hiçbir şeyi yakmamaya çalış."

Sadece evrenin yapabileceği bir zamanlamayla, ocağımın üstündeki tavadan bana doğru kızgın yağ fışkırıyor. İstemsiz bir çığlık attım ve ocağın üstünü kapattım.

"Söz vermiyorum," diyorum zayıf bir kahkaha atarak.

Kapım çalınıyor ve açtığımda Kane'i ve ayaklarının dibinde oturan gülümseyen Oscar'ı görüyorum.

"Merhaba," diye ciyaktım.

Boğazımı temizliyorum ve gözlerimde yıldızlar varmış gibi değil de daha normal görünmek için Oscar'a odaklanıyorum. "Selam dostum."

Kuyruğu sallanmaya başlıyor ve ayaklarının dibine koyduğunu fark etmediğim motosiklet oyuncağını almak için eğiliyor. Sonra evime doğru itiyor ve oyuncağını göstermek için heyecanla burnunu elime sokuyor. Bariz mutluluğu karşısında bir kahkaha atıyorum ve başını kaşımak için çömeliyorum.

"Bu artık onun en sevdiği oyuncak," diyor Kane. "Onunla uyuyor da. Kafayı takmış durumda."

Kendi gülümsemem yüzümü yaracakmış gibi hissediyorum.

Oscar'dan uzaklaşmam biraz zaman alıyor ama bir dakika sonra ayağa kalkıp onları daireme alıyorum. Kane içeri girdiğinde kolunu belime doluyor ve boynuma bir öpücük konduruyor. İçimden bir ürperti geçerken gülümsemesini tenimde hissediyorum.

"Binanın yanmadığını gördüğüme sevindim," diye dalga geçiyor.

"Kötü bir aşçı olduğumu düşünmüyorum, sadece ne yaptığımı bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Kimse bana ne yapacağımı göstermedi."

Bir öpücük daha, bu sefer dudaklarıma. Geri çekilmeden önce dudağımı hafifçe ısırduğında nefesim kesiliyor.

"O zaman sana göstereyim. Birlikte yaparız."

Birlikte.

Bu kelime ona da bana çarptığı kadar sert mi çarptı?

Ses tonu hiçbir şey ele vermiyor ama ben yüzünü okumaya çalışmadan beni iterek mutfağa doğru ilerliyor. Oscar'ı son bir kez okşadıktan sonra peşinden gidiyorum.

"Parmesanlı tavuk, sanırım?" Kane soruyor.

Başımı salladım. "Evet. En kolayı bu olur diye düşünmüştüm ama doğru malzemeleri alıp almadığımı bile bilmiyorum."

Kane kurduğum ekmek kızartma istasyonuna ve tezgahın kenarına koyduğum sosa bakıyor. "Bu işi başarabiliriz."

Seçtiği kelimeler beni kuşkulandırıyor. "Emin misin? Duygularımı korumak için yalan söyleme, kötü bir şey varsa bilmeyi tercih ederim."

Ben daha konuşmamı bitirmeden başını sallıyor. "Kötü olmayacak, söz veriyorum. Ayrıca, bu zaten eskiden yediklerimden çok daha iyi. Bazı günler aç kalmamak için kendime yemek yapmayı öğretmek zorunda kaldım, ama sana hemen söyleyeyim, yedi yaşında bir çocuk nadiren iyi bir aşçı olur."

Tezgahın üzerindeki farklı kaseler ve malzemelerle oynamaya başlıyor, bu yüzden gözlerimdeki şoku ya da onun formuna nasıl baktığımı fark etmiyor. Fark etmiyor.

Yüzümdeki ifadeyi görünce, kalbimin bu adam için nasıl acı çektiğini tamamen belli ettiğinden eminim.

Bu güçlü, yetenekli, olağanüstü adam, hayata korkunç bir başlangıç yaptıktan sonra kendi başına bir şeyler yapmıştır.

Kendini hâlâ iyi şeyleri hak eden biri olarak görmeyen bir adam.

Son birkaç gündür, Kane konuşmalarımıza bu tür bilgiler katmaya başladı, görünüşe göre bunu yaptığının farkına bile varmadan. Bunu yapacak kadar rahat hissettiği için gülünç derecede mutluyum ama aynı zamanda hiç bu kadar yoğun bir duygu karışımı hissetmemiştim. Mutfağımın ortasında dururken, genç Kane için öfke, yetişkin Kane için gurur ve hepsinden önemlisi, benimle bu parçalarını paylaşacak kadar rahat hissettiği için hayranlık duyuyorum. Parmaklarım minnettarlıkla kollarımı ona arkadan sarma ihtiyacıyla kaşınıyor.

"Bir dahaki sefere farklı bir panko ve daha iyi bir sos alırız ama bunu bilmene imkân yok," diyerek beni düşünce sarmalımdan koparıyor. "Bunlar kötü olduğu için değil, sadece tavuk parmağı için hangilerinin en lezzetli olduğunu biliyorum." Sorgulayan bir bakışla arkasını dönüyor. "Hazır mısın?"

Zihinsel olarak kendimi hayalimden silkeliyorum. "Hazır."

Sonraki yarım saat boyunca, Kane ve ben tavuğu ekmek haline getiriyoruz, kızartıyoruz ve sonra pişiriyoruz. Sosla kaplı tavayı fırına sürdüğümüzde yüzümde kocaman bir gülümseme ve adımlarımda heyecanlı bir sıçrama var.

"Bu kadar basit bir şey için gurur duymanın aptalca olduğunu biliyorum, ama bu Philly hayatımda bir basamak gibi hissettiriyor," diye itiraf ediyorum. "Şımarıklık gibi görünme riskini göze alarak, kendimi beslemenin bu kadar tatmin edici olacağını düşünmemiştim. Evimde bir aşçı bulundurmanın ve telefonumda DoorDash'in daha hızlı ve kolay olduğu için daha iyi bir seçenek olduğunu düşünmüştüm ama dürüst olmak gerekirse, kendim için yemek pişirmek beni kendi kendime yeten bir yetişkin gibi hissettiriyor."

Kane yüzündeki alaycı gülümsemeyi engellemek için

fazla çaba sarf etmiyor. "DoorDash'in senin parmesanlı
tavuğundan aşığı kalır yanı yok,

Prenses," diyor kıkırdayarak son kaseyi de durularken. Her şey nihayet lavaboda ıslanırken, kanepeye yayıldığım yere geliyor ve ayaklarımı kucağına kaldırıyor, böylece sonunda oturabiliyor. Ama ses tonu artık alaycı değil, "Ama sen her zaman a kendi kendine yeterli Yetişkin, Isabella.

Hayır.

Öğrenmeniz gerekmeyen bir şeyi bilmeniz bunu değiştirmez.

Kendin için yemek yapmak zorunda kalmadığına sevindim."

Bileğimi ovmaya başlıyor ve beni düşünceli bir şekilde yüzünün yan tarafına bakmaya bırakıyor. Acaba her zaman sol bileğime, yani incinmiş bileğime masaj yaptığının farkında mı?

Kane'e hayatı hakkında daha fazla şey sormak istiyorum ama hazır olmadan onu zorlamak da istemiyorum. Bu yüzden ona spor salonu hakkında soru sormaya karar verdim.

Son zamanlarda spor salonu hakkında biraz daha fazla konuşmaya başladığını fark ettim. Dövüş hakkında bile değil - ya da eskiden dövüş hakkında düşündüğü gibi - ama sporun kendisi hakkında. Ne öğrendiğinden daha çok, birine nasıl vurmak istediğinden daha az bahsediyor. Dün antrenörüyle olası bir dövüş hakkında yaptığı bir konuşmadan bile bahsetti ve bunu 'sıradan bir dövüş' olarak geçiştirmek yerine, antrenman kampı için bazı hedeflerini açıkladı.

Kelimeler tükenene kadar onu dinliyorum. Genelde uzun sürmez ama Kane hakkında edinebileceğim her türlü bilgiyi kabul ederim. Onun hakkında bir şeyler öğrenmek hoşuma gidiyor. Hâlâ bilmek istediğim çok şey var ama bunun zaman alacağı gerçeğine karşı kör değilim.

Ve benim için sorun yok, çünkü şaşırtıcı bir şekilde Kane bunun kısa vadeli bir şey olmadığını fazlasıyla belli etti. Bu yüzden ona açılmak için ne kadar zamana ihtiyacı varsa vereceğim, özellikle de birlikte yemek pişirirken rastgele küçük çerezler olarak geliyorlarsa.

Geri kalan zamanı kendi gevezeliğimle dolduruyorum. Kane benim konuşmamı dinlemekten hoşlanıyor gibi görünüyor. Bu gece ilk kez bir zaman çizelgesi üzerinde değiliz ve gerçekten rahatlayıp birbirimizin arkadaşlığından

keyif alabiliyoruz. Kane'le konuşmak isteyip istemediğini soruyorum.

Rick and Morty'nin bir bölümünü daha izlemek - diziyi çok sevdiğim ortaya çıktı ve onu bütün gece sürecektir bir maratona çekmek için can atıyordum - ama fırın zamanlayıcısı o anı çalmak için seçti.

Neredeyse koltuktan fırlayacaktım, yemek pişirme maceramın bitmiş halini görmek için o kadar hevesliydim ki neredeyse fırın eldivenlerini almayı unutacaktım. Eldivenleri takmak için uğraşırken arkamdan Kane'in kıkırdamasını duyuyorum.

"Sakin ol," diyor, fırını açarken ses tonunu bir eğlence kaplıyor. "Kendini yakarsan çok mutsuz olurum."

"Mutsuz Kane neye benziyor acaba?" Tencereyi çıkarıp ocağın üzerine koymak için eğildiğimde alaycı bir şekilde merak ediyorum.

Peynirli, mükemmel yemeğimizin görüntüsüyle o kadar büyülenmişim ki, kolları belime dolanana kadar Kane'in arkamdan geldiğini fark etmiyorum. Tutuşunu sıkılaştırıyor ve boynuma sokuluyor ve "Hatırlamak gittikçe zorlaşıyor" derken sesi sessiz.

Bu benim dikkatimi çekiyor. Başımı çevirip gözleriyle buluşmak, nasıl hissettiğini tüm derinliğiyle görmek istiyorum ama yüzü hâlâ boynuma gömülü ve kolları beni olduğum yerde rehin tutuyor.

Bu konuda konuşmak istemediğini hissederek, kollarında dönüp gözleriyle buluşmaya çalışmaktan kendimi alıkoyuyorum. Bunun yerine, elimi belime doladığı kolunun ön kısmına koyuyorum ve sadece bir kez sevgiyle sıkıyorum. Şu anda onu öpmek için can atıyorum, aynı şekilde hissettiğimi göstermek için, ama bunu yapmak için kollarında dönmeden önce, fırın zamanlayıcısı başka bir öfkeli alarm veriyor.

Bu ağır anı etkili bir şekilde paramparça ediyor. Kane'in kolunu bir kez daha sıkıyorum ve sonra beceriksizce mırıldanıyorum, "Bize tekrar bağırmadan önce kapatmalıyız."

Kane'in hemen kendini geri çekmesini, her türlü ciddi konuşmadan uzaklaşmasını bekliyorum ama bunun yerine tereddüt ediyor. Hareketleri neredeyse isteksiz gibiydi, tıpkı

kollarını yavaşça açıyor. Ama sonra geri çekiliyor ve ocağın kapatma düğmesine basıyor ve az önce büyük bir şey olmuş hissi buharlaşıyor.

"Yeni tarifler öğrenmenin ruhuna uygun olarak, sana spagettinin nasıl yapıldığını da öğretmemi ister misin?" diye sorar.

Sesindeki alaycı tonu yakalamam bir saniyemi alıyor, duygusal kırbaçlanma şaşkınlıkla göz kırpmama neden oluyor. Sonra sorusu aklıma geliyor ve ona ters ters bakmaya başlıyorum.

Sadece ellerini teslimiyetle havaya kaldırıyor ve "Kendini besleyemediğini söyleyen sendin" diyor. Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Makarna haşlamanın üstesinden gelebileceğin bir şey olduğunu düşünmek istemedim."

Bir bakış daha, bu sefer hissederek. "Şaka yapmadığın zaman seni daha çok seviyordum," diye homurdanıyorum. Sonra bir bakış ve bir hırlamanın yeterli olmadığını fark ederek omzuna bir yumruk atıyorum. "Pislik," diye mırıldandım.

Kolunu kavrarken göğsünden derin, memnun bir kahkaha yükseliyor.

"Artık sana kendini savunma dersi yok," diyor gülerek. "Bir daha böyle bir şey yaparsan, atışlarına gülüp geçemeyeceğim."

Spagettiye kaynar su dolu tencereye dökerken homurdanıyorum, "İyi, sanırım kendimi daha fazla soyguna açık hale getireceğim."

Bir kez daha, ben farkına varmadan yanıma sokuluyor. "Hiç şansın yok prenses," diye fısıldıyor ve kulağımın altına bir öpücük konduruyor.

Bu sözler ve jest karşısında içimi bir ürperti kaplıyor ama kendimi arkamdaki giderek daha çekici hale gelen adam yerine makarnaya odaklanmaya zorluyorum. Neyse ki, küçük kahvaltılık köşeme tabak çanak koymaya başladığını duyuyorum ve makarnayı huzur içinde hazırlamam için bana izin veriyor.

"Bu arada, fazladan iki tabak hazırla. Annem ve babam akşam yemeğine geliyor."

Bir duraklama oldu ve
sonra... "NE?!"

Ona bakmak için döndüğümde ben bile şaşkınlığımı gizleyemiyorum. Zavallı adam küçük mutfağımın yanında, elinde tabağı, iri gözleri ve çenesi yerde şok olmuş bir halde duruyordu.

"Ne, ne?" Aptalca sordum.

Bu onu bana ters ters bakacak kadar kendine getirdi. "Benimle oyun oynama. Ailen geliyor da ne demek?"

Omuz silkiyorum. "Bu gece şehirde kalacaklar ve nasıl yerleştiğimi görmek için uğramak istediler. Akşam yemeğine çıkmak yerine buraya gelmelerini önerdim."

Kaçma dürtüsünün ona çarptığı anı görebiliyorum. Onu suçlamıyorum bile, Tanrı biliyor ya, onu yanıma alıştırmak bile sonsuza kadar sürdü.

"Kalmak zorunda değilsin," diyorum aceleyle, onu tuzağa düşürmüşüm gibi hissetmemesi için bir çıkış yolu vermek istiyorum. "Bu gece gerçekten seninle takılmak istiyordum. Ama..." Günlerdir düşündüğüm şeyi istemek için cesaretimi toplarken sertçe yutkunuyorum. "Ama yaparsan çok sevinirim."

Bakışları tekrar bana dönüyor ve daha önce olduğu gibi paniklemiş görünüyor. "Onlara kim olduğumu söyleyeceksin?"

Yine omuz silkiyorum, cevabımı umursamazlığa zorluyorum. "Komşum."

Panik başka bir bakışa dönüşüyor ve sesindeki sıcaklığı hissedebiliyorum. "Ben senin lanet komşun değilim."

Kalp atışlarım göğsümde sıkışıyor. "Hayır mı? Nesin sen?" Cevap vermiyor, sadece bana bakmaya devam ediyor.

Ona biraz zaman tanımak için makarnaya dönüyorum. Bir dakika sonra ağır bir iç çekiş duyuyorum. "Isabella, kalamam. Ben sadece... Ben yapamam."

Anlayışla başımı sallıyorum, zaten bunun çok erken olduğunu tahmin ediyordum. Onunla tekrar yüzleştiğimde gülümsüyorum.

"Tamam. Yemek yapmama yardım ettiğin için teşekkür ederim. Yakında burada olacaklarına göre gitmeden önce denemek ister misin? Ya da

yenilebilir bir şeyler pişirebileceğim konusunda yalan mı söylüyordun?"

"Sana asla yalan söylemem," diye homurdanarak yemeğin artık ağzını yakmayacak kadar sıcak olmadığı yere doğru yürüyor. Bir parça kesip çatalı ona doğru kaldırıyorum ama çatalı bana doğru geri itiyor. "Önce sen."

Dudaklarım tavuk lokmasının etrafında kapandığında ve gözlerim şaşkınlıkla açıldığında, Kane'in bana sadece hayranlık olarak tanımlanabilecek bir gülümsemeyle baktığını fark ediyorum. Fark ettiğimi görünce de gözlerini kaçırmıyor.

"İyi mi?" diye soruyor.

Yanaklarımın kızardığını hissederek başımı sallıyorum.

"Sanırım öyle.

Şimdi sen dene."

Beni bekletmiyor, sadece büyük bir tavuk lokmasını çatalına yerleştiriyor ve sonra hızla ağzına götürüyor. Kane'in bana yalan söyleyemeyeceğinden neredeyse yüzde yüz emin olsam da, yüz ifadesi yumuşayıp insanların taktığı ifadeye dönüştüğünde itiraf etmek istediğimden daha fazla rahatlıyorum

Tatmin olduklarında yemeklerinin tadı gerçekten güzel oluyor. Bu da hemen başka bir ısırık için dalmasıyla pekişiyor.

"Tebrikler, az önce sadece yenilebilir değil, aynı zamanda tadı da gerçekten güzel olan bir yemek pişirdiniz," diyor bir lokmanın etrafında.

Sırıtişımın yüzümü ikiye böleceğinden eminim.

Bunu görüyor ve kıkırdıyor, sonra eğilip kulağımın altına bir öpücük konduruyor. "Ben gidiyorum. Ailenle iyi eğlenceler. Sabah görüşür müyüz?"

Başımı sallıyorum, sonra eğilip onu tekrar öpüyorum çünkü öpmeden edemiyorum.

Ama tam dudaklarımız birbirine değecekken, ön kapım çalındı.

Gözlerim kocaman oldu. Kane'inki daha da büyüdü.

"Özür dilerim," diye geveledim. "Erken geldiler. İstemiyorsan onları görmek zorunda kalacağını düşünmemiştim. Onlara şeker ya da başka bir şey için

geldiğini söylerim." Bir ses çıkardım

gergin bir kıkırdama. "Bu ironik değil mi? İlk başta bu yüzden senin dairene geldim."

"Isabella," diye araya giriyor iç çekerek. "Ailenizden korkmuyorum. Sadece beni sevmelerini beklemiyorum. Kapıyı aç."

Bu kaşlarımı çatmama neden oldu. "Neden yapmasınlar?"

Kapım bir kez daha çalındı. "Tatlım, biz geldik! Erken geldiğimizi biliyorum ama seni görmek için sabırsızlanıyoruz."

Kane'in yorumu karşısında otomatik pilota hareket etmekten başka bir şey yapamayacak kadar telaşlıyım. Kapıya doğru ilerleyerek, annem ve babamın kapımın eşğinde olduğunu görmek için kapıyı açıyorum.

"Merhaba tatlım," diyor annem, elindeki şarap şişesini kaydırarak her iki yanağına birer öpücük kondurabilmek için. Babam da aynısını yapıyor ve yanımdan geçerken gülümsüyor. "Biliyor musun, şehrin bu kısmına ilk seferinde yeterince değer verdiğimi sanmıyorum. Buraya gelirken çok güzel bir İtalyan restoranının önünden geçtik."

Kane'i gördüğünde konuşmayı bıraktı. Mutfağında duruyordu, artık paniklemiş görünmüyordu ama yine de tamamen rahatsız görünüyordu.

"Merhaba," diye gülümseyerek selamlıyor annem. "Özür dilerim, Isabella bize birinin katılacağını söylememiştin."

"Anne, baba, bu Kane," demek için acele ediyorum, ailemle yüzleşmek için onun yanına gidiyorum. "O bir... arkadaş."

Babam tereddüt bile etmedi. Yüzünde bir gülümsemeyle Kane'e doğru ilerliyor ve elini uzatıyor. "Merhaba, Kane. Ben Jack, bu da eşim Marianne."

Kane saygıyla öne doğru uzanır ve onun elini sıkar. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, efendim. Kızınızla geçirdiğiniz zamanı böldüğüm için özür dilerim, ben de tam gidiyordum."

"Yemeğe kalmayacak mısınız?" diye soruyor annem. "Bize katılamayacağına emin misin? Isabella'nın burada arkadaş edindiğini bile bilmiyorduk. Pek konuşkan biri değil, o yüzden burada ne yaptığı hakkında hiçbir fikrimiz yok."

Kane kaşlarını çatarak "Değil mi?" diye sormadan önce duraksıyor.

Ona bakmak için döndüğümde çenem düşüyor. Dudağının kenarı, gülmemeye çalıştığını her zaman anlayabildiğim şekilde seğiriyor.

Annem keyifli bir kahkaha attı. Ama bir süre sonra ayılıyor ve soruyor: "Kalmayı planlamıyorsan seni tutmayacağız. Ama benim için sadece bir soruya cevap ver, lütfen. Ve dürüst ol. Buralar güvenli mi? Isabella buraya taşınmak istediğinde çok endişelendik çünkü bölge hakkında hiçbir şey bilmiyorduk. Buralarda mı yaşıyorsunuz?"

"Aslında hanımefendi, hemen yan evde oturuyorum." "Oh, güzel. Güvenli mi?"

Kane tereddüt ediyor, haklı olarak onlara soygundan bahsetmediğimi anlıyor. Kendi ayaklarımın üzerinde durma becerim konusunda zaten kendimi yetersiz hissediyordum, ailemin bunu ebeveyn endişesiyle onaylaması ihtiyacım olan son şeydi.

Kane bunların hepsini bir bakışta okuyor.

"Size karşı tamamen dürüst olmak gerekirse, burası bir şehir ve her şehir tehlikelerle doludur. Ama Isabella güçlü bir kadın ve kendi başının çaresine bakabilir. Endişelenecek bir şey yok."

Neyse ki ailem şüpheli görünmüyor. Kane, "Hem zaten ona bir şey olmasına izin vermem," diye ekleyince yüzlerindeki ifade rahatlamanın yanı sıra memnuniyete de dönüşüyor.

Babam Kane'i omzundan alkışladı. "İyi adam. Bir baba senin gibi birinin kızını koruduğunu duymak ister."

Kane'in beynindeki plak çizliğini görebiliyorum. Ama gülümsememi bastırmak için dudağımı ısırarak meşgulüm - bunun tam da ailemin Kane'e vermesini beklediğim türden bir tepki olduğunu bilmekten kaynaklanan bir gülümseme.

Ve bu tam da Kane'in ben olmayan birinden duymaya ihtiyaç duyduğu şeydi.

Kane babamın sözlerine sert bir şekilde başını sallıyor, ama gerçekten bir yanıt verecek gibi görünmüyor. Bunun yerine odun gibi bir sesle, "Neyse, ben üçünüzü yemeğe bırakayım. Bay ve Bayan Brooks, çok güzeldi-"

"Aman Tanrım, kim bu yakışıklı genç adam?" diye bağılıyor annem aniden, ellerini birbirine vurarak. Hepimiz dönüp dikkatini çeken şeye bakıyoruz ve Oscar'ın oturma odamda uyuklama koltuğu olarak seçtiği sandalyeye tırmandığını görüyoruz.

"Ne kadar tatlısın," diye mırıldanıyor annem, yanına gelen pitbull'a elini uzatmak için eğiliyor. Neredeyse anında kuyruğu sallanmaya başlıyor. Ve annem onu sevdiğinde daha da sert sallanıyor.

Oscar'ın arkadaş canlısı ve uslu olmasından dolayı rahatlamış görünmesini bekleyerek gülümseyerek Kane'e doğru dönüyorum. Oscar'ın birkaç kişiye karşı soğuk davrandığından bahsetmişti ve cinsinin böyle bir üne sahip olmasının onu biraz tedirgin ettiğini biliyorum.

Onun yerine, Kane şaşkın görünüyor. Oscar'ı incelerken izliyorum, kaşları çatılıyor.

Annem bir süre sonra, "Özür dilerim, seni tutmak istememiştim," diyor. "O çok tatlı ve ben de dayanamadım."

Kane başıyla kabul ettiğini belirtir ama hâlâ bir şeyler düşündüğü bellidir. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bay ve Bayan Brooks," diyor tekrar. Isık çalıp kapıya doğru yöneldiğinde Oscar da itaatkâr bir tavırla onu takip ediyor.

"Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum, Kane," diye sesleniyor babam. Annem sadece gülümsüyor ve şarap bardaklarını almak için dolaba uzanırken el sallıyor.

"Sana kapıya kadar eşlik edeyim," diye mırıldanıyorum. Kapıma ulaşip arkasını döndüğünde, "Neden bu kadar şaşkın görünüyorsun?" diye sormadan edemiyorum.

Kaşları tekrar çatılıyor. "Kiminle iyi olacağını asla söyleyemem," diye cevap veriyor. "Bu beni şaşırtıyor."

Gülümsememek için dudakımı ısırıyorum. Ama Kane bunu gördü ve sordu, "Ne? Bu kadar komik olan ne?"

Umursamaz bir tavırla omuz silkiyorum. "Sadece senin hoşlandığın insanlardan hoşlandığını hiç fark etmedin mi?"

Kane buna göz kırpmıyor.

"Bir düşünün: Oscar kimlerle arkadaş? Söylediklerinize bakılırsa, spor salonundaki insanlara ısınıyor gibi görünüyor. Ama bunun ötesinde, başka kimlerle? Sadece ben, değil mi?"

Kane'in de birinden hoşlandığını itiraf etmesini beklemiyorum, bu yüzden gerçek sorudan kaçıp bana sırtıttığında şaşırmadım.

"Senden hoşlandığımı mı düşünüyorsun prenses?"

Bana bakışıyla ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor. "Belki biraz," diye nefes alıyorum.

Bakışları yüzümde geziniyor, muhtemelen ona olan tutkumun her zerresini alıyor, ama karşılığında bana hiçbir şey vermiyor. Bir süre sonra ifadesi ciddileşiyor ve sessizce, "İyi geceler, Isabella." diyor.

"İyi geceler," diye fısıldıyorum. Sonra, ne yapacağımı kestiremeden ayak parmaklarımın ucuna basarak yanağına hızlı bir öpücük konduruyorum.

Kendini tutamadan gülümsemeye başladı. Bakışları omzumun üzerinden aileme doğru kayıyor, ama artık o geyik bakışı yok.

Mutlu bir bakışı var.

KANE

Isabella'nın bale stüdyosuna girmek beklediğimden daha az sarsıcı olmadı - özellikle de tüm gözler bana dönüp genişlediğinde. Belli ki benim iri yarı, çatık kaşlı, dövmele varlığımla stüdyonun etrafında uçuşan ince, narin, porselen dansçılar arasında büyük bir fark var. Bu binada hiç bu kadar yersiz yurtsuz biri olmamıştı.

Bir kez daha, bu çevreye, bu insanlara, Isabella'ya ait olmadığım hissini yutuyorum. Beni bütünüyle yutmadan ve beni geri dönüp onu mükemmel hayatına terk etmeye ikna etmeden önce onu derinlere itiyorum.

Ama sonra.

Onu görüyorum. Daireler çizerek dönüyor, bale ayakkabılarının ucunda dururken sıkışmış bacakları esniyor ve belli ki hareketin içinde kaybolmuş. Bir, iki, üç kez dönmesini izliyorum, sonra yavaşlıyor ve ellerini sallayarak dönmekten vazgeçiyor, narin pembe dudaklarında küçük bir gülümseme memnuniyetle oturuyor.

Tam duracakken beni fark etti. Ve gözlerimiz buluştuğunda dönüşten tökezleyerek çıktı.

Yakınlardaki yaşlı bir kadın, "Bu çok özensizdi, Izzy," diyor. "Tekrar yap. Ayağında hiçbir sorun yok, hepsi kafanda."

Isabella'nın bakışları kadına doğru kayınca gülümsememi bastırıyorum, yanakları kızarıyor. Ve bana soru sorarcasına baktığında, çenemi kaldırarak sessiz bir şekilde tekrar git, seni bekleyeceğim mesajı veriyorum.

Çenesini sertleştiriyor ve gözlerinde kararlı bir parıltıyla dans pistine geri dönüyor. Oturup onu izleyebilmek için bekleme alanına doğru ilerliyorum, gözlerimi bir an olsun ondan ayırmıyorum.

Bu seferki hareketleri kusursuz. Ya da bana kusursuz görünüyorlar. Bale hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama Isabella'yı tanıyorum. Ve yüzündeki ifadelerden dans hakkında ne hissettiğini anlayabiliyorum: gergin, odaklanmış, memnun ve benim favorim: gurur. Son dönüşü bu kez tökezlemeden bitirdiğinde yüzünün her yerinde gurur vardı.

"Çok iyi," diyor kadın. "Şimdi Henry'yi al ve bir sonraki numaraya başla."

Rutin boyunca gözlerimi Isabella'dan alamıyorum. Adam görünmez de olabilirdi, çünkü Isabella'nın dans ettiği görüntüden başka bir yere bakamıyorum. Vücutuyla o kadar iç içe, hareketlerin içinde o kadar kaybolmuş ki, dans ederken ona bakmayan birini hayal bile edemiyorum. Dans bitip de yaşlı kadın homurdanarak onay verdiğinde tek olmadığımı anlıyorum.

"İyi iş, Isabella," diyor sertçe. "Henry, dansı biraz daha yönetmeni istiyorum. Isabella hâlâ seni çok fazla yönlendiriyor gibi görünüyor. Ama bir dahaki sefere bunun üzerinde tekrar çalışacağız. Şimdilik ders bitti."

"Teşekkür ederim, Bayan Martin," der Isabella. Henry kaşlarını çatar. "Çalışmak için biraz daha kalmamın sakıncası var mı? İkinci yarıdaki o sahnede hâlâ kendime güvenemiyorum."

Kadın Isabella'nın isteği karşısında şok olmuş gibi görünmüyor. Dansçıların fazla mesai yapmasına alışkın olmalı, çünkü talebe hemen onay verdi

ve çantasını almak için döner. Henry de kovulma haberini alır ve soyunma odasına doğru ilerler.

Isabella bana doğru yürümeye başlıyor. Yanaklarındaki hafif kızarıklığa rağmen yürüyüşü kendinden emin.

"Geç kaldığım için çok özür dilerim," diye nefes alıyor. "Geç kaldık ve sana mesaj atmak için bile duramadım. Biraz daha pratik yapmamın sakıncası var mı? Dersten sonra dans etmeyi düşünmüyordum ama ortadaki bölüm beni deli ediyor. Sadece on beş dakikaya daha ihtiyacım var."

"İstediğin kadar zamanın var," diyorum ona. "Bekleyeceğim."

Ben koltuğuma yerleşirken, Isabella dans etmeye başlıyor. Etrafımızdaki insanların toplanıp stüdyoyu terk ettiğini belli belirsiz fark etsem de, gözlerim ona yapışmış durumda. Çünkü etrafımda ne olursa olsun onun dansını izlemek büyüleyici.

Dansa dalıyor, telefonundan çalan müziğin içinde gözle görülür bir şekilde kayboluyor. Hareketleri zarif, zahmetsiz ve mükemmel; bale hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama Isabella'nın bunu yapmak için doğduğu çok açık.

Onu ne kadar süre izlediğimden emin değilim, ama sonunda rahatlamış bir nefes vererek bir dönüşü bitirdiğinde, o ana geri dönüyorum. Yorgun ama memnun görünüyor. Dudaklarında küçük bir gülümsemeyle bana bakıp, "İlk defa en az bir kez durmadan bunu yapabildim" dediğinde haklı olduğumu anlıyorum.

Ağzımı açıp bir şeyler söylemem biraz zaman alıyor. Ve o zaman bile, ağzımdan çıkan tek şey, "Siktir, prenses. Nefes kesicisin. Herkesin seni dans etmeye zorlamasına şaşmamalı."

Gözlerinde bir şey parlıyor ama sessizce "Hâlâ dans etmenin en iyi yanım olmadığını mı düşünüyorsun?" diyene kadar anlam veremiyorum.

Bu dikkatimi çekti. Bundan önce söylediğim benzer bir şeyden etkilenmiş görünüyordu, yani belli ki bir dansçıdan daha fazlası olarak görülmek onun için önemli.

Bunu ona vermek hiç çaba gerektirmez.

Oturduğum yerden kalkıp yavaşça ona yaklaşıyorum, pervane gibi ona doğru çekiliyorum ve beni ileriye doğru iten dürtüyle savaşmak için tamamen çaresizim. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Ona ulaştığımda, bizi birbirimize sabitlemek için bir elimi boynunun arkasına kaydırıyorum. "Hala." Eğiliyorum ve kelimeleri dudaklarına doğru üflüyorum. "Her zaman."

Ve sonra onu öpüyorum, duygularımı tenine damgalıyorum ki ne kadar ciddi olduğumu hissedebilsin. O inanılmaz biri, sadece dansı değil. Nazik, çalışkan ve bu şehirde kendine yepyeni bir hayat yarattığı için çok güçlü.

Buranın henüz tam olarak "evi" olmadığını, onun için geçici olabileceğini hatırlatmak, bu öpücüğü tatlıdan çaresize çevirmeye yetiyor. Birden boynunu daha sıkı kavıyor, dilimi dudaklarının arasından geçiriyor ve bunun ona dokunabildiğim tek an olmamasını diliyordum. Belki bunu yeterince iyi yaparsam, o da kalır.

Benimle gel.

Ama bu düşünce, üzerinde fazla düşünmeye hazır olmadığım sessiz bir umut nefesiyle doğdu, çünkü içten içe onun ihtiyacı olan şeyin ben olmadığımı biliyorum. Onu burada tutmaya degecek bir şey değilim.

Bir kez daha, bu düşünceyi uzaklaştırıyorum ve bunun yerine önümdeki güzel kadına odaklanıyorum. Ve dilimi onunkinin üzerinde kaydırduğımda ve hemen sikimi taşa çeviren bir inilti çıkardığında, tam da bunu yapıyorum.

Dizlerimin üzerine çöktüğümde Isabella şaşkınlıkla bir nefes veriyor. Elleri otomatik olarak omuzlarıma gidiyor, önünde diz çöktüğüm yere bakarken dudakları aralanıyor. Ellerimi kalçalarına götürmekten kendimi alamıyorum, arkasını kavıyorum ve ellerimi yatıştırıcı bir şekilde bacaklarında aşağı yukarı gezdiriyorum. Gözlerimi onunkilerden hiç ayırmıyorum.

"Kane, ne yapıyorsun-" diye söze başlıyor ama ellerim aşağıya, pointe ayakkabılarının kurdelelerine inene kadar kayınca sözleri kesiliyor. Niyetimin ne olduğunu anladığı an, muhtaç bir nefes çekiyor.

Yavaşça, çok yavaşça, ayak bileğinin arkasındaki saten fiyongu çözüyorum. Ama düğümün çözüldüğünü hissettiğim anda, gözlerimi bir kez daha Isabella'nın yüz ifadesini kataloglamak için kaldırıyorum.

Bana verdiği tepkiyi izlemek sarhoş edici. Çünkü sateni bacaklarının etrafından çözdükçe, aramızdaki sıcaklık kumaşın tenine her dokunuşunda arttıkça, Isabella'nın gözlerindeki sıcaklığın artmasını izliyorum. Ve ayakkabıyı çıkarabilmem için sessizce ayağını kaldırmasını istediğimde - nasırlı parmaklarım ayağının kemerine değecek kadar yavaş yapmaya özen göstererek - yalvarmaya başlamak üzere olduğunu anlayabiliyorum.

"Kane," diye nefes alıyor ilk ayakkabıyı gevşettikten sonra. Ama ben sadece sessizce başımı sallıyorum ve diğer ayağına uzanıyorum. Diğer ayakkabısıyla da aynı işlemi tekrarlıyorum.

"Kane, lütfen," diye yalvararak düşüncelerimi doğruladı.

Hâlâ diz çökmüş olduğum yerden ona bakıyorum ve ellerimin bir kez daha kalçalarının arkasına kaymasına izin veriyorum. "Neye ihtiyacın var prenses? Kelimelerini kullan."

Dudağını ısıırıyor ve fısıldıyor, "Benimle dalga geçme."

Onu bir an daha inceliyorum, ne kadar kızdırmak istediğimi tartışıyorum. Ama şu anda sataşmayı kaldıramayacak olanın ben olduğuma karar vermem bir dakika bile sürmüyor.

"Omuzlarıma tutun," diye emrediyorum.

Sonra eteğini yukarı itmek ve taytını dikiş yerinden yırtmak için bacaklarından tutarak onu öne doğru çekiyorum.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa bağırıyor, dengesini korumak için parmaklarını omuzlarıma geçiriyor. Ve sonunda mükemmel, pembe amını ortaya çıkarmak için mayosunu yana doğru çektiğimde, bir inilti çıkarıyor.

Dilimde onun tadı olmadan bir saniye daha var olamam. Yüzümü onun tatlılığına gömüyorum.

Tadını alınca gözlerimi kapatıyorum, dudaklarımdan bir inilti dökülüyor. Ve Isabella'nın titreşim karşısında nefesinin nasıl kesildiğini duymaktan çok hissediyorum.

Ellerimi kalçalarından kışına doğru kaydırıyorum.

Yanaklarımdaki esnek kasları sıkıyor, ellerimdeki mükemmel hissiyle tenine doğru inliyorum. Anında içimdeki açlık bin katına çıkıyor. Isabella'nın orgazmına ihtiyaç duyduğum kadar hiçbir şeyin tadına bakmaya ihtiyaç duymamıştım.

Klitorisinin üzerinde hızlı ve sert daireler çizmekten hoşlandığını biliyorum, bu yüzden dilimle yerleşiyorum ve ona tam da bunu veriyorum. İki parmak eklemek işi daha da hızlandırabilirdi ama nedense bugün içine girecek ilk şeyin sikim olmasını istiyorum. Bu yüzden ellerimi kıkında, dilimi de klitorisinin üzerinde tutuyorum ve Isabella'nın nefesinin kesilmesini bekliyorum.

Çok uzun sürmedi. Sadece birkaç dakika sonra vücudu ellerimde kilitleniyor, sonra lezzetli bir ürpertiyle gevşiyor. Ardından dudaklarımdan zevk selleri akmaya başladı.

Sanırım içinden inliyorum. Hayatımda hiç Isabella'nın zevki kadar lezzetli bir şey tatmamıştım ve buna doyacağımı sanmıyorum. Ve yine de, aniden onu hissetmek için can atıyorum.

Diz çökmüş pozisyonumdan kalkıp sersemlemiş Isabella'yı hemen aynalı duvarlara yaslıyorum. Sırtı bara çarpar çarpmaz, dudaklarına aç bir öpücük konduruyorum.

"Çok tatlısın amına koyayım," diye homurdanıyorum ağzına doğru. "Senin tadınla yaşayabilirim."

Elleri gömleğimin önünü kavırıyor, o kadar sıkı kavırıyor ki belinden tutmasam düşeceğine ikna oldum. Dudakları şişmiş ve öpücüklerle ısırılmış, yüz ifadesi orgazm sarhoşu.

"Seni tekrar tatmak istiyorum," diye kekeliyor.

Onu başka bir öpücükle ödüllendirmek için eğildiğimde dudaklarımdan kenarlarında memnun bir gülümseme beliriyor. Bu seferki daha yavaş, neredeyse tembelce, dilimi onunkine dolaştırmak için ağzına kaydırırken bile.

"Sikimi emmek ister misin prenses?" Dudaklarımızın arasına biraz boşluk bıraktıktan sonra soruyorum. "Almak istiyorsun

dizlerinin üzerine çök ve sana yaşattığım orgazmları ne kadar takdir ettiğini bana göster?"

Kelimelerle cevap veremeyecek kadar sersemlemiş durumda - sadece bana geniş, aç gözlerle bakıyor ve başını sallıyor.

Bir an için düşünüyormuş gibi yapıyorum. Ama sonra dudaklarımı ağzının yanından kaydırıp yanağına değdiriyorum, böylece kulağına fısıldayabiliyorum: "Belki bir dahaki sefere. Şu anda, sen izlerken seni becermek istiyorum."

Sonra belinden kavrayıp aynalara bakması için döndürüyorum.

Tamamen takıntı haline getirdiğim bir manzarayla yüz yüze geliyor: darmadağınık, şehvet sarhoşu bir Isabella.

Kulağının altına bir öpücük kondurmak için eğildim. "Ellerini bara koy."

Siparişim karşısında nefesini tutuyor ama ahşap barı desteklemek için itaatkâr bir şekilde öne çıkıyor.

"Tanrım, mükemmelsin," diye mırıldanıyorum. Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim ama Isabella'nın varlığından ve itaatinden o kadar etkilenmiştim ki ağzımdan kaçmasına engel olamıyordum.

Gözleri aynada benimkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor. Benimkilerdeki açlığı görünce yutkunuyor ama korkmuş gibi görünmeyince ekliyorum: "Seni ilk gördüğüm günden beri bu mükemmelliği kirletmenin nasıl bir şey olacağını düşünüyordum."

İtiraf karşısında gözleri büyüdü. Bir duraklama oluyor ve bir saniye sonra kalçaları tekrar kucağıma bastırıyor, meydan okuması ancak fısıltı halinde. "O zaman göster bana," diye nefes alıyor.

Kumandamın ipi koptu. Hemen bir elimle kemerimin tokasına uzanıyorum, diğer elim onun beline yapışıyor ve bakışlarım aynada onunkine kilitleniyor. Dikkatimi başka yöne çekmiyorum ya da aramıza gereksiz bir mesafe koymuyorum çünkü onun içine girmeye nefes almaktan daha çok ihtiyacım var.

"Bacaklarını kaldır," diye homurdanıyorum sikimi çıkarırken.

Emrim üzerine nefesini içine çekiyor ama sadece balerinlerin yapabildiği o zarif hareketle bacağını tahta çubuğa dayamak için itaatkâr bir şekilde kaldırıyor. Onu görünce bile boşalmak istiyorum.

"Seni sikerken beni izleyeceksin. Anladın mı?"

Başını sallıyor, yüzündeki yumuşak gülümseme beni sınırlarıma kadar zorladığı için ne kadar memnun olduğunu belli ediyor.

Hızlıca bir prezervatif taktıktan sonra, arkadan bacaklarının arasına uzanıyorum, mayosunu yana kaydırıyorum ve parçalanmış taytını yoldan çekiyorum. Dudaklarını okşadığımda ve arzuyla damladığını hissettiğimde, horozumu hizaladım.

"Bu güzel balerin amcığını sikimle germekten zevk alacağım," diye mırıldanıyorum kulağına.

Sonra tek ve sert bir hamleyle içine girdim.

Isabella ani saldırı karşısında nefesini tutuyor, ama hemen daha fazlası için sessiz bir arzuyla kalçalarını sallıyor. İkinci kez sormama gerek yok, onu becermeye başlıyorum.

"Aman Tanrım, çok derinsin," diyor nefes nefese bir iniltiyle, gözleri bu hissin etkisiyle kayarak kapanıyor.

Hemen bir elimi belinden yukarı doğru kaydırıp boğazına doladım. Hafifçe sıktığım anda gözleri şaşkınlıkla açılıyor.

"Beni izle dedim," diye homurdanıyorum, kalçalarım hiç yavaşlamıyor. "Seni nasıl boşalttığımı izle."

Elime karşı yutkunduğunu hissediyorum. Önümdeki aynada, dövmeli elimin Isabella'nın boynunun mükemmel, porselen tenine karşı görüntüsü beni büyülüyor. Sırf onun da aynı görüntüye verdiği tepkiyi görmek için elimi bir kez daha sıkıyorum.

"Bak böyle ne kadar güzel görünüyorsun," diye mırıldanıyorum kulağına. "Şu anda o kadar da güzel ve düzgün bir balerin değilsin, değil mi? Herkesin seni görebileceği açık bir yerde, daracık amını siken sikimle değil."

Sözlerim üzerine göğsünün hızla inip kalkmaya başlamasını memnuniyetle izliyorum. Dudaklarımda hoş bir

gölümsemenin kıvrılmasına neden oluyor ve sonra ona soruyorum, "Bunun neye benzediğini görmek ister misin? Seni her becerdiğimde gördüğüm şeyi?"

"Tanrım, evet," diye nefes alıyor, sesi en az görüldüğü kadar çaresiz çıkıyor. "Göster bana."

Yavaşça, tembel hareketlerimle onunla alay ederek, elimi boğazından eteğinin kenarına doğru indiriyorum. Bizi bu pozisyona getirdiğimden beri kıyafetleri ikimizin de görünmesini engelliyordu. Ama eteğinin kenarından tutup yavaşça beline kadar çektiğimde, parçalanmış taytının ve taytının arasından açıkta kalan amına giren sikimin sefahat dolu görüntüsüyle karşılaşıyoruz.

Isabella onu gördüğünde bir inilti çıkarıyor. Kasları etrafımda geriliyor ve sadece bu görüntünün bile onu orgazma çok daha fazla yaklaştırdığını hissederek hemen içine daha sert girmeye başlıyorum.

"Hepsi bu kadar mıydı, ha?" Alay ediyorum. "Seni nasıl becerdiğime bir kez baktın ve boşalmak mı istiyorsun?" Eteğini ön kolumla karnı arasına sıkıştırıyorum, elimi klitorisine daireler çizmek için serbest bırakıyorum. "Hadi o zaman, benim için gel. Seni becerme şeklimi ne kadar sevdiğini göster bana."

Kukusu uzunluğumun etrafında dalgalanmaya başlıyor. Bir iniltiyle yüzümü boynunun kıvrımına bırakıyorum, kalçalarımın hareketini veya parmaklarımın dokunuşunu asla durdurmuyorum. Orgazmını uzatmak için ben de onun kadar çaresizim, tırnakları ön koluma batıyor ve nefesi kesik kesik geliyor.

"Kahretsin, bu harika hissettiriyor," diye inliyorum tenine doğru. "Asla harika hissetmeyeceksin, Isabella."

İster zevkin doruğunda gelen dürüst bir itiraf olsun, isterse de onun içinde kendi boşalmamın hissi, bir şey nefesinin kesilmesine neden oluyor. Ama ben şehvet kasırgasının içinde bunu fark edemeyecek kadar kendimden geçmişim.

Bir süre sonra ellerimi ön ü m ü z d e duran bara dayayarak ona yaslanıyorum. "Umarım öğretmenin buraya geri dönmez," diye boynuna doğru mırıldanıyorum.

Isabella'nın kıkırdaması yüzümde bir gülümsemenin kaymasına neden oluyor.

Kahretsin, en son ne zaman bu kadar kolay gülümsedim?
Hiç gülümsedim mi?

Bu düşünce ayıltıcı olmalı, ama bunun yerine kendimi rahatlamış hissediyorum. Onun yanında kendimi güvende hissetme fikri beni rahatlatıyor.

Bilinçaltım bunu çok fazla kurcalamadan önce kıyafetlerimi düzeltip düzeltiyorum. Sonra odağımı aynadaki Isabella'ya çeviriyorum, ancak onun görünüşünü incelerken dudağını ısırıldığını görüyorum.

Onu telaşlandıran şeyin ne olduğunu tahmin ediyorum. Az önce yaptığımız şeyin izlerini saklamak için eteğini düzeltiyorum ve uzanıp bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırıyorum. Aynada ona bir kez baktığımda yine derli toplu bir balerin gibi görüldüğünü fark ediyorum.

"İşte," diye mırıldanıyorum. "Mükemmele geri döndük."

Yanakları kızarıyor ve gülümsüyor. Ona karşımda değil de aynada bakmaktan bıktığımı fark ediyorum ve elini tutup kendi etrafımda döndürüyorum.

"Yaşlı kadın geri gelip en sevdiği dansçının ne kadar yaramaz olduğunu görmeden önce seni eve götürelim," diyorum ve dudaklarının köşesine bir öpücük konduruyorum. Ortaya çıkan gülümsemeyi hayat kurtaran bir panzehir gibi emiyorum.

Belki de öyledir.

KANE

Bir dahaki sefere işten izin aldığımda, Isabella'nın kapısına bir şişe şarapla geleceğim.

Kapıyı açtığında gülümsüyor. Tabii ki gülümsüyor. Ve elimdeki şişeyi gördüğünde, ifadesi sevince dönüşüyor.

"Bu benim için mi?" diye soruyor, gözleri parlayarak. Sert bir baş hareketiyle uzatıyorum.

"Sanırım doğru olan bu, ama yüzde yüz emin değilim," diye mırıldanıyorum enseme ovuşturarak.

Etikete bakmak için bardağı çevirirken kaşları çatılır. Etiket okuduğunda gözleri büyür.

"Bu benim en sevdiğim şarap," diyor, ses tonunda bir inanmazlık var. Bana bakarak, "En sevdiğim şarabın ne olduğunu nereden biliyorsun?" diye soruyor.

Ellerimi ceplerime sokuyorum, hâlâ kıpırdamadan duramayacak kadar rahatsızım. "Annenin sana getirdiğini gördüm," diyorum huysuzca.

Bir an için sadece bana bakıyor. Sonra şişeyi dikkatlice kapısının yanındaki giriş masasına koyuyor ve kollarına atlıyor, kollarını boynuma ve bacaklarını belime doluyor.

Çeneme, çeneme bastırdığı öpücükler arasında "Sen kimsin ki?" diye iç geçiriyor.

Kıkırdıyorum, kollarımı ona doluyorum. Bu tür bir şefkatten nefret edeceğimi düşünmüştüm ama onun yerine birdenbire onu bütün gece nasıl bu kadar yakınımda tutabileceğimi bulmaya çalışıyorum.

Aşağı inmek için acelesi yok gibi görünüyor, bu yüzden bizi dairesine götürüyorum ve kapıyı arkamızdan kapatıyorum. Bir kolumu poposunun altından geçirerek vücuduma yaslanmasını sağlıyorum, diğer elimle şişeyi alıp mutfağına doğru ilerliyorum.

Tezgâha ulaştığımızda önümden aşağı kaymaya çalışıyor ama ben sadece kışını sıkıca kavriyorum. Kıkırdıyor ve çeneme bir öpücük daha konduruyor.

Bacaklarını belimden ikinci kez çözmeye çalıştığında, ağır bir iç çekiyorum ve gitmesine izin veriyorum. Ama o uzaklaşmadan dudaklarına sert bir öpücük konduruyorum, dilimi ağzına sokup onu nefessiz bırakacak şekilde öpüyorum. Ellerinin gömleğimi kavramak için yukarı kalktığını hissedene kadar gitmesine izin vermiyorum.

Uzaklaştığımda çıkardığı anlaşılmas ses beni kıkırtatıyor. Ne yaptığını hatırlayacak kadar odaklanabilmesi için koltuğına oturmam gerekiyor.

"Hep bu kadar çok mu çalışırdın?" diye soruyor şarap açacağını ararken.

Omuz silkiyorum ve kolumu koltuğunun arkasına uzatıyorum. "Kulüpte, evet. Zıpladığım işlerde hep çok çalıştım."

"Beğendin mi?"

"Evet, sorun yok" diye cevap veriyorum. "Fazla bir şey yapmak zorunda değilsin, o yüzden oldukça rahat. DJ ile de arkadaşım, sevdiğim birçok müziğı alıyor. Fena bir iş değil."

Isabella kanepenin diğer ucuna oturmadan önce bana bir bardak şarap uzatıyor, bacaklarını uzatıyor ve sevdiğimi bildiğı gibi ayaklarını kucağıma koyuyor. Hemen bir elimi ayak bileğıne koyuyorum ve teninde daireler çizerek ovmaya başlıyorum.

"Ne zamandır bu işi yapıyorsun?" diye soruyor.

"Yedi yıl, sanırım? İnsanları etrafa fırlatmakta iyi olduğumu fark ettiğimde on dokuz yaşındaydım."

Şaraptan bir yudum alıyorum, bu yüzden ilk başta tereddüt ettiğini, bir şey sormaya çalıştığını fark etmiyorum. Sonunda ona meraklı bir bakış atmak için döndüğümde kıpırdanıyor, elindeki şarap bardağını çeviriyordu.

"Hiç başka bir şey yapmayı düşündün mü?" diye soruyor sonunda.

Bu kaşlarımı çatmama neden oldu. Bu sorunun yargılayıcı bir yerden gelip gelmediğini anlamaya çalışarak onu inceliyorum. Isabella'nın birkaç kez böyle davranmaya hakkı olsa da henüz yargılayıcı olduğunu görmedim.

"Zıplamamdan hoşlanmıyor musun? Yoksa striptiz kulübüyle mi sorunun var?"

Gözleri anında büyür. "Ne? Hayır, bu yüzden sormuyorum. Bunların hiçbirisiyle bir sorunum yok."

"Peki o zaman asıl sormak istediğiniz soru nedir?"

Mırıldanarak itiraf etmeden önce iç geçiriyor, "Bu benim dolambaçlı yoldan ne yapmak istediğini sorma şeklimdi. Ama kafamda büyüyünce ne olmak istiyorsun gibi bir şey canlandı ve saçma görünmek istemedim."

Yanakları pembeleşiyor ve şarabından gergin bir yudum alıyor ama ben ayaklarımın altındaki depremi hissetmekle o kadar meşgulüm ki fark edemiyorum.

Ne yapmak istiyorsun?

Kimse bana bunu sormadı.

Bunu hiç düşünmemiştim.

Ve yirmi altı yaşında ilk kez bu soruyu soracak kadar beni önemseyen birine sahip olduğumu fark ediyorum. Isabella sohbet etmek için ve kendini mecbur hissettiği için sormuyor, umursadığı için soruyor. Çünkü beni sadece birkaç haftadır tanımasına rağmen, bende benim bile göremediğim bir şey görüyor.

O kadar uzun zamandır şimdiye takılıp kaldım, sadece bugünü atlatmaya o kadar odaklandım ki yarına bakmak hiç aklıma gelmedi. Bakabileceğimi bile düşünmedim.

"Kane?" Isabella'nın yumuşak sesini duyuyorum. Sabırla cevabımı bekliyor.

Ona bu tek sorunun tüm hayat görüşümü alt üst ettiğini söylemiyorum. Onun yerine, "Emin değilim. Neden, ne yapmak istiyorsun? Bale olmadan ne yapacağını hiç düşündün mü? Yoksa hayalin hep balerin olmak mıydı?"

Bir an tereddüt ediyor, bilmiş bir bakışla beni inceliyor ama sonunda cevabım konusunda beni zorlamıyor.

"Sanırım şu anki halimden memnunum, bu da başlı başına bir zafer" diye yanıtlıyor. "Dans ederken her zaman gitmek, gitmek, gitmek, daha iyi olmak, daha büyük olmaktı. Hiçbir şey asla yeterince iyi değildi. Her zaman yapılacak daha çok iş vardı. Ama şimdi..." Ağır ağır iç çekiyor. "Artık nihayet nefes alabiliyorum. İş dışında hiçbir şeye bağlı değilim. Gerçekten hoşlandığım şeyleri yapabilir ve hep denemek istediğim şeyleri deneyebilirim. O yemeği geri çevirmek, doğaçlama bir seyahate hayır demek ya da bale ile ilgili her şeyi tartmak zorunda değilim. Dans etmeyi seviyorum ama hayatın zevklerini ilk kez deneyimliyormuşum gibi hissediyorum. Kendimi... mutlu hissediyorum."

Bakışlarını aceleyle benimkilerden ayırıyor ve şarabından bir yudum alıyor. Sonunda başını kaldırıp gözlerimle buluştuğunda yanakları pembeleşiyor ve konuşulmayan kısım çok açık.

Onu mutlu ediyorum.

Kalbim kaburgalarımın çarparken nasıl konuşacağımı bilemiyorum.

Şarap kadehiyle tekrar oynamaya başlıyor. "Aslında Philly'de biraz daha kalmayı düşünüyordum."

Umut göğsümde bir balon gibi şişiyor. "Öyle mi?" Sert bir sesle soruyorum.

Başını sallıyor. "Evet, yani kira kontratım aydan aya çünkü buraya ilk taşındığımda mantıklı gelmişti, çünkü burayı sevip sevmeyeceğimden bile emin değildim ama düşünürseniz gerçekten para kaybı. Yıllık kira sözleşmesi çok daha mantıklı. İmzalamamak aptallık olurdu."

Saçmalıyor. Saçmaladığını biliyorum. O da biliyor.
Sertçe yutkunuyorum ve kelimeleri zorla çıkarıyorum.
"Philly'de mi kalmak istiyorsun?"

Benimle kalmak ister misin?

Gözleri kocaman ve yorumlamaya cesaret edemediğim duygularla bana odaklanmış durumda. Sözsüzce başını sallıyor.

Kalbim göğsümde genişliyor. Geleceğimi sorması ve şimdi de sanki bizim hakkımızda konuşuyormuşuz gibi-
Telefonumun tiz bip sesiyle bölündük.

Cebimden çıkarmak için uzandım ve mesajı görüp iç geçirdiğimde Isabella "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Telefonumu yan masasına bırakıp başımı sallıyorum.
"Sadece iş. Bu gece gelip gelemeyeceğimi sordular."

Isabella'nın yüzünde dürüstçe bir somurtma beliriyor. Bu beni kıkırdatıyor ve elimi tekrar ayak bileğine götürüyorum.

"Gerçekten de sizi sürekli çalıştırıyorlar."

"Maalesef." Onu şefkatle sıkıyorum. "Bunu telafi edeceğim. Yarın akşam seni yemeğe çıkarmama ne dersin?"

Bu onu canlandırdı. Tekrar gülümsüyor ve bu gülümseme için yapmaya hazır olduğum şey söz konusu olduğunda lanet bir çocuk oyuncağı olacağımı anlıyorum.

"Tamam," diye kabul ediyor. "Bu hoşuma gider."

Başımı sallarken kendi gülümsememi bastırmak zorunda kalıyorum.

Sohbetimize geri döndüğümüzde yatışmış görünüyor.
"İşe ne zaman gitmen gerekiyor?"

Telefonumdaki saate bakıyorum. "İki saat."

Başını sallıyor, sonra düşünceli bir şekilde "Kulüp hakkında pek konuşmuyorsun" diyor.

Omuz silkiyorum. "Söyleyecek pek bir şey yok."

Isabella bana kaşlarını çatıyor. Ben de kendiminkini tersine çeviriyorum ve asıl sormak istediği şeyi sormasını bekliyorum.

Çok uzun sürmez. Ağzını bir kez açar, kapatır, sonra tekrar açar ve şöyle der: "Hiç konuşmuyorsun"

kızlar hakkında."

O zaman ne demek istediğini anladım. Yüzümde yavaş bir gülümseme beliriyor.

"Kıskandın mı prenses?"

Çünkü lanet olsun, Isabella'nın genel olarak değil ama bana karşı bölgeci olma düşüncesi sarhoş edici.

Bana ters ters baktığında neredeyse gülecektim. "Öyle mi olmalıyım?" diye soruyor.

O daha sorusunu bitirmeden ben başımı sallıyorum. "Hayır, olmamalısın."

Bir an için tereddüt etmesini izliyorum, sonra elindeki şarap bardağını yan masaya koyuyor. Söze gerek duymadan benimkini alıyor ve aynısını yapıyor. Ve ben daha ne yaptığını sormadan, bir bacağı kalçalarımın üzerinden kaydırarak kucağıma oturuyor.

Isabella'nın kalçalarını kavıyorum ve onun kontrolü ele alışı görünce ağzımın suyunun akmamasına çalışıyorum.

"Kızlardan hiç dans teklifi almıyor musun?" diye mırıldanıyor, elleri omuzlarıma iniyor.

Başka bir kızın adını bile hatırlayamıyorum.

"Asla."

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyor, kalçaları bir daire çizmeye başlıyor. Aletim anında sertleşiyor.

Sanırım kıskanç Isabella'yı sevdim.

ISABELLA

Daha önce hiç kucak dansı yapmamıştım. Hiç düşünmedim bile.

Yine de hayali bir şarkının ritmiyle kalçalarımı döndürmek dünyadaki en doğal şeymiş gibi geliyor. Kane'e dokunmaya o kadar hevesli olduğum için gerçekten açmaya zahmet edemediğim bir şarkı. İçimdeki dansçının hayali müzikle bile uyum içinde olduğunu söylemek istiyorum ama gerçek şu ki... sanırım Kane. Çünkü bana bakışı, bana dokunuşu, şu anda yapmam gereken tek şeyin bu olduğunu hissettiriyor.

"Onlardan biriyle birlikte olmanın nasıl bir şey olabileceğini hiç düşünmüyor musun?" Yüksek sesle merak ediyorum. "Çok güzeller, eminim bazı düşünceleriniz vardır."

Kane kalçalarımı sıkıca tutuyor. "Asla," diyor tekrar. Şimdi açlıktan alev alev yanan bakışları vücudumun üzerinde geziniyor, yuvarlanan kalçalarımı ve gömleğimin bir omzumdan nasıl kaydığını görüyor. Tokamı çıkarıp saçlarımı serbest bırakmak için uzandığımda çenesinin sıkıldığını görüyorum.

Ellerini kalçalarımın göğüslerime doğru kaydırarak, "Öyle yapsaydın seni suçlamazdım," diyorum.

Bana tek olduğumu söyle. Bunun gerçek olduğunu söyle. Gömleğimin altından göğüslerimi avuçluyor, başparmakları meme uçlarının üzerinde geziniyor. Düşüncelerimi göremiyor, sessizliğimi

yalvarıyor, çünkü dikkati, dokunuşunun altında nasıl zirveye çıktıklarına odaklanmış durumda.

Tekrar deniyorum, bu sefer daha açık bir şekilde. Kolundaki mürekkebi izlemeye başlıyorum ve şöyle diyorum: "Hiç gündelik bir şey yapmadım, bu yüzden buradaki kuralların ne olduğunu bilmiyorum. Ama hiçbir zaman başkalarıyla görüşemezsin demedik."

Bu onun dikkatini çekiyor. Bakışları benimle göz göze gelmek için yukarı fırlıyor, aynı anda elleri de kalçalarımın altına iniyor. Bir an için sadece bakıyor. Ve şu anda aklından ne geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Bakışlarımı kaçırıp kolundaki dövmeyle izlemeye devam ederek dikkatimi dağıtıyorum ve nefesimi tutarak beni bu ıstıraptan kurtarmasını bekliyorum.

Bana bunun sıradan olmadığını söyle. Burada yalnız olmadığımı söyle.

"Hiç bir tane almayı düşündün mü?"

Konunun aniden değişmesi kaşlarımı çatmama ve tekrar gözleriyle buluşmama neden oluyor. "Ne?"

Bakışları bir saniye önce olduğu kadar sert. "Hiç dövme yaptırmak istedin mi?"

Kaşlarım düşünceli bir şekilde çatılıyor. "Bilmiyorum. Belki de. Ben sadece... ne alacağımı bilmiyorum."

Duraklıyor, sonra hemen beni kucağından kaldırıp kanepede yanına diz çöktürüyor. Ben daha ne yaptığını sormak için ağzımı açmadan, o arkamda durmak için harekete geçti bile.

"Eğil prenses. Seni işaretleyeceğim."

Bir nefes çekiyorum, sonra tereddütümü yutuyorum ve ellerimi kanepenin arkasına dayayarak öne doğru eğiliyorum.

"Aferin kızım," diye mırıldanıyor takdirle. Bir sonraki hamlesini izlemek için omzumun üzerinden baktığımda, sehpanın üzerindeki günlüğe ve yanında duran siyah kaleme doğru uzandığını görüyorum.

Ve sonra aniden görüntüye değil, Kane'in ellerinin vücudumdaki hissine, o eller beni lekelemek için mükemmel yeri aramaya başlarken nefes alış verişinin zorlaşan sesine odaklanıyorum. Üzerimde geziniyorlar

omuzlarıma, kaburgalarıma, bacaklarıma ve sonunda kıkırtıya yerleşiyorlar. Bir an için onları yoğuruyor, görünüşe göre bana orada dokunma fırsatını kaçıramıyor. Bu hareket erkek şortumun yukarı kalkmasına ve kıkırtının giderek daha fazla ortaya çıkmasına neden oluyor.

"Mükemmelsin amına koyayım," diye sessizce homurdandığını duyuyorum.

Yarı yarıya görevini unutmasını bekliyorum - ve kumaşın merkezime her sürtünüşünde, bunun için yalvarmaya yaklaşıyorum - ama istekte bulunamadan önce beni kanepeye sıkıştırıyor, dudakları kulağıma değiyor ve kolları beni içine hapsediyor.

"Bunun sıradan olup olmadığını mı bilmek istiyorsun Isabella? Bunu senin için çok açık bir şekilde cevaplayayım."

Sonra arkamda diz çökmek için uzaklaşıyor ve kalemin kapağını açtığını duyuyorum. Birdenbire kalemin soğuk ucu tenimde, sol kıkırtıyağımın hemen altında gezinmeye başlıyor.

Sanırım tüm bu süre boyunca nefesimi tuttum. Bir dakika da sürmüş olabilir, on dakika da, hiçbir fikrim yok. Beynim ve bedenim tek başına Kane'in beni işaretlediği hissine odaklanıyor.

Sonunda çekip gittiğinde, üzerime çizdiği yer yanıyormuş gibi hissediyorum.

"Ne çizdin?" Nefes nefese bir sesle soruyorum.

Ama bir dakika sonra soruyu tekrar sorduğumda bile bir cevap alamıyorum. Omzumun üzerinden baktığımda Kane'in kıkırtıyağımın baktığını görüyorum.

Ve o bildiğim apektir yırtıcısının her parçasına benziyor. öyle.

Bir şey söylemek için ağzımı açmadan, Kane iç çamaşırımın kenarlarına uzanıyor ve yavaşça bacaklarımdan aşağı kaydırmaya başlıyor.

Serin hava sırlıklam olmuş merkezime çarptığında nefesim kesiliyor.

"Güzel." Ağzı klitorisime yapışmadan ve ruhum bedenimi terk etmeden önce söylediği son kelime.

"Kane, aman Tanrım," diye nefes nefese kalıyorum bu ani his karşısında. Ama sonra başka sözüm kalmıyor, çünkü tadımı mümkün olduğunca çok tüketmek için çaresizmiş gibi beni yiyor. Beni boşaltması için geçen süre içinde tek bir tam nefes aldığımı bile sanmıyorum. Sadece soluk soluğa inleyebiliyorum ve kendimden geçmeye çalışıyorum.

Ve sonra boşalıyorum, ellerim minderleri yumruklarken ve yığılmamaya çalışırken onun ağzına karşı titriyorum ve ürperiyorum. Çünkü dalgalar nihayet dindiğinde bile durmuyor.

Benden aldığı zevkin etkisinden hala kurtulamamışken, Kane'in dilinin klitorisimden, üstündeki dar büzüşmüş girişe doğru kaydığını hissediyorum. Dokunuşu tembel hissettiriyor, sanki bana bir orgazm yaşattı, şimdi bir tane daha yaşatmak için dünyadaki tüm zamana sahip.

Dokunuşuna karşı koyacak kadar nefesimi tutamıyorum.

Orama hiç dokunulmamıştı ve ilk tepkim bu kirli dokunuşu protesto etmek oldu. İyi hissettirmemeli ve kesinlikle dilini oraya sokmak istememeli. İçimdeki iyi kız, yaptığı şey için onu azarlamak istiyor.

Ancak... ilk tam nefesimi içime çekmem için geçen sürede fark ettim ki... kahretsin, iyi hissettiriyor.

İçime çektiğim nefesi uzun, ağır bir iniltiyle dışarı bırakıyorum. "Aman Tanrım," diye hıçkırıyorum. "Bu neden iyi hissettiriyor?" Kane'in dili beni ancak cevap verecek kadar uzun süre bırakıyor. "Çünkü ben sana zevk vermek için yaratıldım."

Ve sonra o yasak yerde beni dillemeye geri döndü, bu sefer parmakları hisleri ikiye katlamak için amımın içine kayıyor.

"Kane," diye boğuluyorum, ellerimin minderlerimi parçalamasına saniyeler kalmışken. "Ben gidiyorum-"

"Biliyorum," diye homurdanıyor, parmakları daha derine iniyor ve dili daha hızlı ve daha hızlı dönüyor. "Dilim kışındayken yüzüme gel prenses. Bana ne kadar kirli olduğunu göster."

Dokunuşu ve sözleri arasında, başka bir zevk kasırgasından kurtulmamın imkanı yok.

Boğuk bir çığlıkla geliyorum, sesi bastırmak için yüzümü kanepenin minderlerine gömüyorum. Ve sonunda aşağı indiğimde, Kane'in kemer tokasının şingirtısı ve folyonun yırtılma sesleri geliyor.

Bir eli kalçama yapışırken, "Sen çok mükemmelsin," diye homurdanıyor. "Vücuduna bakıp da seni becermek istememek mümkün değil."

Sadece sözleri bile yüzümü kanepeye dönmeme ve muhtaç bir inilti çıkarmama neden oluyor. Ve bu, onun ucunu girişime karşı hissetmeden önce bile, dışarı çekmeden ve yavaşça klitorisime doğru kaydırmadan önce zar zor içeri itiyor. Benimle alay ediyor ve bu içimde bir ürperti yaratmaya yetiyor.

"Kane," diye inliyorum. "Lütfen, içimde sana ihtiyacım var."

Göğsünde bir hırıltı titreşiyor. "Ve şimdi yalvarıyor musun? Kahretsin prenses, gitmene izin veremeyeceğim."

Sözlerindeki bir şey bilinçaltımı gıdıklıyor, bir tür uyarı ya da dikkat etmem gereken bir şey. Ama ben daha fazla düşünemedim Kane tek bir sert hamleyle içime giriyor.

Bu his karşısında çığlık atıyorum, ama ani sert saldırıya rağmen, onu vücuduma daha fazla almaya çalışmak için kalçalarımı geri itmeye başladım bile. Kane'e asla doyamıyorum. Asla.

Bana alışmam için bir şans vermiyor, buna ihtiyacım olduğundan değil. Kane'in beni becermesi için ben de en az onun kadar çaresizim. Elleri kalçalarımı morartacak kadar sert kavırıyor ve fark ediyorum ki... İşaretlenmek istiyorum. Tenimde onun kanıtını istiyorum.

"Şaplak at bana," diye yalvarıyorum nefes nefese bir sesle.

İticileri yavaşlıyor ama durmuyor. İsteğime o da en az benim kadar şaşıyor.

Ve sonra kığımın yanağına sert bir tokat indiriyor.

Bu his karşısında inliyorum.

"Tekrar," diye nefes alıyorum, kalçalarımı daha fazlası için geri itiyorum. "Siktir," diye inliyor. Sonra bir tokat daha indiriyor

deri. "Şu haline bak, işaretlerim için ne kadar da heveslisin. İşte bu, değil mi?"

"Evet," diye bağıyorum, ön kollarımın üzerine düşüyorum, böylece sırtımı eğip daha fazlası için yalvarabiliyorum. "Lütfen, lütfen, lütfen..."

Beni kaç kere tokatladığını sayamıyorum. Serbest bırakılmamla birlikte vücudumun sıkılaştığını hissettiğimde, tenim yanıyormuş gibi hissediyorum. İticileri beni içten aydınlatırken ve eli cildimi dışarıdan alevlerle çizerken, orgazm beni ele geçirdiğinde kendimi tamamen kaybetmemek için bir umudum yok.

Kane'in boşaldığını bile hissetmiyorum, o kadar zevk kasırgasının içinde kaybolmuşum. Ama sonunda, nefes alışım yavaşladığında ve birkaç kelime edebildiğimde, Kane'in çoktan içimden çıktığını ve prezervatifi attığını fark ediyorum. Yere yığılmış olmalıyım, çünkü tekrar dizlerimin üzerine çökmeye başladım.

Ama arkamda bir tıkırtı duyuyorum. Bir kamera sesi gibi. Seksten hemen sonra Kane'in dikkatini neyin dağıtmış olabileceğini görmek için dönüyorum ve onu elinde telefonuyla kıcıma bakarken buluyorum.

Sessizce, az önce çektiği fotoğrafı bana göstermek için dönüyor. Pembeleşmiş kıç yanağımın altında bıraktığı izi gösteriyor, siyah kalem lekeli ve hafifçe solmuş ama yine de tamamen okunaklı. Ve beni işaretlediği kelimeyi okuduğumda, vücudum anında başka tür bir ateşle yanıyor.

Benimkini.

ISABELLA

Dans stüdyosundan eve döndüğümde sersemliğim on kat artmıştı. Dikkatimi dağıtacak hiçbir şey olmadığı için artık düşünebildiğim tek şey bu gece Kane ile olan randevum.

Randevu. Bu Kane'le ilgili olarak kullanacağımı hiç düşünmediğim bir kelime. Başlangıçta sıradan bir fiziksel şey bile çok fazla umut vericiydi, ama güzel bir restorana çıkmak -aramızdaki bu şey gerçekten ilerlediğinde bile- gerçekten olasılık dahilinde değildi. Bu yüzden dün gece bunu öneren kişinin o olması... beklenmedik bir şeydi.

Ama çok, çok heyecan verici.

Hazırlanırken gülümsemeden duramıyorum. Siyah topuklu ayakkabılarımla uyumlu kısa ve sade koyu yeşil bir elbise seçiyorum ama dalgalı saçlarımı mükemmel bir şekle sokmak için fazladan zaman harcıyorum. Balerin topuzu yapmaya o kadar alışmışım ki, bıraktığımda ne kadar uzun olduğuna her zaman şaşıyorum.

Bıraktığımda genellikle Kane'in onu yakalamasıyla sonuçlandığından bahsetmiyorum bile.

Kane'le seks düşüncelerim geri gelmeye başladığında saç fırçam yavaşlıyor. Dün geceki gibi. Konuştuklarımız ve sonrasında olanlar.

Kane'in beni sahiplenmesini.

Hatırladıkça içimi bir ürperti kaplıyor. Son zamanlarda Kane'in benim hakkımda ne hissettiğine dair kafamda o kadar çok soru vardı ki, ama bunu ona soracak cesareti bir türlü bulamamıştım. Bu soruyu hiçbir kelime kullanmadan bu kadar kesin bir şekilde cevaplamak ona kalmıştı.

Ön kapımın çalındığını duyduğumda yüzümde istemsiz bir gülümseme beliriyor. Odamdan çıkarken çantamı kaptığım gibi ön kapıya koşuyorum.

Açtığımda irkilerek nefes alıyorum.

Kane'in gördüğüm en seksi erkek olduğunu düşünmekten vazgeçebilir miyim bilmiyorum ama bugün bunun gerçekleşme ihtimali sıfır.

Onu gömleksiz ve terli gördüm, kot pantolon ve deri ceketle dolgulu gördüm ve onu evde joggers ile rahat gördüm. Ama onu hiç şık giyinmiş ve iyi görünmeye çalışırken görmedim.

Tabii ki tüm kapımı kaplıyor, çünkü boyu ve varlığı her zaman bu kadar ezici oluyor. Ve hala kot pantolon giyiyor, çünkü güzel bir restoranın bile Kane'e pantolon giydirebileceğini sanmıyorum. Ama bu koyu yıkanmış kot pantolonla eşleştirilmiş, kolları dirseğine kadar kıvrılmış ve sadece ön kollarındaki ve ellerindeki dövmeleleri değil, aynı zamanda bileğindeki güzel gümüş saati de gösteren basit bir siyah düğme-up var. Kısa, dalgalı saçları her zamankinden daha evcil görünüyor ve gömleğinin üst iki düğmesi açık, boğaz dövmesi yakanın üzerinden görünüyor.

Bir kıkırdama duyana ve Kane'in çenemin altına hafifçe vurduğunu hissedene kadar baktığımı fark etmiyorum.

"Bakıyorsun prenses."

Dilimi ısıramadan, "Tanrım, çok ateşlisin," diye geveliyorum.

Yüz ifadesi zaten bakışlarımdan dolayı eğlenmişti, ama sözlerim yüzünü başka bir şeyle aydınlattı. Utangaçlık mı? Yoksa sadece küstah iltifatımın sıcaklığı mı?

"Sen de oldukça iyi görünüyorsun," diyor, bakışları açıkça vücudumun üzerinde geziniyor. İzi yavaş ve bacaklarımda oyalanıyor. "Kahretsin, bebeğim" diye homurdandığında fark etmemiş gibi görünüyor.

Bir anda gözleri şehvetle karardı. Sonra daireme giriyor ve bir elini saçlarıma daldırıyor, böylece başımı geriye yatırıp ağzımı yalayıp yutabiliyor.

Tek yapabildiğim inlemek ve kendimi tutmak için kollarımı beline dolamak, öpücüğünün gücüyle dizlerim hemen güçsüzleşiyor.

"Şimdi kibarca bir şey yapacağım ve bu akşam yemek sırasında külotunu çalacağım konusunda seni uyaracağım," diye ağzıma karşı hırlıyor. "Çünkü sonrasında motosikletimin arkasında oturmanı ve eve dönerken arkamdaki koltuğa sızan o çıplak amcığı düşüneceğimi ve eve varır varmaz onu ne kadar çabuk yalayabileceğimi hayal edeceğimi bilmeni istiyorum."

Erotik sözleri karşısında içimden geçen ürpertiye durduramıyorum. Sonra dudaklarına bir öpücük konduran, dilimi ağzına sokan ve öpücüğüyle bana tekrar sahip olması için sessizce yalvaran ben oluyorum.

Geri çekilen o oluyor, ama zihinsel olarak bu gece neden dışarı çıkmak istediğini kendine hatırlatmaya çalışıyor gibi görünüyor. Ama sonunda aramıza biraz mesafe koymak için doğruldu.

"Gitmeye hazır mısın?" diye soruyor.

Öpücüğünden sonra beyin hücrelerimi yeniden düzenlemeye çalışırken "Hmm, sayılır," diye kekeliyorum. "Kapıyı açtığımda seni dairene geri itmeyi planlamıştım ama sen tamamen dikkat dağınısın."

Kane kaşlarını çatıyor. "Benim dairem mi? Neden?"

"Çünkü sen hep benimkindesin ve ben seninkini hiç görmedim." Cesaretimin geri kalanını toplayarak ekliyorum, "Ayrıca, belki... yemekten sonra geceyi birlikte geçirebiliriz diye düşündüm. Oscar'ı terk etmeni ya da

Bu yüzden sende uyuyabileceğimizi düşündüm. Eğer senin için sorun yoksa. Olmazsa da sorun değil. Dün gecedен sonra düşündüm ki, belki biz-"

"Isabella," diye araya giriyor Kane, sesi eğlence ve sıcaklıkla titreşiyor. "Sana bir cevap vermeme izin verecek kadar uzun süre konuşmayı kesebilir misin?"

"Evet, bunu yapabilirim," diye beceriksizce geveledim.

Tereddüt ediyor, açıkça düşünüyor ve duraklama o kadar uzun sürüyor ki, sessizliği daha fazla gevezeliğimle doldurmaya utanç verici bir şekilde yaklaşıyorum. Neyse ki ben bunu yapamadan o konuşmaya başlıyor.

"Gerçekten gelmek istiyor musun, yoksa sadece kibar olmaya mı çalışıyorsun?"

Bu kaşlarımı çatmama neden oldu. "Sırf kibar görünmek için yapmak istemediği bir şeyi yapacak biri gibi mi görünüyorum?"

"Evet," diyor kıkırdayarak.

Kaşlarım çatıldı. "Tamam, iyi, bu adil. Ama sana karşı hiç böyle davrandım mı?"

Duraklama bu kez Kane'e ait. "Touché," diye itiraf ediyor sonunda. "Tamam. Benim evim o zaman."

Telefonumdan hızlıca saati kontrol ederken heyecanlı gülümsememi bastıramıyorum. "Akşam yemeğinden önce beni gezdirebilir misin? Gerçekten görmek istiyorum ama içten içe Oscar'ı da özlüyorum."

Aramıza biraz mesafe koyup elimi tutarken Kane'in dudakları gülümseyerek kıvrılıyor. "Tüm bunlar Oscar'la daha fazla zaman geçirmek için bir bahane, değil mi?"

"Suçlu."

Kane keyifli bir kahkaha atıyor ve bu sesle kalbim öyle bir sevinçle doluyor ki patlayacağımı sanıyorum.

Her şeyin bu kadar mükemmel olması mümkün mü?

Beni dairemден çıkarıp kendi dairesine götürüyor. Ama daha dairenin kendisini göremeden yüzümde kocaman bir gülümseme belirliyor ve dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Merhaba bebeğim," diye mırıldanıyorum, Oscar'ı da beni karşıladığı aynı heyecanla selamlıyorum. Kuyruğu o kadar sert sallanıyor ki sanki bir beyzbol sopası parke zemine vuruyormuş gibi ses çıkarıyor. Dili ağzının kenarından dışarı sarkıyor ve göbeğini ovma için yuvarlanmasına iki saniye kalmış gibi görünüyor.

Kane'in arkamdan homurdandığını duyuyorum: "Başka biri içeri girerse bundan daha iyi bir bekçi köpeği olsan iyi edersin."

Buna kıkırdıyorum ve ayağa kalkmadan önce Oscar'ın çenesinin altını son bir kez kaşıyorum. Kane'le yüzleşmek için döndüğümde, her zamanki soğuk ifadesi çoktan yüzüne geri kaymıştı.

Ama onu tanıyorum. Altındaki sinirleri görebiliyorum.

Küçük bir daire çizerek etrafımdaki alanı inceliyorum. Dairenin düzeni benimkiyle aynı, bu yüzden onun yerine mobilyalara ve dekora bakıyorum. Kane, monte edilmiş televizyonun önüne tek bir kanepe ve sehpa, düzenli mutfağın yanına da küçük, derme çatma bir bar tezgahı koymuş. Hiçbir yerde dekorasyon yok ama dağınıklık da yok. Yatak odasını görmeden bile tüm dairenin çok minimalist olduğunu söyleyebilirim.

Çok Kane.

Dikkatimi hâlâ tepkimi beklediği yere geri çeviriyorum. Tekrar ona odaklandığımda sadece kaşlarını çatıyor.

"Bayıldım," diyorum sıcak bir gülümsemeyle. "Senin için mükemmel."

Tam olarak ikna olmuş görünmüyor. Başını dik bir şekilde kanepeye doğru salladı ve "Oturacak daha fazla yer olmadığı için üzgünüm. Hiç misafirim gelmiyor, bu yüzden daha önce böyle bir ihtiyacım olmamıştı."

"Yani hafta sonları ev partileri vermiyor musunuz? Şok oldum."

Beni çenemin altından itiyor, sonunda dudaklarında eğlenen bir gülümsemenin fısıltısı beliriyor. "Ukala," diye mırıldanıyor.

Tekrar kanepeye bakıyorum ve ciddi bir tonda ekliyorum, "Oturmak için tek bir kanepe olması hoşuma gidiyor. Bu sadece

Üçümüzün sığması için birbirimize sarılmamız gerekecek."

Kane yüzündeki mutluluğu saklamaya çalışmıyor gibi görünüyor.

Tam o sırada kapı çaldı. Ve Kane'in şakacı, sınır tanımayan gülümsemesinin bir anda kaşlarını çatmasına şahit oluyorum.

"Birini mi bekliyorsun?" Tereddütle sordum.

"Senin dışında kimseyle konuşmuyorum," diye dalgınca cevap veriyor, bakışları ön kapıdan hiç ayrılmıyor. Sonra odanın karşısına geçip yüzünü gözetleme deliğine dayıyor.

Çenesinin sıkıldığını ve yüz ifadesinin donuklaştığını görür görmez kim olduğunu anlıyorum.

"Cevap vermek zorunda değilsin," diyorum ona sessizce.

Umarım.

Umutsuzca.

Ama kapı tokmağına uzandığında çocukluk anılarına daldığını biliyorum.

Kapı açıldığında, tepkilerini izlemeden bile Kane'in annesi olduğunu tahmin edebileceğim bir kadın ortaya çıkıyor. Neredeyse her açıdan birbirlerinin zıttı gibi görünmeleri önemli değil; adam sağlıklı, güçlü ve bir dakika öncesine kadar mutlu görünürken, kadın yorgun, cılız ve kötü görünüyor. Hayır, bunların bir önemi yok çünkü gözlerinin aynı olduğunu hemen fark ediyorum. Sadece fiziksel renkleri ya da şekilleri değil, bakışları da aynı. Biraz şüpheli ve çokça savunmacı olduklarını söyleyen türden bir bakış.

Ama beni Kane'in annesine karşı temkinli yapan şey korkmuş gözleri değil. Oğlunu gördüğünde yüzünde beliren o iğrenç gülümseme.

"Kane, bebeğim. Görüşmeyeli uzun zaman oldu. Nasılsın?"

"Beni nasıl buldun?" Kane dişlerini sıkarak sorar.

Oscar'ın arka planda bir mızıldanma sesi çıkardığını duyuyorum.

Kane'in annesi onu başından savar. "Sana daha önce de söyledim, seni anlamak o kadar da zor değil. Seni bulmak kolaydı." Boş bakışlarımızı görmüş olmalı ki gözlerini deviriyor ve ekliyor: "Spor salonunun adını dövüş afişinden

biliyordum ve

koçunu 'dövüşçüsünü yıllardır onu arayan zavallı annesiyle yeniden bir araya getirmeye' ikna etmek için oraya gittiğinde, seni eve yürürken gördüm. Seni bulmak hiç bu kadar kolay olmamıştı evlat." Sonra dikkati Kane'den bana kayıyor. Yüzündeki gülümseme büyüyor. "Bir fiyatına iki tane kazandığım zamanki şaşkınlığımı hayal edin. Kayıp oğlum ve onun zengin kız arkadaşı."

Odağı bana odaklandığında Kane'in sırtındaki her kasın gerildiğini görüyorum. Buradan sadece profilini görebiliyorum, bu yüzden ifadesini tam olarak okuyamıyorum, ancak bunun onu giderek daha fazla üzdüğünü tahmin etmek zor değil.

"Merak etme, görmeye geldiğim kişi o değil," diyor annesi. Dikkati tekrar Kane'e dönüyor ve fazla çekilmiş kaşları kalkarak soruyor: "Beni içeri davet etmeyecek misin? Saatlerdir yoldayım, en azından bana içecek bir şeyler ikram edebilirsin."

Kane'in reddedip kapıyı yüzüne kapatmasını bekliyorum ama birkaç saniye geçmesine rağmen hâlâ bir şey söylemeyince şaşkınlıkla ona doğru dönüyorum.

"Kane..."

Orada donmuş bir şekilde duruyor. Onu geri çevirmiyor, içeri almıyor.

Onu omuzlarıyla geçip küçük oturma odasına adım attığında kararını elinden alıyor. Dairenin etrafına bakarken yüzünde meraklı bir ifade vardır; her mobilyayı, olası zenginlik ya da refahın her işaretini hızlıca gözden geçirir. Oscar üzerinde duraklamıyor bile.

"Dürüst olmak gerekirse, bundan biraz daha fazlasını bekliyordum," diyor. "Burası oldukça güzel, ya da en azından eskiden seçtiğinizden daha güzel, bu yüzden en azından içerinin de güzel görünmesi için yeterince önem vereceğinizi düşündüm."

"Bu, çalacak daha fazla şeyim olmadığı için üzüldüğün anlamına mı geliyor?" Kane sıkıca sorar.

Bu onu şaşırtmış gibi görünüyor. Ona geri dönüyor, yüz ifadesi hem şaşkın hem de etkilenmiş görünüyor.

Onu geri itmesine mi? Gerçekten bunu daha önce hiç yapmadı mı?

Karnımdaki çukur, o önsezi hissi daha da büyüyor.

"Vay, vay, vay, bakın son üç yılda kim omurgasını geliştirmiş," diyor mırıldanarak. "Bunu sen mi yaptın yoksa o mu?"

Kane cevap vermiyor, sadece dişlerini o kadar sıkıyor ki çatlamadıklarına şaşıyorum.

"Ne istiyorsun anne?"

Hayal kırıklığı içinde iç geçirir. "Sana söyledim: Paraya ihtiyacım var. Boktan üvey baban -ki bu arada onunla tanışacak kadar bile değer vermedin- beni evsiz ve beş parasız bıraktı. Ve yıllar önce beni terk etmemiş olsaydın, evimizden atılmayacaktım ve geri dönecek bir yerim olacaktı. Yani, beş parasız annenin durumu senin suçun. Ve şimdi bana yardım etmeni bekliyorum, özellikle de senin için yaptığım onca şeyden sonra."

Öfke damarlarımda kaynamaya başladı. Hayatımda pek çok hak sahibi, boktan ebeveynle tanıştım ama bu kadın kadar hayalperest olanını görmemiştim.

Yine de bir şey söylemeye cesaret edemiyorum. Sadece böyle bir kadına karşı duramayacak kadar gergin olduğum için değil, aynı zamanda Kane'in her an devreye girmesini beklediğim için. Onu yola getirip dışarı atmamasına imkân yok.

Yargılamamı fark etmiş gibi görünüyor, çünkü dikkatini bana çeviriyor ve şöyle diyor: "Lütfen, biliyormuş gibi davranmayalım. herhangi bir şey hakkında sorumluluk. Senin ebeveynler muhtemelen sizin için her şeyi yapmışlardır, parmağınızı bile kıpırdatmak zorunda kaldığınızdan şüpheliyim. Sen zorluklar hakkında ne bilirsin ki?"

Zorlukları bildiğimi, hayatındaki her şeyin ters gittiğini hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğimi söylemek için ağzımı açıyorum ama... ağzımdan hiçbir şey çıkmıyor. Çünkü gerçek şu ki, Kane'in yaşadıklarının yakınından bile geçmedim.

ve annesinin yaşadıklarını.

Yüzümdeki teslimiyeti görmüş olmalı, çünkü kendini beğenmiş bir gülümseme dudaklarını geriyor. Bakışları yüzümde, kıyafetlerimde ve tekrar yukarı kayıyor. Bir şey söylemesini bekliyorum ama onun yerine bir adım daha yaklaşıyor ve elini saçlarıma götürüyor.

"Ne kadar güzel bir şey," diye düşünüyor. "Böylesine ayrıcalıklı bir hayatın içine düşmeseydin neye dönüşeceğini merak ediyorum. Hâlâ güzel olur muydun? Yoksa zor bir hayatın acısı ve kalp ağrısı bunu alıp götürür müydü?"

Cesur dokunuşuna hazırlıksız yakalandım, uzaklaşamayacak kadar şaşırdım, ama Kane'in kapıdaki korkudan donmuş halinden çıkmasına neden olan şeyin bu sınır, bu fiziksel sınır olduğu gerçeği beni daha da şaşırttı.

"Ona dokunma," diye bağılıyor. Daireye doğru adım atarak kolumdan tutuyor ve beni hafifçe arkasından çekiyor. "Yemin ederim, ona dokunursan seni paramparça ederim."

Ve görünüşe göre, Kane'in tepkisi onu alaycı tavrından uzaklaştırmaya yetiyor. Oğlunun tehdidi karşısında yüz ifadesi tüm şakacılığını kaybediyor ve ne kadar ciddi olduğunu hemen belli eden bir sertliğe bürünüyor.

"Tamam. Lafı dolandırmayı bırakacağım." Bakışları daralıyor. "Gelecek haftaya kadar 5.000 dolara ihtiyacım var. Yeni bir daireye ve yeni kıyafetlere ihtiyacım var, çünkü piç eski sevgilim benimkilerin çoğunu yaktı. Gelecek hafta gelip alacağım."

Kane'in yüz ifadesi öfkeden kuşkuya dönüşür. "Delirdin mi sen? Sana 5.000 dolar vermeyeceğim. Param bile yok. \$5,000."

Annesi gözlerini devirir. "Kız arkadaşın bunu cebinden çıkaramazmış gibi davranma. Sadece bileğindeki bilezik bile o kadar eder. Banka hesabındaki düşüşü fark etmeyecektir bile."

Ben de aynı şekilde şoka girdim. "Neden sana o kadar para vereceğimi düşündün ki?"

Dikkatini tekrar bana çevirdiğinde, buz gibi bir ürperti iliklerime kadar işliyor. Çünkü bana bakışı

Ben sadece kendini beğenmiş ya da deli değilim, kötülüğün sınırındayım.

"Çünkü tatlım," diye başlıyor, "eğer bana parayı vermezsen, Kane'in striptiz kulübündeki küçük işinden kovulmasını sağlarım. Bunu yapabilirim ve şehirdeki herhangi bir kulüpte zıplamasının kara listeye alınmasını sağlamak o kadar da zor değil." Patronluk taslayan bir kahkaha attı. "Peki o zaman ne yapacak? Haddini aşan insanların suratına yumruk atmaktan başka ne işe yarayacak?"

"Onunla bu şekilde konuşmaya nasıl cüret edersin-"

"Sana neler yapabileceğimi anlatmaya başlamayayım bile, seni küçük sürtük," diye hırılıyor. "Mahvedebileceğim tek hayatın onunki olduğunu mu sanıyorsun? Hayal görüyorsun. Mükemmel hayatının iskambilden bir ev gibi yıkılması için bir telefon yeter." Kendini beğenmiş maskesini tekrar yüzüne yerleştirmek için bir saniyesini ayırıyor, nefretini ağır bir nefes verme ve gülümsemeyle gizliyor. "Bale kariyerin için çok üzuldüm - sakatlandığında hayatın sona eriyormuş gibi hissetmiş olmalısın. Ama o zamandan beri değerli başka bir şeyiniz olmadığını düşünüyorsanız, ne kadar yanıldığınızı kanıtlamaktan mutluluk duyarım."

Son on dakika içinde beşinci kez, öfkem tekrar buz gibi bir önseziye dönüşüyor. Bu duygusal kırbaçlanma zaten çalkantılı olan durumu daha da kötüleştiriyor ve ben buna ayak uyduracak kadar nefesimi tutamıyorum.

Eğer adımı biliyorsa, bana ne olduğunu öğrenmek zor olmayacaktır. Sadece sakatlanmadan önce adımın ne kadar büyük olduğunu değil, aynı zamanda sakatlığımın ne kadar kötü olduğunu ve kariyerimi ne kadar kalıcı bir şekilde mahvettiğini açıklayan pek çok makale var.

Ama Philly'ye taşınmamın dans etmeden kim olduğumu anlamama yardımcı olmak için olduğunu bilmesi mümkün değil. Kane ile tanışmadan önce tam olarak bu düşüncelere sahip olduğumu, dans kariyerim olmadan değerli hiçbir şeyim olmadığını bilemez.

Beni fiziksel zarar dışında neyle tehdit edebilir ki?

Tüm bu düşüncelerin yüzümde oynaşmasını izliyor, sırtışı her saniye daha da artıyor.

"Aktif bir kariyeriniz olmasa bile bale mirasınıza ne kadar yaslandığınızın farkında mısınız merak ediyorum. Kendine verdiği değer geçmişte kim olduğunla bağlantılı mı? Yoksa tüm hayatını üzerine kurduğun bu şeyin artık bir geleceği olmadığı için dokunulmaz olduğunu mu düşünüyorsun?"

Nefeslerim daha hızlı gelmeye başladı. Ne söyleyeceğini bilmiyorum ama şimdiden beklemekten nefes almakta zorlanıyorum.

O da bunu biliyor. Ses tonu kendini beğenmiş bir şekilde, "Bahsettiğim o telefon görüşmesi var ya? Buradaki dans okuluna olacaktı. Philly'deki. Dedikodu çıkarmak o kadar da zor değil, özellikle de lanet olası bir bale akademisi gibi gergin bir yerde.

-Orman yangını gibi yayılacak ve ilgili herkesi mahvedecek. Görünüşe göre, dansçıların her türlü yasadışı faaliyetinden gerçekten hoşlanmıyorlar. Ve son zamanlarda tuttuğun şirketle, bunun doğru olduğuna inanmalarının gerçekten zor olacağından şüpheliyim..."

Kane'e doğru eğdiği bakış gerçek anlamını ima ediyor ve bunun onu anında ne kadar etkilediğini gördüğümde kalbim mideme iniyor. Sert bir yutkunmayla boğazının nasıl düğümlendiğini ve bana doğru baktığında yüzündeki suçluluk perdesinin nasıl düştüğünü izliyorum.

"Kane, bu-" diye başlıyorum onu teselli etmeye çalışarak.

"Zahmet etme, doğru olduğunu biliyor," diye sözümü kesiyor annesi.

"Ve bunu yapmakta tereddüt etmeyeceğimi de biliyor. Değil mi, Kane?" Şeytani gülümsemesini oğluna çeviriyor. "Kız arkadaşının paramparça olmuş itibarına sebep olmaktan benim zevk aldığım kadar sen de nefret eder misin? Sonuçta, neden bizden daha iyi bir hayatı olsun ki? Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadı."

Ve kadının işine ve hayatına yönelik tehditlerine rağmen, benimkine yönelik tehditler onun donmuş çocukluk korkusundan kurtulmasına neden olur.

"Yemin ederim, ona zarar vermeyi aklından bile geçirirsen, beni doğurduğuna pişman ederim seni," diye hırlıyor, sesindeki zehir o kadar gerçek ki, annesi bile şaşkın bir nefes alıyor.

Kane onun alanına giriyor ve yüzüne doğru eğiliyor. "Daha önce erkek arkadaşlarının hayatını mahvettiğini mi sanıyorsun? Eğer ona zarar verirsen seni mahvederim."

Annesi bir süre onu inceliyor, oğluna baktıkça yüzündeki şaşkınlık azalıyor. Sonunda cevap verdiğinde, tehdit konusunda endişeli görünmüyor.

"Gelecek hafta para için geri geleceğim," diyor kesin bir dille.

Ve sonra onu geçip kapıdan çıkıyor. Ve kapıyı çarpmaması, çıkışını daha da unutulmaz kılıyor.

Kane'e dönerken sinirden titriyorum. "Kane, bunu konuşabiliriz-"

"Onun için endişelenme, ben hallederim," diyor sertçe. Saate bakıp "Restorandaki rezervasyonumuzu kaçırdık ama canım yemek pişirmek istemiyor. Bir bara gidip yemek yiyelim."

Kane'in tavırlarını inceledim. Sadece on dakika içinde mutlu, yetişkin bir adamdan, paniklemiş ve korkmuş küçük bir çocuğa ve şimdi de tamamen boş ve donmuş bir insana dönüşmesini izledim. Yüzünden hiçbir şey okuyamıyorum. Olanlardan çok etkilendiği çok açıktı ve tepkisi açıkça... kendini kapatmaktı.

Tereddüt ettiğimi fark etmiş olmalı ki bir adım öne çıkıp yüzümü okşuyor ve tüm dikkatini bana vererek, "Bununla ilgileneceğim, Isabella. Söz veriyorum."

Sözleri rahatlatıcı olsa da içindeki mesafeyi hissedebiliyorum. Kane beni korumak için her şeyi yapardı ama endişelendiğim kişi ben değilim.

Cevap verme fırsatım olmadı çünkü Oscar hala oturma odasında oturduğu yerden bir mızızlanma sesi çıkardı. Kane ve ben dikkatimizi köpeğe çevirdik ve rahatladım.

Kane'in omuzlarının bir parça gevşediğini görüyorum. Arkadaşının yanına gidip başını okşarken nefesimi tutuyorum.

"Üzgünüm dostum," diye mırıldanıyor Kane. "Seni korkuttuğunu biliyorum. Ama artık gitti." Oscar onun dokunuşu ve biraz daha az gergin tavrıyla sakinleşip kuyruğunu hafifçe sallayınca Kane bana dönüyor.

Hâlâ donmuş durumda, her an onu ele geçirmekle tehdit eden bir panikle gerçekliğe karşı uyuşmuş durumda ama b i r dakika öncesine göre kendine biraz daha hâkim görünüyor. Bu da beni biraz daha rahatlatmaya yetiyor. "Dışarı çıksak olur mu? Dürüst olmak gerekirse bir içki içebilirim. Caddenin aşağısında bir bar var. iyi yemek, eğer hala yemek istiyorsan."

Kane'i rahatlatmak için hemen başımı sallıyorum. Sıcak yemek ve bir içki bunu sağlayacaksa, seve seve yaparım.

"Elbette, hadi gidelim," diyorum ona sıcak bir gülümseme olduğunu umduğum bir ifadeyle.

KANE

Kapı annemin arkasından kapandığı anda, içimde de bir kapının kapandığını hissediyorum.

Kilidin kapanma sesiyle birlikte, öfke ve dehşetle yanmaktan uyuşmuş ve inançsızlıkla donmuş bir hale geliyorum.

Annemi görmeyeli üç yıl oldu. Üç yıllık sessizlik, çocukluk korkularımı annemle ilgili hiçbir anıdan etkilenmeyecek kadar derine gömmeyi öğrenmekle geçti. Onu zihnimden silmek için çok çalıştım ve geçen haftaki telefon görüşmesine kadar bunu başardığıma ve hayatıma geri dönse bile etkilenmemeye devam edeceğime ikna olmuştum. Eğer ortaya çıkarsa, bende uyandırabileceği her türlü duyguyu ezip geçebileceğime inanıyordum.

Bu fikrin yıkılması altmış saniyeden kısa sürdü.

Zihinsel olarak, sanırım o gittikten sonra bayılıyorum. Bu saf dehşet duygularını ait oldukları yere geri itmek için o kadar çaresizim ki, o hissizlik duvarını yeniden inşa etmek için uğraşmaya başlıyorum. Isabella'ya bir soru sorduğumu sanıyorum ama bilinçaltımı gıdıklayan dehşet duygusundan o kadar bunalmışım ki ne söylediğimin tam olarak farkında değilim. Sadece dışarı çıkmam gerektiğini biliyorum.

"Tabii, hadi gidelim," diye melodik bir sesle geliyor. Tezgâhtan çantasını ve telefonunu almasını izliyorum, sonra yüzünde sıkı bir gülümsemeyle karşımda duruyor.

Bir an tereddüt ettim. Bir şey söylemem gerektiğini biliyorum ama kendimi zar zor toparlıyorum ve bu gece olanlarla ilgili her türlü tartışmanın bir çöküşe ve yanmaya yol açacağını biliyorum. Bu gece annemle ilgili herhangi bir konuşmayı görmezden geleceğimi biliyorum.

Ve yine de Isabella'ya onu bu işe bulaştırdığım için ne kadar üzgün olduğumu söylemeden bunu yapmaya kendimi ikna edemiyorum. Benim yüzümden, annem olan orman yangınına uzaktan bile olsa yaklaşabildiği için.

Ben de sessizce "Özür dilerim." diye mırıldandım. Şu anda gözlerimde acı ve dehşetin parladığından eminim ama umurumda değil. "Sadece çok üzgünüm."

O bir şey söyleyemeden dönüp bizi kapıdan çıkarıyorum.

Barın başına yerleştikten beş dakika sonra, bir duble votkayı çoktan devirmiştım ve bir tane daha içmek için barmene el sallıyordum.

Isabella mojitosunu yudumlarken beni inceliyor. Gözle görülür bir şekilde gergin ve dairemde olanlar hakkında konuşmak için cesaretini topladığını söyleyebilirim, ama içimde bu konuşmayı başlatacak kadar güçlü bir zerre bile yok.

"Olanlar hakkında konuşmalıyız," diyor sonunda sakın bir sesle.

Barmen votka bardağını önüme koyarken başımla teşekkür ediyorum. "Annemin söyledikleri için endişelenme. Ben halledeceğim." Sonra içkimden büyük bir yudum alıyorum.

Isabella'nın göz ucuyla kaşlarını çatıldığını görüyorum. "Nasıl halledeceksin? Ona para ödemek gibi mi?"

Başımı salladım. "Hayır, demek istediğim seni ateş hattından çıkaracağım. Okulunu aramayacağından emin olacağım." Tereddüt ediyorum ama kendimi zorlayarak ekliyorum: "Dersten sonra da gelmeyi bırakacağım."

Bu onu ürkütmüş gibi görünüyor. "Durmanı istemiyorum. Seviyorum beni dersten sonra aldığımda."

Tepkisi o kadar anlık, o kadar çığ ki, istemesem de ona inanmaktan kendimi alamıyorum. Ama geri almıyorum.

Bu da onu daha kararlı yapıyor.

"Senden utanmıyorum, Kane. Annenin dans konusundaki itibarımı zedelemeye çalışmasından da endişelenmiyorum. Kimse New York Şehir Balesi'nin sahipleri yerine rastgele bir yabancıyı dinlemez."

Onun düşmanlığına neredeyse gülmek istiyorum. Neredeyse.

Ayıldı ve dedi ki, "Ben daha çok senin için endişeleniyorum. Seni gerçekten kovdurabilir mi?"

"Bunu daha önce de yaptı," diye cevap veriyorum düz bir sesle.

Göz ucuyla mojitosuna bakarken kaşlarını çatıldığını görüyorum. "Yapabileceğimiz bir şey olmalı. Önleyici bir şey."

Tanrım, şu anda onu öpmek istiyorum. Sadece farkında olmadan 'biz' kelimesini kullandığı için değil, annemin bana yönelik tehdidini kendisine yönelik tehdidinden daha çok önemseydiği için.

Yine de bu dürtüye boyun eğmeyi kendime yediremiyorum. Çünkü apartmanda çaresizce ördüğüm duvar, acının ve nefretin geri gelmesini engelleyen duvar, aynı zamanda beni her türlü umuttan da koruyor.

Ve Isabella umudun tanımıdır.

"Patronuma arayabileceğini haber vermenin ötesinde pek bir şey yapamam," diyorum ona sertçe. "Ve iyi bir fedai olmama rağmen, mekan sahibiyle yeterince yakın değilim."

kulübün yasadışı faaliyetler nedeniyle kapatılması tehdidine karşı çıkın."

"O zaman bu ne anlama geliyor?" diye ağzından kaçırıyor. "Ona ödeme mi yapacaksın?"

İçimi çektim. "Hayır. O kadar param yok. Neden öyle düşündüğüne dair hiçbir fikrim yok, tabii gerçekten senden isteyeceğimi düşünmüyorsa. Ama önemli değil. Bir yolunu bulacağım."

Tereddüt ediyor, tekrar itmek için cesaretini topluyor. "Ama nasıl-"

"İcabına bakacağımı söyledim, Isabella," diye çıkışıyorum. "Bırak gitsin."

Sinirle yutkunduğunu görüyorum. Başını sallıyor, sonra mojitosunu döndürmeye devam ediyor.

İkinci votkayı da yudumluyorum, içkinin boğazımdan aşağıya doğru yandığını ve kemiklerimin derinliklerine yerleştiğini hissediyorum. Bu rahatlatıcı bir his - duygusal uyuşukluğu iyi bir şekilde tamamlıyor. Kötü duyguları zihnimin girintilerine itiyor ve dilimin üzerinde yuvarlanan her damlada iyi hissettiren kimyasalın vücudumun derinliklerine sızmasına izin veriyor. Üçüncü bir içki için el sallamadan önce bile rahatlamaya başlıyorum.

"Bir şeyler yemek ister misin?" Isabella'ya sorduğumu duyuyorum, votkanın bilincimi ele geçirmeye başladığını hissetmeme rağmen hala yanımdaki varlığının farkındayım. Bunun olduğunu biliyorum çünkü bu yeni tarafımla ne yapacağını bilmediğini bilecek kadar onu iyi tanımama rağmen tereddüt ettiğini fark etmiyorum.

"Hayır, ben iyiyim," diyor sessiz ve tereddütlü bir sesle. Ve sonra gerçekten bir duraksama oluyor, "Sen... yani... bu kadar içmek iyi bir fikir mi?" diye sormadan önce.

"Benim zaten bir annem var Isabella," diye çıkışıyorum. "Ve açıkçası, o benim başa çıkabileceğimden daha fazlası. Başka birine ihtiyacım yok."

Ondan sonra sessizleşti. Gitmek için bir bahane uydurmasını bekliyorum, çünkü hangi normal insan ben böyleyken etrafımda olmak ister ki, ama yapmıyor. Ben alkolün etkisiyle daha da delirirken o sessizce yanımda oturuyor.

Ne kadar sonra olduğunu bilmiyorum, sadece o sırada her şeyin gözlerimin önünde bulanıklaşmaya başladığını bilecek kadar sarhoş olduğumu biliyorum. Az önce duyduğum şeyi algılamam bile bir saniye sürüyor.

"Selam güzelim. Daha iyi bir arkadaşına ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun. Oturmamın sakıncası var mı?"

Isabella'nın diğer tarafında duran adamı görmek için başım ağır çekimde dönüyor. Uzun boylu ama pek iri sayılmaz ve barlarda dolaşan normal bir adama benziyor. Ya da en azından votka içinde yüzen beynim bana böyle söylüyor.

"Hayır, sorun değil," dediğini duyuyorum Isabella'nın.

"B'mle birlikteyim

-Şu anda arkadaşım."

"Seni görmezden gelen arkadaşın mı?" diye soruyor küçük bir kahkaha atarak. "Hadi ama, sadece konuşmak istiyorum."

Ve sonra onu fiziksel olarak sıkıştıracak kadar cesurlaşıyor. Onun alanına girerek, Isabella'nın odaklanabileceği tek şeyin kendisi olmasını sağlamak için bir elini beline koyacak kadar yaklaşıyor.

Sanırım alkol tepki süremi yavaşlatıyor. Çünkü benim tepki vermem için geçen sürede Isabella elini göğsüne koyup onu geri itmeye başladı bile.

"Benden uzak dur," diyor zorla. Ve Tanrım, kendisiyle gurur duyuyor gibi görünüyor. Kolayca tekrar donmuş şoka girebilirdi, bu şehre ilk gelen aynı kendinden emin olmayan Isabella olabilirdi. Kısa bir süre önce soyulan.

Bunun yerine, gücüne ve kendine olan güvenine doğru büyüyor. Buraya bulmaya geldiği kişiye dönüşüyor.

Bu arada ben de tam tersi yönde ilerliyorum.

Votka midemde döndükçe, kendimden iğrenmem de artıyor. Bağırsaklarımda yayılıyor, gözeneklerimden ter olarak sızana kadar içimi dolduruyor.

Yine de, varsayılan dürtülerime göre hareket etmemi engelleyecek hiçbir şey yapmıyor.

"Çek o lanet ellerini onun üzerinden," diye bağıyorum, bar taburemden kalkarak. "O benimle."

Adam tepkime kaşlarını çatıyor ama nedenini anlamıyor. "Öyle görünmüyor, dostum. Bana oldukça yalnız görünüyor."

"Yalnız falan değil," diye homurdanarak Isabella'nın etrafından dolanıyorum. "Ben buradayım."

Alaycı bir kahkaha attı. "Demek istediğim, böyle bir kız benimle çıksaydı, ona gerçekten biraz ilgi gösterirdim."

Sarhoşum ama onun sözlerinden sonra utancın yakıcılığını hissetmeyecek kadar değil. Çünkü haklı olduğunu biliyorum. Ve bu utanç öfkemi yeniden alevlendiriyor.

Utanç diğer tüm duygularla birlikte sarmal olurken göğsünü itiyorum. "Böyle bir kızın seninle ilgileneceğini düşünüyorsan hayal görüyorsun demektir."

Hiç tereddüt etmeden beni geri itiyor. "Çekil üstümden."

"Kane, hadi gidelim buradan," diye Isabella'nın sesi geliyor arkamdan. Sanırım kolumu çektiğini hissediyorum.

Çekiyorum.

Adam Isabella'ya sırtlıyor. "Onu dinlemelisin."

Öfke göğsümde kaynıyor. Onu tekrar itiyorum, bu sefer barın tepesine çarpacak kadar sert. "Kapa şu lanet çeneni."

"Kane, lütfen, gidelim," diye yalvarıyor Isabella. "Artık burada olmak istemiyorum."

Onu duyamıyorum. Hiçbir şey duyamıyorum.

Adamı tekrar itiyorum, bu sefer onu bara yaslıyorum ve gömleğini iki titreyen yumrukla kavırıyorum. "Onunla asla konuşmamalıydın," diye yüzüne tükürüyorum.

"Kane!" Isabella'nın panikle bağırdığını duyuyorum, gömleğimin arkasını aceleyle çektiğini hissedebiliyorum.

Önemli değil. Gerçeklik, votka ve buz girdabında kaybolup gidiyor.

"Kane, lütfen!" diye yalvarıyor. "Lütfen bunu yapma."

Etrafımızdan bağırışlar geliyor ve bir hareketlilik var. Ama hiçbir şey fark edilmiyor. Önümdeki adamın yüzünü bile göremiyorum, çünkü kim olduğu aslında önemli değil. Çok ileri gitmişim, resmen içimde çılgılık atan dürtülerin kölesi olmuşum.

Yumruğumun kafatasına çarptığını hissetmiyorum. Çıgıllara anlam veremiyorum.

Bara geldiklerinde polislere tepki bile vermiyorum.

Isabella'nın bana ulaşmaya çalıştığını, soruna ben neden olduğumda bile hala beni korumaya çalıştığını, hala herkese beni rahat bırakmaları için yalvardığını belli belirsiz fark ediyorum.

Onu görmek haftalardır hissetmediğim bir şeyi içimde gevşetiyor. Bu utanç duygusu, kendinden nefret etme, Isabella kadar iyi birini hak etmeme duygusu.

Ve bu duygu karışımı, hayatım boyunca yaslandığım savunma mekanizmasını da beraberinde getiriyor: herkesi ve her şeyi kendimden uzaklaştırmak.

Bir şey bağırdığımı belli belirsiz fark ediyorum ama ne olduğunu anlayamayacak kadar kendimden geçmiş durumdayım. Beynimin anladığı tek şey, her ne söylediysem

Isabella'nın yüzünde tam bir yıkımın belirmesine neden olduğu.

Karanlık beni içine çekmeden önce hatırladığım son şey bu.

ISABELLA

Polisler Kane'i bardan çıkarırken tam bir şok içinde izliyorum.

Az önce ne olduğunu anlamıyorum. Buraya nasıl geldiğimizi anlamıyorum.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

"Güven fonu paranla beni kurtarmana ihtiyacım yok."

Kane'in son sözleri beynimde çınlıyor, beni titretiyor, incitiyor ve kafamı karıştırıyor. Daha önce kimsenin tutuklandığını görmemiştim. Polislerin sarhoş ve düzensiz insanlarla diğer suçlardan farklı bir şekilde mi ilgilendikleri yoksa onları sadece ortamdan uzaklaştırmak için mi götürdükleri hakkında hiçbir fikrim yok. Sarhoş tankı gerçek mi yoksa sadece televizyonda söylenen bir şey mi? Kane şu anda orada mı? Bu onun siciline işlenecek bir şey mi?

Ellerim o kadar titriyor ki telefonumu cebimden güçlkle çıkarabiliyorum. Kimi arayacağıma, hatta birini aramam gerekip gerekmediğine karar vermeye çalışarak rehberimde geziniyorum. Jax'in ya da spor salonundan herhangi birinin bunu bilmesi gerekiyor mu?

Kafam o kadar karışık ki ağlayabilirim.

Kendimi derin bir nefes almaya zorluyorum. Gözlerimi kapatıp nefeslerimi sayıyorum ve kalbimin sakinleşmesini bekliyorum. Sonunda kendimi biraz daha kontrol altında ve biraz daha net hissediyorum-

yöneldi. Bazı kararlar almaya başlayabileceğimi düşünüyorum.

İlk soru: Hapishaneye gidip Kane'e sarhoşken yaptığı ayrılık atışına rağmen yardım etmeye çalışayım mı?

Cevabı anladığımda kalbimin ortadan ikiye ayrıldığını hissediyorum.

Hayır. Yapmamalıyım.

Kısmen güçlü bir kadın olduğum için beni aşağılayan bir adamın peşinden sürünmemeliyim. Sarhoş olması önemli değil ve bunu kastetmediğini biliyorum-alkol davranışı mazur göstermez. İlk votkayı içerken yüzündeki pişmanlık ifadesini gördüm. Demek ki içmeye başladığında neler olabileceğini çok iyi biliyordu.

Ama Kane'e yardım etmemem gerektiğini öğrendiğimde yaşadığım şokun ve acının asıl nedeni bunu yapamayacak olmam. Eğer şu anda karakola gidip kefaletini ödersem, serbest bırakılması için yalvarırsam ya da fiziksel olarak onun için herhangi bir şey yaparsam, bu Kane'in sonuçlarına katlanmamasını sağlamaktan başka bir işe yaramaz. Çünkü gerçek şu ki Kane haklı olarak tutuklandı: sarhoş oldu, kavgaya karıştı, tutuklandı. Bir gece hapiste kalmayı hak ediyor.

Bu yüzden, ona yardım etmemek beni ne kadar üzse de, kefaletini ödemeyeceğim.

Bu düşünce midemi bulandırdığında, zihnimden en azından bu gece diye ekliyorum.

Sabah onu alırım.

Bir karara varmak, bu kadar zor bir karar bile olsa, kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor. Aslında, şu anda hiçbir şey yapamayacağımı bilmek beni on kat daha kötü hissettiriyor. Çünkü şu anda odaklanmam gereken tek şey bunun ne kadar acı verdiği.

Etrafıma bakıyorum, buradan nereye gideceğimi anlamaya çalışıyorum. Eve, sanırım. Ama bu geceyi onunla geçireceğim için bu kadar heyecanlıyken Kane olmadan gitmek gerçekten

yalnızlığı güçlendirir. Hüznü. Kalp acısını. Eve gitmek istemiyorum.

Ama sonra Oscar'ın evde yalnız olduğunu hatırladım. Kane'in gelmeden önce onu beslediğini biliyorum ama yine de bu gece bir ara dışarı çıkarılması gerekiyor.

Ve eğer Kane'i gerçekten sarhoş tankına götürdülerse, yarına kadar geri gelmeyecek.

Alt dudağımı ısııyorum, kanın tadını alınca şaşıyorum. Ama bu beni sersemliğimden kurtarıyor.

Rehberimde bir kez daha geziniyorum. Kane'in evinin anahtarı bende yok, bu da ev sahibini arayıp acil bir önlem olarak beni içeri almasını sağlamam gerektiği anlamına geliyor.

Neyse ki cevap verdiğinde hem uyanık hem de anlayışlıydı. On dakika içinde apartmanda buluşmak üzere anlaştık.

Sonunda Kane'in dairesine girmeme izin verdiğinde ellerimi ovuşturuyor ve ev sahibine gergin bir gülümseme ve nefes nefese teşekkür ediyorum. Oscar kanepede uzandığı yerden bana meraklı ve uykulu bir bakış atıyor.

Ev sahibi arkamdan, "Kane dönene kadar halletmen gereken işlerin bir listesi vardır herhalde?" diye soruyor.

Onunla yüzleşmek için döndüm. Belli ki ona Kane'in tutuklandığını söylemedim, sadece bazı sorunlarla karşılaştığını ve planladığı gibi bu gece geri dönemeyeceğini söyledim. Ama sorusuna cevap olarak başımı salladım.

Ev sahibi telefonuna bakıyor, sonra koridora çıkıyor. "Normalde bekler ve kiracının dairesinden çıkarken size eşlik ederdim ama onunla arkadaş olduğunuzu biliyorum ve gerçekten eve, ailemin yanına gitmem gerekiyor. İşiniz bittiğinde kapıyı arkadan kilitleyeceğinize güvenebilir miyim?"

Bir kez daha başını salladı. "Evet, tabii ki. Ben sadece Oscar için buradayım."

Başını salladı. Ve sonra beni Oscar'la baş başa bırakarak, her zamankinden daha fazla kafa karışıklığı ve acıyla gitti.

Kendimi onunla ilgilenmekle meşgul ediyorum. Su kabını dolduruyorum, biraz köpek maması veriyorum ve beni takip etmeyi bırakmadığını fark ettiğimde tasmaını boynuna takıyorum.

"Hadi dostum," diye mırıldanıyorum, dışarıdaki beş dakikalık çış molamız için kapının kilitli olup olmadığını iki kez kontrol ediyorum. Oscar sadece mızmızlanıyor ve kendini bacağıma yapııştırıyor.

İçeri döndüğümüzde, kendimi oyalayacak hiçbir şey kalmamıştı. Taş gibi ayığım, iştahım yok ve kendi endişelerim tarafından kafamın içinde ezilmekten başka yapacak bir şeyim yok. Kendimle ne yapacağımı bilmiyorum.

Bacaklarım sonunda dayanamayınca kanepeye oturuyorum ve Oscar hemen yanıma tırmanıyor.

"Ah, dostum," diyorum hıçkırarak, kollarımı onun tüylü bedenine dolayarak.

Bir mızıltı çıkarıyor ve yanağına yalıyor.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadım. "Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum."

O zaman bunu hissediyorum: kendimi ortasından çatlatıp kendi acımın içinde somurtma dürtüsü. Kane'in hayatındaki adaletsizliğin neden olduğu acı ve Kane'in öfkelenmek için seçtiği yolla başa çıkmanın acısı. Bunların hiçbiri adil değil. Ve hepsi acı veriyor.

Ama o zaman bunun Kane'in en baştaki halinden farklı olmadığını anladım. O da aynı şekilde incinmiş ve savunmaya geçmişti ve acısı insanları incitmesine neden oluyordu. Bu onun daha yoğun bir versiyonu olabilir ama aynı şey.

Yine de buna katlanmayı seçtim. Kane'in duvarlarının ötesini görmeyi ve en kötü düşüncelerine, en kötü korkularına rağmen onu gerçekte olduğu gibi gördüğümü ona kanıtlamayı seçtim. Ve burada kalıyorum.

Çünkü bu artık bir kız öğrenci aşkı değil, Kane Whitaker'a sırlıklam aşık oldum. Kalbimde, her zaman yapacağımı biliyordum ve bana en küçük bir açıklık bile verseydi, mutlu bir şekilde yapacağımı biliyordum.

Zıpla. K       bir par  am onun da aynı   ekilde hissetmeyece  inden endi  eleniyordu ama   imdi asıl riskin onun da aynı   ekilde hissetmesi ama bunun i  in m  cadele etmekten korkması oldu  unu anlıyorum.

Oscar'ın etrafında kıvrılırken, polisler onu g  t  rmeden hemen   nce Kane'in y  z  ndeki ifadeye geri d  n  yorum.

Acı. Pi  manlık.       .

Y  z  ndeki d    nceleri g  n gibi a  ık bir   ekilde g  rebiliyordum. Ya  adı  ımız onca   eyden, konu  tu  umuz ve payla  tı  ımız onca   eyden sonra bile Kane beni kendinden uzakla  tırmanın daha iyi olaca  ına inanıyor. Bunun nedeni denemekten korkması mı yoksa beni hak etmedi  ini d    nmesi mi, bilmiyorum. Ama iki se  enek de sa  malık.

Tıpkı kapısına ilk geldi  imde yapt  ı  ım gibi. Beni uzakla  tırmasına izin vermeyece  im. Burada kalıp onu g  rd    m   ve istedi  imi g  sterece  im. Ona   nemsenmenin nasıl bir   ey oldu  unu g  sterece  im.

Ve e  er ayrılmak istiyorsa, bunu s  ylemek zorunda kalacak.

    nk   bizden vazge  en ben olursam lanetlenece  im.

KANE

Baygınlığımdan bir hapisane hücresinde uyanıyorum.

Keşke bunun ilk kez olduğunu söyleyebilseydim, ama bu yalan olurdu. Yine de Philly'de ilk kez oluyor.

İnleyerek, kendimi oturma pozisyonuna zorlamadan önce ellerimi yüzümden aşağıya doğru sürüklüyorum. Görünüşe göre hücredeki bankta sızmışım, diğer iki adam da odanın diğer tarafında horluyor. Pencerelerden süzülen ışık, ya gece boyunca uyuduğumu ya da hatırlamayacak kadar uzun süre baygın kaldığımı gösteriyor. Her iki durumda da ayılıyorum ve cehennemden gelen akşamdan kalmalığın yakında geleceğini hissedebiliyorum. Bu da o vurmadan önce buradan siktir olup gitmem gerektiği anlamına geliyor.

Titreyerek ayağa kalktım ve parmaklıklara yaklaştım. "Hey, bir telefon görüşmesi yapabilir miyim?" Sesleniyorum.

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey duymadım. Sonra, koridorun sonunda belirmeden saniyeler önce hantal bir gece polisinin sesi kulaklarımı dolduruyor.

"Bakın kim ayılıyor," diyor, sesindeki tiksinti belli oluyor.

Buna cevap vermeye zahmet etmedim. Ama kafamın karıştığını görmüş olmalı ki, "Telefon görüşmesini zaten yaptınız. Belli ki hatırlamıyorsun."

Hay sikeyim. Hayır, I Yapma. Hatırla Bu.
Kim? yaptı I Aramak mı?
Isabella mı?

Yüce Tanrım, umarım değildir.

Polis bir kıkırdama çıkarır. "Bir tane daha ne zaman yapacağını sormak istiyorsun, değil mi?"

Evet, biliyorum. Ama bunu yüksek sesle soramayacak kadar gururluyum.

Ya da bu soruların hiçbirini sormak zorunda kalmadığımı itiraf etmek için -hayatımda üç kez sarhoşken bar kavgaları yüzünden hapse girmiş olmama rağmen- çünkü hiçbir zaman arayacak kimsem olmadı.

"Otur, Rocky, birkaç saat içinde bir telefon daha alacaksın. Kulak misafiri olduğum kadarıyla, ilk görüşmen pek iyi geçmemiş."

Siktir. Sikeyim. Kimi aradım ben?

Isabella olmalı. Başka birinin numarasını bildiğimi bile sanmıyorum. Ya da bilseydim ve başka birini arasaydım, kimsenin beni almaya geleceğinden şüpheliyim.

Isabella beni almaya gelir miydi? Dün geceki boktan olaydan sonra, gelmezse onu suçlamam. Bir daha telefonlarıma cevap vermezse onu suçlamam.

Bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırıyorum - bu düşünce bende alkolden daha fazla kusma isteği uyandırıyor.

Bunun yerine, oturuyorum ve zihnimi parazitlerle örtmeye çalışıyorum. Her düşünceyi -her kızgın, paniklemiş, utanç verici düşünceyi- beynimden uzaklaştırıyorum. Çünkü şu anda yapabileceğim tek şey beklemek. Ve bu düşünceler sarmalında kaybolmak bu durumu daha iyi hale getirmeyecek.

Ne kadar süre böyle oturduğumu bilmiyorum. Çok uzun olduğunu sanmıyorum, çünkü hücredeki ışık pek değişmiyor. Ama bir noktada gözlerim açılıyor, hararetli bir konuşmanın sesleri kulaklarıma ulaşıyor.

Ve eğer hala sarhoş değilsem, sanırım Hailey'nin sesini tanıyorum... Hailey mi?

Tabii ki, haklı olarak öfkelenen Hailey köşeden hızla geliyor. Jax de peşinde tabii.

"Onu daha erken almamıza izin vermemeniz kesinlikle çok saçma" diyor, daha önce konuştuğum gardiyana ters ters bakarak. "Onu sabah 7'de ya da 8'de çıkarmak arasında ne fark var? Belli ki çoktan ayılmış. Bu hücreleri boşaltmak isteyeceğinizi düşünürdüm."

"Hanımefendi, size daha önce de söylediğim gibi," diyor gardiyan, sözlerine sinirlenerek. "Kurallarımız var. Ayılana kadar gitmelerine izin veremeyiz." Hailey'e ters ters bakıyor. "Ve sizi aradığında ayık olduğunu düşünüyorsanız, siz de en az sarhoş olduğu kadar aptalsınız demektir."

"Dikkat et," diye ısırtıyor Jax, çenesi sertleşmiş ve gözleri gardiyana doğru zehir saçıyor.

Gardiyan, sırf bir polisi tehdit ettiği için Jax'i hücreye atmak istiyormuş gibi görünüyor. Ama belli ki istekleri yeteneklerinden daha büyük, çünkü Jax'e iyice bakınca içinde böyle bir şey olmadığını anlıyor.

"Çıkarın şu pisliği buradan," diye homurdanan muhafız sonunda anahtarlarına uzanarak onları kilide sokup kapıyı açıyor.

Hiç soru sormuyorum. Sadece bana verilen çıkışı kullanıyorum ve kapıdan içeri giriyorum.

Jax ve Hailey, ben taburcu evraklarımı doldururken ve önümdeki kâğıda göre bana verilen cezayı kabul ederken arkamda bekliyorlar.

Kulağa doğru geliyor. Tanrı biliyor ya, Baltimore'daki bar kavgalarım çok pis geçirdi.

Cüzdanımı ve telefonumu geri alana kadar nihayet Jax ve Hailey'e bakma şansım oldu. Jax kızgınlık ve sinirliliğin bir karışımı gibi görünüyor, ki bu durumda mantıklı olan da bu. Hailey'de de sinirli bir ifade var ama bu ifadeyi gardiyana yöneltmiş gibi görünüyor. Onun dışında sadece endişeli görünüyor. Belki de gergin.

Ve binadan çıkıp kaldırımında durduğumuzda, bu bakış onun yüzünde on katına çıkıyor.

"İyi misin?" diye soruyor sakın bir sesle.

"Evet," diyorum, sesim çakıl taşı gibi. "Beni kurtardığın için teşekkürler. İkinizi de uyandırdıysam özür dilerim." Kaşlarım kızgınlıkla çatıldı. Kendime. "Dürüst olmak gerekirse seni aradığımı bile hatırlamıyorum. Ve neden cevap vereceğini düşündüğümünden emin değilim. Ya da gerçekten buraya geleceğini."

"Spor salonunu aramışsınız," diye açıklıyor Jax. "Mesai saatleri dışında aramalar benim cep telefonuma yönlendiriliyor, o yüzden senin aramanla uyandık." Söylediklerim nihayet anlaşılıyor, çünkü kaşlarını çatıyor. "Tabii ki gelirdik," diyor. "Biz takım arkadaşız. Hapiste çürümene izin vermeyeceğim."

Başım çatlayacak gibi. Yaklaşan akşamdan kalmalığım, ama aynı zamanda beynimde yüzen karışık düşüncelerden, çünkü Jax'in sözleri hiçbir anlam ifade etmiyor. Benden nefret ediyor. Benden nefret ediyor. Spor salonunda bu daha da belirginleşti.

Şaşkınlığımı görmüş olmalı, çünkü iç geçiriyor ve omuzları çöküyor.

"Kane, antrenmanlarımızda aynı fikirde olmamamız sana otobüs çarpmasını istediğim anlamına gelmiyor. Mesafemi koruyorum çünkü senin için iyi bir antrenman partneri değilim ama yine de takım arkadaşız. Hâlâ senin arkadayım. Spor salonunun içinde ve dışında."

Yutkunmadan önce soru ağzımdan kaçıyor.

"Bunu neden yapasın ki?" Mırıldanıyorum. "Sadece kendim için orada olduğumu açıkça belirttim. Bana ne olacağı neden umurunda ki?"

Hayal kırıklığını tekrar dile getirmesini bekliyorum ama sürpriz bir şekilde kaşlarını çatıyor. Şaşkınlıkla. Öfkeyle.

"Çünkü aileler böyle yapar," diye yavaşça cevap veriyor. Onun sözlerini ve benim tepkimi tartıyorum. Benim tepkim, boş bir bakış.

Tepkimin nedeni anlaşılmış olmalı, çünkü Jax'in yüz ifadesi anında sempatiye dönüşüyor. Ama ben ona acıması için kızıp duvarlarımı yıkamadan önce hızlıca şöyle diyor: "Bak, aileler, spor salonları ve

takım arkadaşları gibi görünmesi gerekiyor. Size birbirimizi kolladığımızı söylüyorum. Tek taraflı olması ve hiçbirimizi umursamamanız da umurumda değil. Çünkü bunu bu yüzden yapmıyoruz. İşler zorlaştığında sizi kurtarmayız çünkü karşılığında bir şey bekleriz, bunu yaparız çünkü kendimizi kollarız ve birbirimizi zor durumda bırakmayız. Çünkü spor salonumuzda olmak böyle bir şeydir. Ve içinde kurduğumuz aile de böyle bir şey."

Ben... anlamıyorum. Jax'in sözleri kafamın içinde tekrar tekrar söyleniyor, ama üçüncü geçişte ilkinde olduğundan daha fazla anlam ifade etmiyorlar.

Daha önce hiç kimse beni umursamamıştı. Ve kesinlikle bir grup insana birden değil, hiçbirine bu tür bir yanıtı hak edecek kadar yardım etmedim. Ben bir pisliğim. Pisliğin tekiyim. İnsanların uğruna canını vermesi gereken son kişi benim.

Ve yine de... Jax'e bir bakışım bana karşı %100 dürüst olduğunu söylüyor. Beni manipüle etmek ya da benimle dalga geçmek için yalan söylemiyor, sadece... olduğu gibi söylüyor. Yaşayıp yaşamayacağımı ya da hapishane hücrelerinde çürüyüp çürümeyeceğimi umursadığını söylüyor.

"Hiç-" diye başlıyorum ama devam etmeden önce boğazımdaki taşı yutmak zorunda kalıyorum. "Ben hiç..." Bu sefer sözümü kesiyorum, fiziksel olarak kelimeleri çıkaramıyorum.

"Biliyorum," diyor Jax kabaca. Ve o anda, içimi görüp bunu bana yüksek sesle söyletmediği için ona minnettarım. "Ama buna alışacaksın."

Sadece uyuşukça başımı sallayabiliyorum.

"Isabella da o ailenin bir parçası," diyor Hailey sessizce.

Söyledikleri aklıma geldiğinde midem bulanıyor ve tekrar kusacakmışım gibi hissediyorum.

Çünkü o haklı. Isabella beni önemseyen ilk kişiydi. Onunla bir ailem oldu.

"Onunla konuştun mu?" Vereceği cevaptan korkmama rağmen kendimi sormaya zorluyorum. Hailey'e ne söylemiş olabileceğinden.

Hailey'nin yüz ifadesi acıma ifadesi alıyor. Cevap olarak başını sallar.

"Dünkü dersten beri yok. Yani, bununla ilgili bir şey yok." Tereddüt ediyor, sonra soruyor, "O... dün gece seninle miydi? Bir şey gördü mü?"

Pişmanlık ve kinin acı tadını yutmaya çalışıyorum ve bunun yerine bayılmadan önceki anılarımı gözden geçirmeye odaklanıyorum.

Annemin evime gelmesi. Isabella'yı tehdit etmesi. Acı ve korku beni Isabella ile bara gönderdi, o pislik ona asıldı-

Bardan çıkarılırken anılarımın kesildiği ana geri dönüyorum.

"Evet," diye mırıldandım. "Oradaydı."

Hailey ve Jax endişeli bakışlar atıyor. "Buraya geldiğini biliyor mu?" Hailey tereddütle sorar.

Uyuşmuş durumdayım. Duygularım yok. Böyle bir şey olamaz.

"Evet," diye cevap veriyorum.

"Onunla konuşmalısın," diyor sessizce.

"Yapabileceğimi sanmıyorum," diyorum, kelimelerin tadı asit gibi geliyor. Dün gecenin sonunda Isabella'yı benden uzaklaştırmış olabileceği fikrinden nefret ediyorum.

Çünkü belli ki bir noktada beni terk etti. Beni tutuklanmaktan kurtarmaya çalışsa da çalışmasa da, bir noktada beni terk etti. Ve beni burada bıraktı. Onu suçladığımdan değil.

"Denemek zorundasın," diyor Hailey. "Bu şekilde bırakamazsın. O seni önemsiyor, Kane. Muhtemelen fark ettiğinden çok daha fazla."

"Yok," diyorum otomatik olarak. Mekanik olarak. "O yapamaz. Benden çok daha iyisini hak ediyor. Bundan daha iyisini."

Hailey'nin gözlerine başka bir sempati bakışı giriyor. Ama Jax'e olanın aksine, kendimi hemen katil gibi hissetmiyorum. Sadece üzgün hissediyorum.

Herkesi kendimden uzaklaştırdığım için üzgünüm. Açıldığımda acıma duygusuyla karşılaştığım için üzgünüm.

Bir an için Isabella'yı mutlu edebileceğimi düşündüğüm için üzgünüm.

"Kane," diyor Hailey sessizce. Sesi uzaklardan geliyor. "Kane," diyor tekrar, bu sefer dikkatimi çekmek için elimi çekiştiriyor. Ona bakmak için başımı çeviriyorum.

Sempati çoktan gitti. Onun yerine kararlılık görüyorum.

"Kane, birinin seninle ilgilenmesini hak ediyorsun," diyor kararlılıkla. "Sevilmeyi hak ediyorsun. Beni duyuyor musun? Isabella seninle yetinmiyor. O seni seçiyor. Her gün. Çünkü sen seçilmeye layıksın."

Ağzımı açıyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. Çıkarabilsem ne söyleyeceğimi bildiğimden değil, çünkü Hailey'nin sözleri...

Bana lanet bir tuğla gibi çarptılar.

Beni sarmaşıklar gibi sarıyorlar ve nefes alamayana kadar sıkıyorlar. Artık onlardan duygusal olarak bodur duvarımın arkasına saklanamıyorum - artık savaşmak için çok fazla mevcutlar, çok fazla her yerdeler.

Ve bu beni korkutuyor. Çünkü Hailey'nin sözlerini duymak ve bunu hissetmek... bu umut, beni sakat bırakmaya yetiyor. Ama artık bunu görmezden gelemem. Sözler orada, Hailey'nin merhametinden doğdu ve onların gerçek olması için ne kadar can attığımı gizleyemiyorum.

Isabella'ya layık olmayı ne kadar çok istiyorum.

"Gidip onunla konuşmalıyım," diye mırıldanıyorum. "Görmeliyim, görüp görmediğini bilmeliyim-" Cümlenin sonunu yutuyorum, hâlâ yüksek sesle söyleyemeyecek kadar korkuyorum.

Ama sadece çaba sarf etmek yeterli gibi görünüyor, çünkü birdenbire bir motivasyon-amaç şimşegi ile doluyorum.

"Gitmem gerek," diyorum daha kararlı bir şekilde.

Saati kontrol etmek için telefonuma bakıyorum. Isabella şu anda yoga dersi veriyor, ama sorun değil, çünkü onunla konuşmadan önce kesinlikle duş alıp temizlenmem gerekiyor.

Onu görmek için içimde bir çaresizlik oluşmaya başlıyor. Ama bir taksi bulmak için etrafa bakınmadan önce Hailey ve Jax'ın gözlerinin içine bakıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum onlara. "Beni kurtardığınız için, ama aynı zamanda... diğer her şey için."

Kelimeleri söylemek sandığım kadar zor olmadı. Kollarını belime dolayıp beni sıkmadan hemen önce Hailey'nin yüzünde kocaman bir gülümseme belirdiğinde daha da iyi hissediyorum.

Olmasına izin vermekten başka bir şey yapamayacak kadar şok olmuştum. Ve sonra ben ona tekrar sarılmak isteyip istemediğime karar vermeden bitiyor, Hailey'nin gülümsemesi geri çekilirken tek bir watt bile azalmıyor. Şaşkınlıkla Jax'e bakıyorum ama o sadece eğlenmiş görünüyor.

Kalbimin etrafındaki yumruk biraz daha gevşiyor. Sanırım dudaklarımda bir sırtış bile beliriyor ama bunu belli edecek kadar kendime güvenim yok. Ama Jax yine de görüyor ve bana sırtarak karşılık veriyor.

Bir arkadaşımın alaycı, sahte ya da iğneleyici olmayan bir gülümsemeyi paylaşabildiğimi bilmek içimdeki bir şeyi rahatlatıyor. Çok uzun zamandır kırık olan ama sonunda iyileşebileceğini hissettiğim bir şey.

Yavaşça, kararsızca, Jax'e doğru bir el uzattım.

Ben bir şey söylemiyorum. O da söylemiyor. Ama yüz ifadesinin değişmesini ve elimi sıkmak için öne doğru uzanmasını izliyorum.

Vücudum rahatlayarak sarkıyor.

İkimiz de geri çekilmeden önce temas sadece bir an sürüyor, sanki bir el sıkışma arkadaşlık hakkındaki düşüncelerimi tek başına iyileştirmeye başlamamış gibi. Ama beni yeniden sıkıştırmaya başlayan başka bir ilişki var ve ben harekete geçmek için sabırsızlanıyorum.

"Gitmem gerek," diyorum aceleyle. "Siz ikiniz eve iyi gidiyor musunuz? Eve dönüş ücretinizi ödeyebilir miyim?"

Jax bana el salladı. "Git. Hailey'i kafeye götüreceğim zaten. Yarın spor salonunda görüşür müyüz?"

Başımı salladım. "Orada olacağım." Bir duraksama, sonra ekliyorum, "Umarım daha az öfkeyle."

Jax bunun üzerine bir kahkaha atıyor ve elini omzuma vuruyor. "Yüce Tanrım, lütfen daha az öfke olsun. Seni bir eğitim ortağı olarak kullanabilirim. Tristan'la patty cake oynamaktan bıktım."

Ve bu sefer gülen benim.

KANE

Jax ve Hailey'e arkamı döndüğümde anladım: Oscar dün gece evde tek başınaydı.

"Hayır, hayır, hayır, hayır," diye nefes alıyorum, sabahın bu erken saatinde taksi aramaktan vazgeçip eve doğru koşmaya başlıyorum. Dün dışarı çıkmadan önce onu besledim ve dışarı çıkardım ama bu on dört saatten fazla bir süre önceydi. Ve o köpeğin hayatında bir gün daha rahatsızlık ya da acı çekmeyeceğine dair kendime yemin ettim.

Lütfen iyi ol, lütfen iyi ol, koşarken kendi kendime söyleyebildiğim tek şey bu. Eğer korkarsa ya da onu gördüğümde ağlarsa, yemin ederim ki-

Telefonum bir mesajla bip sesi çıkarıyor, çünkü bildirimlerim nihayet telefonumu açtığım için geliyor. Kalbim endişeyle göğüs kafesime çarpıyor olsa da bir anlığına telefonuma bakma fırsatı buluyorum.

Ev sahibi: Eminim sana çoktan söylemiştir ama Isabella dün gece senin için Oscar'la ilgilenmek üzere dairene geldi. Sadece acil durumu bildirmek istedim. İkimiz için de yazılı olarak bildirmek.

Yürümek için yavaşladığımda en ağır nefes ciğerlerimden fışkırıyor.

Onunla ilgilendi. O iyi. Onunla ilgilendi.

Sonra göğsüm o kadar sıkışıyor ki bir daha asla nefes alamayacakmışım gibi geliyor.

Hak etmediğim halde onunla ilgilendi. Bana rağmen ona yardım etti.

Göğsümdeki ağrıyı ovuyorum. Dün annem geldiğinden beri geçmeyen ağrı. Sadece Isabella'nın kurtulabildiği ağrı.

Ben onu hak etmiyorum.

Onu hak ettiğimi düşünmek istiyorum. Hailey söylediğinde buna inanmıştım ve onlara Isabella'nın da böyle düşünüp düşünmediğini öğrenmek istediğimi söylediğimde yalan söylemiyordum. Çünkü gerçekten, gerçekten, her şeyden çok Isabella'yı hak etmek istiyorum. Ve hayatımın geri kalanında ona hak ettiği her şeyi vermeye çalışmak istiyorum.

Ama korkuyorum. Denemekten ve başarısız olmaktan korkuyorum. Eğer bu yola girersem, kalp kırıklığıyla sonuçlanacağından korkuyorum. Yeterli olamayacağımdan.

Şu anda bir çıkmazda olduğumuzu biliyorum. Isabella ile geçirdiğim tüm zaman, bunun kaçınılmaz olarak sona ereceği varsayımı altındaydı - onunla geçirdiğim zamandan yararlanmam ve bunun için minnettar olmam gerekiyordu. Çünkü dün gece olanlardan sonra, bu yolun sonu geldi. Bunun sıradan bir kaçamak olduğu yalanıyla devam edemem. Bunu satamam ve Isabella bunu hak etmiyor. Hiçbir zaman hak etmedi.

Ama eğer bu yolun sonu buysa... o zaman bu sondur. Isabella'yı kaybediyorum. Artık onunla sabahlayamayacağım, bisiklete binemeyeceğim ya da elini tutarken Oscar'la yürüyemeyeceğim. Artık Isabella yok.

Tabii.

Daha fazlasını istemediğim sürece.

Başarısız olma ve hayatımdaki en önemli insanı hayal kırıklığına uğratma korkusunu bir kenara bırakıp gerçekten denemediğim sürece. Isabella'nın hak ettiği gibi olmaya çalışıyorum. Onu mutlu etmeye ve bir eşte hak ettiği her şey olmaya çalışırım. Ya hayatımda milyonuncu kez başarısız olacağım ya da...

İstediğim her şeyi alacağım.

Koşmaya başladığımda kararımın ne olduğu, doğru kararın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ama daireye yaklaştığım her adımda kendimi cevaba biraz daha yakın hissediyorum.

Sonunda binaya ulaşip anahtarlarımı aldığımda ellerim titriyor. Isabella'nın Oscar'a çok iyi bakacağını ve şu anda işte olması gerektiğini biliyorum ama ikisine de ulaşmak için duyduğum çaresizlik kalbimin göğsümden fırlamasına neden oluyor. Onları görmem, iyi olduklarını bilmem, onlara zarar vermediğimi-

Kapıyı açıp Isabella ve Oscar'ı kanepede birbirlerine sarılmış halde bulduğumda kalbim duracak gibi oluyor.

Dizlerimin bağı çözüldüğünde kapının pervazına yaslanmak zorunda kalıyorum. Ciğerlerimden titrek bir nefes boşaldığında.

Rahatlama aniden bedenimi
doldurduğunda. O burada. Kaldı.

Ve bana öyle geliyor ki... tabii ki deneyeceğim. Tabii ki Isabella'yı daha çok istiyorum. Bu gerçekliğin istemediğim bir versiyonu yok.

Titreyen bir elimle ağzımdaki teri siliyorum. Daireye ulaşmak odaklandığım şeydi ve şimdi buradayım, buradan nereye gideceğimi bilmiyorum. Yapmam, söylemem ve özür dilemem gereken çok şey var ve bilmiyorum-

Oscar beni fark ettiğinde başını kaldırıyor. Isabella'nın etrafında kıvrılmış, başı onunkinin üzerinde, hem koruyucu hem de rahatlatıcı bir pozisyonda duruyor. Isabella'nın, sırtını yaslayabileceği tek şey benim özverili köpeğimken ağlayarak uyuduğunu düşündüğümde beni boğmakla tehdit eden umutsuzluğu yutmak zorunda kalıyorum.

Isabella'yı uyandırmamak için sessizce öne doğru adım attığımda

-Oscar'ın kuyruğu küçük, mutlu bir salınım ile hareket ediyor.

"Hey, patron," diye mırıldanıyorum başını okşarken.

"Kızımızla ilgilendiğin için teşekkürler."

Isabella'nın uyuyan formuna bakıyorum. Uyurken rahatlamış görünüyor. Yüzünde dünkü stresten eser yok, ona yaşattığım acıdan eser yok. Neredeyse onu uyandırmak istemiyorum.

Hayal kırıklığı içinde elimi yüzümden aşağı kaydırduğım da, koktuğumu fark ediyorum. İçki, hapishane hücresi ve koşa koşa eve gidişim arasında, bırakın Isabella'nın başında durup ondan af dilemeye hazır olmayı, onun on adım yakınında bile olmamalıydım. Aceleyle düş almaya, dişlerimi fırçalamaya ve bir çift spor şortu giymeye karar veriyorum.

On dakika sonra tekrar kanepenin yanına geldiğimde ikisi de aynı yerde yatıyordu. Derin bir nefes alarak çömeliyorum ve Isabella'nın omzuna uzanıyorum.

"Prenses," diye mırıldanıyorum, sesim kelimenin üzerinde kırılıyor.

Hemen uyanır. Bir sıçrayışla gözlerini açıyor.

Yüzünde gördüğüm ilk şey... rahatlama. Gözleri odaklanıp ben olduğumu anladığı anda, rahatlamış bir gülümseme dudaklarını kaldırıyor ve yüz ifadesini hayranlık dolduruyor.

Bir saniye sonra, aynı ifade ihtiyata dönüşüyor.

"Buradasın," diyor, kendini oturur pozisyona iterek. "Sen... iyi misin?"

Isabella'nın kendinden emin olmadığını görmek beni öldürüyor. Benden emin olmaması. Yanına oturmayı tartışıyorum ama hak ettiğimin kanepenin yanında diz çökmek olduğuna karar veriyorum.

"Selam," diyorum sessizce, saçlarını yanağından çekmeyi çok istiyordum ama bunun yerine ellerimi kanepeye koymaya zorladım kendimi. "Oscar'la ilgilendiğin için teşekkürler."

Başını sallıyor. "Tabii ki."

Tereddüt ediyorum, hayatımda ilk kez söylemem gereken her şeyden bunalmış durumdayım. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

Ben de "Özür dilerim." diyerek başlıyorum.

Isabella bana sadece göz kırpmıyor, ifadesi okunmuyor.

"Seni o duruma soktuğum için çok özür dilerim Isabella."

Seni asla bilerek o duruma sokmayacağımı bilmelisin.

tehlikede. Ama dün gece annemle olanlardan sonra seni asla dışarı çıkarmamalıydım." Duraklıyorum, "Asla o kadar içmemeliydim" diye eklerken kelimelerimin her birini utanç kaplıyor.

Dizlerini göğsüne doğru çekip kollarını dizlerine doluyor ve sonunda kısık bir sesle "Normalde bu kadar çok içer misin?" diye soruyor.

O daha sorusunu bitirmeden ben başımı sallıyorum. "Tam olarak değil. Öfke gerçekten kötüleştiğinde içiyorum çünkü öfkenin kenarlarını köreltiyor. Ama en son böyle içtiğimden bu yana haftalar geçti." Bir süre sonra ekliyorum, "Son zamanlarda gerçekten ihtiyacım olmadı."

Söylenmeyen anlam açık: son zamanlarda çok fazla içmememin nedeni o. Bu kesinlikle sağlıklı bir başa çıkma mekanizması değil, bir koltuk değneğini diğerinin yerine koymak, ama gerçek bu. Isabella daha iyi olmak istememi sağlıyor.

"İçki içmene şaşırdım," diye fısıltıyla itiraf ediyor. "Annenin hayatının seni bundan korkutup uzaklaştıracağını düşünmüştüm."

Sertçe yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Ben de bir süre öyle düşündüm. Asla tek bir uyuşturucu ya da içki almayacağıma, asla annem gibi olmayacağıma yemin ettim. Çünkü ona ne yaptığını, hayatını ne kadar kötü mahvettiğini gördüm. Ve benim hayatım zaten yeterince berbattı, daha da kötüleştirecek başka bir şeye ihtiyacım yoktu." Yüzümü buruşturarak bakışlarımı kanepenin üzerine serilmiş battaniyeye indiriyorum. "Ama sonra bir gece, on dört yaşındayken, sadece... pes ettim. Hiçbir şeyin hayatımı daha da kötüleştiremeyeceğini düşündüm, o zaman neden biraz şıarmayayım? Ne de olsa annemin bu kadar çok sevmesinin bir nedeni olmalıydı."

İlk votka yudumlayışımı asla unutmayacağım. İlk beş saniye boyunca aklıma gelen en kötü fikirmiş gibi hissetmişim. Neredeyse beni buna iten dayak kadar yakıcıydı. Ama sonra... acı azaldı. Sadece birazcık. Ve birden hayat tamamen umutsuz gelmemeye başladı.

"Alkolle farklı evrelerden geçtim," diye devam ediyorum, hala Isabella'nın gözleriyle karşılaşmadan. Sadece içimi dökmek ve bu noktaya nasıl geldiğimi anlamasına yardımcı olmak istiyordum. "Bazen çok içerdim, bazen haftalarca bir damlasına bile dokunmazdım. Bu sadece hayatımda neler olup bittiğine ve işlerin ne kadar kötü gittiğine bağlıydı. Evden kaçtıktan sonra içmek aklıma bile gelmedi. Ama annem kapıma dayanıp hayatımı yeniden dibe vurdurduğu anda elime aldığım ilk şey bir şişe oldu. Bu doğal bir tepki haline geldi."

"Yani alkol bir koltuk değneğiymiş," diyor sessizce, anlamaya çalışarak. Sessizce başımı sallıyorum. "Peki ya kavga etmek? O da bir koltuk değneği miydi?"

Sorusunu anlamaya çalışırken battaniyenin üzerindeki ipliği çekiştirmeye başladım. "Spor salonu dışında dövüşmek bir rahatlamaydı, evet. Sokak dövüşlerine katılmak evde olan biten her şeyle başa çıkmama yardımcı oluyordu. Ama tabii ki sadece dövüş seçemezdim, bu yüzden MMA yapmaya başladım. Her zaman vuracak birilerinin ya da bir şeylerin olmasının yardımcı olacağını düşündüm." Titrek bir nefes alıyorum. "Bir bakıma öyle oldu. Aklımı her şeyden uzaklaştırdı. Ayrıca içki içmemi de engelliyordu çünkü sarhoş ya da akşamdan kalma antrenman yapamıyordum. Dövüşmek kendimi biraz olsun kontrol altında hissetmemi sağlayan tek şeydi." Çünkü dövüşürken bana zarar veren ya da vermeyen şeyleri kontrol edebiliyordum. Bu benim en sevdiğim rahatlatma yöntemi oldu.

"Spor salonundaki çocukların Eğitim tedavi edici oluyor," diyor Isabella umutla. "Meditasyon yapmalarına yardımcı oluyor gibi bir şey mi? Dövüşmek sağlıklı bir koltuk değneği olabilir mi?"

Bunun üzerine irkildim. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Ben dövüşe bu adamların baktığı gibi bakmıyorum. Benim için bu gerçekten sadece bir kendini savunma yöntemi ve sonra da diğer insanlara zarar vermek için bir bahane. Eminim söylediklerinde haklılık payı vardır ama açıkçası bana yoga bile daha meditatif geliyor."

Isabella'nın elinin benimkine değdiğini hissediyorum, eli çekingen bir şekilde uzanıyor. Sonunda başımı kaldırıp gözleriyle buluştuğumda, bakışlarımdaki ıstırabı, pişmanlığı saklamak için hiçbir şey yapmıyorum.

"Yoga kafandaki tüm kötü şeylerden uzaklaşmana yardımcı oluyorsa, o zaman buna yaslanmalısın," diyor sessizce. "Ya da çocuklarla konuşup eğitimin nasıl yardımcı olabileceğini bulabilirsen, o zaman belki de bunu yapmalısın."

Başımı sallıyorum. Daha iyi başa çıkma mekanizmalarına ihtiyacım olduğunu biliyorum. İçki içmenin ve yumruk yumruğa kavga etmenin sağlıklı koltuk değnekleri olmadığını biliyorum. Özellikle de bu başa çıkma mekanizmaları Isabella'ya zarar verdiğinde.

"Seni sorunlarıma bulaştırdığım için çok üzgünüm," diyorum ona, sesim itiraf ederken kırılıyor. "Bunu asla hak etmedin. Senin yanında asla o kadar içmemeliydim, ya da orada seninle kavga etmemeliydim, ya da... ya da..."

Gerisini çıkaramıyorum. Isabella'nın polisler tarafından götürölüşümü izleyişi, ona bağırdığımda korkmuş ve kalbi kırılmış bakışları kalbimi ikiye ayırmaya yetiyor. Onu bir daha asla böyle bir şeye maruz bırakmak istemiyorum. Bunun için nasıl özür dileyeceğimi bile bilmiyorum.

"Annenle yaşadığın şey seni o kadar korkuttu mu?" diye soruyor sessizce.

Kabaca yutkunarak başımı sallıyorum ve kendimi dürüst olmaya zorluyorum. "Hayatıma girdiğinde beni her zaman şaşırtıyor ama onu seninle görmek..." Hatırladıkça dehşeti iliklerime kadar hissediyorum. "Seninle aynı odada olmasına bile dayanamıyordum. Seninle aynı havayı solumasını bile istemiyorum. Eğer sana dokunsaydı ya da tehdidini bir üst seviyeye taşısaydı... Yemin ederim, eğer sana zarar verseydi kendimi kaybederdim-"

"Kane," diye araya giriyor ve ben çok derine inmeden beni durduruyor. Eliyle benimkini kavradı. "Kane, onun tehdidinin seni korkuttuğunu biliyorum ama inan bana: Ben iyiyim."

Elim onun elinin etrafında sıkılaşıyor, çaresizlik kavramama sızıyor. "Sana zarar vermesine izin

vermeyeceğim, yemin ederim. Onu tutacağım

senden uzakta. Mesafemi koruyacağım ve seni etkilemeden ona istediğini vereceğim ve ben-"

Bir kez daha sözümü kesti. Dizlerinin üzerine kalkarak, tam önümde ve bana dönük olana kadar öne doğru kayıyor. Elleri yüzümü kavrayacak şekilde yukarı kalkıyor.

"Bunu birlikte çözeceğiz," diyor sessizce.

Alnım onunkine değerken dudaklarımdan düzensiz bir nefes çıkıyor. Ellerim beline uzanıyor, bu fiziksel bağlantıya ihtiyaç duyuyorum.

Yutkunurken boğazım düğümleniyor. Neredeyse söyleyemeyecektim ama yine de sordum. "Birlikte mi?"

Isabella bana gülümsüyor. Ve sadece başını sallıyor.

İçimdeki inançsızlığın patlamasına engel olamıyorum. "Benden kaçmıyor musun? Korkmuyor musun? Çünkü ben tehlikeliyim, kötü haberim ve iyi günlerimde bile öfke sorunlarım var-"

"Dur," diye öfkeyle homurdanıyor.

"Sadece... dur." Kendimden duyduğum tiksintinin geri kalanını ısırarak çıkarıyorum.

Başparmakları elmacık kemiklerimin üzerinde geziniyor, dokunuşu yatıştırıcı. "Hiçbir yere gitmiyorum," diyor usulca. Sonra ağzımın köşesine tatlı bir öpücük konduruyor. "Beni korkutmuyorsun," diye fısıltıyla ekliyor.

Nefesim kesildi. Sadece bu kelimelerle, sabahtan beri içimi dolduran korku, panik bedenimi terk ediyor. Kalmak istiyor.

Benimle kalmak istiyor.

"Ama..."

Ağzından çıkan o tek kelimeyle gergin bir şekilde yutkunuyorum, bunun zor kısım olduğunu biliyorum. Önemli kısmı.

"Ama bence yardım istemelisin," diye fısıldıyor. "Seni mutlu ettiğimi bilmek hoşuma gitse de, senin için bir koltuk değneği de olamam. Hiçbir yere gitmeyeceğimi söylediğimde ciddiym ve elimden gelen her şekilde yardım edeceğim, bana ihtiyacın olan her şey olacağım, ama... Bence kafandaki her şeyle gerçekten başa çıkman gerekiyor."

Başımı sallamaktan başka bir şey yapamıyorum. Haklı olduğunu biliyorum. Bunu hep biliyordum, sadece hiçbir zaman kabul etmek istemedim.

"Bebek adımlarıyla ilerleyeceğiz," diyor yatıştırıcı bir şekilde. "Benimle yogaya gelmeye devam et. Eğer kafanı dağıtmaya yardımcı olacaksa evde de yapabiliriz. Ben senin özel öğretmenin olurum ve seni istediğin kadar eleştiririm." Bu sözler dudaklarımın yarım bir gülümsemeyle seğirmesine neden oluyor ve o da bu manzara karşısında rahatlamış görünüyor.

Ama aynı hızla ayılıyoruz. "Bence spor salonundaki çocuklarla da konuşmalısın," diyor ve hemen ekliyor, "Tüm bunlar hakkında değil ama antrenmanını biraz değiştirmen konusunda. Belki Jax yardımcı olabilir?"

Başımı hızlıca sallayarak onaylıyorum, Isabella'nın belindeki tutuşum sıkılaşıyor. "Tamam. Tamam, evet."

Dudağını ısıyor, gerçekten söylemek istediği şeyi söylemeden önce açıkça tereddüt ediyor.

"Ve belki... belki biriyle konuşabilirsin. Terapist gibi biri mi?"

Yüzüme yansımadan önce irkilmeme engel olamıyorum. Bir yabancıyla konuşma, kendimi tüm sorunlarımı sözlü olarak kasmaya zorlama fikri bana çekici ya da yararlı gelmiyor. Ancak bu, birinin bana bir terapistte gitmemi önerdiği ilk sefer değil - yine de ilk kez bu fikir bana her zaman olduğu kadar çılgınca gelmiyor.

Isabella yüz ifademde tüm bunları görüyor ve muhtemelen bunu bekliyordu, çünkü gülümsemesi hüzünlü ama bilinçli. "Buna kadar çalışacağız."

"Yardım bulacağım, söz veriyorum," diyorum ona, tamamen ümitsiz vaka olmadığımı ikna etmek için aceleyle. "Alacağım. Başıma gelenlerle başa çıkmak için daha sağlıklı yollara ihtiyacım olduğunu hep biliyordum, sadece... denemek için hiç nedenim olmadı. Ya da umursamak için."

"Önemsiyorum," diye fısıldıyor, ellerini saçlarıma daldırıyor ve dudakları dudaklarıma değene kadar dizlerinin üzerinde öne doğru kayıyor. "Önemsiyorum."

Titrek, inançsız nefesim dudaklarına değiyor. Onu o kadar çok öpmek istiyorum ki, sadece iyi kısıma geçmek

için, ama ben

ona karşı dürüst olmalısın.

"Seni hak etmek istiyorum," diye itiraf ediyorum kırık bir sesle, hafifçe geri çekilerek. "Senin için yeterince iyi olmaya yakın bile olmadığımı biliyorum ama hayatımda ilk kez olmak istiyorum. Artık berbat biri olmak istemiyorum, koçum, takım arkadaşlarım ya da bardaki rastgele insanlar tarafından nefret edilmek istemiyorum. Kırılmaktan bıktım. Ve sen harika biriyle olmayı hak ediyorsun, dünyayı ele geçirip ayaklarının altına bırakabilecek biriyle. Biriyle-"

Bir öpücükle sözümü kesti. Bir şaşkınlık sesi çıkardım, kolumu beline doladım ve teması derinleştirmek için onu daha yakına çektim.

Ama ben bunu yapamadan hafifçe geri çekiliyor ve dudaklarıma fısıldayacak kadar aramıza mesafe koyuyor: "Benim zaten harika biri var."

İtirafı karşısında ürperdim. Ve sonra onu hissediyorum - göğsümde umut çiçek açmaya başlıyor. Henüz kendim inanmasam bile, onun inandığını ve bir gün benim de aynı şekilde hissedebileceğimi umuyorum.

"Zor bir hayatın olduğunu biliyorum," diyor. "Hiç kimsenin yaşamaması gereken şeyler görüp yaşadığını ve bunların seni dünyaya karşı biraz sertleştirdiğini biliyorum. Ama Kane, bu senin kırılmış olduğun anlamına gelmiyor. Sadece hepimizden daha fazla zırh kuşanmak zorunda kaldığın anlamına geliyor. Ve senin için güvenli bir ortam yaratmak için fazladan zaman harcamak zorunda kalmamız umurumda değil. Bu senin doğru yapmak için son şansın değil, biz her gün deniyoruz. Bazı günler iyi, bazıları kötü geçecek ama her gün savaşmaya devam edeceğiz. Birlikte. Çünkü başka bir yerde yaşamaktansa senin dünyanda, kolların bana sarılmışken ve kalbin avuçlarıma değerken yaşamayı tercih ederim. Seni istiyorum, Kane. Bundan asla şüphe etme."

Bir an için sadece ona bakabiliyorum, şaşkın bakışlarım yüzünde geziniyor. Sonra kalan cesaretimi toplamak için derin bir nefes alıyorum ve olmak istediğim adam olma yolunda ilk adımı atıyorum. Isabella için. Benim için.

"Tamam," diye fısıldadım. "O zaman seninim, Isabella."

KANE

Sonraki birkaç gün içinde bir rutine oturdum.

Isabella ile ve kendi kişisel şeytanlarımla barışmam, birdenbire mükemmel bir hayatım olduğu anlamına gelmiyor ama günlerime bir sakinlik katıyor.

Gecelerimi Isabella'nın yanında uyuyarak geçirebilmek için kapanış vardiyalarını almayı bıraktım. Oscar yatağın ayak ucunda aramıza sıkışmış bir şekilde uyanıyorum. Bazı günler yatağa tırmanmasına ve Isabella'yı kucaklamasına izin veriyorum, ama diğer günler sırf sabahı Isabella'nın bacakları arasına gömülerek geçirebilmek için onu bir ödül vaadiyle yatak odasından çıkarıyorum.

Sonunda kendimi ondan uzaklaştırabildiğimde, genellikle almak ya da öğretmek zorunda olduğu milyonlarca dersten birine girmeyi çok kısa kesiyor. Bu da bana spor salonuna gidip egzersiz yapmadan önce Oscar'la birkaç saat takılmak ve ardından gece çalışmak için striptiz kulübüne gitmek kalıyor.

Hapishane olayından sonra Jax'le aramızın garip olup olmayacağından emin değildim ama bir bakıma böyle bir endişeye sahip olmak neredeyse rahatlatıcıydı. Bir tür ilişkimiz olduğu anlamına geliyordu.

Hala her gün başımı sallıyorum, tek fark... ben de başımı sallıyorum.

Jax ve Hailey'nin beni hapisten çıkarmasından birkaç gün sonra, haftanın tüm saatlerini antrenman yaparak geçirdiğimiz bir gün. Hâlâ ağır torba antrenmanlarına mahkûm olduğumu varsayıyorum, bu yüzden torba eldivenlerime uzanıyorum.

"Kane, bir tur Remy ile git."

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. Jax'e kuşkulu bir bakış attım, sonra şaşkınlıkla Remy'ye döndüm.

"Dostum..." Tristan dişlerini sıkarak söylüyor.

Jax arkadaşına el sallarken dikkatini benden ayırmıyor. "O iyi olacak."

Tristan'ın kaşları şaşkınlıkla çatılıyor. Ama arkadaşına daha fazla zorlamayacak kadar güveniyor olmalı, çünkü sonunda dikkatini bana çeviriyor.

Mavi gözlerini bana dikmiş, bakışları onun yapabildiğini gördüğüm vahşetin her bir parçasını vaat ediyor. Sesi sertti ve sadece "Eğer ona zarar verirsen, seni öldürürüm" dedi.

Birkaç hafta önce olsa, bu tehdit karşısında çılgına dönerdim. UFC dövüşçüsü olsun ya da olmasın, yüzüne bakar ve denemesi için ona meydan okurdum.

Ama... Artık o kişi olmak istemiyorum. Öfkemle ya da yumruklarım ile tanımlanmak istemiyorum. Tristan'ın suçlamasından rahatsız olmak istemiyorum - eğer bu ana kadar bildikleriyle hareket ediyorsa bu doğru- ve Remy'yi incitmek istemiyorum.

Bu yüzden tepki vermek yerine Tristan'a başımı sallıyorum ve eldivenlerimi sarmaya başlıyorum.

Ben gerinirken koç önümde beliriyor. "İyi misin?" diye soruyor.

Otomatik olarak hızlıca başımı sallıyorum. Ama sonra odanın diğer ucuna bakıyorum ve Remy'nin ısındığını, Tristan'ın ona bir şeyler mırıldandığını ve diğer dövüşçülerin kafesin etrafında durup başlamamızı beklediklerini görüyorum. Ve bir şeyi fark ettim.

"Kimseyi incitmek istemiyorum," diye itiraf ediyorum sonunda çatlak bir fısıltıyla.

Bunu yüksek sesle söylemek beni öldürüyor. Ancak daha iyi bir insan olmayı istemek ve gerçekten daha iyi bir insan olmak iki farklı şeydir. Remy'ye ya da takım arkadaşlarımdan herhangi birine zarar vermek istememem, daha önce birçok kez bedenimi ve zihnimi ele geçiren dürtüleri ve geri dönüşleri kontrol edebileceğim anlamına gelmiyor. Geçen sefer bunun kanıtıydı. Korku ve paniğimi başkalarına yöneltme tuzağına tekrar düşmekten korkuyorum.

Koçun ifadesi yorumum karşısında yumuşuyor. Bana acıyan bir bakış atmıyor ya da iyi olacaksın gibi saçma bir yorumla karşılık vermiyor, sadece iyi bir koçun yapması gerekeni yapıyor ve bana dürüst bir cevap veriyor.

"Pekala, bak," diye başladı. "Benim için bir şey üzerinde çalışmanı istiyorum. Torba çalışması ve jiu-jitsu egzersizleriyle nefes alıp verdiğin gibi, antrenman yaparken de anda kalmaya çalışmanı istiyorum. MMA sadece kazanmak ya da rakibinize fiziksel olarak zarar vermekle ilgili değildir. Teknik, atletizm ve disiplinle ilgilidir. Vücudunuzu öğrenmek ve yapabileceklerini takdir etmekle ilgilidir. Bu bir ceza değil. Ya da bir hayatta kalma silahı." Remy'nin bizim raundumuz için hazırlandığı kafesi işaret ediyor. "Dövüşün tadını çıkarmanı istiyorum. Nefes almanı, düşünmeni ve daha da ötesi, yapabileceklerin için kendinle gurur duymanı istiyorum. Sana ne söylediğimi anlıyor musun?"

Kendimi bir nefes almaya ve Koç'un sözleri üzerinde düşünmeye zorluyorum. Kendime karşı dürüst olursam, stratejisini tam olarak anlamıyorum ama sanırım hayatımda ilk kez ne demek istediğini anlayabiliyorum. Dövüş o kadar uzun zamandır fiziksel bir rahatlama ibaretti ki, ona bir sanat olarak bakmayı hiç bırakmadım - yapabildiklerime bakmayı ve bundan gurur duymayı hiç bırakmadım.

"Tamam," diyorum yavaşça. "Deneyeceğim."

Memnun bir baş hareketiyle omzumu sıvazlıyor. "Güzel. Şimdi git biraz eğlen." Sonra aklına bir şey geldi,

ve iç geçiriyor. "Ve herhangi bir nedenle kontrolünü kaybetmeye başladığını hissedersen, sadece... beş burpees ya da başka bir şey yap."

Dudağım eğlenerek seğiriyor. "Evet, efendim."

Kafese girdiğimde Remy'nin duruşunu alırken endişeli görünmediğini fark ediyorum. Kısa boylu ama tam olarak ufak tefek bir kadın sayılmaz; bu tanıma uymayacak kadar çok işe yarar kası var. Ama o kaslara rağmen, fiziksel olarak benim iki yüz küsur kilomla boy ölçüşemez, öfke problemim olmasa bile.

Zil çaldı ve kafesin içinde birbirimizin etrafında dönmeye başladık. Kolayca savuşturduğum birkaç yumruk savuruyor. Hatta ben de birkaç tane savuruyorum ama hiçbirisi gerçekten can yakma niyetiyle atılmadığı için yeterince tereddütlüyüm. Vücudum sert, hareketlerim kararsız. Benim boyumda olmayan biriyle nasıl dövüşeceğimi hiç bilmiyorum.

Remy'nin çenesini kıvrıp birkaç kombo atmasını izliyorum. Bir tanesi yere düşüyor ve ben şaşkınlıkla geri çekildiğimde bir tane daha atıyor. Ve bir tane daha.

Hayal kırıklığım kabarmaya başladı. Beni saldırganlaştıracak bir şekilde değil ama kaybetmenin doğal insan tepkisi olduğunu düşündüğüm bir şekilde. Ağızlıgımı ısırarak çenemi eğiyorum ve tekrar duruşuma yerleşiyorum. Remy'nin hareketlerinde açıklar aramaya başlıyorum ve birkaç deneme kombo yaptıktan sonra sanırım bir tane buluyorum.

Derin bir nefes çekiyorum, kaslarımı gevşemeye ve atışlarımı daha akıcı hale getirmeye zorluyorum. Kendimi rahat bir ritme oturmaya başlamış hissediyorum. Yumruklarım can yakmak için değil, yakalamak ya da başka bir şeyi hazırlamak için atılıyor. Bu akış halinde birden kendimi o kadar rahatlamış hissediyorum ki birkaç bacak tekmesi bile atıyorum.

Remy bir yumruk attı, ben de kendi yumruğumla karşılık verdim. Bir ileri bir geri gidiyoruz, ikimiz de birkaç yumruk atıyoruz. Farkına varmadan, eşit, rekabetçi bir raunt haline geldi.

Ve sonra aniden değil. Çünkü raundun bittiğini bildiren

zil çalar çalmaz, Remy

Çeneme kocaman bir sağ yumruk indirmem gerekiyor.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpttırıyorum, vurulduktan sonra toparlanmak için geri çekiliyorum. Ona bakarken tüm salonun sessizliğe büründüğünü fark ediyorum. Gözümün ucuyla, kafesin karşısında toplanan herkesi görüyorum, tepkimi beklerken nefeslerini tutmuşlar.

Tek hissettiğim şok. Daha önce hiç dayak yemediğim için ya da Remy'nin beni bir şeyle yakalamasına şaşırdığım için değil, ama... geriye dönüş olmadığı için.

Geçmişe dönüş yok.

Öfke yok, şiddetle saldırmak için derinlerde yatan bir arzu yok. Çaresizlik ya da panik hissi yok, bu yüzden başkası beni incitmeden ben onu incitmek istiyorum.

Korku ve öfke olmadığında belki de geriye dönüş de olmayacaktır. Tetikleyici yoktur.

Bu farkındalığın hemen ardından ve bilinçli bir çaba sarf etmeden dudaklarım sırtmaya başlıyor.

Hep birlikte, herkesin rahat bir nefes aldığını duyuyorum.

"İyi atıştı," diyorum Remy'ye basitçe, yumruk tokuşturmak için eldivenimi uzatarak.

Bir an için beni inceliyor, muhtemelen ne zaman normal öfkeli halime döneceğime karar vermeye çalışıyor. Ama iltifatımın gerçek olduğunu anladığında, eldivenlerini tokuşturmak için yavaşça öne doğru uzanıyor.

"İyi tur," diyor homurdanarak. Sonra dönüp kafesten çıkıyor ve yerini erkek arkadaşına bırakıyor.

Tristan tek kelime etmiyor, sadece eldivenlerini bağlamayı bitirip önümdeki yerini alıyor. Yüz ifadesi tamamen boştu. UFC'deki en iyi poker suratına sahip, bu da onu harika bir dövüşçü yapan şeylerden biri.

Ne yazık ki, bu aynı zamanda şu anda nasıl hissettiği ya da beni dövmek üzere olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim olmadığı anlamına geliyor.

Kabaca yutkunuyorum, kendi duruşumu alıyorum. Zil çalar çalmaz birbirimizin etrafında dönmeye ve yumruklarımızı savurmaya başlıyoruz. Sanırım bir noktada kontrolden çıkmamı bekliyor ve çıkmadığımda, kaburgalarım mükemmel bir şekilde inen sert bir kombo patlatıyor.

Darbe karşısında homurdandım ama hemen karşılık vermedim. Sadece çenemi eğiyorum ve daha iyi bir açıklık arıyorum.

Sonunda bulamadım ama buna kızmadığım için şaşırdım. Zil çaldığında, Tristan ve ben tam beş dakika boyunca ileri geri gittik, her ikimiz de bazı sağlam kombolar indirdik ve aslında teknik bir akışa yerleştik. Ayrıldığımızda Tristan sessiz bir iyi raunt mesajıyla omzunu benimkine vuruyor.

"Vücut vuruşunu bir sol kroşe ile takip etmelisiniz," diyor basitçe. "Vücuda yapılan çapraz vuruş iyi iner, bu yüzden seviye değiştirerek üzerine inşa edin. Kafa, vücut, kafa."

Kaşlarım havaya kalktı. Öneriler yeterince nadirdir, hiç dinlemediğim için öyle varsayıyorum, ama araya bir iltifat karışması daha da nadirdir. Cevap olarak sadece başımı sallayabiliyorum.

Kafesin dışından Aiden'ın şoka girmiş sesini duyuyorum. "Az önce Bizarro dünyasına mı adım attım?"

Ona ters ters bakarken kaşlarım çatılıyor. Onu bir raunda davet etmek için ağzımı açtım, ama sonunda...

Ben sadece bir burpee başlatmak. Ve sonra dört tane daha. Koç o kadar güldü ki neredeyse düşüyordu.

Ve böylece bir ailenin parçası oldum.

Spor salonundan çıktığımda kendimi mutlu hissediyorum. Sanki hayatımda ilk kez gerçekten nefes alabiliyorum.

Bir destek sistemine sahip olmak böyle mi hissettiriyor? Hayatım boyunca özlediğim şey bu muydu? Çünkü bu bana dünyaya meydan okuyup kazanabilirmişim gibi

hissettiriyor. Kendimi hafif hissediyorum.

Bu his öğleden sonra boyunca devam ediyor - Oscar'la yürüyüşüm, kız arkadaşımı almaya gidişim ve Isabella'yla kanepede televizyon izleyerek geçirdiğim nadir izin gecem boyunca. Ve onun bana tekrar tekrar bakışlarından sonra, daireme girdiğimizden beri gülümsememin yüzümden gitmediğini fark ediyorum.

Bu duygunun haftalar önce, Isabella ile ilk kez vakit geçirmeye başladığımda içimde fokurdamaya başladığını fark ettim. O zamanı, hayatın bu kadar kolay, bu kadar iyi olması ve bununla ne yapacağımı bilememenin verdiği kafa karışıklığını düşünüyorum. Bunu kabullendiğimde bile, sanki iki elimle sarılıp hayatım pahasına tutunmam gerekiyormuş gibi hissediyordum - yapabildiğim kadar uzun süre tutunmak için, çünkü bu sadece geçiciydi.

Ve şimdi... şimdi bunun geçici olmadığını anlıyorum. Şimdi, bu duygunun benim bir parçam olduğunu anlıyorum. Ve bazen diğer zamanlardan daha güçlü vuracak, ama bu güç, bu mutluluk, her şeyden bağımsız olarak yapabileceğim bir şey.

Isabella ve ben sonunda yatağa gittiğimizde hala bunları düşünüyordum. Kollarımda kızım ve ayaklarımın dibinde köpeğimle yatıyorum ve bu duygular yüzünden göğsümün patlayacağını düşünüyorum.

Beynimin arkasında sadece tek bir gri nokta var. Son mesajlarımı açıp bir mesaj yazıyorum.

Ben: Konuşmamız
gerek

Aklının başına geleceğini biliyordum. Ne zaman?

Mesajındaki kötü niyetten dolayı kalbim yanıyor. Bana hiç anne sevgisiyle davrandı mı? Yoksa hep rol mü yapardı?

Yarın öğlen benimle evimde buluş.

Görüşürüz, Kane.

O geldiğinde apartmanımın sahanlığında bekliyorum. Merdivenlerden çıkarken ayağa kalkıyorum, altı gün önce beni burada pusuya düşürdüğünde olduğu gibi yıkık dökük görünüyor. Kıyafetleri dar ve bol, gözlerinin altında koyu renkli torbalar var.

Ayık görünüyor, ama belli ki durumu iyi değil.

Ön kapının kilidini açmak için anahtarımı ararken, ona yardım etmeyerek hata yapıp yapmadığımı hayatımda yüzüncü kez düşünmüyorum. Her ne kadar taleplerine boyun eğmiş, sırtımdaki gömleği ve cebimdeki her kuruşu ona vermiş olsam da, her seferinde bunun on katı kadar onu susturmaya ve uzaklaştırmaya çalıştım. Ve her seferinde, son yirmi altı yıldır her seferinde, hata yapıp yapmadığımı merak ettim.

Bu sefer de farklı değil.

Ve bundan önce her seferinde olduğu gibi, onu içeri aldığımda kendini beğenmiş görünüyor. Sanki aramızdaki bu çarpık oyunu kazanacağını zaten biliyormuş gibi. Ya şimdi ya da daha fazla tehditten sonra iki gün içinde, ama açıkça istediğini alacağını düşünüyor.

Onu içeri alırken ikimiz de sessizdik. Ona kanepeye oturmasını işaret ederken, ben de Oscar'a taze su getirmekle meşguldüm.

Oscar'a bir bakış bile atmadığında göğsümdeki hüznün daha da derinleşiyor. Daireme bakmakla o kadar meşgul ki, muhtemelen ne çalabileceğini düşünüyor, oğlunun gerçekten önemsedığı bu canlıyı umursamıyor. Tanrı aşkına, o bir köpek. İnsanın en iyi dostunu birazcık bile umursayacak kadar insanlıktan nasibini almamış mı? Gerçekten bu kadar bencil mi?

Ama bu düşünce beni ne kadar üzse de, doğru şeyi yaptığımı da beynimde pekiştiriyor.

Oscar'ın su kabını önüne koyuyorum, kendimi on yıl gecikmiş bir konuşma için hazırlıyorum. Sonra da annemin önündeki sehpa oturuyorum.

"Sana parayı vermeyeceğim," diye sessizce başlıyorum.

Şaşırmış gibi bile görünmüyor. Sadece bir kaşını kaldırıyor ve daha önce binlerce kez duyduğu konuşmaya devam etmemi bekliyor.

"Sana parayı vermeyeceğim," diye tekrarladım. "Ben sana asla para vermeyeceğim. Sana olanak sağlamaktan bıktım."

Bunun üzerine gözlerini deviriyor ama kollarını önünde kavuştururken duruşu sertleşiyor. "Her zaman böyle saçma bir vicdanın vardı. Buna izin vermiyorum Kane, benim hiçbir sorunum yok. Ama değerli vicdanını korumak ve yükü bana yüklemek istiyorsan, buna olanak sağlamak olarak bakma: kendini korumak olarak bak. Çünkü o iğrenç kulüpten kovulman için tek bir telefon yetecek, tek bir telefon seni mahvedecek-"

"Umurumda değil," diye kestim sözünü. Sesim sert, ona karşı hiç olmadığı kadar sert. "Tehditlerin, işimi kaybetmem, hayatının geri kalanında beni kayıp bir köpek yavrusu gibi takip etmen ve sahip olabileceğim her işten kovdurmaya çalışman umurumda değil. Umurumda değil. Daha önce kovulmayı atlattım, yine atlatabilirim. Umurumda değil."

Duraklıyorum ve yüz ifadesinin kuşkuya dönüşmesini izliyorum. Ona daha önce de hayır demeye çalışmıştım ama hiç böyle olmamıştı. Bu farklı.

Bunu fark ettiği anı görebiliyorum. Şaşkınlıktan, telaştan, kızgınlığa geçişini görebiliyorum.

"Senin beceriksizlik konusunda deneyimin olabilir ama değerli kız arkadaşının yok," diye hırlıyor. "Boş zamanlarını nasıl geçirdiğini öğrenirlerse grubun pisliği gibi görülmeyi nasıl kaldırır sanıyorsun? Bir uyuşturucu satıcısı ve bir pezevenkle, kulübü aracılığıyla yasadışı işler çeviren lanet olası bir yer israfıyla çıktığını bilseler? Gerçekten seninle kalacağını mı düşünüyorsun?"

o zaman?" Bir kahkaha atıyor, sesi zalimlikle damlıyor.

Ellerim kucağında yumruk oldu. En çok korktuğum an buydu, Isabella'yı tehdit edeceği an.

Bunun olacağını biliyordum. Başka hiçbir şey işe yaramazsa, bunu bir koz olarak görecektik kadar zeki olacağını biliyordum. Ve şimdiye kadar yaptığı tüm tehditler arasında, bu beni çıldırtacak olanı. Beni en çok korkutan, en çok pes ettirecek olan bu. Çünkü en değer verdiğim şey bu.

Kendimi sakinleştirmek, midemde fokurdayan öfkeyi yatıştırmak için derin bir nefes çekiyorum. Muhtemelen her zaman orada olacak, ama nefret dolu öfke yerine tutku olarak göstermek için bükebileceğimi umduğum duygu.

Kontrol etme ihtiyacıyla titriyorum, hala yapabileceğimden tam olarak emin değilim, bacağıma baskı yapan bir ağırlık hissettiğimde.

Oscar'ın sadece köpeklerin yapabildiği bir bakışla bana baktığını görmek için yere bakıyorum, biliyorum ve buradayım diyen bir bakış. Ve az önce çok aradığım sakinliğin hemen vücuduma sızdığını hissediyorum.

Derin bir nefes daha alarak dikkatimi anneme geri veriyorum. "Sana parayı vermeyeceğim," diye tekrarlıyorum.

Ses tonumdaki bir şey onu etkiliyor. Sonunda bir şey ciddi olduğumu, onunla olan sınıırıma ulaştığımı açıkça ortaya koyuyor. Bir daha asla ona teslim olmayacağımı.

Yüz ifadesi tekrar değişiyor. Önce şaşırıyor, sonra çaresizleşiyor ve en sonunda yüz hatlarına derin bir panik ifadesi yerleşiyor.

"Zor bir hayat yaşadığın için üzgünüm ama artık senin için üzülmiyorum," diyorum elimden geldiğince sert bir sesle. "Bir ebeveyne bakmak bir çocuğun görevi olmamalı, özellikle de

o ebeveyn onların hayatını cehenneme çevirmekten başka bir şey yapmadı."

Panik suçluluğa dönüşüyor, ancak bu duygu diğerleri kadar parlak değil. Bir yanım bunu hissedebildiğini görmekten memnun, ancak yaptıklarını kabullenip özür dilemesi için önünde uzun bir yol olduğu da aşıkâr.

"Beni seven bir anneye sahip olmayı hak ediyorum. Beni gerçekten seven. Sadece bir şeye ihtiyacı olduğunda çocuğuna iyi davranan ve istediğini alır almaz ortadan kaybolan bir anne değil. Bu sevgi değil. Bu, senin tutunduğun boktan bir versiyonu. Bağımlılığın yüzünden mi yoksa sadece boktan kişiliğın yüzünden mi bilmiyorum ama ben bundan daha fazlasını hak ediyorum."

Sözlerimdeki suçlama bir tetikleyici gibi. Savunmaya geçtiği anı görüyorum, her şeyin öfkeye dönüştüğü anı.

Ama patlamayı beklemiyorum. Onu buraya söyleyeceklerimi söylemesi için getirdim ve hepsini söyleyeceğim.

"Seni artık hayatımda istemiyorum," diye bitiriyorum. "Benimle yalvarmadan, alay etmeden ya da bir şeyle tehdit etmeden konuşana kadar olmaz. Ben yokum. Oynadığın bu oyunun bir parçası olmak istemiyorum."

Yeterince eminim, patlama anında oldu. "Seni nankör küçük pislik," diye hırılıyor, kanepedeki koltuğundan kalkarak. "Daha fazlasını hak ettiğini mi sanıyorsun? Hayal görüyorsun. Senin için neler yaptığım hakkında hiçbir fikrin yok. Senden hamile kalmayı hiç istemedim ama yine de senin yapabileceğinden çok daha fazlasını feda ettim-"

"Dairemden defol," diye araya giriyorum ayağa kalkarken soğuk bir şekilde.

Titremeye başlar, elleri yumruk olur. "Ver şu lanet parayı bana, Kane, yoksa yemin ederim-"

"Defol git evimden," diye tekrarlıyorum, bu sefer daha yüksek sesle. Kendi kanımdan polis çağırmamayı tercih ederdim ama onunla işim o kadar bitti ki mecbur kalırsam yaparım.

Onunla işimin bittiğini anladığında gözleri fal taşı gibi açıldı. Daha fazla bağırarak, hatta belki de bana vurmak istiyor gibi görünüyor, ama o bunu yapamadan ben ön kapıya doğru yürüyorum. Gücümü Oscar'dan mı, Isabella'dan mı, yoksa takım arkadaşlarımla desteğine sahip olduğumu bilmekten mi alsam... bir şey bana kapıyı açmam ve yanında durmam için son bir itici güç veriyor.

"Hoşça kal Kara," diyorum sessizce.

İsmi duyunca gözleri açılıyor ve tüm öfkesi eriyerek bir şok birikintisine dönüşüyor. Ona hep anne dedim. Manipölasyon ve istismarının en kötü anlarında bile, o her zaman annemdi.

Artık değil.

Görünüşe göre bu, onu genelde yaptığım gibi fikrimi değiştirmeyeceğime ikna eden şey. İster burada kalıp dairemi dağıtsın, ister birkaç hafta içinde geri gelip beni kovdursun, ben bittim.

Gözlerinde bir gün pişmanlık ya da utanç olarak tanımlayabileceğim bir şeyin en küçük titreşimini görüyorum ve bir anlığına, her zaman sahip olduğumu düşündüğüm annemin bir ipucunu görüyorum. Belki gerçek, belki değil, bilmiyorum. Umurumda da değil. Her neyse, gözlerimin önünde tamamen sönmesinin nedeni bu gibi görünüyor.

Gittiğinde, neredeyse bir şey söylemiyor, durup bana bakmıyor, sadece yanımdan geçip kapıdan çıkıyor.

Ondan bir daha ne zaman haber alırım bilmiyorum. Bunun benden son para isteği olmayacağını biliyorum ve muhtemelen tehditlerini gerçekleştirmeye çalışacak ama gençliğimden beri ilk kez bununla başa çıkmaktan korkmuyorum.

Kendimi özgür hissediyorum.

Bir süre sonra, Oscar yanıma yaslanmış halde kanepeye yerleşmişken ön kapının kilit sesini duyuyorum. Başımı kaldırdığımda Isabella'nın bu hafta ona verdiğim anahtarı elinde tutarak ve yüzünde geniş bir gülümsemeyle daireye girdiğini görüyorum.

"Bana sahte bir tane verdiğin için yarı endişeliydim," diyor sevimli bir kıkırdamayla.

Gülüştüne karşılık vermiyorum. Veremem. Sadece yerimden kalkıp odanın bir ucundan diğerine yürüyerek kolumu onun beline dolayabilir ve yüzünü avuçlarımın içine alabilirim.

Yüzündeki gülümseme yavaşça kayboluyor. Geniş, şaşkın gözlerle bana bakıyor ve tek kelime etmeden ne yaptığımı soruyor.

Ona bir öpücükle cevap veriyorum.

Onu vücudumdaki tüm sevgi, mutluluk ve minnettarlıkla öpüyorum. Dudaklarımı saniyeler, dakikalar boyunca onunkilerden ayırmıyorum, ağzımı onunkilere her bastırıışında ona duyduğum minneti bir şekilde iletebilmeyi umuyorum.

Bunun imkânsız bir görev olduğunu biliyorum. Bu kadına bana nasıl yardım ettiğini, beni olduğum gibi nasıl kabul ettiğini ve gözlerimi değerime nasıl açtığını muhtemelen hiçbir zaman gerçekten gösteremeyeceğim. Sadece deneyebilirim.

Uzaklaştığımda dudakları pembe ve ifadesi şaşkın. Ama yüzünde bir gülümseme var ve onu mutlu görmek ruhuma bir merhem gibi geliyor.

"Merhaba prenses," diye mırıldanıyorum kendi gülümsememle. "Merhaba," diye fısıldıyor.

"Günün iyi geçti mi?" Ve Tanrım, bunu sormak zahmetsiz geliyor. Çok basit bir soru, ama aslında hayatımın herhangi bir bölümünü tanımlamak için bu kelimeyi kullanabileceğimi hiç düşünmemiştim. Bunu isteyeceğimi de hiç düşünmemiştim.

"Mhmm," diye mırıldanıyor. "Şimdi daha iyi gerçi." Sonunda tavrımda bir değişiklik olduğunu fark etmiş gibi görünüyor, daha hafif bir şey, bu yüzden yüzüme daha iyi bakabilmek için yeterince geri çekiliyor. "Öyle mi?"

Başımı sallıyorum. "Şimdi daha iyi," diye papağan gibi tekrarlıyorum. Giderek büyüyen gülümsememi bastırma şansım yok.

"Güzel," diyor mutlu bir şekilde. "Bu gece takılacak mıyız?"

Ne yapıyoruz biz?"

Boynuna bir öpücük kondurabilmek için eğiliyorum. "Ne istersen prenses," diye mırıldanıyorum tenine karşı. "Sadece seninle vakit geçirmek istiyorum."

Kollarını belime doluyor, beni daha da yakınlaştırmak istiyor. "Ben de Oscar'ın bizimle olmasını istiyorum. Neden bir film izlemiyoruz? Geçen sefer filmimizi ben seçmiştim, bu sefer de sen seçmelisin."

"Anlaştık," diye hemen kabul ediyorum. Çünkü Isabella'nın gülümsemesinin bana her şeyi kabul ettirme gücüne sahip olduğu konusunda haklıydım ve bu konuda birazcık bile kızgın değilim.

Mutlu bir ciyaklama sesi çıkarıyor ve geri çekilmeden önce dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "O zaman bizim için yemek sipariş edeceğim. Çok heyecanlıyım!"

Onun dairemde, Oscar'ın kanepemde kıvrıldığı yere doğru zıplayışını izlerken kıkırdıyorum. Onu gördüğümde bile kalbim göğsümden fırlayacak gibi oluyor ve birden o kadar büyük bir minnettarlıkla doluyorum ki nasıl nefes alacağımı bilemiyorum.

Şu anki hayatımın bu olduğuna inanamıyorum. Geleceğimin böyle görüldüğüne inanamıyorum. Isabella'nın, Oscar'ın ve mutluluğun bunun bir parçası olduğuna.

Ve ön kapımı kapattığımda, geçmişimin kapısını kapatıyormuşum gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. Sahip olabileceğimi hiç düşünmediğim, ancak hayatımın geri kalanının her saniyesi için minnettar olacağım bir geleceğe doğru eğilmeye hazırım.

KANE'İN SONSÖZÜ

"Pekala, ZAMAN!"

Salonda bir inilti korusu yankılanıyor, tüm dövüşçüler aynı anda yere yığılıyor.

"Çok dramatiksiniz," diye iç geçiriyor Koç kafesin yanındaki görüş noktasından ayrılırken.

Aiden karnını tutarken, "Biliyor musun, bir gün onu bu antrenmanlardan birini yaparken görmeyi çok isterdim," diye soluk soluğa konuşuyor. "Bir zamanlar profesyonel dövüşçü olduğumu biliyorum ama yaşlı adamın bizi soktuğu bu acı kamplarını yapabilmesine imkân yok."

"Reeves, bu antrenmanları arka arkaya iki gün yapsam yine de seni geçerim," diyor Koç'un sesi ofisinin içinden.

Aiden "Bu çok kaba" diye homurdanırken salonda kıkırdamalar duyuluyor.

Dani, antrenmanın fotoğraflarını çektiği saha kenarından, "Eğer böyle bir şey olursa, biriniz beni aramak zorunda ki bunu kameraya çekebileyim," diye kıs kıs gülüyor.

Aiden kız arkadaşına ters ters bakar. "Bu daha da kabaca."

Özür dilemek için ona bir öpücük verir, bu da onun öfkesini hemen yumuşatır ve gözlerinde yıldızlar patlamasına neden olur.

"Tristan'ı dövdüğüm birkaç fotoğraf çekerek bunu telafi edebilirsin" diyor.

Tristan minderdeki yerinden homurdanıyor. "Şansın yaver gitmedi, tatlı çocuk."

İleri geri şakalaşmalarına kıkırdamadan edemiyorum. Ekibin geri kalanına ısınmam biraz zaman aldı, ancak onlara bazen yumrukladığım yabancılar olarak bakmayı bıraktıktan ve Jax beni birkaç kez konuşmalarına çektikten sonra, onlarla bağlantı kurmak daha kolay oldu. Tristan'ın duyguları ifade etme konusundaki fikirlerimi paylaştığını ve Jax'in bir terapi biçimi olarak dövüş hakkında konuşmak istediğimde harika bir ses tahtası olduğunu öğrendim. Remy de harika bir antrenman partneri oldu ve teknik açıdan ne kadar zeki olduğuyla dövüş stratejimi tamamen değiştirdi. Aiden bile çoğu zaman mizah olmak üzere hayatıma bir şeyler kattı.

Ona gülüyor olsa bile.

Remy iç çekerek, "Son iki saatimizi onun kıcını tekmeleyerek geçirdikten sonra biraz daha mütevazı olacağını düşünebilirsin," dedi.

Tristan kız arkadaşını kucağına çeker. "Kelimenin anlamını bildiğini bile sanmıyorum." Sonra sözsüz bir şekilde geriye doğru sallanır ve bacağını kızın yüzüne atar, aynı zamanda kolunu yakalar.

"Tristan!" diye hayretle bağırıyor.

"Tanrım, adımı haykırmama bayılıyorum," diye inliyor. Sonra teslimiyeti sıkılaştırır.

Spor salonunda toplu inlemeler duyuluyor. İzleme alanında oturan Isabella'nın yanına oturduğumda, gülen tek kişinin o olduğunu fark ediyorum.

"Birlikte çok tatlılar," diyor.

"Birlikte çok tuhaflar," diye düzeltiyorum. "Kavga etmenin gerçek ön sevişme olduğu bir çift hiç görmedim."

Bana utangaç bir bakış attı. "Bilmiyorum, biraz seksi olabilir." Bunun üzerine bir kaşımı kaldırıyorum, o da omuz silkiyor. Ama kızarması onu ele veriyor. "Kendini savunma dersimiz sırasında sana bağlı hissettiğimi hatırlıyorum."

Düşüncelerim o derse, dersin ciddi başlangıcına ve ders sırasında hissettiklerime geri dönüyor. Isabella'ya karşı hissettiğim koruyuculuk ve sonra da ezici yakınlık.

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyorum, ona özgürce dokunabildiğim, bazı anılarımızı özgürce yeniden yaşayabildiğim bir noktaya geldiğimiz için mutluyum. "Bir ders daha yapmak ister misin prenses?" Mırıldanıyorum. "Eğer gerçek ön sevişmeye geçmek istersen bu sefer biraz jiu-jitsu da ekleyebilirim."

Allığı derinleşiyor ve kıyafetlerinin altındaki o rengi takip etmek istiyorum. Ona açıkça yırtıcı bir bakış atıyorum, yanımda giymeye başladığı sundressleri takdir etmek için bir an ayırıyorum. Çok fazla tayıtı yırttığım için böyle olduğunu iddia ediyor.

Bana uyar.

Gidiyoruz demek için ağzımı açıyorum, onu eve götürmek için çok sabırsızlandığımdan bisikletimde beceme ihtimalimin yüksek olduğunu söylüyorum. Ama spor salonunun karşısındaki ağır çanta odasının kapısının açılmasıyla sözüm kesiliyor.

"Burası da mat odamız," diyor Jax, odanın tamamını göstererek. "Burası jiu-jitsu ve antrenman derslerini verdiğimiz yer."

O kenara çekildiğinde, bir kız kapıdan içeri girer ve spor salonuna göz atar. Genç, ancak üniversite çağında ve gözleri fal taşı gibi açılmış.

"Üyeliğiniz hem Muay Thai hem de Jiu Jitsu derslerini kapsıyor mu?" diye soruyor. "Yoksa birden fazlasını yapmak ek bir maliyet mi?"

Jax, "İkisini de kapsıyor, yani istediğin dersi almakta özgürsün," diye cevap veriyor. Önce Tristan'a, sonra da Max'e başını sallıyor. "Tristan bizim baş Muay Thai eğitmenimiz, kendisi vuruşlarıyla tanınan profesyonel bir dövüşçü. Şuradaki Max ise jiu-jitsu derslerimizi veriyor. Kendisi kahverengi kuşak sahibi ve Kuzeydoğu'nun en iyilerinden biri. Onlar sizin ana antrenörleriniz olacak."

Tristan, kıza profesyonel bir selam verebilmek için Remy'yi üzerinden iter. Max de kıza kibarca el sallar ama gözleri kızın üzerinde biraz oyalanır.

Jax, minderin uzak tarafında gerinmekte olan Lucy'yi işaret ediyor. "Ve Lucy kardiyo kickboks derslerimizi veriyor, eğer daha egzersiz odaklı derslerle ilgileniyorsanız."

Lucy kıza gülümsüyor ama bakışları bir an için kızın vücudunda gezinmeden önce değil.

Jax tanışma faslını şöyle bitiriyor: "Ben de ders veriyorum ama genellikle gece derslerinde resepsiyonda çalışıyorum. Eğer o zaman eğitim almayı düşünüyorsanız."

Kız başını sallar. "Evet, öyle. Ve sınırsız seçeneğinize kaydolmak istiyorum. Dövüş sanatlarının büyük bir hayranıyım, hep öğrenmek istemişimdir. Ve şimdi..." Yutkunuyor ve omzundaki çantanın askısını ayarlıyor. "Başlamak için gerçekten heyecanlıyım."

Jax gülümseyerek, "Harika, o zaman seni kaydettirelim," diyor ve onu resepsiyona doğru yönlendiriyor.

"Sorumluluk feragatnamenize de bir göz atmak istiyorum, lütfen," diyor onu takip etmeye başlarken.

Jax'in şaşkın bakışını yakaladım. Bu kız bırakın yasal bir feragatnameyi, bir ders programını bile okuyacak yaşta görünmüyor. Ama başını sallayıp "Elbette" diyor.

"Jax, kayıtlara bir göz atabilir misin-" Koç ofisten çıkar ve onları resepsiyonda görünce durur. "Özür dilerim, meşgul olduğunuzu fark etmemiştim."

Jax tanıştırma amacıyla, "Bu şirketin sahibi ve baş antrenörümüz, Koç Dominic," diyor. Kıza başıyla selam veriyor. "Bu da Skylar. En yeni öğrencimiz."

Koç huysuz bir şekilde başını sallıyor, bu onun özel selamlama şekli. "Spor salonuna hoş geldin Skylar."

Skylar ona utangaç bir gülümseme veriyor. "Kim olduğunu biliyorum," diye itiraf ediyor. "Seni araştırdım. Bütün dövüşlerini gördüm."

Koç'un gözleri fal taşı gibi açıldı. Kendisi hakkında konuşmaktan nefret ettiğini biliyorum, bu yüzden

cevap vermiyor.

Skylar bunu hissetmişe benziyor, çünkü hâlâ mindere yayılmış olan dövüşçülere doğru bakıyor. "Aslında hepinizi araştırdım. Kimden bir şeyler öğreneceğimi görmek istedim." Dikkatini tekrar Koç'a çeviriyor. "Şehirdeki diğer büyük MMA okulunun sahibini yendiğiniz için sizi seçtiğimi söylesem kötü mü olur?"

Bu Koç'un maskesini düşürmüş gibi görünüyor. Yüzünde bir sırıtma belirir - bu rekabet ve bu rekabeti kazanması en sevdiği dövüşlerden biridir. Tepki vermesini sağlayacak tek şeyin bu olacağını düşünüyor.

"Bence bu bizi seçmek için çok akıllıca bir neden," diyor Koç sırtarak.

Lucy gülerek, "Tamam, Skylar zaten tüm zayıflıklarımızı biliyor," diyor.

"Sanırım oyunumuzu hızlandırmamız gerekecek," diye katılıyor Max gülerek.

Jax iç çekti. "Kapanış argümanımı öldürüyorsunuz."

Skylar kıkırdar. "Buraya gelmeden önce satılmıştım, merak etme. Zayıflıklarım ve her şeyim."

Sanırım spor salonunda yeni bir öğrencimiz var.

Jax onu evrak işlerine başlattığında, herkesin dikkati sonunda kendi bireysel konuşmalarına geri dönüyor. Benimki bir mıknatıs gibi Isabella'ya geri dönüyor.

"Buradan çıkmaya hazır mısınız?" Boynuna bir öpücük kondurarak soruyorum. Sarhoş edici Isabella kokusu beni sarıyor ve onu mümkün olduğunca çabuk eve götürmek istediğimi hatırlatıyor.

"Mhmm," diye mırıldanıyor ve öpücüğe kendi öpücüğüyle karşılık veriyor. Burada, herkesin önünde bunu derinleştirmemek için her şeyimi ortaya koymam gerekiyor.

Aiden baloncuğumuzun dışından, "Çok da kızgın olmayan adamın PDA'ya bu kadar düşkün olduğunu kim bilebilirdi ki?" diye yorum yapıyor.

Ona ters ters bakıyorum. "O lakap hakkında ne demiştin?"

Utanmadan sırtıyor. "Ama hoşuma gitti."

"Bakalım kafesteki üç sayımdan sonra hoşuna gidecek mi?" diye homurdandım.

"Ooh, bunu görmek istiyorum," diyor Dani, kamerayı gözüne doğru kaldırıp bize doğrultarak.

Başka bir tehdit için ağzımı açıyorum ama neye baktığımı fark edince donup kalıyorum.

"Sen... sen poz mu veriyorsun?"

Aiden çok açık bir şekilde kız arkadaşına doğru karın kaslarını esnetiyor. "O ateş ediyorsa, ben de poz veriyorum."

Başımı sallıyorum ve iç çekiyorum. "Seninle başa çıkamam." Aiden'in gülümsemesinden memnun olduğu çok açık. "Teşekkür ederim."

Isabella'nın kıkırdadığını duyuyorum ve dönüp kendi kız arkadaşına bakıyorum, kaşımı kaldırıp soruyorum.

"Ne? O komik," diyor savunmacı bir şekilde. Ona sadece inanmayan bir bakış attığımda, gülümseyerek başını sallıyor ve "Aiden seni mindere geri göndermeden önce git duş al" diyor.

Bunu yapmak için çantamı alıyorum ama soyunma odalarında kaybolmadan önce Isabella'nın beline bir kol doluyorum ve onu vücuduma doğru çekiyorum, teri umursamıyorum çünkü onun umursamadığını biliyorum.

"Seni yatağıma atana kadar bekle prenses," diye mırıldanıyorum kulağına, kalp atışlarının göğsümde hızlandığını hissetmek hoşuma gidiyor.

Yine de cevap verirken sesi sabittir. "Kane, seni ilk gördüğüm andan beri sana aşığım. Beni hiçbir yerde kandırmana gerek yok."

ISABELLA'NIN SONSÖZÜ

Kane benim istememe gerek kalmadan eve manzaralı yoldan gidiyor. Birlikte bisiklete binmek ikimiz için de huzurlu bir kaçış haline geldi - ta ki bacaklarımın arasındaki titreşimden ve Kane'in ellerimin altındaki hissinden tahrik olmaya başlayana kadar. Dokunuşum karın kaslarının üzerinde ve kemerinin altında dolaşmaya başlar başlamaz, Kane her zaman bizi eve geri götürmek için hemen bir sonraki dönüşü yapıyor.

Ön kapıyı açar açmaz beni yatak odasına çekmesini bekliyorum ama Oscar'a dalıp gitmesine hiç şaşırıyorum.

"Selam patron," diye selamlıyor Kane onu, köpeğin hizasına kadar çömelip başını okşuyor. "Kestirmen nasıldı?"

Yüzümde bir gülümseme ve göğsümde sıcak bir hisle bu manzarayı seyrediyorum ve bu ikisine sonsuza dek hayran kalıyorum. Bir bakıma birbirlerini kurtardılar ve her ikisinin de gösterdiği minnettarlık aşklarını çok daha güzel kılıyor.

Bu onları daha çok sevmemi sağlıyor.

Bazen bir yıl önceki, hatta altı ay önceki hayatımı düşünüyorum. Günlerim önce dansla, sonra da danssızlıkla doluyken; kendi düşüncelerimle baş başayken, kimse onları gerçekten doldurmazken ya da bana sevecek veya uğruna yaşayacak başka bir şey vermezken. Yalnızdım.

Ya da buna kıyasla öyleydim.

Artık günlerim sevgi, mutluluk ve huşu ile dolu. Kane'in her zaman olmak istediği kişiye dönüşmesini izledim, aynı şekilde ben de özümde her zaman olduğum kişiye dönüştüğümü ve nihayet kucaklayabilecek özgürlüğe sahip olduğumu hissediyorum.

Gülümsememle birlikte yüzüm ağrıyor. Kane sonunda Oscar'dan uzaklaşıp kanepeye oturduğunda, kalbimin mutluluktan patlayacağını düşünüyorum.

Kane tabii ki fark ediyor ve küçük bir gülümsemeyle beni kucağına çekiyor. Bugünlerde onları daha özgürce sergiliyor, ancak her biri beni ilki kadar sert vuruyor.

"Selam prenses," diye mırıldanıyor, dudaklarını boynuma bastırarak.

"Merhaba," diye fısıldıyorum. "Günün nasıl geçti?"

"Şimdi daha iyi," diye mırıldanıyor dalgınca, öpücüğü tenimde geziniyor. Öpücüğünü geri çekmesi birkaç saniye alıyor ama geri çektiğinde "Ailen bu hafta sonu geliyor mu?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Eğer hala çalışmıyorsan."

"Kulübe bu hafta sonu gelemeyeceğimi söyledim, yani sorun yok. Sanırım patronum, müşterileri ve diğer MMA dövüşçülerini yumruklamadığım bir işim olmasından memnun."

O konuşurken bir eli belime gidiyor, böylece dalgın bir şekilde kalçamda daireler çizebiliyor. Diğer eli Oscar'ın başına gidiyor ve onu da aynı hareketle okşuyor.

Yüzüme heyecanlı bir gülümseme yayılıyor. "Onlara şehri gezdireceğim için heyecanlıyım. Bence Philly'nin kişiliğini sevecekler."

"Ben de öyle düşünüyorum. Annen zaten bana restoranları soruyordu." Kane bana endişeli bir bakış attı. "Süslü bir şeyler mi bekliyor? Çocuklardan tavsiye isteyebilirim ama daha iyi yerlere gitmedim."

Başımı sallarken gülümsüyorum. "Süslenmeye ihtiyacı yok.

Sadece iyiliğe ihtiyacı var."

Başını sallarken vücudunun rahatlamasını izliyorum.

Ailemle çok fazla vakit geçiremedik ama Kane'i karşılamalarını izlemek güzeldi. Ve onun onların yanında rahatladığını görmek. Kane'in ebeveyn figürleriyle yaşadığı deneyim belli ki korkunçtu ve benimkinin onunkinin yerini almasını asla istemem ama sanırım iyi, normal ebeveynlerin neye benzediğini görmek Kane'de bir şeyleri yumuşattı.

Ebeveyn sevgisinin neye benzemesi gerektiğini görmek için.

Kapımıza geldiğinden beri annesinden haber alamadık, ancak ikimiz de onu son kez gördüğümüzü düşünecek kadar hayalperest değiliz. Kane onu kısa bir süre önce striptiz kulübünün dışında gördüğünü düşünüyor ama dışarı çıktığında kadın gitmişti. Tehdidini gerçekleştirmeye mi hazırlanıyordu, yoksa tamamen farklı bir nedenle mi gizleniyordu, tekrar ortaya çıkmasını bekliyoruz.

Ama bu gerçekleştiğinde, Kane'in ona koyması gereken sınırları koyacak kadar güçlü olacağını biliyorum. Bu sınırları koymayı hak ettiğini bilecek kadar kendine inandığını biliyorum.

Kane aniden "Sana bir sürprizim var." dediğinde düşüncelerimden sıyrılıyorum. Ceketimin cebinde."

Hemen heyecandan titremeye başlıyorum, yüzümde bir sırtma beliriyor. Kane'in üzerine eğilip ceketini alıyorum ve bize doğru çekiyorum; hem o hem de Oscar bu aksaklık karşısında homurdanıyorlar. Ama zarfı Kane'in ceketinden çıkardığımda, Kane'in kaşları yerini yumuşak bir gülümsemeye bırakıyor.

"Nedir bu?" Şaşkınlıkla soruyorum. Kelimeleri okumam bir saniye sürüyor ve o zaman bile bir anlam ifade etmiyor. "Araba mı kiraladın?"

Kane kağıdı elimden çekerken bana eğlenen bir bakış fırlatıyor. "Tam olarak değil. Kiralık bir karavan. İstedığın yere gidebilmen için sana uçak bileti alabilirdim ama Oscar'ı da yanımızda götürürsek daha çok eğleneceğini düşündüm. O yüzden bir haftalığına bir karavan kiraladım."

"Neden?" diye sorduğumda hâlâ şaşkınlıkla ona bakıyordum.

Nereye gidiyoruz?"

Omuz silkiyor. "Nereye istersen. Hailey ile yaptığı seyahatler hakkında konuşurken kulak misafiri oldum ve senin de aynı şeyi yapmayı dilediğini anlamak zor olmadı. Sanırım sen sadece şirketle turneye çıktığında seyahat ettin?" Devam etmeden önce başımı sallamamı bekliyor. "Sadece sen, ben ve Oscar'la ülkeyi biraz keşfedebileceğimizi düşündüm. Acele etmeyelim, nereye gitmek istiyorsan oraya gidelim. Gerçek bir tatil yapalım."

Sözleri karşısında kalbimin sıkıştığını hissediyorum. O çok düşünceli. Ve sert kabuğunun ötesine bakmasalar kimse bunu bilemezdi.

İşte böyle anlarda onun içini açtığı kişi olmaktan inanılmaz onur duyuyorum. Bana kendini açacak kadar güvendiği için.

Tereddüt ediyor, sanki bir sonraki söyleyeceklerinden emin değilmiş gibi. "Güz dönemi başlamadan önce dönsek iyi olur," diye ekliyor.

Gurur içimde bir çiçek gibi açıyor. Çünkü Kane bu özel hayat yörüngesini kendi başına seçti, benim sarsılmaz desteğimden başka hiçbir şey onu desteklemedi. Henüz ne okuyacağı konusunda bir fikrimiz olmadığı için bölümünü seçmedi, ancak seslendirdiği bazı düşüncelerine bakılırsa, madde bağımlılığı sorunu olanlara yardım etmekle ilgili bir şeyler yapacağına dair bir his var içimde.

"Bunu kesinlikle yapabiliriz," diye onu rahatlatıyorum. "Sömestr boyunca olmayacak, bundan emin olacağım."

Hissediyorum o zaman. Son zamanlarda sürekli kaçmaya çalışan kelimeler. Haftalardır onları söylemek istiyorum ama yapmak istediğim son şey Kane'i hazır olmadan bir şey söylemeye ya da yapmaya zorlamak. Ve içinde büyüdüğü aşk izlenimiyle, bunu bir başkasına söyleyecek kadar rahat hissetmeden önce kafasında halletmesi gereken çok şey olduğunu biliyorum.

Bu yüzden kelimeleri yutuyorum. Kane'in dudaklarına minnettar bir öpücük kondurarak onları geri çekmeye zorluyorum ve ona sevgimi şu anda yapabileceğim tek şekilde gösteriyorum.

"Hediye için teşekkür ederim," diye fısıldıyorum dudaklarına, o kadar mutlu hissediyorum ki yüzümün çatlayacağını düşünüyorum.

Ağzı benimkinin altında bir gülümsemeye dönüşüyor. Bunu hissetmek bile beni yeniden eritiyor. "Çok kibarsın prenses," diye mırıldanıyor.

Sonunda çekip gittiğimde, yüzünde hala o gülümseme var. Bu yumuşak gülümsemeler benim favorim çünkü en huzurlu olduğu zamanlar. En mutlu olduğu zamanlar.

Ama şu anda yüz ifadesinde başka bir şey var. Daha önce hiç görmediğim bir şey. Kafamı soru sorar gibi eğmeme neden olan bir şey.

Elini saçlarımın arasına sokuyor ve bir an için sadece bana bakıyor.

"Seni seviyorum."

Kelimeler dilinden kolayca dökülüyor ve tek bir parçası bile gergin ya da emin değil gibi görünmüyor. Aslında, tam tersi görünüyor. Sanki bu sözleri söylemek içinde bir şeyleri rahatlatmış gibi görünüyor.

Ben ise gergin bir şekilde yutkunuyorum. "Öyle mi?" Fısıldıyorum.

Başparmağı, elinin hâlâ ensemdeki saçlara gömülü olduğu çene çizgimi okşuyor. Neredeyse beni yatıştırıyormuş gibi hissediyorum.

"Tabii ki biliyorum," diyor eşit bir şekilde. Basitçe, yine.

Ve bunu söylemenin onun için bu kadar kolay olmasında çok güzel bir şey var. Her şeye rağmen, duyguları o kadar açıktı ve kalbi o kadar doluydu ki, bir pazartesi gecesi rastgele, başka bir insana, hiçbir sinir ya da şüphe duymadan bunu söyleyebildi.

Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. Ama gözyaşlarımı sildikten sonra, ona bunalmış bir fısıltıyla "Ben de seni seviyorum. Hem de çok."

Kane'in ilk gülümsemesinin asla unutamayacağım bir gülümseme olduğunu düşündüysem de, şu anki gülümsememle kıyaslanamaz bile.

SON

Son 1 Atış'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Daha fazla Kane ve Isabella ister misiniz? **BONUS**
BÖLÜMLERİNE göz atın
tatlı ve baharatlı bir sahne!

Dövüş Oyunu serisinin **1-3 kitapları** Amazon'da ŞİMDİ
satışta!

5. Kitap 2024'ün başlarında geliyor.

TEŞEKKÜRLER

Hiçbir kitap kolay değildir, ama bu kitap beni çok zorladı. Bunun sadece tam zamanlı bir yazar olarak ilk kitabım olması değil (ki bu da kendi beklenmedik zorluklarıyla birlikte geldi), aynı zamanda spor salonundan çok sayıda "Kanes "in geldiğini gördüm ve hikayelerinin hakkını vermeyi çok istedim. Umarım bu amacıma ulaşmışımdır.

Teşekkür etmem gereken o kadar çok insan var ki, ama bir numara her zaman kocam olacak. Bunu asla yüzüne karşı söylemeyeceğim ama bu kitapların hiçbiri sensiz olmazdı. Her gün seni daha fazla sevmenin imkânsız olduğunu düşünüyorum ve her gün yanılıyorum.

Beta okuyucularım Amanda, Nicole, Sam, Dora ve Brittany'ye. Hepiniz yazma sürecimin ayrılmaz bir parçası oldunuz ve siz olmasaydınız bu kitapların hiçbiri nihai ürüne biraz bile benzemeyecekti. Ayrıca, sözleşmelerinize 'Çöp Adası'nda kaybolan Nikki'yle konuşmak' maddesini de eklememiz gerektiğini düşünüyorum. Ama bunun ötesinde, en yakın arkadaşlarımdan biri oldunuz ve size çok ama çok minnettarım.

Ne kadar teşekkür etsem az olan muhteşem editörüm Kenzie'ye. Sen olmasaydın Nikki Castle olmazdı ve bunun arkasındayım. Mükemmel gelişimsel düzenlemelerin beni şaşırtmaya devam ediyor ve bir ilk taslağı (dürüst olalım, bu 2 yıldız olarak başladı) alıp gurur duyabileceğim 5 yıldızlı bir kitaba dönüştürebildiğin için hayranlık duymayı asla bırakmayacağım. Eğer sana yeterince söylemediysem, sen inanılmazsın.

Konu uzmanlarıma: Bu kitap benim kör uçuş yaptığım bazı konuları ele aldı, bu yüzden onları doğru yazdığımdan emin olduğunuz için teşekkür ederim. Caitlen'e, bu kitabı yazarken

ve yoga sahneleri için Sami ve Emily. Teşekkür ederim!

Jenn'e, on birinci saatte benim için redaksiyon yaptığı için çünkü teslim edilmelerinden önceki gece saat 3'te taslaklarıma eklemeler yapmayı seviyorum. Teşekkür ederim!

Aileme, arkadaşlarıma, okuyucularıma, bu yazma yolculuğu boyunca beni destekleyen herkese söyleyebileceğim tek şey TEŞEKKÜRLER! Normalde teşekkür yazılarımda bu noktada "siz olmadan bir kitap sadece ölü bir ağacın üzerindeki mürekkeptir" esprisini yaparım, ancak bu sefer şunu söyleyeceğim... siz olmasaydınız, bu çılgın yazma işini tam zamanlı olarak yapmaya asla başlayamazdım. Sizin sayenizde bu yıl hayallerimin peşinden gidebildim. Ve bunun için sonsuza dek minnettarım.

TETİKLEYİCİ UYARILAR

Bu kitap bağımlılık, alkol bağımlılığı, madde bağımlılığı, çocuk ihmali, çocuk istismarı, fiziksel istismar ve hayvan istismarı konularına atıflar içermektedir.

YAZAR HAKKINDA

Nikki Castle, Philadelphia'lı bir eş ve köpek annesidir ve alfa MMA dövüşçüleri ve onların belalı, playboy kalplerini eriten kadınlar hakkında baharatlı aşk hikayeleri yazmaktadır. Gündüzleri tam zamanlı bir aşk romanı yazarıdır ve akşamlarını k e n d i s i g i b i emekli bir dövüşçü olan kocasıyla birlikte bir Karma Dövüş Sanatları (MMA) salonu işleterek geçirir.

Nikki gençliğinden beri öyle ya da böyle yazıyor. Üniversitede İngilizce ve Felsefe eğitimi aldı ve nihayet 2020'de karantina başladığında oturup uzun zamandır hayalini kurduğu roman yazma hayalini gerçekleştirmeye karar verdi.

Nikki, okuyucularından Instagram veya e-posta yoluyla haber almayı çok seviyor. Ona herhangi bir sosyal medya platformundan @nikkicastleromance mesaj atın veya nikkicastleromance@gmail.com adresine e-posta gönderin!

AYRICA NIKKI CASTLE TARAFINDAN

Dövüş Oyunu Serisi

Birinci Kitap: 5 Raunt

İkinci Kitap: 2 Dövüş

Üçüncü Kitap: 3 Sayı

Sadece Bu Gece Novella Serisi

8B Koltuğundaki Yabancı

